Sabaa Tahir

Elias și spioana Cărturarilor

*

FOCUL DIN CENUȘĂ

SABAA TAHIR

Seria: Elias și spioana Cărturarilor #1

FOCUL DIN CENUȘĂ

Original: *An Ember in the Ashes* (2015)

Traducere din limba engleză și note de:
IULIA ARSINTESCU

virtual-project.eu

Editura: GRUPUL EDITORIAL ART

2017

Nevennes Range
Borderlands
Antium
River Taius
The Empire
Tiborum
Silas
River Rei
(Blackcliff)
Serra
Raiders' Roost
Nur
Serran Range
Lake Vitan
The Great Wastes
Borderlands
Navium
Karkaus

The Eastern Sea
Kauf Prison
Forest of Dusk
River Dusk
Adisa
Marinn
Ayo
Duskan Sea
Taib
Aish
Tribal Desert
Sadh
Lacertium
Isle South

PARTEA ÎNTÂI

Razia

1.

Laia

Fratele meu mai mare ajunge acasă la orele întunecate dinaintea zorilor, când până și stafiile se odihnesc. Miroase a oțel, a cărbune și a fierărie. Miroase a dușman.

Își apleacă trupul lung de sperietoare de ciori și intră pe fereastră, pășind neauzit cu tălpile desculțe pe rogojinile de papură. În urma lui, o pală de vânt din deșert umflă perdelele îngălbenite. Caietul de schițe îi cade pe podea, iar el îl împinge sub pat cu o lovitură iute de picior, ca pe un șarpe.

„Unde ai fost, Darin?” În mintea mea am curaj să pun întrebarea, iar Darin are destulă încredere în mine ca să-mi răspundă. „De ce tot dispari? De ce, când bunicu’ și bunica au nevoie de tine? Când eu am nevoie de tine?”

De aproape doi ani, am vrut să-l întreb asta în fiecare noapte. În fiecare noapte, n-am avut curajul s-o fac. Mi-a mai rămas un singur frate. Nu vreau să se înstrăineze de mine așa cum a făcut cu toți ceilalți.

Noaptea asta, însă, este altfel. Știu ce are în caietul de schițe. Știu ce înseamnă.

— N-ar trebui să fii trează.

Șoapta lui Darin mă smulge din gânduri. Simte orice pericol, ca o pisică – a moștenit asta de la mama. Mă ridic în fund pe pat, iar el aprinde lampa. Nu are rost să mă prefac că dorm.

— A trecut ora stingerii și au trecut trei patrule. Am fost îngrijorată.

— Știu să mă feresc de soldați, Laia. Am multă experiență.

Își reazemă bărbia de patul meu și zâmbește dulce și șmecherește ca mama. Cunosc bine această expresie – e aceeași ca atunci când mă trezesc dintr-un coșmar sau când

rămânem fără grâne. „Totul o să fie bine”, spune fața lui. Ia cartea de pe patul meu.

— *Adunare în noapte,* citește el titlul. Brrr! Despre ce e vorba?

— Abia am început-o. Este despre un djinn…

Mă opresc. Deștept. Foarte deștept! Îi place să asculte povești la fel de mult cum îmi place mie să le spun.

Las-o baltă! Unde ai fost? Bunicu’ a avut doisprezece pacienți în dimineața asta.

„Iar eu a trebuit să-ți țin locul, pentru că nu poate face totul numai el. Asta înseamnă că bunica a trebuit să pună singură în borcane gemul pentru negustor. Numai că n-a terminat. Acum, negustorul n-o să ne plătească, iar la iarnă o să murim de foame. Ție de ce naiba nu-ți pasă?”

Lucrurile astea le spun în cap. Zâmbetul de pe fața lui Darin a pierit deja.

— Nu sunt potrivit să devin vindecător, zice el. Bunicu’ știe asta.

Aș vrea să bat în retragere, dar mă gândesc la umerii căzuți ai bunicului de azi dimineață. Mă gândesc la caietul cu schițe.

— Bunicu’ și bunica contează pe tine. Măcar vorbește cu ei. Au trecut luni de zile.

Mă aștept să-mi spună că nu înțeleg. Că ar trebui să-l las în voia lui. Dar el doar clatină din cap, se întinde pe pat și închide ochii, ca și cum nu și-ar bate capul să răspundă.

— Ți-am văzut desenele.

Cuvintele se rostogolesc repede și Darin sare în sus cât ai clipi, cu fața împietrită.

— Nu te-am spionat, îi spun. S-a desprins o pagină. Am găsit-o când am schimbat rogojinile, azi dimineață.

— Le-ai spus bunicii și bunicului? Au văzut și ei?

— Nu, dar…

— Ascultă, Laia!

Să dea naiba, nu vreau să ascult! Nu vreau să-i aud justificările.

— Ce-ai văzut este periculos, zice el. Nu poți spune nimănui. Niciodată. Nu-i doar viața mea în pericol. Sunt și alți…

— Lucrezi pentru Imperiu, Darin? Lucrezi pentru Războinici?

El tace. Mi se pare că îi citesc răspunsul în ochi și mi se face rău. Fratele meu își trădează poporul? Fratele meu se dă de partea Imperiului?

Dacă ascundea grâne, dacă vindea cărți, dacă învăța copiii să citească, l-aș fi înțeles. Aș fi fost mândră că face lucruri pe care eu n-am curajul să le fac.

Oamenii Imperiului fac razii, bagă la închisoare oameni și-i condamnă la moarte pentru astfel de „nelegiuiri”, dar să înveți literele un copil de șase ani nu-i un lucru rău, cel puțin nu pentru poporul meu, al Cărturarilor.

Ce face Darin, însă, este revoltător. Înseamnă o trădare.

— Imperiul ne-a omorât părinții, îi șoptesc. A ucis-o pe sora noastră.

Aș vrea să urlu la el, dar cuvintele mă sufocă. Războinicii au cucerit pământurile Cărturarilor acum cinci sute de ani, iar de atunci nu fac altceva decât să ne prigonească și să ne înrobească. Odinioară, Imperiul Cărturarilor era locul celor mai grozave universități și biblioteci din lume. Acum, majoritatea alor noștri nu deosebesc o școală de o armurărie.

— Cum poți fi de partea Războinicilor? Cum, Darin?

— Nu-i ce crezi tu, Laia. O să-ți explic totul, dar…

Se oprește brusc și-mi face semn cu mâna să tac când insist să-mi dea explicațiile promise. Îndreaptă iute capul spre fereastră.

Prin pereții subțiri îl aud pe bunicu’ sforăind, pe bunica foindu-se în așternut și un porumbel tânguindu-se. Sunete familiare. Zgomote casnice.

Darin aude altceva. Chipul lui se face palid și în ochi i se citește frica.

— Laia, zice el. Razie!

— Dacă tu lucrezi pentru Imperiu…

„De ce să facă soldații razie la noi?”

— Nu lucrez pentru ei.

Vorbește calm. Mai calm decât mă simt eu.

— Ascunde caietul de schițe. Asta vor. După el au venit.

Iese pe ușă cât ai clipi și rămân singură. Picioarele mele desculțe parcă-s de gumă, iar mâinile, de lemn. „Grăbește-te, Laia!”

De obicei, Imperiul face razii în miezul zilei. Soldații vor ca mamele și copiii Cărturarilor să-i vadă. Vor ca tații și frații să se uite cum înrobesc familia altui bărbat. Oricât de rele ar fi aceste razii, cele din timpul nopții sunt și mai rele. Imperiul face razii de noapte atunci când nu vrea martori.

Mă întreb dacă ce se întâmplă este adevărat. Poate că am un coșmar. „E adevărat, Laia. Mișcă-te!”

Arunc caietul de schițe pe fereastră într-un tufiș. E o ascunzătoare proastă, dar nu am timp. Bunica dă buzna la mine în cameră. Mâinile ei, atât de sigure când amestecă în oalele cu gem sau când îmi împletesc părul, tremură acum ca niște păsări disperate, înnebunite să mă facă să mă mișc mai repede.

Mă trage în hol. Darin stă cu bunicu’ la ușa din spate. Părul alb al bunicului meu e învălmășit ca fânul dintr-o căpiță și are hainele boțite, dar în ridurile adânci din obrajii lui nu se mai ascunde urmă de somn. Îi murmură ceva fratelui meu, apoi îi dă cel mai mare cuțit din bucătăria bunicii. Nu știu de ce-și mai bate capul. Cuțitul s-ar face țăndări în fața oțelului de Serra al unei săbii de Războinic.

— Tu și Darin plecați prin curtea din spate, zice bunica și privirea-i aleargă de la o fereastră la alta. Încă n-au înconjurat casa.

„Nu. Nu. Nu”.

— Bunico, îi șoptesc eu numele și mă împiedic când mă împinge către bunicul.

— Ascundeți-vă în partea de răsărit a Cartierului…

Vocea i se frânge, cu ochii la fereastra din față. Prin perdeaua zdrențuită surprind lucirea unui chip din argint viu. Mi se strânge stomacul.

— O Mască, zice bunica. Au adus o Mască. Fugi, Laia! Înainte să intre în casă!

— Dar tu? Și bunicu’?

— Noi îi ținem pe loc, zice bunicu’ și mă împinge cu blândețe către ușă. Păstrează-ți bine secretele, scumpo. Ascultă-l pe Darin. O să aibă grijă de tine. Du-te!

Umbra subțire a lui Darin mă acoperă, el mă ia de mână și ușa se închide în spatele nostru. Darin se furișează ca să se piardă în noaptea caldă, pășind fără zgomot peste nisipul afânat din curte, cu o încredere pe care mi-aș dori-o și eu. Deși am șaptesprezece ani și sunt destul de mare să-mi pot stăpâni frica, îl strâng de mână de parcă ar fi singurul lucru solid din lumea asta.

„Nu lucrez pentru ei”, a zis Darin. Atunci, pentru cine lucrează? A ajuns cumva destul de aproape de fierăriile din Serra și a desenat în detaliu procesul de creație al celor mai

prețioase bunuri ale Imperiului: săbiile de neînvins care pot tăia trei oameni odată.

Acum jumătate de mileniu, Cărturarii au fost cuceriți de Războinici pentru că săbiile lor s-au făcut bucăți în fața oțelului superior al invadatorilor. De atunci n-am mai învățat nimic în materie de oțelărie. Războinicii își ascund secretele la fel cum un avar își ascunde aurul. Oricine este găsit în preajma forjelor din oraș fără vreun motiv întemeiat – Cărturar sau Războinic – riscă să sfârșească executat.

Dacă Darin nu-i de partea Imperiului, atunci cum s-a putut apropia de fierăriile din Serra? Și cum au aflat Războinicii despre caietul lui de schițe?

De cealaltă parte a casei, se aude o lovitură de pumn în ușă. Cizmele scârțâie, metalul zornăie. Mă uit înnebunită în jur, așteptându-mă să văd armurile argintii și mantiile roșii ale legionarilor Imperiului, dar în curtea din spate e liniște. Aerul proaspăt al nopții nu-mi poate opri stropii de sudoare de pe gât. Aud în depărtare bubuitul tobelor de la Blackcliff, școala unde se pregătesc Măștile. Sunetul lor ascute spaima care mă înjunghie în inimă. Imperiul nu trimite acei monștri cu față ca argintul într-o razie oarecare.

Bătaia în ușă se aude iar.

— În numele Imperiului, vă cer să deschideți! se aude o voce mânioasă.

Eu și Darin înlemnim.

— Nu pare să fie o Mască, șoptește Darin.

Măștile vorbesc blând, cu vorbe care taie ca paloșul. În timpul în care un legionar bate în ușă și ordonă să i se deschidă, o Mască ar fi intrat deja în casă, tăind în bucăți pe oricine i-ar fi stat în cale.

Darin se uită în ochii mei și îmi dau seama că ne gândim amândoi la același lucru. Dacă Masca nu-i la ușa din față cu soldații, atunci unde este?

— Nu te teme, Laia, zice Darin. N-o să las să ți se întâmple nimic.

Vreau să-l cred, dar frica mă cuprinde ca un val, a ajuns la glezne și vrea să mă tragă sub el. Mă gândesc la vecinii noștri: soldații au venit peste ei, i-au luat prizonieri și i-au vândut drept sclavi acum trei săptămâni. „Traficanți de cărți”, au zis Războinicii. Cinci zile după aceea, unul dintre cei mai bătrâni

pacienți ai bunicului, un moș de nouăzeci și trei de ani care abia mai mergea, a fost executat chiar la el acasă. I-au tăiat gâtul de la o ureche până la cealaltă. „Colaborator al Rezistenței”.

Ce-o să le facă soldații bunicii și bunicului? O să-i ducă la închisoare? O să-i transforme în sclavi?

O să-i omoare?

Ajungem la poarta din spate. Darin se ridică pe vârfuri să scoată lațul care o ține închisă. Un foșnet slab pe aleea din spate îl oprește imediat. O adiere de vânt ridică în aer un nor de nisip.

Darin mă împinge în spatele lui. Strânge mânerul cuțitului până i se albesc încheieturile degetelor, iar între timp poarta se deschide cu un geamăt. Mă uit la alee peste umărul fratelui meu.

Nu-i nimic acolo, doar nisip foșnitor. Doar adieri ocazionale de vânt și ferestrele oblonite ale vecinilor adormiți.

Oftez ușurată și pășesc pe lângă Darin.

Exact atunci apare din întuneric Masca și intră pe poartă.

2.

Elias

Dezertorul va muri înainte de ivirea zorilor.

În praful catacombelor din Serra, urmele lui se înșiră în zigzag, ca ale unui cerb rănit. Tunelurile l-au înghițit. Aerul încins e prea greu aici, jos, mirosul de moarte și de putreziciune e prea aproape.

Când le văd eu, urmele sunt mai vechi de o oră. Gărzile i-au simțit deja mirosul, bietul de el. Dacă are noroc, o să moară în timp ce-l vânează. Dacă nu…

„Nu te gândi la asta. Ascunde ranița. Ieși de aici”.

Împing o raniță plină cu mâncare și cu apă în peretele unei cripte, iar craniile pârâie. Helene mi-ar face viața un iad, dacă ar vedea cum mă port cu morții. Dacă ar ști, însă, de ce mă aflu aici, profanarea ar fi ultimul lucru cu care să-și bată capul.

„Nu va afla. Va ști doar când va fi prea târziu”. Mă cuprinde vinovăția, dar o alung. Helene este cea mai puternică persoană pe care o cunosc. O să se descurce fără mine.

Mă uit peste umăr, probabil a suta oară. În tunel e liniște. Dezertorul a atras soldații în direcția opusă. Dar siguranța este o iluzie în care știu că nu trebuie să mă încred niciodată. Acționez repede; adun oasele la loc la intrarea în criptă ca să-mi acopăr urmele, cu toate simțurile la pândă pentru orice ar părea neobișnuit.

Încă o singură zi. Doar o singură zi de nebunie, de prefăcătorie și de minciună. O zi până la absolvire. Pe urmă voi fi liber.

În timp ce aranjez și craniile din criptă, aerul fierbinte se mișcă de parcă s-ar trezi un urs din hibernare. Prin aerul fetid al tunelului se strecoară miros de iarbă și de zăpadă. Am doar două secunde să ies din criptă și să mă las în genunchi, cercetând pământul ca și cum aș verifica niște urme. Ea ajunge în spatele meu cât ai clipi.

— Elias? Ce cauți aici?

— N-ai auzit? A fugit un dezertor.

Rămân cu atenția îndreptată spre terenul prăfos. Sub masca argintie care mă acoperă de la frunte până la maxilar, chipul meu ar trebui să fie de nepătruns. Dar Helene Aquilla și cu mine suntem împreună aproape zi de zi de paisprezece ani, de când ne pregătim la Academia Militară Blackcliff; probabil că îmi poate auzi gândurile.

Vine tăcută în fața mea și eu o privesc în ochii de un albastru deschis, ca apele calde ale insulelor din sud. Masca de pe față, separată de mine și străină, îmi ascunde deopotrivă trăsăturile și emoțiile. Masca lui Hel, în schimb, i se lipește de obraz ca o a doua piele argintie și-i văd cuta dintre sprâncene când se uită în jos la mine. „Liniștește-te, Elias”, îmi spun. „Nu faci decât să cauți un dezertor”.

— N-a venit încoace, zice Hel.

Își trece palma peste păr, împletit în coadă, ca de obicei, și adunat într-o coroană strânsă, blond-argintie.

— Dex s-a dus cu o companie auxiliară de la turnul de pază din nord în tunelul dinspre răsărit. Crezi că o să-l prindă?

Soldații auxiliari nu sunt la fel de bine antrenați ca legionarii și nici nu se compară cu Măștile, dar tot sunt niște vânători nemiloși.

— Sigur că o să-l prindă.

Nu reușesc să-mi ascund amărăciunea din voce și Helene mă fulgeră cu privirea.

— Nu-i decât un nemernic laș, adaug. Dar tu de ce nu dormi? Nu ești de gardă.

„M-am asigurat de asta”.

Blestematele de tobe, zice Helene privind prin tunel. Trezesc pe toată lumea.

Tobele. Desigur. „Dezertor”, au bubuit în mijlocul schimbului de noapte. „Toate unitățile active la ziduri”. Helene a hotărât să se alăture vânătorii. Dex, locotenentul meu, probabil că i-a spus în ce direcție am plecat. Nu s-a gândit la nimic altceva.

— Am bănuit că dezertorul a luat-o încoace.

Mă întorc cu spatele la ranița ascunsă și mă uit spre alt tunel.

— Cred că m-am înșelat. Ar trebui să-l prind din urmă pe Dex.

— Oricât de mult detest s-o recunosc, tu nu te înșeli prea des.

Helene ridică bărbia și îmi zâmbește. Simt din nou vinovăția ca pe un pumn încleștat care îmi smulge măruntaiele. O să se înfurie, când va afla ce-am făcut. N-o să mă ierte niciodată. „Nu contează. Am hotărât deja. Nu pot da înapoi”.

Hel examinează cu dibăcie praful de pe jos.

— N-am mai văzut tunelul ăsta niciodată.

Simt un strop de sudoare alunecându-mi pe gât. Nu-l bag în seamă.

— E încins și pute, zic eu. Ca peste tot pe-aici.

„Hai să mergem”, aș vrea să adaug. Dacă aș spune-o însă, ar fi ca și cum mi-aș tatua pe frunte „Fac ceva suspect”. Tac și mă reazem de peretele catacombei, cu brațele încrucișate.

„Câmpul de luptă e templul meu”. Rostesc în minte o incantație pe care m-a învățat-o bunicul meu în ziua când m-a cunoscut. Aveam șase ani. El susținea că ascute mintea așa cum tocila ascute lama. „Sabia mi-e preot. Dansul morții mi-e rugăciune. Lovitura de grație mi-e iertarea păcatelor”.

Helene se uită după urmele mele șterse, le urmărește cu privirea până la cripta unde am ascuns ranița, până la craniile înghesuite acolo. E bănuitoare, iar în aerul dintre noi se simt brusc încordarea.

„La naiba!”

Trebuie să-i distrag atenția. Ea își mută privirea de la mine la criptă, iar eu îmi cobor leneș privirea de-a lungul corpului ei. Are aproape un metru optzeci, cu vreo cincisprezece centimetri mai puțin decât mine. Este singura femeie care învață la Blackcliff; în uniforma neagră mulată pe care o poartă toți elevii, silueta ei zveltă și puternică a atras mereu priviri admirative. Nu și privirea mea. Suntem prieteni de prea multă vreme pentru asta.

„Hai, bagă de seamă! Remarcă-mi privirea pofticioasă și înfurie-te!”

Când o privesc în ochi, nerușinat ca un matelot abia ajuns în port, Helene deschide gura, ca și cum ar vrea să mă ocărască. Pe urmă se uită din nou la criptă.

Dacă vede ranița și își dă seama ce pun la cale, sunt terminat. Chiar dacă nu i-ar plăcea s-o facă, legile Imperiului îi cer să mă denunțe, iar Helene n-a călcat în viața ei vreo lege.

— Elias…

Îmi pregătesc minciuna. „Voiam să plec pentru câteva zile. Aveam nevoie de timp să-mi adun gândurile. N-am vrut să te îngrijorez”.

BUM-BUM-bum-BUM.

Tobele.

Traduc fără să mă gândesc mesajul pe care vor să-l transmită. „Dezertor prins. Toți elevii să se prezinte imediat în curtea centrală”.

Mi se strânge stomacul. O părticică naivă din mine a sperat că dezertorul va reuși măcar să iasă din oraș.

— N-a durat prea mult, spun. Trebuie să mergem.

Mă îndrept spre tunelul principal. Helene mă urmează, așa cum mă așteptam. Mai degrabă și-ar înfige un pumnal în ochi decât să nesocotească un ordin direct. Helene este un Războinic adevărat, mai credincioasă Imperiului decât propriei sale mame. Ca orice Mască aflată în pregătire, respectă întru totul mottoul Academiei Blackcliff: *Datoria înainte de toate, până la moarte.*

Mă întreb ce ar spune dacă ar ști de ce mă aflam cu adevărat în tuneluri.

Mă întreb ce ar crede despre ura mea față de Imperiu.

Mă întreb ce ar face dacă ar descoperi că prietenul ei cel mai bun plănuiește să dezerteze.

3.

Laia

Masca se strecoară pe poartă, cu mâinile mari atârnând pe lângă corp. Metalul straniu de la care i se trage numele îi acoperă fața de la frunte până la maxilar ca o vopsea argintie și îi subliniază fiecare trăsătură, de la sprâncenele subțiri până la unghiurile aspre ale pomeților. Platoșa de aramă i se mulează pe mușchi, accentuându-i forța trupului.

O boare îi umflă mantia neagră și Masca se uită în curtea noastră de parcă ar fi venit la o petrecere. Ochii săi deschiși la culoare mă descoperă, mă măsoară, se fixează pe fața mea cu o privire inexpresivă de reptilă.

— Dar știu că ești frumușică, spune.

Trag în jos de tivul destrămat al cămășii mele de noapte și îmi doresc cu disperare să fi fost în fusta lungă până la glezne, lălâie, pe care o port în timpul zilei. Masca nici nu clipește. Nimic de pe chipul său nu arată la ce se gândește. Dar eu bănuiesc.

Darin pășește în fața mea și trage cu ochiul spre gard, ca și cum ar socoti în cât timp poate ajunge la el.

— Sunt singur, băiete, îi spune Masca, la fel de plin de emoție ca un stârv. Restul oamenilor sunt în casă. Poți fugi, dacă vrei.

Se dă deoparte din dreptul porții.

— Insist, însă, să-mi lași fata.

Darin înalță cuțitul.

— Ești un cavaler, zice Masca.

Pe urmă atacă, un fulger de aramă și argint pe cerul gol. Până să apuc să răsuflu, Masca îl trântește pe fratele meu cu fața în nisipul de pe jos și îi imobilizează cu genunchiul corpul care se zvârcolește. Cuțitul bunicii cade în țărână.

Din mine țâșnește un țipăt, solitar în noaptea liniștită de vară. O secundă mai târziu am vârful unui paloș lipit de gât. Nici n-am văzut când Masca l-a scos din teacă.

— Taci, îmi spune. Mâinile sus. Treci în casă.

Masca îl înșfacă pe Darin de gât cu o mână, iar cu cealaltă mă îmboldește pe mine cu paloșul. Fratele meu șchiopătează, cu

fața plină de sânge și ochii împăienjeniți. Se zbate ca un pește în cârlig și Masca îl strânge mai tare.

Ușa din spate a casei se deschide și apare un legionar cu mantie roșie.

— Casa e sigură, comandante.

Masca îl împinge pe Darin spre soldat.

— Leagă-l. E puternic.

Pe urmă mă apucă pe mine de păr și trage până când țip.

— Mmm, zice aplecându-se la urechea mea, iar eu mă chircesc, sufocată de groază. Întotdeauna mi-au plăcut brunetele.

Mă întreb dacă are o soră, o soție, o femeie. N-ar conta nici dacă ar avea. Pentru el, eu nu sunt familia cuiva. Sunt doar un lucru care trebuie supus, folosit și aruncat. Masca mă târăște pe hol până în camera din față, așa cum își târăște un vânător prada. „Luptă”, îmi spun. „Luptă”. Când simte jalnicele mele încercări de bravură, strânge pumnul mai tare și durerea mă săgetează în tot craniul. Mă las moale și-l las să mă târască după el.

Legionarii stau umăr la umăr în camera din față, printre mobile răsturnate și borcane sparte de gem. „Negustorul n-o să mai primească nimic”. Atâtea zile petrecute printre oale care clocoteau, cu părul și pielea mirosindu-mi a caise și a scorțișoară. Atâtea borcane opărite și uscate, umplute și sigilate. Degeaba. Totul a fost degeaba.

Lămpile sunt aprinse. Bunicu’ și bunica stau în genunchi în mijlocul podelei, cu mâinile legate la spate. Soldatul care îl ține pe Darin îl împinge jos, lângă ei.

— Să leg și fata, domnule?

Alt soldat apucă frânghia de la cingătoare, dar Masca mă lasă între doi legionari voinici.

— N-o să ne facă probleme, zice, și mă sfredelește cu privirea. Nu-i așa?

Clatin din cap și mă trag în spate, urându-mă că sunt atât de lașă. Duc mâna la brățara mătuită a mamei pe care o port în jurul bicepsului și îi ating modelul bine cunoscut, să capăt putere. Nu simt nimic. Mama s-ar fi luptat. Ar fi preferat să moară decât să fie umilită astfel. Dar eu nu pot nici măcar să mă mișc. Am înlemnit de frică.

Un legionar intră în cameră, mai mult decât nervos.

— Nu-i aici, comandante.

Masca se uită în jos la fratele meu.

— Unde-i caietul de schițe?

Darin privește fix înainte, fără să scoată o vorbă. Respiră încet și uniform și nu mai pare amețit. Aș spune că-i aproape stăpân pe sine.

Masca face un gest, o mișcare scurtă. Unul dintre legionari o ridică pe bunica de gât și-i izbește trupul fragil de perete. Bunica își mușcă buzele, ochii albaștri îi strălucesc. Darin dă să se ridice, dar alt soldat îl silește să rămână la podea.

Masca ia de pe jos un ciob de sticlă de la un borcan spart. Limba îi flutură ca a unui șarpe și gustă gemul.

— Păcat de atâta risipă.

Mângâie fața bunicii cu marginea ciobului.

— Cred că ai fost frumoasă, odinioară. Ce ochi! Să i-i scot? îl întreabă pe Darin.

— E afară, lângă fereastra dormitorului mic. În tufiș.

Nu reușesc să scot mai mult de o șoaptă, dar soldații aud. Masca face semn din cap și unul dintre legionari dispare în hol. Darin nu se uită la mine, dar îi simt disperarea. Aș vrea să strig: „De ce mi-ai spus mie să-l ascund? De ce ai adus acasă lucrul acela blestemat?”

Legionarul se întoarce cu caietul. Câteva secunde nesfârșite, singurul sunet din cameră este al paginilor cu desene răsfoite de Mască. Dacă și restul caietului seamănă cu pagina pe care am găsit-o eu, știu ce vede Masca: pumnale de Războinici, săbii, teci, forje, formule, instrucțiuni – lucruri pe care niciun Cărturar n-ar trebui să le știe, darămite să le mai aștearnă pe hârtie.

— Cum ai ajuns în Cartierul Armelor, băiete? zice Masca ridicând ochii din hârtii. A mituit Rezistența vreun hamal Plebeu să te strecoare acolo?

Îmi înăbuș un suspin. Jumătate din mine se simte ușurată că Darin nu e un trădător. Cealaltă jumătate ar vrea să urle la el că a fost așa un prost. Orice legătură cu Rezistența Cărturarilor duce la pedeapsa cu moartea.

— Am pătruns singur, spune fratele meu. N-are nimic de-a face cu Rezistența.

— Ai fost văzut intrând în catacombe noaptea trecută după ora stingerii, spune Masca aproape plictisită, însoțit de cunoscuți rebeli ai Cărturarilor.

— Noaptea trecută a ajuns acasă cu mult înaintea stingerii, zice bunicu'.

Mi se pare ciudat să-l aud pe bunicul mințind, dar oricum nu are niciun efect. Masca nu e atentă decât la fratele meu. Nici nu clipește și citește chipul lui Darin cum citesc eu o carte.

— Rebelii despre care vorbesc au fost arestați azi, zice Masca. Unul dintre ei a dezvăluit numele tău înainte să moară. Ce legături aveați cu ei?

— M-au urmărit, răspunde Darin calm, ca și cum ar mai fi făcut asta, ca și cum nu s-ar teme. Nu i-am întâlnit înainte.

— Știau de caietul tău cu schițe. Ei mi-au spus despre el. Cum au aflat? Ce voiau de la tine?

— Nu știu.

Masca apasă tare ciobul de sticlă în pielea fină de sub ochiul bunicii și nările i se umflă. Pe fața ei se scurge un strop de sânge.

Darin inspiră repede și adânc, singurul semn de încordare.

— Mi-au cerut caietul, zice el. I-am refuzat. Jur.

— Și ascunzătoarea lor?

— N-am văzut-o. M-au legat la ochi. Am mers în catacombe.

— *Unde* în catacombe?

— N-am văzut. M-au legat la ochi.

Masca îl privește îndelung pe fratele meu. Nu știu cum poate Darin să rămână netulburat sub această privire.

— Ești pregătit pentru ce ți se întâmplă acum.

În vocea Măștii se simte un dram de surpriză.

— Ții spatele drept. Respiri adânc. Cine te-a instruit, băiete?

Darin nu răspunde și Masca ridică din umeri.

— Câteva săptămâni în închisoare o să-ți dezlege limba.

Eu și bunica schimbăm o privire speriată. Dacă Darin ajunge în închisoarea Războinicilor, n-o să-l mai vedem niciodată. Îl vor interoga săptămâni în șir, apoi îl vor vinde ca sclav sau îl vor omorî.

— Este doar un băiat, spune bunicu' rar, ca atunci când are de-a face cu un pacient furios. Te rog…

Oțelul fulgeră și bunicu' se prăbușește ca un bolovan. Masca se mișcă prea iute ca să înțeleg ce a făcut. Nu înțeleg decât după ce bunica dă buzna în față. Scoate un țipăt ascuțit, un urlet de durere pură care mă doboară în genunchi.

„Bunicu'! Cerule, nu bunicu'!" Îmi vin în minte zeci de promisiuni. „N-o să mai fiu niciodată neascultătoare, n-o să mai fac nimic greșit, n-o să mă mai plâng niciodată de ce am de făcut, numai să trăiască bunicu'."

Dar bunica își smulge părul și țipă. Dacă bunicu' ar fi trăit, n-ar fi lăsat-o să continue așa. Nu i-ar fi suportat urletele. Calmul lui Darin se spulberă ca retezat de o coasă, fața i se albește de o groază care mă pătrunde și pe mine până în măduva oaselor.

Bunica sare în picioare și face un pas împleticit spre Mască. Masca se întinde spre ea ca și cum ar vrea să-i pună mâna pe umăr. Ultimul lucru pe care îl văd în ochii bunicii mele este teroarea. Pe urmă, încheietura înmănușată a Măștii face o singură mișcare și lasă o dâră roșie pe gâtul bunicii, o dâră care se tot mărește și se tot înroșește pe măsură ce se prăbușește.

Corpul ei atinge podeaua cu o bufnitură, cu ochii încă deschiși și lucind de lacrimi, în timp ce sângele îi curge din gât pe covorul pe care l-am țesut împreună astă-iarnă.

— Domnule, zice un legionar. O oră până în zori.

— Luați băiatul, răspunde Masca fără să se uite a doua oară la bunica. Și ardeți locul din temelii.

Se întoarce apoi spre mine și eu îmi doresc să dispar ca o umbră pe peretele din spatele meu. Îmi doresc asta mai mult ca orice și știu în același timp că e o nebunie. Soldații care mă încadrează rânjesc unul la celălalt atunci când Masca pășește lent în direcția mea. Mă privește ca și cum mi-ar mirosi frica, la fel ca o cobră care își hipnotizează prada.

„Nu, te rog, nu! Să dispar, vreau să dispar".

Comandantul clipește și în ochi îi trece umbra unei trăiri noi – surpriză, șoc, nu pot să-mi dau seama, pentru că în aceeași clipă Darin sare de pe podea. În timp ce eu mueam de frică, el și-a desfăcut legăturile. Se repede la gâtul Măștii cu mâinile ca niște gheare. Furia îi dă forța unui leu și pentru o secundă este leit mama, cu părul strălucind ca mierea, cu ochii în flăcări, arătându-și colții ca o sălbăticiune.

Masca se dă înapoi și calcă în balta de sânge de lângă capul bunicii, iar Darin e peste el, îl trântește la pământ și îi cară lovituri. Legionarii au înghețat, nevenindu-le să-și creadă ochilor, apoi se dezmeticesc și dau năvală, strigând și înjurând. Darin smulge un pumnal de la cingătoarea Măștii înainte ca legionarii să poată pune mâna pe el.

— Laia! strigă fratele meu. Fugi…

„Nu fugi, Laia. Ajută-l. Luptă”.

Mă gândesc la privirea rece a Măștii, la violența din ochii bărbatului aflat în spatele ei. „Întotdeauna mi-au plăcut brunetele”. Mă va viola. Apoi mă va ucide.

Mă trec fiorii și ies în hol, mergând cu spatele. Nu mă oprește nimeni. Nu mă observă nimeni.

— Laia! strigă Darin, așa cum nu l-am meu auzit niciodată.

Pare înnebunit. Prins în capcană. Mi-a spus să fug, dar dacă eu aș striga așa, el ar veni la mine. Nu m-ar părăsi niciodată. Mă opresc.

„Ajută-l, Laia”, îmi ordonă o voce în capul meu. „Mișcă-te!”

Pe urmă altă voce, mai insistentă, mai puternică.

„Nu-l poți salva. Fă cum ți-a spus. Fugi”.

Văd flăcări cu coada ochiului și simt miros de fum. Unul dintre legionari a început să aprindă casa cu o torță. Într-un minut, totul va fi cenușă.

— Legați-l zdravăn de data asta și duceți-l într-o celulă pentru interogatoriu.

Masca se desprinde din încăierare, frecându-și bărbia. Mă vede mergând de-a-ndărătelea pe hol și devine ciudat de imobil. Îi întâlnesc privirea șovăind, iar el face un gest din cap.

— Fugi, fetițo, spune Masca.

Fratele meu încă se luptă și țipetele lui parcă mă străpung direct. Știu că le voi auzi iar și iar, că-mi vor răsuna în minte ceas de ceas, zi de zi, până când voi muri, dacă nu fac ce trebuie. Știu prea bine.

Și totuși, fug.

* * *

Străduțele strâmte și piețele pline de praf din Cartierul Cărturarilor alunecă pe lângă mine ca peisajul dintr-un coșmar. Cu fiecare pas, o parte din creierul meu îmi urlă să mă întorc, să alerg înapoi, să-l ajut pe Darin. Dar tot cu fiecare pas asta devine tot mai puțin probabil, până când nu mai este cu putință deloc, până când singurul cuvânt la care mă pot gândi este *fugi.*

Soldații vin după mine, dar eu am crescut printre căsuțele de chirpici ale Cartierului și mă pierd iute de urmăritori. Unde mă duc? Ce să fac? Îmi trebuie un plan și nu știu de unde să încep. Cine îmi poate oferi ajutor sau alinare? Vecinii m-ar alunga, temându-se pentru viețile lor. Membrii familiei mele au murit

sau se află în închisoare. Zara, prietena mea cea mai bună, a dispărut într-o razie anul trecut, iar ceilalți prieteni rămași au și ei necazurile lor.

Sunt singură.

Când răsare soarele, mă aflu într-o clădire goală din miezul celei mai vechi părți a Cartierului. Construcția șubredă pare ghemuită ca un animal rănit într-un labirint de cocioabe dărăpănate. Duhoarea gunoiului contaminează aerul.

Mă așez cu genunchii la gură în colțul încăperii. Părul mi s-a desfăcut din coadă și atârnă în șuvițe în neorânduială. Cusăturile roșii de pe tivul cămășii mele de noapte s-au desfăcut și firul de mătase atârnă. Bunica a făcut acele modele, când am împlinit șaptesprezece ani, ca să mai înveselească o haină altminteri mohorâtă. A fost unul dintre puținele daruri pe care și le-a permis.

Acum, bunica a murit. Ca și bunicu'. Ca și părinții și sora mea, cu mult timp în urmă.

Iar pe Darin l-au luat. L-au târât într-o celulă de interogatoriu unde cine știe ce-i vor face Războinicii.

Viața este alcătuită dintr-o grămadă de momente care nu înseamnă nimic. Și pe urmă, într-o bună zi, apare o singură clipă care schimbă toate secundele ce-i urmează. O astfel de clipă a fost atunci când a strigat Darin. A fost un test de curaj, de forță. Și l-am picat.

„Laia! Fugi!"

De ce l-am ascultat? Ar fi trebuit să rămân. Ar fi trebuit să fac ceva. Gem și mă țin de cap. Continui să-l aud. Unde o fi acum? Oare au început să-l interogheze? Probabil că se întreabă ce s-a întâmplat cu mine. Se întreabă cum de sora lui l-a putut lăsa în voia sorții.

O mișcare iute în penumbră îmi atrage atenția și mi se ridică părul de pe ceafă. Un șobolan? O cioară? Umbrele se mișcă și din ele se desprind doi ochi strălucitori. Pe urmă li se adaugă mai multe perechi de ochi, răutăcioși și oblici.

„Halucinații", îl aud pe bunicu' în mintea mea punând diagnosticul. „Sunt un simptom al șocului".

Halucinații sau nu, umbrele par reale. Ochii strălucesc ca niște sori în miniatură și mă înconjoară ca niște hiene, mai îndrăznețe cu fiecare pas.

„Am văzut”, șuieră ele. „Îți cunoaștem slăbiciunea. Băiatul va muri din cauza ta”.

— Nu, șoptesc.

Dar umbrele au dreptate. L-am părăsit pe Darin. L-am abandonat. Nu contează că el mi-a spus să plec. Cum am putut să fiu atât de lașă?

Duc mâna la brățara mamei, dar atingerea ei mă face să mă simt și mai rău. Mama ar fi reușit să păcălească Masca. Ar fi făcut cumva și i-ar fi salvat pe Darin, pe bunica și pe bunicu’.

Chiar și bunica a fost mai curajoasă decât mine. Bunica, femeia cu trupul fragil și ochii arzători. Cu coloana vertebrală de oțel. Mama a moștenit focul de la bunica, iar după ea, Darin.

Eu, însă, nu.

„Fugi, fetițo”.

Umbrele se mai apropie cu o palmă, iar eu închid ochii, sperând să dispară. Adun laolaltă toate gândurile care îmi umblă prin minte, încercând să mă înconjor cu ele.

Aud undeva la distanță zgomot de cizme. Dacă soldații încă mă caută, nu sunt în siguranță aici.

Poate că ar fi bine să-i las să mă găsească și să fac ce-mi cer. Mi-am abandonat fratele de sânge. Merit o pedeapsă.

Același instinct care m-a făcut să fug de Mască mă ridică însă în picioare și acum. Ies pe stradă și mă amestec în mulțimea dimineții. Câțiva dintre Cărturarii aidoma mie mă privesc cu luare-aminte, unii cu neîncredere, alții cu simpatie. Cei mai mulți nu se uită la mine deloc. Mă întreb de câte ori am trecut și eu la fel pe stradă pe lângă vreun fugar, cineva a cărui lume tocmai se dărâmase.

Mă opresc să-mi trag sufletul pe o alee plină de zoaie. Din cealaltă parte a Cartierului se ridică nori groși de fum, care se pierd ridicându-se spre cerul fierbinte. Acolo arde casa mea. Gemurile bunicii, leacurile bunicului, desenele lui Darin, cărțile mele, toate au dispărut. Tot ceea ce sunt. A dispărut.

„Nu totul, Laia. Nu și Darin”.

În mijlocul aleii, la numai câțiva pași de mine este o gură de canal cu grilaj. Ca toate grilajele de acest fel din cartier, și cele de aici dau în catacombele din Serra: teritoriul scheletelor, al stafiilor, al șobolanilor, al hoților… și poate al Rezistenței Cărturarilor.

Oare Darin spiona pentru Rezistență? Oare ei l-au introdus în Cartierul Armelor? În ciuda celor spuse de fratele meu Măștii, este singurul răspuns care are sens. Se zvonește că luptătorii din Rezistență au devenit tot mai îndrăzneți, că recrutează nu numai Cărturari, ci și Marinari din ținutul liber Marinn aflat la nord, sau Tribali, al căror teritoriu deșertic este un protectorat al Imperiului.

Bunicu' și bunica nu vorbeau niciodată despre Rezistență în fața mea. Îi auzeam însă noaptea târziu vorbind pe șoptite despre cum îi atacaseră rebelii pe Războinici și eliberaseră niște Cărturari luați prizonieri. Sau cum se năpustiseră asupra caravanelor Negustorilor, clasa comercială a Războinicilor, ori cum asasinaseră membri din rândul clasei de sus a Aristocraților. Doar rebelii le mai țin piept Războinicilor. Greu de prins cum sunt, rămân singura armă a Cărturarilor. Nimeni în afară de ei n-ar fi putut ajunge în apropierea fierăriilor.

Îmi dau seama că Rezistența m-ar putea ajuta. La mine acasă s-a făcut o razie și totul a fost ars din temelii, iar familia mea a fost ucisă pentru că doi rebeli au dezvăluit oamenilor Imperiului numele lui Darin. Dacă reușesc să-i găsesc pe cei din Rezistență și să le explic ce s-a petrecut, poate mă vor ajuta să-l eliberez pe Darin din închisoare – nu pentru că mi-ar fi datori, ci pentru că trăiesc conform *Izzat,* un cod al onoarei la fel de vechi precum poporul Cărturarilor. Conducătorii rebelilor sunt cei mai buni și mai curajoși dintre Cărturari. Așa m-au învățat părinții mei înainte să fie uciși de oamenii Imperiului. Rezistența n-o să mă refuze dacă cer ajutor.

Pășesc spre grilaj.

N-am fost niciodată în catacombele din Serra. Șerpuiesc pe sub tot orașul, sute de kilometri de tuneluri și caverne, unele ticsite de oase care zac aici de veacuri. Nimeni nu mai folosește acum criptele pentru înmormântări și nici măcar Imperiul nu a reușit să facă o hartă completă a catacombelor. Iar dacă Imperiul, cu toată forța lui, nu poate să-i găsească pe rebeli, cum aș putea eu să dau de ei?

„Nu te oprești până nu reușești". Ridic grilajul și privesc în gaura neagră de dedesubt. Trebuie să cobor acolo. Trebuie să găsesc Rezistența. Dacă nu, fratele meu nu mai are nicio șansă. Dacă nu-i găsesc pe luptătorii din umbră și nu primesc ajutorul lor, n-o să-l mai văd pe Darin niciodată.

4.

Elias

Când ajung cu Helene la turnul cu clopot de la Blackcliff, aproape toți cei trei mii de elevi ai școlii sunt deja în formație. Până în zori mai este un ceas, dar nu văd nici o singură pereche de ochi somnoroși. Mulțimea e cuprinsă de un freamăt nerăbdător. Ultima dată când a dezertat cineva, curtea era acoperită de gheață.

Toți elevii știu ce urmează. Îmi tot încleștez și descleștez pumnii. Nu vreau să văd asta. Ca toți ceilalți de la Blackcliff, am venit la școală la șase ani și, în cei paisprezece care au trecut de-atunci, am asistat de mii de ori la pedepse. Propriul meu spate e o hartă a brutalității școlii. Dar cel mai rău o pățesc dezertorii.

Îmi simt corpul încordat ca un arc, dar îmi domolesc privirea și îmi golesc expresia de orice emoție. Instructorii de la Blackcliff, centurionii, ne vor urmări. Ar fi o prostie de neiertat să-mi atrag mânia lor, când sunt atât de aproape să evadez.

Împreună cu Helene trec pe lângă elevii mai mici, patru clase de ucenici fără măști, așezați astfel încât să aibă cea mai bună vedere la măcel. Cel mai mic dintre ei abia dacă are șapte ani. Cel mai mare, aproape unsprezece.

Ucenicii pleacă privirea când trecem pe lângă ei. Noi suntem elevi în ultimul an, și le este interzis chiar și să ne vorbească. Stau înlemniți, cu paloșele prinse la spate exact la patruzeci și cinci de grade, cu cizmele lustruite cu scuipat, cu chipurile neclintite ca piatra. Până acum, chiar și cel mai tânăr ucenic a învățat lecția de bază de la Blackcliff: Ascultă, supune-te și taci!

În spatele ucenicilor este un spațiu gol în onoarea celui de-al doilea nivel de elevi de la Blackcliff, numiți „cinciari”, pentru că majoritatea mor în al cincilea an de studiu. La unsprezece ani, centurionii îi trimit pe toți elevii Academiei în zonele sălbatice ale Imperiului, fără haine, fără mâncare și fără armament, iar ei trebuie să reziste acolo vreme de patru ani. Supraviețuitorii se întorc la Blackcliff, își primesc măștile și mai petrec patru ani sub numele de cădeți, apoi încă doi ani sub numele de Țeste. Eu

și Hel suntem în categoria Țeste Mari, adică suntem în ultimul an de pregătire.

Centurionii ne urmăresc de sub arcadele care înconjoară curtea. Țin mâinile pe bice și așteaptă sosirea comandantului Academiei Blackcliff. Sunt nemișcați ca niște statui. Măștile și propriile lor trăsături s-au identificat cu totul de multă vreme și orice urmă de emoție a rămas undeva departe în trecut.

Îmi ating masca. Aș vrea să mi-o pot smulge măcar o secundă. La fel ca și colegii mei, am primit-o în prima zi de cadet, la paisprezece ani. Față de restul elevilor și spre exasperarea Helenei, masca din argint moale, care se mulează, nu s-a contopit cu trăsăturile mele, așa cum ar fi fost de așteptat. Probabil pentru că mi-o scot, blestemată să fie, ori de câte ori sunt singur.

Am urât masca încă din ziua când un Profet – unul dintre oamenii sfinți ai Imperiului – mi-a înmânat-o într-o cutie căptușită cu catifea. Detest felul în care se lipește de mine ca un parazit. Nu-mi place cum se mulează pe fața mea și încearcă să-mi intre în piele.

Sunt singurul elev căruia masca nu i-a devenit una cu pielea – lucru pe care dușmanilor mei le place să-l scoată în evidență. În ultimul timp, însă, masca a început să se lupte cu mine; forțează procesul de contopire prinzându-mi-se de ceafa cu fire subțiri. Îmi face pielea să mi se strângă și mă simt ca și cum n-aș mai fi eu însumi. Ca și cum nu voi mai fi niciodată cu însumi.

— Veturius!

Demetrius, locotenentul din plutonul lui Hel, un individ deșirat și cu păr nisipiu, mă strigă în timp ce ne ocupăm locurile printre celelalte Țeste Mari.

— Cine e? Cine-i dezertorul?

— Nu știu. Dex și auxiliarii l-au prins.

Mă uit în jur după locotenentul meu, dar n-a ajuns încă.

— Am auzit că-i un ucenic.

Demetrius se uită la un trunchi de lemn care se ridică dintre pietrele de pavaj înnegrite de sânge de la baza turnului cu clopot.

— Unul mai mare, din anul patru.

Eu și Helene schimbăm o privire. Fratele mai mic al lui Demetrius a încercat și el să dezerteze în al patrulea an petrecut la Blackcliff, când avea numai zece ani. A rezistat trei

ore în afara porților, până să-l aducă legionarii în fața comandantului. Mai mult decât majoritatea.

— Poate a fost vreo Țeastă, zice Helene și scrutează rândurile elevilor mari, cercetând dacă lipsește cineva.

— Poate o fi fost Marcus, zice rânjind Faris, un tip de la mine din pluton mai înalt decât toți ceilalți, cu părul blond ridicat într-o creastă neregulamentară. Sau Zak.

Nu avem noi norocul ăsta. Marcus, cu pielea tuciurie și ochii galbeni, stă în primul rând al formației noastre, alături de Zak, fratele lui geamăn. Zak, născut al doilea, este mai scund și mai suplu, dar la fel de ticălos. Șarpele și Broasca Râioasă, așa le spune Hel.

Masca lui Zak mai trebuie să i se lipească în jurul ochilor, în schimb a lui Marcus s-a prins zdravăn și s-a lipit complet peste trăsăturile lui, scoțând clar în evidență trăsăturile de sub ea – până și cuta adâncă dintre sprâncene. Dacă Marcus ar încerca acum să-și scoată masca, și-ar smulge-o cu tot cu jumătate de față. Ceea ce ar însemna o îmbunătățire, în cazul lui.

Marcus se întoarce și se uită la Helene ca și cum i-ar fi simțit privirea, cu o expresie de animal de pradă. Mă mănâncă palmele să-l strâng de gât.

„Nimic ieșit din comun”, îmi reamintesc. „Nimic care să te facă să sari în ochi”.

Mă forțez să mă uit în altă parte. Să-l atac pe Marcus în fața întregii școli ar însemna categoric ceva ieșit din comun.

Helene remarcă privirea lacomă a lui Marcus. Strânge pumnii pe lângă corp, dar înainte să apuce să-i dea o lecție Șarpelui, intră în curte aghiotantul comandantului.

— Atenție!

Trei mii de trupuri se încordează, trei mii de perechi de cizme bat din călcâie, trei mii de spinări se îndreaptă dintr-o singură mișcare, parcă trase de mâna unui păpușar. În liniștea care urmează s-ar putea auzi și cum cade o lacrimă.

Nu auzim, însă, cum se apropie comandantul Academiei Militare Blackcliff. O simțim doar, așa cum simți furtuna apropiindu-se. Se mișcă fără zgomot, iese de sub arcade ca un tigru din tufișuri. E îmbrăcată complet în negru, de la vestonul strâmt pe corp până la cizmele cu bombeuri de oțel. Are părul blond strâns la ceafă într-un coc ferm, ca de obicei.

Este singura Mască-femeie din lume – până mâine, când și Helene va absolvi Academia. Spre deosebire de Helene, însă, comandantul emană o răceală mortală, ca și cum ochii cenușii și trăsăturile tăioase i-ar fi fost sculptate direct în inima unui ghețar.

— Aduceți acuzatul, spune comandantul.

Doi legionari ies mărșăluind din spatele turnului, trăgând după ei o siluetă scundă, neputincioasă. Lângă mine, Demetrius se încordează. Zvonurile se adeveresc, dezertorul este un ucenic din anul patru, nu mai mare de zece ani. Pe față îi curge sânge care se adună în gulerul uniformei negre. Soldații îl aruncă în fața comandantului, iar el nu face nicio mișcare.

Pe fața argintie a comandantului nu se citește absolut nimic, atunci când se uită în jos la ucenic. Doar mâinile i se plimbă pe coada neagră, din lemn împletit, a cravașei ghintuite pe care o are la cingătoare. Nu o scoate de la locul ei. Nu încă.

— Ucenic clasa a patra Falconius Barrius.

Are o voce blândă, aproape prietenoasă.

— Ți-ai abandonat postul de la Blackcliff fără intenția de a te întoarce. Explică-te.

— Nu am nicio explicație, comandante!

Băiatul murmură aceleași cuvinte pe care le-am spus cu toții de sute de ori în fața comandantului, singurele vorbe pe care le poți rosti la Blackcliff atunci când ai încurcat-o rău de tot.

E o mare încercare pentru mine să-mi mențin fața lipsită de expresie, să nu mi se citească nimic în ochi. Barrius urmează să fie pedepsit pentru o faptă pe care o voi comite și eu în mai puțin de treizeci și șase de ore. Peste două zile, aș putea fi eu în locul lui. Plin de sânge. Înfrânt.

— Vom cere părerea colegilor tăi.

Comandantul își întoarce privirea spre noi și parcă ne-ar lovi o rafală de vânt înghețat de la munte.

— Ucenicul Falconius Barrius se face vinovat de trădare?

— Da, comandante!

Strigătul la unison, nebunesc în sălbăticia lui, cutremură lespezile de piatră.

— Legionari, zice comandantul, duceți-l la stâlp.

Urletele care urmează îl smulg pe Barrius din starea de șoc. Se zvârcolește și dă din picioare în timp ce legionară îl leagă de stâlpul unde va fi biciuit.

Colegii lui ucenici, aceiași băieți împreună cu care s-a luptat, a transpirat și a suferit vreme de patru ani, bat pavajul cu cizmele și-și flutură pumnii în aer. În rândul Țestelor din fața mea, Marcus strigă și el aprobator, cu ochii aprinși de o bucurie diabolică. Se uită la comandant cu venerația cuvenită unei zeități.

Simt o privire îndreptată spre mine. Din stânga mă urmărește un centurion. „Nimic ieșit din comun”. Ridic pumnul și strig laolaltă cu ceilalți, urându-mă pe mine însumi.

Comandantul scoate cravașa și o mângâie ca pe un iubit. Apoi o coboară șuierător peste spatele lui Barrius. Geamătul băiatului răsună în toată curtea și toți elevii tac, împărtășind o clipă de milă. Regulile sunt atât de numeroase la Blackcliff, încât e imposibil să nu le încâlci măcar de câteva ori. Cu toții am fost legați cândva de stâlpul acela. Cu toții am simțit mușcătura cravașei.

Liniștea nu durează mult. Barrius țipă, iar elevii îi răspund urlând și aruncându-i ocări. Marcus e cel mai zgomotos, se apleacă în față, practic scuipă de încântare. Faris îl imită zbierând. Chiar și Demetrius reușește să strige o dată sau de două ori, cu ochii lui verzi goi și pierduți în depărtare, de parcă ar fi cu totul în altă parte. Lângă mine, Helene ovaționează, dar nu se vede strop de bucurie în expresia ei, doar o tristețe severă. Regulile de la Blackcliff îi cer să-și exprime furia față de trădarea dezertorului, iar ea face întocmai.

Comandantul pare indiferent la zgomot, se concentrează pe ce are de făcut. Ridică și coboară brațul cu grația unui dansator. Pe Barrius încep să-l lase picioarele, iar comandantul îi dă ocol, oprindu-se o clipă înaintea fiecărei lovituri, gândindu-se fără îndoială unde să lovească pentru ca durerea să fie și mai mare.

După douăzeci și cinci de lovituri, îl apucă de ceafa fără vlagă și-i întoarce capul spre noi.

— Uită-te la ei, zice comandantul. Uită-te la cei pe care i-ai trădat.

Barrius rotește ochii implorator, căutând disperat pe cineva care ar putea să-i arate măcar un dram de milă. Ar fi trebuit să știe mai bine la ce să se aștepte. Privirea i se îngroapă în pietrele pavajului.

Uralele continuă și loviturile pornesc din nou, iar și iar. Barrius cade pe pietre și în jurul lui se întinde rapid o baltă de sânge. I

se zbat pleoapele. Sper că mintea l-a părăsit deja. Sper că nu mai poate simți nimic.

Mă oblig să mă uit în continuare. „De asta pleci, Elias. Ca să nu mai iei parte niciodată la așa ceva”.

Din gura lui Barrius iese un geamăt ca un gâlgâit. Comandantul coboară brațul și în curte se face liniște. Îl văd pe dezertor respirând. Inspiră. Expiră. Apoi, nimic. Nu mai ovaționează nimeni. Se ivesc zorii. Razele de soare se ridică din spatele turnului negru de la Blackcliff, ca niște degete însângerate, colorându-i pe toți cei din curte într-un roșu aprins.

Comandantul își șterge cravașa de uniforma lui Barrius înainte să și-o agațe din nou la cingătoare.

— Duceți-l la dune, le ordonă legionarilor. Lăsați-l pradă sălbăticiunilor.

Pe urmă ni se adresează tuturor.

— Datoria înainte de toate, până la moarte. Dacă trădați Imperiul, veți fi prinși și veți plăti. Rupeți rândurile!

Formațiile de elevi se împrăștie. Dex, cel care l-a adus înapoi pe dezertor, se îndepărtează fără o vorbă, cu chipul frumos și întunecat parcă îngrețoșat. Faris îl urmează și fără îndoială o să-l bată pe umăr pe Dex și o să-i propună să uite de gândurile negre la vreun bordel. Demetrius pleacă de unul singur și sunt sigur că se gândește la ziua aceea de acum doi ani când a fost obligat să-și vadă fratele mai mic murind la fel ca Barrius. Nu va fi în stare să vorbească ore în șir. Ceilalți elevi părăsesc repede curtea, încă vorbind despre biciuire.

— … doar treizeci de lovituri, ce papă-lapte…

— … l-ai auzit cum hohotea, ca o fetiță speriată…

— Elias.

Vocea Helenei e blândă, la fel și felul în care îmi atinge brațul.

— Hai să mergem. O să te vadă comandantul.

Are dreptate. Toată lumea se îndepărtează. Ar trebui să plec și eu.

Nu pot.

Nimeni nu se uită la rămășițele însângerate ale lui Barrius. Este un trădător. Este un nimeni. Dar cineva ar trebui să rămână lângă el. Cineva ar trebui să-l jelească, măcar o clipă.

— Elias, zice Helene, de data asta autoritar. Mișcă-te! O să te vadă.

— Lasă-mă un minut, răspund eu. Du-te înainte.

Vrea să se certe cu mine, dar prezența ei sare în ochi, iar eu nu mă clintesc. Pleacă, dar se mai uită o dată înapoi. După ce se îndepărtează, ridic privirea și văd cum mă urmărește comandantul.

Ne privim în ochi de-a curmezișul curții și mă izbește pentru a suta oară cât suntem de diferiți. Eu sunt brunet, femeia comandant e blondă. Eu am pielea arămie, a ei este albă ca varul. Gura ei pare mereu dezaprobatoare, în timp ce eu par amuzat și când nu sunt. Eu am umeri lați și mult peste un metru nouăzeci, în timp ce ea este mai scundă chiar decât o femeie de-a Cărturarilor și are o siluetă aproape ca de trestie.

Oricine ne-ar vedea, însă, stând alături, și-ar da seama că avem același sânge. De la mama am moștenit pomeții ei înalți și ochii cenușii, decolorați. Mi-a transmis instinctul necruțător și viteza de reacție care m-au făcut cel mai bun elev al Academiei Blackcliff din ultimii douăzeci de ani.

Mama. Nu este cuvântul potrivit. *Mama* evocă iubire, căldură și dulceață. Nu abandonarea în deșertul Tribal la câteva ore după naștere. Nu ani de tăcere și de ură implacabilă.

Am învățat multe lucruri de la femeia asta care m-a purtat în pântece. Unul dintre ele este să mă controlez. Îmi înghit furia și dezgustul, mă golesc de orice trăire. Ea se încruntă, strâmbă puțin din buze și duce mâna la gât, urmărind cu degetele liniile unui tatuaj albastru și ciudat care răzbate de sub guler.

Mă aștept să se apropie și să vrea să știe de ce sunt încă acolo, de ce o înfrunt cu privirea. Nu o face. Se uită la mine încă o clipă, apoi se întoarce și dispare sub arcade.

Ceasul din turn bate ora șase și tobele bubuie. „Toți elevii să se prezinte la popotă”.

La baza turnului, legionarii adună și duc de acolo rămășițele lui Barrius.

Curtea rămâne tăcută, pustie, cu excepția mea, care mă uit la băltoaca de sânge din locul unde cândva a stat un băiat, înghețat de certitudinea că, dacă nu sunt atent, voi sfârși exact la fel ca el.

5.

Laia

Liniștea catacombelor e la fel de nesfârșită ca o noapte fără lună și la fel de sinistră. Asta nu înseamnă că tunelele sunt pustii. Imediat ce pătrund dincolo de grilaj, un șobolan îmi trece în fugă peste picioarele desculțe și un păianjen cât pumnul coboară pe pânza lui la câteva degete de fața mea. Îmi mușc pumnul ca să nu țip.

„Salvează-l pe Darin. Găsește Rezistența. Salvează-l pe Darin. Găsește Rezistența”.

Îmi șoptesc uneori aceste cuvinte. De cele mai mult ori, le repet în gând. Mă țin în mișcare, sunt un descântec menit să alunge spaima care-mi dă târcoale minții.

Nu prea știu sigur ce ar trebui să caut. O tabără? O ascunzătoare? Un semn de viață, altul decât rozătoarele?

Cum cele mai multe dintre garnizoanele Imperiului se află la est de cartierul Cărturarilor, mă îndrept spre vest. Chiar și în acest loc uitat de cer, pot arăta cu precizie unde răsare și unde apune soarele, unde se află, spre nord, Antium, capitala Imperiului, și Navium, portul cel mai sudic. Am acest simț de când mă știu. Când eram mică și Serra mi se părea un oraș uriaș, tot reușeam să mă descurc.

Asta îmi dă curaj – măcar n-o să mă învârt în cerc.

Soarele se mai strecoară o vreme în catacombe printre grilajele din stradă, luminând slab pardoseala. Mă sprijin de pereții plini de cripte, înghițindu-mi repulsia față de duhoarea împrăștiată de oasele putrezite. O criptă este o ascunzătoare bună, dacă se apropie vreo patrulă a Războinicilor. „Oasele sunt doar oase”, îmi spun. „O patrulă te-ar omorî”.

La lumina zilei îmi vine mai ușor să alung îndoielile și să mă conving de una singură că voi găsi Rezistența. Dar merg de ore în șir, lumina pălește și vine noaptea, ca o cortină căzută peste ochi. Odată cu noaptea, frica dă și ea năvală în mintea mea, ca un râu care a rupt zăgazul. Fiecare zgomot înfundat mă duce cu gândul la un soldat, fiecare zgrepțănat, la o hoardă de șobolani. Catacombele m-au înghițit așa cum înghite pitonul un șoarece.

Mă trec fiorii, știu că am exact șansa acelui șoricel să supraviețuiesc aici, sub pământ.

„Salvează-l pe Darin. Găsește Rezistența”.

Foamea mi-a făcut stomacul ghem, iar setea îmi arde gâtlejul. Văd o torță pâlpâind undeva departe și simt o nevoie de molie să mă apropii de ea. Dar torța marchează teritoriul Imperiului. Soldații auxiliari care fac de gardă în tunel sunt probabil Plebei, cei mai de jos dintre Războinici. Dacă m-ar prinde aici un grup de-al lor, nici nu vreau să mă gândesc ce mi-ar face.

Mă simt ca un animal vânat și laș, adică exact așa cum mă consideră Imperiul – cum îi consideră pe toți Cărturarii. Împăratul spune că suntem oameni liberi care trăim din mărinimia lui. Asta-i o glumă! Nu putem deține proprietăți, nu putem merge la școală și cea mai mică încălcare a legilor ne transformă în sclavi.

Nimeni nu îndură atâta împilare. Tribalii sunt apărați de un tratat; în timpul invaziei, au acceptat legile Războinicilor în schimbul dreptului poporului lor de a se mișca liber. Marinarii sunt protejați de geografie și de cantitățile enorme de mirodenii, de carne și de oțel pe care le vând.

În tot Imperiul, doar Cărturarii sunt tratați ca niște gunoaie.

„Atunci, înfruntă Imperiul, Laia”, aud în minte vocea lui Darin. „Salvează-mă. Găsește Rezistența.”

Întunericul mă face să-mi încetinesc pașii până când aproape mă târăsc. Mă aflu într-un tunel îngust, ai cărui pereți se apropie și mai mult. Sudoarea îmi șiroiește pe spate și tremur din toate încheieturile – urăsc spațiile strâmte. Ecoul respirației mele devine un hârâit sonor. Undeva în față cade regulat un strop de apă. Câte stafii or fi bântuind acest loc? Câte spirite dornice de răzbunare hălăduiesc prin tuneluri?

„Încetează, Laia. Nu există stafii.” Când eram copil, i-am ascultat ore în șir pe povestitorii Tribali depănându-și legendele cu personaje fantastice: Zburătorul și tovarășii lui djinni: stafii, efriți[1], spectre și duhuri.

Uneori, poveștile se transformau în coșmaruri. Când se-ntâmpla asta, Darin era cel care mă liniștea. Spre deosebire de Tribali, Cărturarii nu sunt superstițioși, iar Darin a manifestat întotdeauna un scepticism cărturăresc sănătos. „Nu-i nicio stafie aici, Laia”. Îi aud glasul în minte și închid ochii, îngăduindu-mi să

[1] Ființe supranaturale din mitologia arabă (n. red.).

mă las liniștită din nou de prezența lui. „Nu sunt nici duhuri. Nu există așa ceva.”

Duc mâna spre brățară, cum fac de câte ori am nevoie de forță. S-a înnegrit de tot, dar o prefer așa. Atrage atenția mai puțin. Pipăi modelul încrustat în argint, o serie de linii care se îmbină laolaltă într-un mod pe care-l recunosc și în vis.

Mama mi-a dat brățara ultima dată când am văzut-o. Aveam cinci ani. Este una dintre amintirile mele cele mai clare despre ea – mirosul de scorțișoară al părului, strălucirea din ochii ei ca marea în furtună.

„Păstreaz-o pentru mine, greierașule. Doar o săptămână, până când mă întorc”.

Oare ce-ar spune mama acum, dacă ar ști că i-am păstrat brățara, dar nu l-am apărat pe singurul ei fiu? Că mi-am salvat propria piele sacrificându-mi fratele?

„Vezi-ți de treabă. Salvează-l pe Darin. Găsește Rezistența.” Iau mâna de pe brățară și merg înainte.

Curând după aceea aud primul zgomot în spatele meu.

O șoaptă. Scârțâit de cizme pe piatră. Dacă în criptă nu era liniște deplină, nici nu aș fi băgat de seamă, zgomotele sunt înăbușite. Prea slabe ca să le facă un soldat auxiliar. Prea furișate pentru cineva din Rezistență. O Mască?

Inima îmi bubuie și mă întorc, scrutând întunericul ca smoala. Măștile se pot strecura prin această beznă la fel de ușor ca nălucile. Aștept împietrită, dar liniștea se lasă din nou peste catacombe. Nu mă mișc. Nu respir. Nu aud nimic.

Șobolan. Doar un șobolan. „Unul enorm, poate…”

Îndrăznesc să pășesc din nou și simt miros de piele și de fum – miros de om. Mă aplec și pipăi pe jos după o armă – o piatră, un băț, un os, orice m-ar ajuta să-l înfrunt pe urmăritor. Pe urmă iasca aprinde fitilul, aerul sfârâie și într-o clipă, o torță se aprinde cu un șuierat.

Mă ridic în picioare, îmi acopăr fața cu mâna și simt sub pleoape vâlvătaia torței. Mă silesc să deschid ochii și văd în jurul meu șase siluete cu glugă, cu arcurile încordate și săgețile îndreptate spre inima mea.

— Cine ești? mă întreabă una dintre siluete, făcând un pas în față.

Are vocea calmă și fără expresie a unui legionar, dar fără intensitatea și autoritatea de Războinic. Brațele goale îi sunt

musculoase și se mișcă elegant și grațios. Ține într-o mână un cuțit care pare prelungirea propriului său corp, iar în cealaltă mână, torța. Încerc să-i văd ochii, dar sunt ascunși de glugă.

— Vorbește.

— Eu…

După atâtea ore de tăcere, abia reușesc un fel de cârâit.

— Îi caut pe…

De ce nu m-am gândit la asta dinainte? Nu le pot spune că vreau să-i găsesc pe cei din Rezistență. Niciun om cu măcar jumătate de creier n-ar recunoaște că umblă după rebeli.

— Percheziționeaz-o, zice bărbatul, când eu nu știu ce să mai spun.

O altă siluetă, zveltă și feminină, își pune arcul în spinare. Torța arde în spatele ei și îi ascunde fața sub umbre lungi. Pare prea mărunțică pentru un Războinic și pielea de pe brațele ei nu e înnegrită de soare ca a unui Marinar. Arată a Cărturăreasă sau a femeie Tribală. Poate reușesc să mă înțeleg cu ea.

— Te rog, lasă-mă să… încep să spun.

— Taci, spune bărbatul care a vorbit și mai devreme. Ai găsit ceva, Sana?

Sana. Un nume de Cărturar, scurt și simplu. Dacă era Războinică, ar fi chemat-o Agrippina Cassius, Chrysilla Aroman sau ceva la fel de lung și de pompos.

Simplul fapt că e din stirpea Cărturarilor nu mă face să mă simt în siguranță. Am auzit de hoți Cărturari care își fac veacul prin catacombe. Se strecoară aici prin grilaje și dau iama înjur, ucigând pe oricine le iese în cale, înainte să se întoarcă în bârlogul lor.

Sana îmi pipăie brațele și picioarele.

— O brățară, spune ea. Ar putea fi din argint. Nu-mi dau seama.

— Nu mi-o iei! spun, și sar într-o parte, iar arcurile celorlalți se îndreaptă și mă iau din nou la țintă. Vă rog, lăsați-mă să plec! Fac parte dintre Cărturari. Sunt una de-a voastră.

— Termină treaba, spune bărbatul care a vorbit mai înainte.

Le face semn celorlalți și încep să se retragă înapoi în întuneric.

— Îmi pare rău, oftează Sana.

Are un pumnal în mână. Mă dau un pas înapoi.

— Te rog, nu! zic eu și îmi împletesc degetele ca să nu se vadă cum tremur. A fost brățara mamei. Este singurul lucru care mi-a mai rămas de la familia mea.

Sana coboară pumnalul, dar apoi șeful hoților o strigă și, văzând că șovăie, pășește spre noi. Între timp, îl strigă unul dintre oamenii lui.

— Keenan, fii atent! Vine patrula auxiliarilor!

— Împrăștiați-vă câte doi, răspunde Keenan și coboară torța. Dacă vă urmăresc, atrageți-i departe de baza noastră, altfel sunteți răspunzători. Sana, ia brățara fetei și hai să mergem!

— N-o putem lăsa aici, zice Sana. O vor găsi. Știi ce-i vor face.

— Nu-i treaba noastră.

Sana nu se clintește și Keenan îi împinge torța în mână. Când dă să mă apuce de braț, Sana se vâră între noi.

— Avem nevoie de argint, ai dreptate, zice ea. Dar nu de la oamenii noștri. Dă-i pace!

Din tunel răzbate cadența inconfundabilă a vocilor unor Războinici. Încă n-au descoperit lumina torței, dar o vor observa în câteva secunde.

— La naiba, Sana!

Bărbatul încearcă să treacă pe lângă femeie, dar ea îl împinge cu o forță nebănuită, care face să-i cadă gluga de pe față. Lumina torței îi cade pe chip și mie mi se taie răsuflarea. Nu numai pentru că este mai bătrână decât am crezut, ci din cauza dușmăniei feroce pe care i-o descifrez în trăsături. Văd pe gâtul ei un tatuaj reprezentând un pumn ridicat, răsărit dintr-o flacără. Dedesubt, cuvântul *Izzat.*

— Ești… Voi sunteți…

Nu pot rosti cuvintele. Ochii lui Keenan se opresc de asemenea pe tatuaj și înjură.

— Ai făcut-o lată, îi zice el Sanei. N-o putem lăsa aici. Dacă le spune soldaților că ne-a văzut, vor inunda tunelele numai ca să ne scoată afară.

Stinge torța cu o mișcare iute și mă apucă de braț, trăgându-mă după el. Mă împiedic și îl lovesc în spate, iar el întoarce repede capul. Îi văd în ochi izbucnirea de furie. Mă învăluie din nou mirosul lui iute, de fum.

— Iartă…

— Taci din gură și uită-te pe unde mergi.

Este mai aproape decât mă așteptam, îi simt în ureche răsuflarea caldă.

— Dacă nu, te arunc într-o criptă. Mișcă-te!

Îmi mușc buza și îl urmez, încercând să mă gândesc mai degrabă la tatuajul Sanei, decât la amenințarea lui.

Izzat. Este un cuvânt în reia veche, limba vorbită de Cărturari înainte de invazia Războinicilor și de obligația de a vorbi cu toții serrana. *Izzat* înseamnă multe lucruri. Forță, onoare, mândrie. În ultimul secol, însă, a ajuns să semnifice ceva special: libertate.

Oamenii ăștia nu sunt o bandă de hoți. Sunt Rezistența.

6.

Elias

Urletele lui Barrius îmi zgârie creierul ore în șir. Îi văd trupul căzând, îi aud răsuflarea greoaie, simt mirosul de sânge rămas pe caldarâm.

Morțile altor elevi nu mă tulbură de obicei la fel de mult. Nici n-ar trebui, moartea îmi este un prieten vechi. Până la un punct, ne însoțește pe toți cei de la Blackcliff. Să-l văd pe Barrius murind a însemnat, însă, altceva. Tot restul zilei îmi ies ușor din fire și sunt cu mintea aiurea.

Proasta mea dispoziție nu trece neobservată. În timp ce mă duc la antrenamentul de luptă împreună cu alte Țeste, îmi dau seama că Faris tocmai m-a întrebat ceva pentru a treia oară.

— Arăți de parcă ți s-ar fi îmbolnăvit de sifilis curva preferată, zice el, atunci când mormăi o scuză. Ce naiba e cu tine?

— Nimic!

Îmi dau seama prea târziu cât de furios sună răspunsul meu, cât de nepotrivit pentru o Țeastă pe punctul să termine școala și să devină Mască. Ar trebui să fiu încântat, să ard de nerăbdare.

Faris și Dex se uită la mine neîncrezători, iar eu trag o înjurătură.

— Ești sigur? mă întreabă Dex.

Dex este genul care respectă regulile. Așa a fost mereu. De fiecare dată când mă privește, îmi dau seama că se întreabă cum de masca încă nu mi s-a lipit perfect de chip. „Vezi-ți de

treaba ta”, îmi vine să-i spun, dar pe urmă îmi amintesc că nu-i un băgăcios. Dex este prietenul meu și e sincer îngrijorat.

— Azi-dimineață, la biciuire, zice el, erai cam...

— Hei, lasă omul în pace, zice Helene și se strecoară între noi, aruncând un zâmbet spre Faris și spre Dex și luându-mă veselă de după umeri, în timp ce intrăm în sala armelor.

Face semn spre un rastel cu săbii.

— Hai, Elias, alege-ți arma. Te provoc la luptă, cel mai bun din trei atacuri.

Se întoarce și le spune celorlalți ceva, în timp ce eu mă îndepărtez. Apuc o sabie tocită de antrenament și verific dacă e bine echilibrată. Peste o clipă, îi simt alături prezența liniștitoare.

— Ce le-ai spus? o întreb.

— Că bunicul tău te tot bate la cap.

Încuviințez. Cea mai bună minciună se bazează pe adevăr. Bunicul e o Mască și, ca mai toate Măștile, nu-l mulțumește decât perfecțiunea.

— Mulțumesc, Hel.

— Cu plăcere. Mă răsplătești dacă te aduni.

Eu mă încrunt, iar ea încrucișează brațele.

— Dex este locotenentul tău și nu l-ai lăudat pentru că a prins un dezertor. A remarcat și el. Tot plutonul tău a băgat de seamă. Iar la pedeapsă, n-ai fost... alături de noi.

— Dacă prin asta vrei să spui că nu mi-au curs balele după sângele unui băiat de zece ani, atunci ai dreptate.

Helene își mijește ochii, destul cât să-mi dau seama că o parte din ea este de acord cu mine, chiar dacă n-ar recunoaște niciodată.

— Marcus a văzut cum ai rămas în urmă după biciuire. El și Zak împrăștie vorba că pedeapsa ți s-a părut prea aspră.

Ridic din umeri. De parcă mi-ar păsa ce spun Șarpele și Broasca Râioasă.

— Nu fi idiot. Marcus abia așteaptă să-i bage bețe-n roate moștenitorului Casei Veturia cu o zi înainte de absolvire.

Se referă la familia mea, una dintre cele mai vechi și respectate din Imperiu, folosind titlul formal.

— Te acuză de răzvrătire.

— Mă acuză de răzvrătire o dată la două săptămâni.

— De data asta, ai făcut ceva care-l îndreptățește.

O privesc fix în ochi și vreme de o clipă tensionată mi se pare că știe totul. Dar în expresia ei nu se citește că ar fi furioasă sau că mă judecă. E doar îngrijorată. Îmi înșiră păcatele și le numără pe degete.

— Ești șeful plutonului de gardă, dar nu l-ai prins chiar tu pe Barrius. L-a prins locotenentul tău, iar tu nu l-ai felicitat. Abia dacă ți-ai ascuns dezaprobarea față de pedeapsa aplicată dezertorului. Ca să nu mai spun că suntem cu o zi înaintea absolvirii, iar masca abia dacă a început să ți se lipească de față.

Așteaptă un răspuns. Cum nu spun nimic, ridică din umeri.

— Dacă nu ești mai prost decât pari, chiar și tu îți dai seama cum se văd lucrurile astea, Elias. Dacă Marcus te denunță la Garda Neagră, există suficiente motive să te trezești cu o vizită din partea lor.

Simt un ghimpe în ceafă. Garda Neagră este desemnată să se asigure de loialitatea militarilor. Are ca emblemă o pasăre, iar șeful ei, odată ales, renunță la numele propriu și i se spune pur și simplu Sfrânciocul[2]. Este mâna dreaptă a Împăratului și al doilea om ca putere din Imperiu. Sfrânciocul actual are obiceiul să tortureze mai întâi și abia pe urmă să pună întrebări. Dacă acești nenorociți în armuri negre m-ar vizita în miez de noapte, aș sfârși prin a ajunge la infirmerie pentru multe săptămâni. Întregul meu plan s-ar duce de râpă.

Încerc să n-o privesc tăios pe Helene. Trebuie să fie plăcut să crezi cu atâta ardoare în ideile pe care ni le bagă pe gât Imperiul. Oare eu de ce nu pot fi ca ea, ca toți ceilalți? O fi din cauză că mama m-a abandonat? Din cauză că am trăit primii șase ani din viață printre Tribali, care m-au învățat mila și compasiunea, în loc să mă învețe violența și ura? Din cauză că tovarășii mei de joacă au fost Tribali, Marinari și Cărturari, în loc să fie Aristocrați?

Hel îmi întinde o sabie.

— Concentrează-te, spune ea. Te rog, Elias. Încă o zi. Pe urmă, suntem liberi.

Exact. Liberi să ne prezentăm la datorie ca slujitori desăvârșiți ai Imperiului, să conducem oamenii la moarte în războaiele fără

---

[2] Pasăre de pradă de talie mică (18–30 cm), cu ciocul încovoiat la vârf în formă de cârlig, asemănător cu al șoimului. Sunt păsări insectivore și carnivore. Își înfig prada în spini de arbori, pentru a o ucide și a o sfâșia mai ușor (n.tr.).

sfârșit de la granițele cu Sălbaticii și cu Barbarii. Aceia dintre noi care nu vor fi trimiși la frontieră vor primi comanda unor orașe, vor vâna luptătorii din Rezistență sau spionii Marinarilor. Vom fi liberi, ce să mai vorbim! Liberi să-l ridicăm în slăvi pe Împărat. Liberi să violăm și să ucidem.

Ciudat, dar asta nu mi se pare libertate.

Nu mai spun nimic. Helene are dreptate. Atrag prea mult atenția asupra mea, iar Blackcliff nu-i câtuși de puțin locul potrivit pentru așa ceva. Elevii sunt ca niște rechini înfometați când vine vorba să reclame o răzvrătire. E de ajuns o umbră de îndoială și dau năvală cât ai clipi.

Restul zilei mă străduiesc să mă port ca o Mască în ajunul absolvirii – îngâmfat, necioplit, violent. Parcă m-aș ascunde tăvălindu-mă în mizerie.

Seara mă întorc în cămăruța mea minusculă din cazarmă pentru câteva minute prețioase de timp liber. Îmi smulg masca și o arunc pe patul de campanie, oftând ușurat când nu-i mai simt strânsoarea. Îmi văd chipul reflectat în suprafața ei lucioasă și mă strâmb. În ciuda genelor negre și dese de care Faris și Dex obișnuiesc să-și bată joc, ochii mei seamănă atât de mult cu ai mamei, încât urăsc să-i văd. Nu știu cine este tatăl meu și nu-mi mai pasă de multă vreme, dar îmi doresc pentru a suta oară ca măcar să fi moștenit ochii lui.

Dacă voi reuși să fug din Imperiu, nu va mai conta. Oamenii îmi vor vedea ochii și vor spune că sunt din stirpea Războinicilor, dar nu se vor gândi la comandant. Sunt mulți Războinici care bântuie prin sud ca negustori, mercenari sau meșteșugari. Mă voi pierde printre ceilalți o mie.

Afară, turnul cu clopot anunță ora opt. Mai sunt douăsprezece ore până la absolvire. Treisprezece până la sfârșitul ceremoniei. Încă o oră de socializare politicoasă. Casa Veturia este o casă distinsă, bunicul va dori să strâng mâinile a zeci de oameni. În cele din urmă, însă, mă voi retrage, iar apoi…

„Libertate. În sfârșit”.

Niciun elev n-a mai dezertat vreodată după absolvire. De ce s-o fi făcut? Iadul de la Blackcliff e motivul dezertării. După școală scăpăm de el, devenim noi înșine comandanți, primim propriile misiuni. Câștigăm bani, poziție, respect. Chiar și cel mai mărunt dintre Plebei se poate căsători în lumea bună, dacă devine o

Mască. Niciun om cu simțul realității n-ar întoarce spatele la așa ceva, mai ales după aproape cincisprezece ani de pregătire.

De aceea, mâine este momentul cel mai potrivit pentru evadare. Două zile după absolvire urmează o nebunie generală – petreceri, serate, baluri, banchete. Dacă dispar, măcar o zi n-o să se gândească nimeni să mă caute. Vor presupune că zac beat în casa vreunui prieten.

Simt cu coada ochiului tunelul care pleacă de sub vatra din camera mea spre catacombele din Serra. Mi-a luat trei luni să-l sap, blestematul. Încă două luni să-l consolidez și să-l ascund de ochii cercetători ai patrulelor auxiliare. Și încă două să cartez drumul prin catacombe până la ieșirea din oraș.

Șapte luni de nopți fără somn, de stat cu ochii în patru și de încercat să mă comport normal. Dacă reușesc să scap, au meritat pe deplin.

Bătaia tobelor anunță că începe banchetul de absolvire. Peste câteva secunde, cineva ciocănește în ușa mea. „Mii de draci!” Trebuia să mă întâlnesc cu Helene în fața clădirii, iar eu nici măcar nu m-am îmbrăcat.

Helene bate din nou la ușă.

— Elias, nu-ți mai întoarce genele și vino odată. Întârziem.

— Stai așa, răspund.

Îmi scot uniforma și chiar atunci Helene deschide ușa și intră. I se înroșește pielea de pe gât când mă vede dezbrăcat și se uită în altă parte. Ridic dintr-o sprânceană. Helene m-a mai văzut gol de zeci de ori – rănit, bolnav, suferind după vreunul dintre antrenamentele insuportabile cu comandantul. N-ar trebui ca goliciunea mea să-i mai producă vreo reacție, poate cel mult să-și dea ochii peste cap și să-mi arunce o cămașă.

— Ai de gând să te grăbești?

Vorbește ca să spargă liniștea grea așternută între noi. Iau din cuier uniforma de paradă și o închei iute, nedumerit de stânjeneala ei.

— Băieții au plecat deja. Au zis că ne țin locuri și nouă.

Helene își masează ușor tatuajul Academiei Blackcliff de pe ceafă – un romb negru cu laturile curbate, care i se aplică fiecărui elev la sosirea în școală. Ea a îndurat tatuarea mai bine decât majoritatea colegilor noștri de an, cu stoicism și fără să plângă, în timp ce restul ne văicăream.

Profeții n-au explicat niciodată de ce acceptă la Blackcliff o singură fată într-o generație. Nu i-au spus nici Helenei de ce au ales-o pe ea. Orice motiv au avut, e limpede că n-a fost o întâmplare. O fi Helene singura fată de pe-aici, dar e un motiv pentru care termină a treia în promoția noastră. Și din același motiv, cei care se luau de ea au aflat că-i mai bine s-o lase în pace. E isteață, iute și nemiloasă.

Acum, în uniformă neagră, cu coada aurie înconjurându-i capul ca o coroană, e la fel de frumoasă ca prima zăpadă a iernii. O urmăresc cum își duce degetele lungi la ceafă, cum își linge buzele. Mă întreb cum ar fi să sărut acea gură, s-o împing pe Hel spre fereastră și să-mi lipesc trupul de al ei, să-i scot agrafele din păr, să-i simt moliciunea sub degete…

— Ăă… Elias?

— Mmm…

Îmi dau seama că mă holbez la ea și îmi desprind privirea. „Ai fantezii cu prietena ta cea mai bună, Elias. Jalnic”.

— Scuză-mă. Sunt… obosit. Hai să mergem.

Hel mă privește ciudat și face semn cu capul spre masca rămasă pe pat.

— S-ar putea să ai nevoie de chestia aia.

— Ai dreptate.

Să apari fără mască este o ofensă care se pedepsește cu biciul. N-am mai văzut vreo Țeastă fără mască de când aveam paisprezece ani. Și nici pe mine nu m-a văzut nimeni, în afară de Hel.

Îmi pun masca, încercând să nu mă cutremure pofta cu care se lipește de mine metalul argintiu. „A mai rămas o zi”. Pe urmă o voi scoate pentru totdeauna.

Când ieșim din cazarmă, tobele anunță apusul. Cerul albastru devine violet, iar dogoarea deșertului începe să slăbească. Umbrele înserării se amestecă pe lespezile negre ale Academiei Blackcliff, făcând clădirile cubice să pară nefiresc de mari. Ochii mei sfredelesc întunericul, uitându-se după posibile amenințări, un obicei pe care l-am dobândit când eram cinciar. Pentru o clipă mi se pare că și umbrele mă privesc, dar apoi senzația dispare.

— Crezi că vor veni și Profeții la întâlnire? întreabă Hel.

„Nu”, aș vrea să spun. „Oamenii noștri sfinți au lucruri mai bune de făcut. Să se închidă în peșteri, de pildă, și să descifreze profeții în măruntaiele oilor”.

— Mă îndoiesc, atât spun.

— Cred că s-ar și plictisi după cinci sute de ani, zice Helene fără urmă de ironie, iar eu mă cutremur de tâmpenia acestei afirmații.

Cum poate cineva atât de inteligent ca Helene să creadă că Profeții sunt nemuritori?

Nu-i singura. Războinicii cred că puterea Profeților se trage din faptul că sunt posedați de spiritele morților. Măștile îi venerează în mod special pe Profeți, pentru că ei hotărăsc care dintre copiii Războinicilor vor merge la Blackcliff. Profeții sunt cei care ne dau măștile. Și suntem învățați că tot Profeții au ridicat Academia Blackcliff într-o singură zi, în urmă cu cinci sute de ani.

Există doar paisprezece astfel de făpturi cu ochii roșii, iar în rarele ocazii când își fac apariția, toți li se supun. Mulți dintre conducătorii Imperiului – generali, Sfrânciocul, chiar și Împăratul – merg în fiecare an în pelerinaj la bârlogul din munți al Profeților, cerându-le sfatul în probleme de stat. Chiar dacă pentru toată lumea cu un dram de minte e limpede că nu-s decât o șleahtă de șarlatani, sunt prezentați în tot Imperiul nu doar drept nemuritori, ci și ca oracole și cititori ai gândurilor.

Majoritatea elevilor de la Blackcliff îi văd pe Profeți de două ori în viața lor: când sunt aleși să meargă la Academie și când primesc măștile. Helene a avut însă mereu o fascinație specială pentru sfințiile lor, nu-i o surpriză că speră să apară și la absolvire.

O respect pe Helene, dar în această chestiune nu suntem de acord. Miturile Războinicilor sunt la fel de credibile ca fabulele Tribalilor, ca djinnii și Zburătorul. Bunicul este una dintre puținele Măști care nu crede în prostia cu Profeții, și îmi repet din nou în minte litania lui. „Câmpul de luptă e templul meu. Sabia mi-e preot. Dansul morții mi-e rugăciune. Lovitura de grație mi-e iertarea păcatelor”. Acest crez este tot ce-mi trebuie.

Am nevoie de tot autocontrolul ca să-mi țin gura. Helene își dă seama.

— Elias, sunt mândră de tine, zice ea, pe un ton ciudat de formal. Știu cât de mult a trebuit să lupți. Mama ta…

Se uită în jur și coboară vocea. Comandantul are iscoade peste tot.

— Mama ta a fost mai severă cu tine decât cu noi ceilalți. Dar ai dovedit-o. Ai muncit din greu. Ai făcut totul cum trebuie.

Are o voce atât de sinceră, încât șovăi o clipă. Peste două zile nu va mai crede la fel. Peste două zile mă va urî.

„Amintește-ți-l pe Barrius. Amintește-ți ce urmează să faci după absolvire”.

Îi dau un ghiont în umăr.

— Faci pe fetița prostuță cu mine?

— Las-o baltă, porcule, îmi răspunde ea cu un pumn în braț. Încercam să mă port frumos.

Chipurile, râd din inimă. „Te vor trimite să mă vânezi, după ce fug. Pe tine și pe alții, bărbați pe care-i consider frați”.

Ajungem la popotă, iar larma dinăuntru ne întâmpină ca un val – râsete, fanfaronadă și vorbăria răgușită a trei mii de tineri aflați în ajunul vacanței sau al absolvirii. Niciodată nu se aude așa de tare când este de față și comandantul. Mă relaxez puțin, bucuros că nu ne întâlnim.

Hel mă trage la una dintre mesele lungi, unde Faris îi regalează pe restul prietenilor noștri cu povestea escapadelor lui recente la bordelurile de pe malul râului. Chiar și Demetrius zâmbește, deși moartea fratelui mai mic încă îl bântuie.

Faris se uită la noi, plimbându-și privirea sugestiv de la unul la altul.

— Da’ știu că v-a luat ceva timp, zice el.

— Veturius se dichisea special pentru tine, zice Hei, apoi îi împinge mai încolo trupul uriaș și ne așezăm. De abia l-am smuls din fața oglinzii.

Ceilalți de la masă huiduie, iar Leander, unul dintre soldații lui Hel, îi cere lui Faris să termine povestea. Lângă mine, Dex poartă o dispută cu Tristas, al doilea locotenent al lui Hel. E un băiat brunet și serios, cu o privire inocentă în ochii mari albaștri și cu numele logodnicei lui, AELIA, tatuat cu majuscule pe unul dintre bicepși.

Tristas se apleacă în față.

— Împăratul are aproape șaptezeci de ani și niciun urmaș de sex masculin. Cred că acum va fi *momentul.* Anul în care Profeții

o să aleagă un nou Împărat. O nouă dinastie. Vorbeam cu Aelia și…

— În fiecare an sunt unii care cred că *a venit momentul,* zice Dex și-și dă ochii peste cap, neîncrezător. Și uite că nu se întâmplă. Elias, spune tu. Spune-i lui Tristas că e idiot.

— Tristas, ești idiot.

— Dar Profeții susțin…

Pufnesc scurt și Helene mă țintuiește cu privirea. „Păstrează-ți îndoielile pentru tine, Elias.” Îmi fac de lucru umplând două farfurii cu mâncare și împing una înaintea ei.

— Poftim, zic. Ia niște lături.

— Ce-i asta? miroase ea bănuitoare terciul din farfurie. Balegă de vacă?

— Nu te văicări, zice Faris cu gura plină. Gândește-te la săracii cinciari, ei trebuie să se întoarcă la terciul ăsta după patru ani fericiți de jefuit ferme.

— Mai bine la săracii ucenici, îl contrazice Demetrius. Poți să-ți imaginezi că ei mai au de mâncat așa ceva încă doisprezece, treisprezece ani?

În sala de mese, majoritatea ucenicilor zâmbesc și râd la fel ca toată lumea. Câțiva, însă, ne urmăresc la fel cum umblă vulpile flămânde pe urmele leului – poftind la ce avem noi.

Îmi imaginez jumătate dintre ei dispărând, mi-i imaginez niște stârvuri reci. Asta se va alege de ei în anii de privațiuni și suferință care-i așteaptă. Vor înfrunta anii aceia murind sau supraviețuind, supunându-se sau punându-și întrebări. Cei care își pun întrebări sunt de obicei și cei care mor.

— Nu pare să le pese prea mult de Barrius.

Vorbele mi-au ieșit din gură fără să mă pot stăpâni. Lângă mine, trupul Helenei înțepenește la fel ca apa când îngheață. Dex se încruntă dezaprobator, înăbușindu-și un comentariu. Peste întreaga masă se lasă liniștea.

— De ce ar fi supărați? întreabă Marcus de la masa de alături, unde stă împreună cu Zak și cu un grup de amici. Ticălosul ăla a primit ce merita. Mi-aș fi dorit numai să reziste mai mult, ca să fi suferit mai tare.

— Nu ți-a cerut nimeni părerea, Șarpe, zice Helene. Și, oricum, puștiul e mort deja.

— Norocul lui, intervine Faris, luând o furculiță cu mâncare și lăsând-o să cadă dezgustat în farfuria de tablă. Măcar nu trebuie să mai înghită lăturile astea.

Cei de la masă încep să chicotească și discuțiile înfloresc din nou. Dar Marcus a simțit miros de sânge și răutatea lui plutește în aer. Zak se uită la Helene, apoi șoptește ceva la urechea fratelui său. Marcus nu-l bagă în seamă, mă fixează pe mine cu ochii lui de hienă.

— Erai distrus azi-dimineață din cauza trădătorului ăluia, Veturius. Ți-a fost prieten?

— Plimbă ursu', Marcus.

— Ai petrecut o grămadă de timp jos, în catacombe…

— Ce vrei să spui?

Helene duce mâna spre armă, dar Faris o oprește.

Marcus n-o bagă în seamă.

— Ai de gând să fugi, Veturius?

Mă dezmeticesc încet. „Este o presupunere. Încearcă să ghicească”. Nu poate să știe ce am de gând. Am fost atent, iar *atent* la Blackcliff înseamnă pentru alții *paranoic.*

Se face liniște și la masa noastră, și la a lui Marcus. „Neagă, Elias. Asta așteaptă”.

— Erai șeful gărzii azi-dimineață, nu-i așa? zice Marcus. Mă așteptam să fii încântat că l-ai văzut prins pe trădătorul acela. Tu ar fi trebuit să-l aduci înapoi. Spune că a meritat-o, Veturius! Spune că Barrius a primit ce merita.

Ar trebui să fie ușor. Dar n-o cred, și asta contează. Gura nu mi se mișcă. Cuvintele nu ies. Barrius n-a meritat să fie biciuit până la moarte. Era un copil, un băiat atât de speriat de Blackcliff, încât a riscat totul ca să scape de aici.

Se lasă liniștea și în restul sălii de mese. Câțiva centurioni ridică privirea de la masa din capăt. Marcus se ridică în picioare și dintr-odată dispoziția tuturor celor din sală se schimbă, sunt curioși, stau în expectativă.

„Nenorocitule”.

— De asta masca nu s-a făcut una cu tine? zice Marcus. Pentru că nu ești unul de-ai noștri? Spune-o, Veturius. Spune că trădătorul și-a meritat soarta.

— Elias, șoptește Helene cu ochi rugători.

„Rămâi ca noi. Încă o zi”.

„Spune-o, Elias! Nu se schimbă nimic dacă rostești acele cuvinte”.

— A… A primit ce merita.

Văd privirea rece a lui Marcus. Rânjește. Știe cât m-au costat vorbele astea.

— A fost așa de greu, ticălosule?

Mă simt ușurat când mă insultă. Îmi oferă motivul de care aveam nevoie. Sar la el cu pumnii. Dar prietenii mei se așteaptă la asta. Faris, Demetrius și Helene sunt în picioare și mă opresc – un perete negru și blond care mă împiedică să șterg rânjetul acela blestemat de pe fața lui Marcus.

— Nu, Elias, zice Helene. Comandantul te va biciui, dacă sari la bătaie. Nu merită, nu pentru Marcus.

— E un pui de târfă…

— De fapt, tu ești un pui de târfă, zice Marcus. Măcar eu știu cine-i tata. Nu *eu* am fost crescut de niște cărăuși Tribali călare pe cămile.

— Gunoi Plebeu…

— Ţeste Mari! intervine șeful centurionilor, care a apărut lângă masa noastră. S-a întâmplat ceva?

— Nu, domnule, zice Helene. Du-te, Elias, îmi șoptește. Ieși să iei niște aer. Mă ocup eu!

Simt că încă îmi fierbe sângele. Ies pe ușa popotei și ajung în curtea turnului cu clopot înainte să mă gândesc. Cum naiba a reușit Marcus să-și dea seama că vreau să dezertez? Cât de mult știe? Nu prea mult, altminteri aș fi fost chemat deja în biroul comandantului. Fir-ar să fie, sunt aproape! Atât de aproape!

Mă învârt prin curte încolo și încoace, încercând să mă liniștesc. Căldura deșertului s-a domolit și secera lunii atârnă jos deasupra orizontului, subțire și roșie ca un rânjet de canibal. Spre sud, o pală de fum estompează strălucirea râului. Plutește mirosul de oțel și de fierărie, prezent fără încetare într-un oraș în care nu există decât soldați și armurării.

Aș vrea să fi putut vedea Serra înainte, pe când era capitala Imperiului Cărturarilor. Sub Cărturari, clădirile enorme serveau drept biblioteci și universități, nu drept cazărmi și săli de instrucție. Strada Povestitorilor era plină de teatre și de scene în aer liber, în loc de piețe și prăvălii de arme, unde nu se povestește decât despre război și moarte.

E o dorință prostească, ca și cum aș vrea să zbor. În ciuda cunoștințelor lor de astronomie, de matematică și de arhitectură, Cărturarii s-au năruit sub invazia Imperiului. Frumusețea Serrei a dispărut de mult. Acum este un oraș al Războinicilor.

Sus, cerul strălucește palid, presărat de stele. O parte din mine, de mult îngropată, înțelege că asta înseamnă frumusețea, dar nu mai sunt în stare să mă minunez de ea ca atunci când eram copil. Pe vremuri, mă cățăram în arborii de pâine plini de spini ca să ajung mai aproape de stele, convins că de la doi-trei metri înălțime le voi putea vedea mai bine. Pe-atunci, lumea mea însemna nisip și cer și dragostea tribului Saif, care mă salvase de la moarte. Pe-atunci totul era diferit.

— Totul se schimbă, Elias Veturius. Acum nu mai ești copil, ai devenit bărbat. Ai pe umerii tăi responsabilitatea unui bărbat și în fața ta alegerea unui bărbat.

Mă trezesc cu pumnalul în mână, fără să știu când l-am scos. Îl țin la gâtul bărbatului cu glugă de lângă mine. Anii de instrucție mă fac să nu-mi tremure mâna, iar mintea îmi merge cu viteză. De unde a apărut omul acesta? Pot să jur pe viața celor din plutonul meu că acum o clipă nu era aici.

— Cine naiba ești?

Bărbatul își dă gluga la o parte și am răspunsul.

Un Profet.

7.

Laia

Alergăm prin catacombe. Keenan în fața mea, Sana în urma mea. Când se convinge că am lăsat în urmă patrula, Keenan încetinește și îi ordonă Sanei să mă lege la ochi.

Duritatea tonului său mă face să tresar. În asta s-a transformat Rezistența? Într-o bandă de bătăuși și de hoți? Cum de s-a întâmplat așa ceva? În urmă cu doar doisprezece ani, rebelii erau în culmea puterii, aliați cu Tribalii și cu regele din Marinn. Trăiau după codul propriul al onoarei – *Izzat* – și se

luptau pentru libertate; îi apărau pe cei nevinovați, prețuind mai presus de orice credința față de propriul popor.

Oare Rezistența își mai amintea acum acel cod? În cazul în care și-l amintea, avea să mă ajute? Putea să mă ajute?

„O să-i determini tu să te ajute”. Din nou vocea lui Darin, încrezătoare și puternică, la fel ca atunci când mă învăța să mă cațăr în copaci, când mă învăța să citesc.

— Am ajuns, șoptește Sana, după ce parcă au trecut ore în șir.

Aud câteva bătăi în lemn și pe urmă scârțâitul unei uși care se deschide. Sana mă conduce și simt o pală de aer rece, proaspătă ca primăvara după duhoarea din catacombe. Pe la marginile legăturii care îmi acoperă ochii zăresc lumină. Un miros puternic de tutun îmi umple nările și mă gândesc la tata, când îmi desena efriți și duhuri fumând o pipă. Ce-ar fi spus dacă m-ar fi văzut acum în ascunzătoarea Rezistenței?

Voci murmură și vorbesc nedeslușit. Simt degete calde în păr și peste o clipă rămân fără legătura de la ochi. Keenan e chiar în spatele meu.

— Sana, zice el, dă-i niște frunze de neem și du-o de aici.

Se întoarce spre o altă luptătoare, o fată cu numai câțiva ani mai mare decât mine, care roșește când îi vorbește.

— Unde-i Mazen? Raj și Navid au raportat deja?

— Ce sunt frunzele de neem? o întreb pe Sana, când sunt sigură că nu mă poate auzi Keenan.

N-am auzit niciodată de ele, deși cunosc bine plantele, pentru că obișnuiam să-l ajut pe bunicu’.

— O plantă opiacee. Te face să uiți ultimele ore. Nu-ți dau, adaugă ea, când mă vede făcând ochii mari. Nu încă, cel puțin. Stai jos. Pari epuizată.

Grota în care ne aflăm este foarte întunecată, greu de spus cât e de mare. Ici și colo sunt felinare cu lumină albastră, cum sunt cele din cartierele de lux ale Aristocraților, iar între ele ard torțe cu smoală. Aerul curat al nopții intră printr-o mulțime de spărturi din tavanul de piatră, aproape că pot zări stelele. Cred că am umblat prin catacombe aproape o zi.

— E curent, zice Sana și își scoate mantia, iar părul ei scurt și negru se zburătăcește ca o pasăre nemulțumită. Dar suntem acasă.

— Sana, te-ai întors!

Un bărbat voinic, cu părul castaniu, se apropie și mă privește curios.

— Tariq, îl întâmpină Sana. Am dat peste o patrulă. Am mai cules pe cineva în drum. Adu-i ceva de mâncare, te rog.

Tariq se face nevăzut și Sana îmi face semn că mă așez pe o bancă din apropiere, fără să bage în seamă privirile insistente ale zecilor de oameni care mișună prin grotă.

Sunt femei și bărbați în număr egal, majoritatea îmbrăcați în haine negre strânse pe corp și înarmați cu pumnale și săbii, ca și cum s-ar aștepta în orice clipă la o razie a Imperiului. Unii își ascut armele, alții păzesc focuri pentru gătit. Câțiva bărbați mai în vârstă fumează pipă. Priciurile din jurul pereților sunt pline de trupuri adormite.

În timp ce mă uit în jur, îmi dau deoparte o șuviță de păr de pe față. Sana îmi vede trăsăturile și mijește ochii.

— Îmi pari… cunoscută, zice ea.

Las din nou părul să-mi cadă pe chip. Sana e destul de în vârstă ca să fie în Rezistență de mult. Destul de în vârstă încât să-mi fi cunoscut părinții.

— Vindeam la piață gemul făcut de bunica.

— Aha, zice ea, continuând să mă privească fix. Locuiești în Cartier? De ce erai…

— Ce mai caută fata asta aici?

Keenan, care a avut treabă într-un colț cu un grup de luptători, se apropie, dându-și gluga pe spate. Este mult mai tânăr decât mă așteptam, mai aproape de vârsta mea decât de a Sanei – ceea ce explică oarecum asprimea din tonul lui. Părul roșu ca focul îi acoperă fruntea și-i intră în ochi, dar rădăcinile sunt atât de închise, încât pare aproape negru. Este cu numai câteva degete mai înalt decât mine, suplu și puternic, cu trăsăturile regulate și fine ale Cărturarilor. O barbă roșcată îi umbrește obrajii și are nasul pistruiat. Poartă, ca și restul luptătorilor, aproape la fel de multe arme ca o Mască.

Îmi dau seama că îl cercetez stăruitor și mă uit în altă parte, cu obrajii încinși. Înțeleg brusc de ce toate femeile tinere din grotă se uită după el.

— Nu poate rămâne, spune. Du-o de-aici, Sana. Imediat!

Tariq se întoarce și, deși l-a auzit pe Keenan, așază o farfurie cu mâncare pe masa dinaintea mea.

— Nu-i spune tu ce să facă. Sana nu-i vreun soldat fără minte, este comandanta facțiunii noastre, iar tu…

— Tariq.

Sana pune o mână pe brațul bărbatului și îl oprește, dar îi aruncă lui Keenan o privire care ar putea încremeni o piatră.

— Îi dau fetei ceva de mâncare. Vreau să aflu ce căuta în tuneluri.

— Vă căutam pe voi, spun eu. Rezistența. Am nevoie de ajutorul vostru. Fratele meu a fost ridicat ieri în timpul unei razii…

— Nu te putem ajuta, zice Keenan. Nu avem resurse.

— Dar…

— Nu. Te. Putem. Ajuta.

Îmi vorbește rar, ca unui copil. Probabil că înaintea raziei, răceala din ochii lui m-ar fi făcut să tac. Dar nu și acum. Nu când Darin are nevoie de mine.

— Nu conduci tu Rezistența, îi spun.

— Sunt ajutorul comandantului.

Are un grad mai mare decât mă așteptam. Dar nu-i destul de important. Îmi dau deoparte șuvițele de păr de pe față și mă ridic în picioare.

— Înseamnă că nu depinde de tine dacă rămân sau nu. Depinde de șeful tău.

Încerc să par curajoasă. Dacă Keenan nu e de acord, nu știu ce voi face. Probabil că voi începe să-l implor. Zâmbetul Sanei e subțire ca o lamă de pumnal.

— Fata are dreptate.

Keenan vine spre mine până când ajunge stânjenitor de aproape. Miroase a lămâie, a vânt și a ceva afumat, ca lemnul de cedru. Mă cercetează din creștet până-n tălpi și privirea lui ar fi nerușinată dacă nu ar părea cumva nedumerit, ca și cum ar fi văzut ceva ce nu înțelege pe deplin. Ochii lui întunecați au o culoare greu de ghicit, pot fi negri, căprui sau albaștri, nu-mi dau seama. Simt că pot vedea prin mine până în miezul sufletului meu slab și laș. Încrucișez brațele la piept și mă uit în altă parte, stânjenită de cămașa mea uzată, de murdărie, de tăieturi, de vânătăi.

— Ai o brățară neobișnuită.

Întinde mâna s-o atingă. Vârfurile degetelor lui îmi ating în treacăt brațul, făcându-mă să mă înfior. Tresar și mă retrag. El nu reacționează.

— E atât de mată, încât nici n-aș fi observat-o. E din argint, nu-i așa?

— N-am furat-o, să știi.

Mă doare tot corpul și mi se învârte capul, dar strâng pumnii, speriată și furioasă în același timp.

— Dacă o vrei, va trebui să mă omori ca să mi-o iei!

Se uită cu răceală în ochii mei și sper că nu-și dă seama că fac pe grozava. Știm amândoi că nu i-ar fi greu să mă ucidă.

— Așa mă gândeam și eu, zice el. Cum te cheamă?

— Laia.

Nu mă întreabă și numele de familie, Cărturarii îl folosesc rar. Sana se uită amuzată la noi.

— Mă duc să-l chem pe Maz… zice ea.

— Nu, răspunde Keenan și se îndepărtează deja. Îl caut eu.

Mă așez la loc și Sana continuă să-mi cerceteze chipul, încercând să-și dea seama de unde îi par cunoscută. Dacă l-ar fi văzut pe Darin, s-ar fi prins imediat. Darin seamănă leit cu mama, iar pe mama nimeni n-o poate uita. Tata a fost altfel – mereu în planul doi, gândind, punând la cale lucruri, desenând. De la el am moștenit părul negru ca noaptea, neobișnuit, ochii aurii, pomeții înalți și buzele pline, care nu zâmbesc niciodată.

În Cartier, nimeni nu mi-a cunoscut părinții. Nimeni nu se uita de două ori la Darin sau la mine. În tabăra Rezistenței, lucrurile stau altfel. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Mă descopăr privind tatuajul Sanei și simt un nod în stomac când văd pumnul și flacăra. Mama avea unul identic chiar deasupra inimii. Tata a perfecționat desenul luni în șir înainte să i-l imprime în piele.

Sana vede că mă uit fix la ea.

— Rezistența era altfel, atunci când mi-am făcut eu acest tatuaj, îmi explică ea fără s-o fi întrebat. Eram mai buni, dar lucrurile s-au schimbat. Mazen, conducătorul nostru, a spus că trebuie să fim mai îndrăzneți, să ieșim la atac. Majoritatea luptătorilor tineri au fost pregătiți de Mazen și tind să gândească la fel.

Se vede limpede că pe Sana asta n-o mulțumește. Aștept să-mi spună mai multe, dar în capătul celălalt al grotei se deschide

o ușă și intră Keenan împreună cu un bărbat șchiop, cu părul cărunt.

— Laia, zice Keenan, el este Mazen și e…

— Conducătorul Rezistenței, spun eu.

Îi știu numele pentru că părinții mei vorbeau adesea despre el, când eram mică. Și îi cunosc chipul pentru că în Serra e plin de afișe care anunță că este dat în urmărire.

— Așadar, tu ești orfanul nostru de azi, zice bărbatul.

Se așază în fața mea și îmi face semn să stau, când dau să mă ridic. Strânge între dinți o pipă și fumul ei îi umbrește fața plină de cicatrice. Tatuajul Rezistenței, decolorat, dar încă vizibil, este o umbră albastru-verzuie pe pielea de sub gât.

— Ce vrei?

— Fratele meu Darin a fost luat de o Mască.

Mă uit cu atenție la chipul lui Mazen, să văd dacă recunoaște numele fratelui meu, dar el nu dă niciun semn.

— S-a întâmplat astă-noapte, în timpul unei razii făcute la noi acasă. Am nevoie de ajutorul vostru ca să-l salvez.

— Noi nu salvăm arestați oarecare, spune Mazen și se întoarce spre Keenan. Nu-mi mai pierde timpul cu nimicuri.

Încerc să-mi înăbuș disperarea.

— Darin nu-i un oarecare. Nici n-ar fi fost arestat, dacă nu erau oamenii tăi.

Mazen se întoarce.

— Oamenii *mei*?

— Doi dintre luptătorii tăi au fost interogați de Războinici. Le-au spus slujitorilor Imperiului numele lui Darin înainte de a muri.

Mazen așteaptă o confirmare de la Keenan, care se foiește nervos.

— Raj și Navid, zice el după o pauză. Noii recruți. Spuneau că lucrează la ceva important. Eran le-a găsit cadavrele azi dimineață în partea de est a Cartierului Cărturarilor. Am aflat acum câteva minute.

Mazen înjură și se întoarce spre mine.

— De ce să fi dezvăluit oamenii mei numele fratelui tău în fața slujitorilor Imperiului? De unde îl cunoșteau?

Dacă Mazen nu știe despre caietul cu schițe, n-am de gând să-i spun eu. Nu înțeleg nici eu ce era cu el.

— Nu știu. Poate că au vrut să-l recruteze. Poate erau prieteni. Indiferent de motiv, au trimis oamenii Imperiului peste

noi. Masca desemnată să se ocupe de ei a venit astă-noapte după Darin. Mi-a…

Nu prea mai pot vorbi, dar îmi dreg vocea și continui.

— Mi-a ucis bunicii. L-a dus pe Darin la închisoare. Din cauza oamenilor *tăi.*

Mazen trage adânc din pipă, mă privește cu atenție, apoi clatină din cap.

— Îmi pare rău pentru suferința ta. Îmi pare rău cu adevărat. Dar nu te putem ajuta.

— Îmi ești dator! Oamenii tăi l-au trădat pe Darin…

— Și au plătit cu viața. Nu poți cere mai mult de-atât, zice Mazen și deja îi dispare interesul față de mine. Dacă am ajuta fiecare Cărturar ridicat de Războinici, n-ar mai rămâne nimic din Rezistență. Poate dacă ai fi fost de-a noastră… Dar nu ești, ridică el din umeri.

— Cum rămâne cu *Izzat*? îl întreb prinzându-l de braț, iar el se smucește, cu ochii plini de mânie. Sunteți legați de un cod. Sunteți obligați să-i ajutați pe toți cei care…

— Codul se aplică oamenilor noștri. Membrilor Rezistenței. Familiilor lor. Celor care au făcut totul pentru ca noi să supraviețuim. Keenan, dă-i frunzele.

Keenan mă apucă de un braț și mă strânge mai tare, atunci când încerc să mă eliberez.

— Așteaptă! Nu poți face asta, îi spun eu, și atunci încă un luptător vine să mă țină. Nu înțelegi. Dacă nu-l scap din închisoare, îl vor tortura, apoi îl vor vinde ca sclav sau îl vor ucide. El este tot ce am, tot ce mi-a mai rămas!

Mazen continuă să se îndepărteze.

8.

Elias

Albul ochilor Profetului e de un roșu diavolesc și strălucește în jurul irisului îngust. Pielea i se întinde pe oasele feței de parcă ar fi strânsă undeva la spate. Cu excepția ochilor, nu are mai multă culoare decât păianjenii translucizi ascunși în catacombele Serrei.

— Te-ai speriat, Elias? zice Profetul și-mi îndepărtează pumnalul de lângă gâtul lui. De ce? Nu trebuie să te temi de mine. Nu sunt decât un șarlatan ascuns în peșteri. Unul care ghicește în măruntaiele oilor, nu-i așa?

„Mii și milioane de ceruri în flăcări!” De unde știe ce gândesc? Ce altceva mai știe? Ce caută aici?

— A fost o glumă, mă grăbesc eu să spun. O glumă prostească...

— Ai de gând să dezertezi. Și asta e tot o glumă?

Mi se pune un nod în gât. Nu mă pot gândi decât „de unde știe – cine i-a spus – îi omor pe toți...”

— Ticăloșiile noastre se cer răzbunate, zice Profetul. Iar prețul va fi mare.

„Prețul...” Îmi ia o secundă să înțeleg. Vrea să mă facă să plătesc pentru ce am pus la cale. Brusc, aerul nopții se face mai rece și îmi amintesc urletele și duhoarea din închisoarea Kauf, unde își trimite Imperiul trădătorii, pe mâinile celor mai nemiloși anchetatori. Îmi amintesc biciul comandantului și sângele lui Barrius pe caldarâmul curții. Simt cum mă cuprinde frenezia, cum anii de instrucție îmi cer să-l atac pe Profet, să scap de amenințarea lui. Dar bunul-simț învinge instinctul. Profeții sunt deosebit de respectați, nici nu se pune problema să-l ucid pe unul dintre ei. Poate n-ar strica să mă umilesc puțin.

— Înțeleg, îi spun. Mă voi supune cu umilință oricărei pedepse pe care vei voi...

— Nu mă aflu aici ca să te pedepsesc. Te va pedepsi destul viitorul tău, în orice caz. Spune-mi, Elias, de ce ești aici? De ce te afli la Blackcliff?

— Ca să urmez voința Împăratului.

Știu cuvintele astea mai bine decât îmi știu numele, le-am rostit de nenumărate ori.

— Să lupt împotriva amenințărilor interne și externe. Să apăr Imperiul.

Profetul se întoarce spre turnul cu clopot în formă de romb. Cuvintele înscrise în cărămizile turnului îmi sunt atât de cunoscute, încât nu le mai observ.

Din rândul tinerilor oțeliți în luptă se va ridica cel dinainte prevestit, Alesul, Marele Împărat, năpasta dușmanilor noștri, comandantul celei mai devastatoare oștiri. Și atunci Imperiul se va desăvârși.

— Profeția, zice el. Viitorul arătat Profeților în viziunile lor. Motivul pentru care am construit această școală. Știi legenda?

Povestea originilor Academiei Blackcliff a fost primul lucru pe care l-am învățat ca ucenic. Acum cinci sute de ani, un luptător fioros pe nume Taius a unit toate clanurile divizate ale Războinicilor și a dat năvală dinspre nord, zdrobind Imperiul Cărturarilor și cucerind aproape întregul continent. S-a autointitulat Împărat și a fondat o dinastie. I s-a spus întâia Mască, din cauza măștii stranii de argint pe care o purta pe față ca să semene groaza printre dușmani.

Profeții, însă, considerați sfinți încă de pe atunci, au aflat din viziunile lor că spița lui Taius se va stinge într-o zi. Când avea să vină ziua aceea, Profeții urmau să aleagă un nou Împărat ca urmare a unui șir de probe fizice și mentale numite Încercări. Din motive lesne de înțeles, lui Taius nu i-a plăcut această profeție, dar pesemne că Profeții au amenințat că-l strâng de gât cu un maț de oaie, din moment ce n-a zis nici pâs când ei au construit Academia Blackcliff și au început să pregătească aici elevi.

Și iată-ne cu toții după cinci sute de ani, mascați întocmai ca Taius întâiul, așteptând să se stingă vechiul lui neam și unul dintre noi să devină viitorul Împărat.

Eu nu mor de nerăbdare. Generații în șir de Măști au fost antrenate aici și au murit fără să fie vorba vreodată de Încercări. O fi fost Blackcliff la început locul destinat să-l pregătească pe viitorul Împărat, dar a sfârșit prin a ajunge acum doar un teren de antrenament pentru armele cele mai mortale ale Imperiului.

— Știu povestea, îi răspund Profetului.

„Dar nu cred o iotă din ea și mi se pare doar o legendă de doi bani”.

— Mă tem că nu-i nici legendă, nici de doi bani, zice serios Profetul.

Mi se taie respirația. Nu mi-a mai fost frică de foarte multă vreme și durează o clipă până recunosc groaza.

— Poți citi gândurile.

— Asta-i o exprimare simplistă a unei strădanii complexe. Dar, într-adevăr, noi putem citi gândurile.

„Atunci, înseamnă că știți totul”. Planul meu de evadare, speranțele mele, lucrurile pe care le urăsc. Totul. Nu m-a trădat nimeni Profetului, m-am trădat singur.

— Este un plan bun, aprobă Profetul. Aproape fără greșeală. Dacă vrei să-l pui în practică, eu nu te voi opri.

„E UN TRUC!” strigă mintea mea. Mă uit însă în ochii Profetului și nu cred că minte. Ce fel de joc face? De când știu Profeții că vreau să dezertez?

— Știm de mai multe luni, dar abia astăzi dimineață, când ți-ai ascuns proviziile în tunel, am înțeles că ești hotărât s-o faci. Ne-am dat seama că trebuie să vorbim cu tine.

Profetul îmi face semn spre aleea care duce la turnul de pază dinspre răsărit.

— Vino cu mine.

Sunt prea înlemnit de frică să pot face altceva. Îl urmez. Dacă Profetul nu încearcă să mă împiedice să dezertez, atunci ce urmărește? Ce a vrut să spună când a zis că viitorul mă va pedepsi destul? Înseamnă că voi fi prins?

Ajungem la turnul de pază, iar santinelele staționate acolo se întorc și se dau deoparte, ca și cum s-ar supune unui ordin mut. Profetul și cu mine suntem singuri și ne uităm peste dunele întunecate de nisip care se întind până la Munții Serra.

— Când îți aud gândurile, îmi amintesc de Taius Întâiul, spune Profetul. Avea milităria în sânge, ca și tine. La fel ca și tine, se lupta cu propriul lui destin. O, da, l-am cunoscut pe Taius, zâmbește Profetul citindu-mi neîncrederea din ochi. I-am cunoscut și strămoșii. Eu și cei asemenea mie rătăcim pe acest pământ de mii de ani. Elias. Noi l-am ales pe Taius să întemeieze Imperiul, la fel cum te-am ales pe tine să fii în slujba lui cinci sute de ani mai târziu.

„Imposibil”, insistă mintea mea logică.

„Taci, logică!” Dacă acest om poate citi gândurile, atunci nemurirea pare următorul pas rezonabil. Oare să fie adevărate și toate zvonurile cum că Profeții ar fi posedați de spiritele morților? Dacă m-ar vedea Helene, ce-ar mai jubila!

Îl urmăresc pe Profet cu coada ochiului. Profilul lui mi se pare dintr-odată cunoscut.

— Mă numesc Cain, Elias. Eu te-am adus la Blackcliff. Eu te-am ales.

„Mai degrabă m-ai condamnat.” Încerc să nu mă gândesc la dimineața neagră când m-a chemat Imperiul la datorie, dar încă îmi bântuie visele. Soldații înconjurând caravana tribului Saif și trăgându-mă jos din pat. Mamie Rila, mama mea adoptivă,

țipând și repezindu-se în urma lor până când o opresc frații ei. Shan, fratele meu adoptiv, frecându-se somnoros la ochi, nedumerit, întrebând când mă voi întoarce. Și un bărbat, cineva care mă trage spre un cal, dându-mi o explicație fără sens. „Ai fost ales. Vei veni cu mine”.

În mintea mea îngrozită de copil, Profetul mi s-a părut mai mare, mai amenințător. Acum abia îmi ajunge la umăr, iar o rafală mai aprigă de vânt l-ar putea băga în mormânt

— Îmi închipui că ai ales mii de copii de-a lungul anilor spun eu, îngrijindu-mă să am un ton respectuos. Asta-i slujba ta, nu?

— Ești singurul pe care mi-l aduc aminte bine. Profeții se gândesc mereu la viitor: la toate posibilitățile, la urmările lor. Ești plăsmuit din visurile noastre. Un fir de argint în țesătura nopții.

Și eu care credeam că mi-ai tras numele dintr-o pălărie…

— Ascultă, Elias Veturius!

Profetul nu-mi bagă în seamă pălăvrăgeala și, chiar dacă vorbele lui nu răsună mai tare decât înainte, le simt înfășurate în oțel și cântărind greu.

— Profeția este adevărată. Un adevăr cu care vei da ochii curând. Încerci să fugi. Încerci să-ți părăsești îndatoririle. Dar nu poți dezerta din destinul tău.

— Destin? râd eu, dar e un râs amar. Care destin?

În jurul meu nu există decât sânge și violență. După ce voi absolvi mâine, nu se va schimba nimic. Cercul vicios al misiunilor mă va trage în jos până când n-o să mai rămână nimic din băiatul pe care l-a răpit Profetul acum paisprezece ani. Poate că e și ăsta un destin, dar nu mi l-am ales eu însumi.

— Viața nu este întotdeauna așa cum credem noi că va fi, zice Cain. Ești un tăciune care mocnește în cenușă, Elias Veturius. Te vei aprinde și vei arde, vei face ravagii și vei distruge. Nu poți schimba asta. Nu poți opri asta.

— Eu nu vreau să…

— Nu contează ce vrei tu. Mâine va trebui să alegi. Vei dezerta sau îți vei face datoria. Vei fugi de destinul tău sau îl vei înfrunta. Dacă vrei să dezertezi, Profeții n-o să te oprească. Vei scăpa. Vei părăsi Imperiul. Vei trăi. Dar n-o să-ți găsești pacea. Dușmanii te vor vâna. Vei avea sufletul plin de umbre și vei deveni exact ceea ce urăști – un om rău, fără milă, crud.

Întunericul dinăuntrul tău te va lega la fel de strâns ca lanțurile prinse în zidul unei celule.

Se apropie de mine, cu ochi necruțători.

— Dacă rămâi, însă, dacă îți faci datoria, ai șansa să rupi pentru totdeauna legăturile dintre tine și Imperiu. Ai șansa să ajungi la o măreție pe care nu ți-o poți imagina. Ai șansa să devii într-adevăr liber – cu trupul și cu sufletul.

— Cum adică, dacă rămân și-mi fac datoria? Care datorie?

— Vei afla când va veni vremea, Elias. Trebuie să ai încredere în mine.

— Cum să am încredere, dacă nu-mi explici ce vrei să spui? Care datorie? Prima mea misiune? A doua? Câți Cărturari va trebui să schingiuiesc? Cât rău va trebui să fac până când mă voi elibera?

Cain mă privește fix și se îndepărtează cu un pas, apoi cu încă unul.

— Când voi putea părăsi Imperiul? Peste o lună? Peste un an? Cain!

Se face nevăzut la fel de iute ca o stea în lumina zorilor, întind mâna să-l prind, să-l silesc să mai rămână și să-mi răspundă. Mâna mea nu găsește decât aer.

9.

Laia

Keenan mă trage spre o ușă din grotă, iar eu mă mișc fără vlagă și cu respirația tăiată. Îi văd gura deschizându-se, dar nu aud ce spune. Nu am în urechi decât ecoul țipetelor lui Darin.

N-o să-l mai văd niciodată pe fratele meu. Dacă are noroc. Războinicii îl vor vinde sclav, iar dacă nu are, va muri.

„Spune-le, Laia”, șoptește Darin în mintea mea. „Spune-le cine ești”.

„M-ar putea omorî”, îi răspund. „Nu știu dacă să am încredere în ei”.

„Dacă nu ai încredere în ei, o să mor”, rostește vocea lui Darin. „Nu mă lăsa să mor, Laia”.

— Tatuajul de pe gâtul tău! strig în urma lui Mazen. Pumnul și flacăra. Tata ți l-a făcut. Ai fost a doua persoană pe care a tatuat-o, după mama.

Mazen se oprește.

— Îl chema Jahan. Tu îi spuneai Locotenentul. Pe sora mea o chema Lis. Tu îi spuneai Mica Leoaică. Pe mama...

Șovăi o secundă. Mazen se întoarce, cu un mușchi tremurându-i pe obraz. „Vorbește, Laia. Te ascultă”.

— Pe mama o chema Mirra. Dar tu și toți ceilalți îi spuneați Leoaica. Șefa. Conducătoarea Rezistenței.

Keenan îmi dă drumul repede, de parcă pielea mi s-ar fi făcut de gheață dintr-odată. Icnetul Sanei se aude în liniștea lăsată brusc. Acum știe de ce i-am părut cunoscută.

Mă uit neliniștită la fețele înmărmurite. Pe părinții mei i-a trădat cineva din interior. Bunica și bunicu’ n-au aflat niciodată cine a fost.

Mazen nu spune nimic.

„Dă, Doamne, să nu fie el trădătorul. Să fie unul dintre cei buni!”

Bunica m-ar strânge de gât dacă m-ar vedea. Am păstrat toată viața secretul identității părinților mei. Acum l-am spus și parcă m-am golit pe dinăuntru. Ce-o să se întâmple mai departe? Toți acești rebeli, dintre care mulți au luptat alături de părinții mei, știu dintr-odată al cui copil sunt. Se vor aștepta să fiu neînfricată și carismatică, așa ca mama. Se vor aștepta să fiu inteligentă și calmă, ca tata.

Iar eu nu sunt deloc așa.

— Ai luptat alături de părinții mei vreme de douăzeci de ani, îi spun lui Mazen. În Marinn și pe urmă aici, în Serra. Te-ai alăturat Rezistenței odată cu mama. Ai ajuns în fruntea rebelilor alături de ea și de tata. Erai al treilea la comandă.

Keenan își plimbă privirea de la Mazen la mine, fără ca restul feței să i se clintească vreun pic. Mișcarea din grotă încetează și rebelii se strâng în jurul nostru, șoptind între ei.

— Mirra și Jahan au avut un singur copil, o fată, spune Mazen.

Se apropie de mine șchiopătând. Îmi cercetează părul, ochii, buzele; își amintește, compară.

— A murit odată cu ei.

— Nu.

Am ascuns aceste lucruri atâta vreme, încât mi se pare ciudat să vorbesc despre ele acum. Trebuie s-o fac. Este tot ce pot spune care să conteze.

— Părinții mei au părăsit Rezistența când Lis avea patru ani. Urma să se nască Darin. Voiau o viață normală pentru copiii lor. Au dispărut fără nicio urmă. Darin a venit pe lume, iar doi ani mai târziu, m-am născut eu. Dar Imperiul a atacat dur Rezistența. Toată strădania părinților mei se ducea de râpă. N-au putut să asiste la asta indiferenți. Au vrut să lupte. Lis era destul de mare să poată rămâne cu ei. Eu și Darin eram mici. Ne-au lăsat la părinții mamei. Darin avea șase ani. Eu aveam patru. Peste un an, au murit.

— Frumoasă poveste, fetițo, spune Mazen. Dar Mirra nu avea părinți. Era orfană, la fel ca mine. La fel ca Jahan.

— Nu spun povești, zic eu, coborând vocea ca să nu-mi tremure. Mama a plecat de acasă la șaisprezece ani. Bunica și bunicu' n-au vrut s-o lase. După ce a plecat, n-a mai ținut legătura cu ei. Când le-a bătut la ușă și i-a rugat să aibă grijă de noi, nici măcar nu mai știau că trăia.

— Nu semeni deloc cu ea.

Parcă m-ar fi pălmuit. „Știu că nu semăn”, aș vrea să spun. „Am plâns și m-am făcut mică, în loc să-i înfrunt și să lupt. L-am abandonat pe Darin, în loc să mor pentru el. Sunt slabă cum ea n-a fost niciodată”.

— Mazen, șoptește Sana, de parcă aș risca să dispar, dacă ar vorbi mai tare. Uită-te la ea. Are ochii lui Jahan, părul lui… La naiba, are chipul lui.

— Jur că spun adevărul. Brățara asta – ridic brațul și argintul palid strălucește vag în lumina din grotă – a fost a ei. Mi-a dat-o cu o săptămână înainte să cadă în mâinile Imperiului.

— M-am întrebat ce-o fi făcut cu ea, spune Mazen, de data asta fără duritate în glas și cu o amintire de demult strălucindu-i în ochi. I-a dăruit-o Jahan când s-au căsătorit. De ce n-ai venit la noi mai demult? De ce nu ne-au căutat bunicii voștri? Te-am fi antrenat așa cum și-ar fi dorit Mirra.

Răspunsul i se citește pe chip înainte să pot spune ceva.

— Trădătorul, zice el.

— Bunicii mei n-au știut în cine puteau avea încredere. Au ales să nu aibă în nimeni.

— Acum sunt morți, fratele tău este în închisoare, iar tu vrei ajutorul nostru.

Mazen duce din nou pipa la gură.

— Suntem datori s-o ajutăm, zice Sana de lângă mine și îmi pune o mână pe umăr. Avem această obligație. Este, așa cum ai spus tu, *una de-a noastră.*

Tariq se apropie de ea și observ că luptătorii s-au împărțit în două grupuri. Cei de lângă Mazen sunt mai apropiați de vârsta lui Keenan. Rebelii strânși în jurul Sanei sunt mai bătrâni. „Este conducătoarea facțiunii noastre”, a zis Tariq. Îmi dau seama acum ce a însemnat asta. Rezistența e scindată. Sana îi conduce pe luptătorii mai vârstnici. Iar Mazen, așa cum a sugerat chiar ea mai devreme, îi conduce pe cei mai tineri și este, în același timp, comandant general.

Mulți dintre vechii luptători mă privesc fix, probabil căutând pe fața mea asemănări cu mama sau cu tata. Nu-i condamn. Părinții mei au fost cei mai grozavi conducători ai Rezistenței din toată istoria ei de cinci sute de ani.

Pe urmă au fost trădați de unul dintre ai lor. Prinși. Torturați. Executați împreună cu sora mea, Lis. Rezistența s-a prăbușit și nu și-a mai revenit niciodată.

— Dacă fiul Leoaicei are necazuri, suntem datori față de ea să-l ajutăm, le spune Sana celor adunați în spatele ei. De câte ori ți-a salvat viața, Mazen? De câte ori ne-a salvat pe toți?

Brusc, toată lumea începe să vorbească.

— Împreună cu Mirra am incendiat o garnizoană a Imperiului…

— Leoaica te străpungea cu privirea până în inimă…

— Am văzut-o odată ținând piept unei duzini de auxiliari – nu s-a temut nici cât negru sub unghie…

Am și eu poveștile mele. „A vrut să ne părăsească. A vrut să-și abandoneze copiii pentru Rezistență, dar n-a lăsat-o tata. Când se certau, Lis ne ducea pe Darin și pe mine în pădure și ne cânta, ca să nu-i auzim. Asta-i prima mea amintire – Lis îmi cântă în timp ce Leoaica urlă furioasă câțiva metri mai departe”.

După ce părinții ne-au lăsat cu bunica și cu bunicu’, a durat săptămâni până să nu mai tresar din orice, până să mă obișnuiesc să trăiesc alături de oameni care păreau să se iubească.

Nu spun nimic din toate astea; îmi frâng degetele și-i ascult pe luptători depănându-și istoriile. Știu că vor să fiu curajoasă și fermecătoare ca mama. Știu că vor să mă pricep cu adevărat să ascult, ca tata.

Dacă ar afla cum sunt cu adevărat, m-ar alunga dintre ei fără să stea pe gânduri. Rezistența nu-i tolerează pe cei slabi.

— Laia.

Mazen ridică vocea peste a tuturor și se face liniște.

— Nu avem oamenii necesari să intrăm într-o închisoare a Războinicilor. Am risca prea mult.

Nu apuc să protestez. Vorbește Sana în locul meu.

— Leoaica ar fi făcut-o pentru tine fără să stea pe gânduri.

— Noi trebuie să doborâm Imperiul, nu să pierdem vremea ca să salvăm un băiat, spune un bărbat blond din spatele lui Mazen.

— Nu-i abandonăm pe ai noștri!

— Noi suntem cei care ducem luptele, strigă altcineva din mulțimea adunată lângă Mazen, iar voi, bătrânii, stați și culegeți roadele.

Tariq o dă deoparte pe Sana și trece în fața ei, întunecat la față.

— Vrei să spui că noi facem planurile ca să fim siguri că nu cădeți voi ca proștii în capcane…

— Ajunge! Ajunge!

Mazen ridică mâinile. Sana îl trage înapoi pe Tariq, iar ceilalți luptători fac liniște.

— Nu vom rezolva nimic strigând unii la alții. Keenan, caută-l pe Haider și adu-l la mine. Sana, ia-l pe Eran și veniți și voi. Vom decide împreună.

Sana se grăbește să pornească, dar Keenan nu se clintește. Mă îmbujorez sub privirea lui și nu știu ce să spun. În lumina slabă din grotă, are ochii aproape negri.

— Acum îmi dau seama, murmură el pentru sine. Nu-mi vine să cred că mi-a scăpat.

Nu se poate să-i fi cunoscut pe părinții mei. Nu pare mult mai mare decât mine. Mă întreb de câtă vreme face parte din Rezistență, dar înainte să-l pot întreba asta, dispare în tuneluri și mă lasă privind în urma lui.

Câteva ore mai târziu, după ce m-am luptat să înghit mâncarea și m-am prefăcut că dorm, după ce stelele au pălit și a răsărit soarele, una dintre ușile grotei se deschide.

Intră Mazen, urmat de Keenan, de Sana și de doi bărbați mai tineri. Conducătorul Rezistenței șchiopătează până la o masă unde stă Tariq și îmi face semn să mă apropii. Încerc să citesc ceva pe chipul Sanei, dar are grijă să afișeze o expresie neutră. Ceilalți luptători se adună și ei, la fel de dornici ca mine să-mi afle soarta.

— Laia, spune Mazen. Keenan crede că ar trebui să te păstrăm în tabără.

Mazen rostește vorbele cu dispreț. Lângă mine, Tariq îl privește întrebător pe Keenan.

— Ne va aduce mai puține necazuri, dacă stă aici, spune roșcatul, și ochii îi strălucesc. Să-l salvăm pe fratele ei ne va costa oameni – oameni pricepuți.

Se oprește, se uită la Mazen și închide gura. Abia l-am cunoscut pe Keenan și sunt uimită cât de dușmănos se poartă cu mine. Ce rău i-am făcut eu lui vreodată?

— Ne va costa oameni de nădejde, spune Mazen. De aceea, am hotărât că, dacă Laia vrea ajutorul nostru, trebuie să accepte să ne dea ceva în schimb.

Luptătorii din ambele facțiuni își privesc conducătorul cu prudență. Mazen se întoarce spre mine.

— Te ajutăm, dacă ne ajuți.

— Ce aș putea face pentru Rezistență?

— Știi să gătești, nu-i așa? întreabă Mazen. Să faci curat? Să tunzi, să calci…

— Să fac săpun, să spăl vase, să mă târguiesc la piață, da, știu. Tocmai ai descris orice femeie liberă din cartierul Cărturarilor.

— Știi și să citești, zice Mazen.

Dau să resping această acuzație, dar el clatină din cap.

— Lasă încolo legile Imperiului! Uiți că ți-am cunoscut părinții?

— Ce legătură au toate aceste lucruri cu ajutatul Rezistenței?

— Îl scoatem pe fratele tău din închisoare dacă spionezi pentru noi.

Pentru o clipă, nu spun nimic, deși curiozitatea îmi dă ghes. Este ultimul lucru la care mă așteptam.

— Pe cine vreți să spionez?

— Pe comandantul Academiei Militare Blackcliff.

10.

Elias

În dimineața de după vizita Profetului mă împleticesc spre popotă ca un cadet la prima mahmureală, blestemând soarele prea strălucitor. Puținul somn pe care l-am prins mi-a fost tulburat de unul dintre coșmarurile obișnuite, unul în care rătăcesc pe un câmp de bătălie plin de cadavre împuțite, pe jumătate descompuse. În vis, aerul e plin de urlete și cumva știu că toată durerea și suferința mi se datorează mie, că morții zac acolo loviți de mâna mea.

Nu-i cel mai bun mod de a începe o zi. Mai ades ziua absolvirii.

Dau peste Helene când iese din sala de mese împreună cu Dex, Faris și Tristas. Îmi îndeasă în mână un biscuit tare ca piatra, fără să ia în seama protestele mele, și mă trage de-acolo.

— Întârziem.

Abia o aud sub bubuitul neîncetat al tobelor, care le ordonă tuturor absolvenților să meargă în sala armelor ca să ia echipamentul de paradă – armurile unor Măști adevărate.

— Demetrius și Leander au plecat deja.

Helene pălăvrăgește despre ce emoționant va fi să purtăm acel echipament. Abia o aud, pe ea și pe ceilalți, dar dau din cap la momentul potrivit și scot exclamații atunci când e nevoie. Mă gândesc tot timpul la ce mi-a spus Cain astă-noapte. „Vei scăpa. Vei părăsi Imperiul. Vei trăi. Dar n-o să-ți găsești alinarea”.

Oare să am încredere în Profet? Poate că a încercat să-mi întindă o capcană, sperând să mă determine să rămân Mască destulă vreme încât să mi se pară că viața de soldat este mai bună decât exilul. Mă gândesc cum îi strălucesc ochii comandantului atunci când biciuiește, cum se laudă bunicul cu câți oameni a omorât. Sunt rudele mele. Sângele lor este sângele meu. Dacă setea lor de război, de glorie și de putere este și a mea, doar că eu nu știu încă? Poate că mi-aș da seama de asta fiind o Mască? Profetul mi-a citit gândurile. Oare să fi

văzut în mine un aspect malefic pe care eu sunt prea orb să-l recunosc?

Dar Cain părea convins că mă așteaptă aceeași soartă și dacă dezertez. „Vei avea sufletul plin de umbre și vei deveni exact ceea ce urăști”.

Așadar, am de ales între a rămâne și a fi rău sau a fugi și a fi rău. Minunat!

La jumătatea drumului spre sala armelor, Helene remarcă în cele din urmă tăcerea mea, hainele boțite, ochii injectați.

— Te simți bine? mă întreabă.

— Da.

— Arăți ca dracu’.

— Am avut o noapte grea.

— Ce s-a întâm…

Faris, care merge înaintea noastră împreună cu Dex și cu Tristas, se întoarce.

— Lasă-l în pace, Aquilla. Omul e istovit. A dat o raită pe la docuri ca să înceapă sărbătoarea mai devreme. Așa-i, Veturius? Puteai să iei cu tine și un prieten, zice, și apoi mă lovește peste umăr cu palma lui mare și izbucnește în râs.

— Nu fi dezgustător, zice Helene.

— Nu fi mironosiță, răspunde Faris.

Se iscă imediat o ceartă în toată legea, în care Faris contrazice dezaprobarea Helenei față de prostituate, în timp ce Dex susține că nu-i complet interzis să părăsești teritoriul școlii, dacă te duci la bordel. Tristas arată spre tatuajul cu numele logodnicei lui și se declară neutru.

În timpul schimbului de ocări, privirea Helenei alunecă de mai multe ori spre mine. Știe că nu frecventez docurile. Îi evit ochii. Vrea o explicație, dar de unde aș putea să încep? „Știi, Hel, aveam de gând să dezertez chiar azi, dar a apărut un blestemat de Profet și acum…”

Ajungem la sala armelor și elevii dau năvală pe ușile din față. Faris și Dex dispar în învălmășeală. N-am văzut niciodată Țestele Mari atât de… fericite. Peste câteva minute se vor elibera și toată lumea zâmbește. Colegi cu care abia dacă am vorbit vreodată mă salută, mă bat pe spate, glumesc cu mine.

— Elias, Helene!

Leander, cu nasul strâmb de când i l-a rupt Helene, ne cheamă la el. Alături stă Demetrius, posomorât ca de obicei. Mă

întreb dacă se bucură pentru ziua de azi. Poate că se simte doar ușurat că părăsește locul unde l-a văzut murind pe fratele lui.

Când o vede pe Helene, Leander își trece sfios mâna prin părul cârlionțat, care stă zburlit oricât de scurt ar fi tuns. Încerc să nu zâmbesc. O place pe Helene de ani în șir, chiar dacă se preface că nu-i așa.

— Armurierul v-a strigat deja, zice Leander și ne arată două armuri și armele aferente lor. V-am luat noi echipamentul de ceremonie.

Helene îl cercetează pe al ei ca un hoț îndrăgostit de pietre prețioase; ridică în lumină apărătoarele pentru brațe și se minunează cât de fără cusur este gravat rombul Academiei Blackcliff pe scut. Armura mulată e făcută la fierăria Teluman – una dintre cele mai vechi din Imperiu – și este destul de rezistentă cât să nu cedeze mici în fața celor mai iscusite săbii. Este ultimul dar pe care îl primim de la Blackcliff.

Îmbrac armura și pe urmă încep să-mi pun armele: săbii și pumnale din oțel de Serra, tăioase ca briciul și elegante, mai ales față de armele grosolane, utilitare pe care le-am folosit până acum. Ultima piesă este mantia neagră, legată cu un lănțișor. Când sunt gata, ridic privirea și văd că Helene se uită fix la mine.

— Ce e? întreb.

Mă privește foarte intens iar eu mă uit în jos, gândindu-mă că poate mi-am pus pieptarul invers. Totul e la locul lui. Helene vine lângă mine și îmi potrivește mantia, atingându-mi gâtul cu degetele ei lungi.

— Nu stătea bine. Eu cum arăt? întreabă, punându-și coiful.

Dacă Profeții mi-au făcut armura ca să-mi evidențieze forța trupului, pe a Helenei au conceput-o ca să-i pună în valoare frumusețea.

— Arăți…

„Ca o zeiță a războiului. Ca un djinn întrupat din aer și venit să ne îngenuncheze pe toți. La naiba, ce-i cu mine?”

— Arăți ca o Mască, îi răspund.

Râde ca o fetișcană, ridicol de ademenitor, atrăgând atenția celorlalți: lui Leander, care își ferește imediat privirea și își freacă vinovat nasul strâmb, atunci când îl observ; lui Faris, care rânjește și-i șoptește ceva lui Dex, în timp ce amândoi se uită apreciativ. Din partea cealaltă a încăperii, Zak se holbează și el,

cu o expresie deopotrivă pofticioasă și încurcată. Îl văd apoi pe Marcus lângă Zak, urmărindu-și fratele cum o privește pe Hel.

— Ia uitați-vă, băieți, zice Marcus. O cățea în armură.

Deja am tras sabia pe jumătate, dar Hel îmi pune mâna pe braț și mă fulgeră cu privirea. „E bătălia mea, nu a ta”.

— Du-te naibii, Marcus!

Helene culege de pe jos mantia și și-o așază pe spate. Șarpele se apropie agale, plimbându-și ochii pe corpul ei, fără să lase vreo îndoială cu privire la ce se gândește.

— Armura nu ți se potrivește, Aquilla, zice el. Te-aș prefera în rochie. Sau fără nimic.

Ridică mâna spre părul ei, înfășurându-și pe deget o șuviță rebelă, înainte să tragă tare de ea și să apropie fața Helenei de fața lui.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că mârâitul care umple aerul este al meu. Sunt la un pas de Marcus. Pumnilor mei le e poftă de carnea lui, dar doi dintre lingăii Șarpelui, Thaddius și Julius, mă apucă și mă trag înapoi, răsucindu-mi mâinile la spate. Demetrius ajunge lângă mine într-o secundă și îl izbește tare cu cotul în față pe Thaddius, dar Julius îl lovește în spate și-l pune la pământ.

Pe urmă, într-o fulgerare argintie, Helene lipește un pumnal de gâtul lui Marcus și încă unul de abdomen.

— Dă-mi drumul la păr, zice ea, sau te las fără bărbăție.

Marcus eliberează din strânsoare bucla blondă și-i șoptește ceva la ureche. Brusc, aerul ei încrezător dispare, pumnalul de lângă gâtul lui cade, iar el îi ia fața în mâini și o sărută.

Sunt atât de dezgustat, încât o clipă rămân cu gura căscată și mă străduiesc să nu vomit. Pe urmă Helene scoate un țipăt înăbușit, iar eu mă smulg din brațele lui Thaddius și ale lui Julius. Într-o secundă trec pe lângă ei, îl împing pe Marcus departe de Helene și îl pocnesc în față zdravăn și cu poftă.

Marcus râde sub ploaia de lovituri, iar Helene își freacă dezgustată gura. Leander mă trage de umeri, dorindu-și cu ardoare să ajungă și el lângă Șarpe.

În spatele meu, Demetrius s-a ridicat și schimbă pumni cu Julius, care e mai puternic decât el și-l pune la podea. Faris se desprinde grăbit din mulțime și se izbește cu trupul lui uriaș de Julius, răsturnându-l, ca un taur care se năpustește asupra unui

gard. Zăresc tatuajul lui Tristas și pielea întunecată a lui Dex și se dezlănțuie iadul.

Pe urmă cineva șuieră: „Comandantul!” Faris și Julius sar în picioare, eu mă îndepărtez de Marcus și Helene încetează să-și mai frece fața. Șarpele se ridică încet, clătinându-se, cu ochii deja învinețiți.

Mama trece printre Țeste și vine direct spre Helene și spre mine.

— Veturius, Aquilla!

Ne scuipă numele de parcă ar fi fructe stricate.

— Explicați!

— Nicio explicație, comandante! spunem Helene și cu mine în același timp.

Mă uit în gol pe lângă comandant, așa cum am fost instruit, iar privirea ei mă sfredelește cu delicatețea unui cuțit bont. Din spate, Marcus zâmbește superior, iar eu îmi încleștez fălcile. Dacă Helene va fi biciuită din cauza depravării lui, nu voi mai dezerta doar ca să rămân și să-l ucid.

— Peste câteva minute, clopotul va bate ora opt, zice comandantul și își întoarce privirea asupra celorlalți din sala armelor. Vă aranjați ținuta și vă prezentați în amfiteatru. Dacă mai au loc astfel de incidente, cei implicați vor fi trimiși imediat la Kauf. S-a înțeles?

— Da, să trăiți!

Țestele se îndepărtează în liniște. Când eram cinciari, am făcut cu toții de pază șase luni la închisoarea Kauf, în nord. Nimeni nu vrea să riște să fie trimis acolo pentru o încăierare în ziua absolvirii.

— Te simți bine? o întreb pe Helene când comandantul nu ne mai poate auzi.

— Aș vrea să-mi smulg fața și s-o înlocuiesc cu una nouă, neatinsă de el.

— Nu-i nevoie decât să te sărute altcineva, zic eu, fără să-mi dau seama la timp cum sună asta. Nu că... Nu vreau să spun că mă ofer eu voluntar...

— Da, m-am prins.

Helene își dă ochii peste cap și strânge maxilarele, iar eu aș vrea să-mi fi ținut gura și să nu fi rostit chestia cu sărutatul.

— Mulțumesc, oricum, că l-ai pocnit, adaugă ea.

— L-aș fi omorât, dacă nu apărea comandantul.

Mă privește cu căldură în ochi și vreau s-o întreb ce i-a șoptit Marcus la ureche, dar Zak tocmea trece pe lângă noi. Își trece degetele prin părul castaniu și încetinește pasul, ca și cum ar vrea să spună ceva. Îi arunc o privire fioroasă și, peste câteva secunde, se întoarce și pleacă.

După câteva minute mă alătur împreună cu Helene cozii din fața intrării în amfiteatru și dăm uitării conflictul din sala armelor. Intrăm în pas de marș, în aplauzele familiilor, elevilor, oficialităților orașului, emisarilor Împăratului și a unei gărzi de onoare alcătuite din două sute de legionari.

Întâlnesc privirea Helenei și văd oglindită în ea propria mea uimire. Este ireal să te afli aici, în arenă, în loc să privești plin de invidie din bănci. Cerul de deasupra noastră arde strălucitor și nu-i niciun nor până la linia orizontului. Marginile amfiteatrului sunt tivite cu steaguri. Flamurile roșu cu auriu ale Casei Taia flutură în vânt alături de cele negre, cu blazonul în formă de romb, ale Academiei Blackcliff.

Bunicul meu, generalul Quin Veturius, șeful Casei Veturia, stă într-o lojă acoperită din primul rând. În jurul lui s-au adunat circa cincizeci de rude apropiate – frați, surori, nepoate, nepoți. N-am nevoie să-i văd ochii ca să știu că mă măsoară, că verifică unghiul în care îmi stă sabia și cum mi se potrivește armura.

După ce am fost selecționat la Blackcliff, bunicul s-a uitat o singură dată în ochii mei și și-a recunoscut în ei fiica. M-a adus în casa lui atunci când mama a refuzat să mă primească într-a ei. Era fără îndoială furioasă că supraviețuisem, ea credea, pesemne, că scăpase de mine.

Am petrecut fiecare permisie antrenându-mă cu bunicul, îndurând bătăi și o disciplină de fier, dar am dobândit, în schimb, un avantaj clar față de colegii mei de clasă. El știa că am nevoie de acest avantaj. Doar câțiva dintre elevii de la Blackcliff nu-și cunoșteau în mod cert părinții și niciunul nu fusese crescut de Triburi. Aceste diferențe mă făceau obiectul curiozității și bătăii de joc. Dacă îndrăznea însă cineva să mă trateze rău din cauza trecutului meu, bunicul îl punea imediat la locul lui – de obicei cu vârful sabiei – și m-a învățat repede să procedez la fel. Quin Veturius poate fi la fel de lipsit de inimă ca și fiica lui, dar este singura mea rudă care m-a tratat ca pe un membru al familiei.

Chiar dacă regulamentul nu-mi cere, ridic mâna și îl salut când trec pe lângă el, iar bunicul mă răsplătește cu o mișcare din cap.

După ce ne desfășurăm în mai multe formații, toți absolvenții ne îndreptăm spre băncile de lemn din mijlocul amfiteatrului și scoatem săbiile, ținându-le strâns în mână. Începe un bubuit slab, care crește treptat până când se transformă într-un adevărat tunet descătușat în amfiteatru. Sunt ceilalți elevi ai Academiei, bat în băncile lor de piatră și aclamă plini de mândrie și de invidie. Lângă mine, Helene și Leander nu reușesc să-și rețină zâmbetele.

În mijlocul vacarmului, în capul meu se face liniște. O liniște ciudată, extrem de mică și extrem de cuprinzătoare în același timp, populată numai de aceste două întrebări: „Să fug? Să dezertez?” Undeva departe, cu o voce pe care parcă o aud sub apă, comandantul ne ordonă să punem săbiile în teacă și să ne așezăm. Ne ține un discurs succint, urcată pe un podium, iar când vine momentul să depunem jurământul față de Imperiu, îmi dau seama că stau în picioare pentru că îi văd pe toți ceilalți făcând la fel.

„Să rămân sau să fug?” mă întreb. „Să rămân sau să fug?”

Gura mi se mișcă la unison cu a celorlalți și jurăm să ne punem sângele și viața în slujba Imperiului. Comandantul ne declară absolvenți, iar uralele pline de ușurare ale nou devenitelor Măști mă smulg de pe gânduri. Faris își rupe însemnele de elev și le aruncă în aer, urmat apoi de restul. Zboară prin aer, mângâiate de soare ca un stol de păsări argintii.

Familiile scandează numele absolventului lor. Părinții și surorile Helenei strigă *Aquilla!* Familia lui Faris strigă *Candelan!* Aud *Vissan! Tullius! Galerius!* Și mai aud o voce ridicându-se deasupra tuturor. *Veturius! Veturius!* Bunicul stă în picioare în lojă, cu toate neamurile în spatele lui, amintind tuturor că una dintre cele mai puternice familii ale Imperiului are un fiu care azi a absolvit.

Îi văd ochii și pentru prima oară nu citesc în ei nici urmă de critică, doar o extraordinară mândrie. Îmi zâmbește viclean pe sub masca de argint și îi zâmbesc și eu înainte să mă simt încurcat și să mă uit în altă parte. Dacă dezertez, nu va mai zâmbi.

— Elias!

Helene mă ia în brațe, cu ochi strălucitori.

— Am reușit! Am…

Îi observăm pe Profeți în același timp și Helene își lasă brațele în jos. Nu i-am mai văzut pe toți paisprezece deodată. Mi se strânge stomacul. De ce au venit aici? Au glugile lăsate pe spate și li se văd trăsăturile puternic reliefate ale fețelor. Conduși de Cain, pășesc aproape imateriali pe iarbă și formează un semicerc în fața podiumului comandantului.

Uralele publicului se transformă într-un zumzet întrebător. Mama urmărește totul cu mâna odihnindu-i-se pe mânerul sabiei. Cain urcă pe podium, iar ea se dă deoparte, ca și cum l-ar fi așteptat.

Cain ridică mâna și cere să se facă liniște. Toți amuțesc într-o secundă. De unde stau eu, Profetul pare un spectru ciudat, fragil și cenușiu. Când vorbește, însă, vocea îi răsună în întreg amfiteatrul cu o forță care-i face pe toți să se ridice în picioare.

— Dintre tinerii oțeliți în bătălie se va ridica Alesul, spune el. Cel mai mare Împărat al tuturor timpurilor, năpasta dușmanilor noștri, comandantul celei mai distrugătoare oștiri. Iar Imperiul se va întregi. Așa am prezis noi, Profeții, acum cinci sute de ani, când am ridicat din pământul tremurător această școală. A venit vremea să se adeverească profeția. Dinastia Împăratului Taius urmează să se stingă.

Mulțimea este străbătută de un murmur aproape revoltat. Dacă altcineva decât un Profet ar fi pus la îndoială dinastia Împăratului, ar fi fost deja făcut bucăți. Legionarii din garda de onoare se foiesc, cu mâinile pe arme, dar se potolesc cât ai clipi la o singură privire a lui Cain, ca o haită de câini băgați în sperieți.

— Taius al XXI-lea nu are urmași direcți de sex masculin, spune Cain. După moartea lui, Imperiul se va prăbuși, dacă nu va fi ales un nou Împărat al Războinicilor. Taius întâiul, fondatorul Imperiului și întemeietorul Casei Taia, a fost cel mai bun luptător din vremea lui. A fost cercetat, instruit și pus la încercare înainte să fie considerat demn de misiunea lui. Oamenii Imperiului nu se așteaptă la mai puțin din partea noului lor conducător.

„Ceruri în flăcări, pline de sânge!” În spatele meu, Tristas îi trage un ghiont triumfător lui Dex, care a rămas cu gura

căscată. Știm cu toții ce va spune mai departe Cain, dar mie tot nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— A venit momentul Încercărilor.

Amfiteatrul explodează. Sau cel puțin așa mi se pare, pentru că nu am mai auzit un zgomot atât de puternic. Tristas îi strigă „Ți-am spus eu!” lui Dex, care arată ca și cum l-ar fi lovit cineva cu ciocanul în cap. Leander strigă: „Cine? Cine?” Marcus râde, o cotcodăceală îngâmfată care-mi stârnește pofta să-l spintec cu pumnalul. Helene își acoperă gura cu palma și face ochii caraghios de mari, în timp ce se străduiește să-și găsească vorbele.

Cain ridică mâna din nou, apoi încă o dată, până când mulțimea se liniștește iar.

— Încercările au fost pregătite de noi, spune el. Pentru viitorul Imperiului, este nevoie ca noul Împărat să fie în momentul maxim al forțelor sale, așa cum era și Taius atunci când a preluat tronul. De aceea îl vom alege dintre tinerii noștri cei mai oțeliți în luptă, dintre noile Măști. Nu toți vor concura însă pentru această mare onoare. Se vor înfrunta pentru ea doar absolvenții cei mai merituoși și mai puternici. Am ales numai patru dintre ei. Unul dintre acești aspiranți va fi desemnat Alesul. Altul îi va jura credință și va deveni Sfrâncioc. Ceilalți doi rămași se vor pierde ca niște frunze în vânt. Am văzut deja și asta, în viziunile noastre.

Simt cum începe să-mi bubuie sângele în urechi.

— Elias Veturius, Marcus Farrar, Helene Aquilla, Zacharias Farrar, ne strigă Caius în ordinea absolvirii. Ridicați-vă și ieșiți în față!

Amfiteatrul este amuțit complet. Mă ridic amorțit, neluând în seamă privirile cercetătoare ale colegilor, veselia de pe chipul lui Marcus, nehotărârea lui Zak. „Câmpul de luptă e templul meu. Sabia mi-e preot...”

Helene are spatele drept ca o vergea și se uită la mine, la Cain, la comandant. Mai întâi mi se pare speriată, dar pe urmă îi remarc strălucirea din ochi și pasul elastic.

Când eu și Hel eram cinciari, au năvălit niște Barbari și ne-au luat prizonieri. Pe mine m-au legat fedeleș cu mâinile și picioarele de un par, ca pe un vânat, dar Helenei abia dacă i-au prins mâinile cu o sfoară, în față, și au urcat-o în spinarea unui cal, crezând că nu era periculoasă. În aceeași noapte, a

sugrumat trei paznici cu legătura aceea și a mai rupt gâtul la încă trei, cu mâinile goale.

„Mereu mă subestimează”, a zis ea pe urmă, nedumerită. Avea dreptate, fără îndoială. Până și eu fac greșeala asta. Acum îmi dau seama că Hel nu se teme, dimpotrivă, e euforică. Își dorește aceste Încercări.

Drumul până la podium durează prea puțin. Peste câteva secunde stau împreună cu ceilalți în fața lui Cain.

— Să fiți aleși aspiranți și să participați la Încercări reprezintă unele dintre cele mai mari onoruri pe care vi le poate oferi Imperiul, spune Cain și ne privește pe toți, deși mi se pare că stăruie mai îndelung asupra mea. În schimbul acestui dar, Profeții vă cer un jurământ. În calitate de Aspiranți, veți participa la Încercări până când va fi desemnat Împăratul. Dacă nu respectați jurământul depus, vă așteaptă pedeapsa cu moartea. Nu vă luați ușor acest angajament, adaugă Cain. Dacă doriți, puteți părăsi podiumul. Veți rămâne în rândul Măștilor, cu tot respectul și onorurile acordate acestui titlu. Va fi numit altcineva în locul vostru. Alegerea, de fapt, vă aparține.

„Alegerea vă aparține”. Cuvintele astea mă înfioară până-n măduva oaselor.

„Mâine va trebui să alegi. Vei dezerta sau îți vei face datoria. Vei fugi de destinul tău sau îl vei înfrunta”.

Pe Cain nu-l interesează dacă-mi fac sau nu datoria de Mască. Vrea să aleg între dezertare sau participarea la Încercări.

„Ești viclean, diavol cu ochi roșii”. Eu vreau să scap de Imperiu. Cum mi-aș putea găsi libertatea, dacă particip la Încercări? În caz că ies învingător și devin Împărat, voi fi legat de Imperiu pentru totdeauna. Iar dacă îi jur credință Împăratului, voi fi legat de el în calitate de al doilea om la comandă – Sfrânciocul.

Sau voi fi o frunză pierdută în vânt, cum a spus poetic Profetul, ca să nu spună cuvântul *mort.*

„Refuză, Elias. Fugi. Mâine la ora asta vei fi la zeci de kilometri depărtare”.

Cain îl privește pe Marcus și apleacă ușor capul, ca și cum ar asculta lucruri inaccesibile nouă.

— Marcus Farrar. Ești pregătit.

N-a sunat ca o întrebare. Marcus îngenunchează, trage sabia și i-o întinde Profetului, cu ochii strălucind de o credință ciudat de înflăcărată, de parcă ar fi fost deja desemnat Împărat.

— Repetă după mine, spune Cain. Eu, Marcus Farrar, jur pe sângele și pe oasele mele, pe onoarea mea și pe onoarea Casei Farrar, că mă voi dedica Încercărilor și mă voi supune lor până când va fi desemnat Împăratul sau până când voi muri.

Marcus repetă jurământul, iar vocea îi răsună cu ecou în liniștea fără suflare din amfiteatru. Cain strânge palma lui Marcus peste tăișul sabiei până când începe să picure sânge. Peste o clipă îngenunchează și Helene, întinde sabia și repetă jurământul cu o voce la fel de limpede și de cristalină ca bătaia clopotului în zori.

Profetul se îndreaptă spre Zak, iar acesta se uită lung la fratele lui, înainte să încuviințeze și să jure. Sunt singurul dintre cei patru aspiranți rămas încă în picioare. Cain stă acum în fața mea și îmi așteaptă hotărârea.

La fel ca Zak, ezit. Îmi vin în minte vorbele lui Cain: „Ești plăsmuit din visurile noastre. Un fir de argint în țesătura nopții.” O fi destinul meu să devin Împărat? Cum m-ar putea conduce spre libertate o astfel de soartă? Nu-mi doresc să conduc Imperiul – simpla idee mi se pare respingătoare.

Dar nici viitorul ca dezertor nu arată mai atrăgător. „Vei deveni exact ceea ce urăști – un om rău, fără milă, crud”.

Să-l cred pe Cain când spune că îmi voi găsi libertatea, dacă particip la Încercări? La Blackcliff ne învață cum să clasificăm oamenii: civili, combatanți, inamici, aliați, informatori, trădători. În funcție de asta decidem cum să acționăm. Dar pe Profet nu știu cum să-l clasific. Nu-i cunosc motivațiile, nici dorințele. Nu mă pot baza decât pe instinct, care îmi spune că măcar în privința asta, Cain n-a mințit. Indiferent dacă previziunea lui este adevărată sau nu, el crede în ea. Instinctul îmi spune să-l cred, chiar dacă în silă, și atunci nu-mi rămâne decât o decizie la îndemână.

Fără să-mi iau vreo clipă ochii de pe fața lui Cain, îngenunchez, scot sabia, las sângele să-mi curgă din palmă. Picăturile cad iute pe podium, șiroind într-un firicel.

— Eu, Elias Veturius, jur pe sângele și pe oasele mele…

11.

Laia

Comandantul Academiei Militare Blackcliff.

Curiozitatea mea față de misiunea de spion se spulberă. La Blackcliff, Imperiul instruiește Măști – Măști ca aceea care mi-a omorât familia și mi-a răpit fratele. Academia se ridică pe stâncile abrupte din estul Serrei ca un vultur uriaș – o mulțime de clădiri sobre înconjurate cu un zid de granit. Nimeni nu știe ce se petrece în spatele acelor ziduri, cum se antrenează Măștile, câte sunt, cum sunt alese. În fiecare an, o nouă promoție de Măști părăsește Academia Blackcliff – tinere, sălbatice, mortale. Pentru un Cărturar, mai ales dacă e fată, Blackcliff reprezintă cel meu periculos loc din oraș.

— Și-a pierdut sclava personală… continuă Mazen.

— Fata s-a aruncat în prăpastie acum o săptămână, ripostează Keenan, înfruntând privirea fioroasă a lui Mazen. E a treia sclavă din serviciul comandantului care moare anul ăsta.

— Taci, zice Mazen. Nu vreau să te mint, Laia, femeia este nesuferită…

— Este nebună, zice Keenan. I se spune Scorpia de la Blackcliff. Nu vei reuși să supraviețuiești alături de comandant. Misiunea va fi un eșec.

Mazen lovește cu pumnul în masă. Keenan nici nu tresare.

— Dacă nu-ți poți ține gura, mârâie șeful Rezistenței, mai bine pleacă!

Tariq strânge din dinți și se uită de la unul la celălalt. Sana, în schimb, îl privește pe Keenan cu o expresie gânditoare. Și ceilalți din grotă ne privesc fix, iar eu am sentimentul că Mazen și Keenan nu se contrazic prea des.

Keenan își trage scaunul cu zgomot, se ridică de la masă și se pierde în mulțimea din spatele lui Mazen.

— Ești perfectă pentru misiunea asta, Laia, spune Mazen. Știi să faci tot ce îi poate cere comandantul unui sclav. Va presupune că ești analfabetă. Și avem cum să te plasăm în casa ei.

— Dacă mă prinde, ce-o să se întâmple?

— Vei muri, răspunde Mazen privindu-mă în ochi, iar eu simt că îi apreciez sinceritatea. Toți spionii pe care i-am trimis până acum la Blackcliff au fost descoperiți și uciși. Nu-i o misiune pentru cineva slab de înger.

Aproape că-mi vine să râd. Nu putea alege o persoană mai nepotrivită decât mine.

— Nu prea te pricepi să lauzi slujba asta.

— Nici nu vreau s-o laud, zice Mazen. Noi îl putem găsi și elibera pe fratele tău. Tu poți deveni ochii și urechile noastre la Blackcliff. Este un schimb simplu.

— Ai încredere în mine pentru treaba asta? întreb. Abia m-ai cunoscut.

— Ți-am cunoscut părinții. Îmi ajunge.

— Mazen, intervine Tariq. E doar o fată. Sunt sigur că nu-i nevoie să...

— A vorbit despre *Izzat,* răspunde Mazen. *Izzat* înseamnă mai mult decât libertate. Mai mult decât onoare. Înseamnă curaj. Înseamnă să dovedești ce poți.

— Are dreptate, spun eu.

Dacă Rezistența mă va ajuta, nu trebuie ca membrii ei să mă creadă slabă. O umbră roșcată îmi atrage atenția și privesc în cealaltă parte a grotei, unde Keenan stă rezemat de niște priciuri suprapuse și mă privește atent, cu părul roșu ca o flacără în lumina torței. Nu vrea să accept această misiune pentru că nu vrea să riște viețile oamenilor lui ca să-l salveze pe Darin. Îmi pipăi brățara. „Fii curajoasă, Laia”. Mă întorc spre Mazen.

— Dacă accept, îl găsiți pe Darin? Îl scoateți din închisoare?

— Ai cuvântul meu. Nu va fi greu să aflu unde îl țin. Nu-i un comandant al Rezistenței, așa că n-au de ce să-l trimită la Kauf.

Mazen pufnește ușor, dar numele îngrozitoarei închisori din nord îmi aduce fiori pe șira spinării. Interogatoriile de la Kauf au un singur scop: să-i facă pe deținuți să sufere cât mai mult înainte de a muri.

Părinții mei au murit la Kauf. Sora mea, deși avea doar doisprezece ani, a murit tot acolo.

— În momentul în care ne vei trimite primele informații îți voi putea spune unde se află Darin. Când misiunea ta se va încheia, îl vom elibera.

— Și pe urmă?

— Te vom elibera din sclavie și te vom scoate din Academie. Putem face dispariția ta să pară o sinucidere, ca să nu te vâneze nimeni. Dacă vrei, poți apoi să ni te alături. Sau vă putem trimite pe amândoi în ținutul Marinn.

Marinn. Teritoriile Libere. Ce n-aș da să pot ajunge acolo împreună cu fratele meu, să trăim într-un loc unde nu există Războinici, Măști și Imperiu!

Dar mai întâi trebuie să supraviețuiesc misiunii de spionaj. Să supraviețuiesc Academiei Blackcliff.

În partea cealaltă a grotei, Keenan clatină din cap. În schimb, luptătorii din jurul meu încuviințează. „Asta înseamnă Izzat”, par ei să spună. Tac, de parcă aș sta pe gânduri, dar m-am decis chiar din secunda în care mi-am dat seama că numai dacă mă duc la Blackcliff am o șansă să-l mai văd pe Darin.

— Sunt gata să fac ce-mi cereți.

— Bine.

Mazen nu pare deloc surprins și mă întreb dacă a știut tot timpul că voi accepta. Ridică vocea și continuă.

— Legătura ta va fi Keenan.

Chipul lui Keenan devine și mai întunecat. Strânge tare buzele, ca și cum încearcă să se abțină să mai spună ceva.

— Fata are tăieturi la mâini și la picioare, zice Mazen. Îngrijește-i rănile, Keenan, și spune-i tot ce trebuie să știe. Pleacă la Blackcliff chiar în noaptea asta.

Mazen iese din grotă, urmat de câțiva membri ai facțiunii lui. Tariq mă bate pe umăr și îmi urează succes. Aliații lui mă copleșesc cu sfaturi: „Niciodată nu-ți cauți tu legătura. Să nu ai încredere în nimeni”. Nu vor decât să mă ajute, dar mă copleșesc. Când Keenan vine printre ei să mă ia, mă simt aproape ușurată.

Aproape. El face semn din cap spre o masă dintr-un colț și merge într-acolo fără să mă aștepte.

Lângă masă strălucește vag ceva. Se dovedește a fi un izvor. Keenan umple două găleți cu apă și toarnă în ele un praf pe care îl recunosc a fi rădăcină pisată de sumac. Pune o găleată pe masă, iar pe cealaltă o lasă jos.

Îmi curăț bine mâinile și picioarele, tresărind când sumacul ajunge în zgârieturile pe care le-am căpătat în catacombe. Keenan mă privește în tăcere. Mă rușinez, sub privirea lui, cât

de repede se înnegrește apa de murdărie, iar pe urmă mă înfurii pe mine pentru că m-am rușinat.

După ce termin, Keenan se așază la masă în fața mea și îmi ia mâinile într-ale sale. Mă aștept să fie repezit, dar se poartă cu blândețe și nu are palmele aspre. Îmi examinează tăieturile, iar eu mă gândesc la zece întrebări pe care aș vrea să i le pun dintr-odată, dar niciuna nu l-ar face să mă considere puternică și pricepută, ci mai degrabă copilăroasă și mărginită. „De ce pari să mă urăști? Ce ți-am făcut?”

— N-ar trebui să te bagi în treaba asta, spune el, în timp ce îmi unge o tăietură mai profundă cu o alifie menită să aline durerea. La misiune mă refer.

„Știu la ce te referi, ticălosule”.

— Nu-l voi dezamăgi pe Mazen. O să fac ce trebuie să fac.

— Vei încerca, măcar, de asta sunt sigur.

Mă izbește din nou asprimea lui, deși până acum mi-a devenit limpede că nu are încredere în mine.

— Femeia aia e o sălbatică, continuă el. Ultima persoană pe care am trimis-o acolo…

— Tu crezi că eu mor de dor s-o spionez? răbufnesc, iar el ridică privirea, surprins. Nu am de ales! Asta dacă vreau să-l salvez pe singurul membru din familie care mi-a mai rămas. Așa că… („Taci din gură”, aș vrea să-i strig). Nu-mi îngreuna situația și mai mult.

Văd pe chipul lui o umbră de stânjeneală și parcă mă privește cu ceva mai puțin dispreț.

— Îmi… îmi pare rău…

O spune ezitând, dar o scuză șovăitoare e mai bună decât nimic. Dau din cap de mai multe ori și îmi dau seama că ochii lui nu sunt albaștri sau verzi, ci o nuanță intensă de căprui. „Îi remarci ochii, Laia. Asta înseamnă că te holbezi la el. Iar asta mai înseamnă că ai face bine să încetezi imediat”. Mirosul alifiei îmi ajunge în nări și încrețesc nasul.

— Ai pus ciulin în alifia asta?

El ridică din umeri. Iau borcănelul și îl miros din nou.

— Data viitoare încearcă s-o faci cu schisandră. Măcar n-o să mai miroasă a balegă de capră.

Keenan ridică din sprâncene și îmi bandajează mâna.

— Te pricepi la leacuri. Poate fi folositor. Bunicii tăi erau vraci?

— Bunicul.

Mă doare să vorbesc despre bunicu' și fac o pauză lungă înainte să continui.

— A început să mă învețe și pe mine mai serios acum un an și jumătate. Înainte de asta, i-am amestecat leacurile.

— Ți-ar plăcea să devii vraci?

— E o îndeletnicire bună.

Cei mai mulți dintre Cărturarii care nu sunt sclavi, fac munci umile – sunt oameni buni la toate pe la ferme, fac curățenie sau sunt hamali. Muncesc pe rupte și nu primesc în schimb mai nimic.

— Sunt norocoasă dacă am o meserie. Dar când eram mică, voiam să mă fac *Kehanni.*

Buzele lui Keenan schițează un zâmbet, mai degrabă o umbră de zâmbet, dar i se transformă tot chipul și parcă-mi ia o piatră de pe inimă.

— O povestitoare Tribală? se miră el. Nu-mi spune că tu crezi în legende cu djinni, efriți și duhuri care răpesc copii în miez de noapte?

— Nu, îi răspund și mă gândesc imediat la razie și la Mască, cu sufletul iarăși greu. N-am de ce să cred în povești, când noaptea bântuie făpturi mai rele printre noi.

Keenan nu spune nimic, iar tăcerea bruscă mă face să-mi ridic din nou privirea spre ochii lui. Mi se taie respirația când îmi dau seama ce descopăr în ei, fără putință de tăgadă: o cunoaștere profundă, o înțelegere amara a durerii pe care acum o știu și eu prea bine. Am în fața pe cineva care a trecut prin încercări la fel de întunecate ca și mine. Poate chiar mai întunecate.

Pe urmă, pe chipul lui apare din nou răceala și începe iar să mă bandajeze.

— Bun. Ascultă-mă bine, zice el. Azi, la Blackcliff a fost ziua absolvirii. Tocmai am aflat că s-a desfășurat o ceremonie diferită. Una specială.

Îmi povestește despre Încercări și despre Aspiranți. Apoi îmi spune care este misiunea mea.

— Avem nevoie de trei informații. Să știm în ce anume constă fiecare Încercare, unde are loc și când. Trebuie să aflăm asta înainte de desfășurarea probelor, nu după aceea.

Îmi vin în minte zeci de întrebări, dar nu le dau glas, ca să nu mă creadă și mai proastă.

— Cât timp voi rămâne la Academie?

Keenan ridică din umeri și termină de înfășurat bandajul.

— Nu știm mai nimic despre Încercări, zice el. Probabil că nu vor dura, totuși, mai mult de câteva săptămâni, maximum o lună.

— Dar crezi… Crezi că Darin va rezista atât?

Keenan nu răspunde.

****

Peste câteva ore, spre seară, mă aflu împreună cu Keenan și Sana în Cartierul Străinilor, în fața unui Tribal. E înveșmântat într-una dintre robele lungi ale neamului din care face parte și pare mai degrabă un unchi bătrân și de treabă decât un agent al Rezistenței.

Sana îi explică ce dorește, iar el mă privește și încrucișează brațele la piept.

— Categoric, nu! spune el într-o serrană cu accent puternic. Comandantul ar mânca-o de vie.

Keenan îi aruncă Sanei o privire cu subînțeles, ca și cum i-ar zice: „La ce te așteptai?”

— Cu tot respectul, îi spune Sana Tribalului, n-am putea să…

Arată spre un paravan din lemn zăbrelit în spatele căruia se trece în altă cameră. Dispar amândoi în spatele paravanului. Sana vorbește prea încet ca s-o pot auzi, dar indiferent ce spune s-ar părea că nu are efect, pentru ca îl văd prin paravan pe Tribal clătinând din cap.

— N-o să accepte, spun.

Lângă mine, Keenan se reazemă de perete, fără să-și facă griji.

— Sana îl poate convinge. Nu e degeaba conducătoarea facțiunii ei.

— Aș vrea să pot face și eu ceva.

— Încearcă să pari puțin mai curajoasă.

— Așa ca tine?

Fac o față inexpresivă ca de piatră, mă așez pe vine lângă perete și mă uit în gol. Pentru o fracțiune de secundă, Keenan chiar zâmbește. Pare cu mulți ani mai tânăr.

Îmi plimb piciorul gol de-a lungul rotocoalelor hipnotice de pe covorul Tribal de pe jos. Pe covor sunt împrăștiate perne brodate cu oglinjoare micuțe, iar de acoperiș atârnă lămpi de sticlă colorată, în care se reflectă ultimele raze ale soarelui.

— Eu și Darin am fost odată într-o casă ca asta să vindem gem făcut de bunica, spun, întinzându-mă să ating una dintre lămpi. Am întrebat de ce au Tribalii oglinzi peste tot, iar el mi-a spus că…

Amintirea îmi revine vie și ascuțită și simt în piept un junghi de durere pentru fratele meu, pentru bunicii mei. Mă sfâșie cu atâta violență, încât închid gura imediat.

„Tribalii cred că oglinzile îi păzesc de rău”, mi-a spus Darin în ziua aceea. În timp ce-l așteptam pe negustor, și-a scos carnetul și a început să deseneze, schițând zigzagurile paravanelor și ale felinarelor cu mișcări rapide de cărbune. „Se pare că djinnii și duhurile nu suportă să-și vadă propria imagine reflectată în ele”.

După aceea mi-a mai răspuns la vreo duzină de întrebări cu obișnuita lui siguranță. Pe atunci mă întrebam de unde știa atâtea. Abia acum înțeleg; Darin întotdeauna asculta mai mult decât vorbea. El urmărea și învăța. Din punctul ăsta de vedere, semăna cu bunicu'.

Durerea din piept se împrăștie peste tot și brusc îmi simt ochii înfierbântați.

— O să te simți mai bine, spune Keenan, iar eu ridic privirea și-i văd o clipă fața plină de tristețe, înlocuită imediat de răceala deja cunoscută. N-o să-i uiți niciodată, nici măcar după ani în șir, continuă el. Numai că, într-o bună zi, o să treacă un minut întreg fără să simți durerea. Pe urmă o oră. O zi. Nu te poți aștepta la mai mult. Dar o să te vindeci, insistă el cu voce joasă. Te asigur.

Se uită apoi în altă parte, distant din nou, dar parcă îi sunt cumva recunoscătoare, pentru că e pentru prima oară de la razie când mă simt mai puțin singură. Peste o secundă, Sana și Tribalul ies de după paravan.

— Ești sigură că asta vrei? mă întreabă Tribalul.

Dau din cap că da, nu mă încred în voce.

— Bine, oftează el, apoi se întoarce spre Sana și spre Keenan. Luați-vă rămas-bun. Dacă o iau acum, la căderea întunericului va fi la Academie.

— O să te descurci, zice Sana și mă îmbrățișează strâns, iar eu mă întreb dacă încearcă să mă convingă pe mine sau pe ea însăși. Ești fiica Leoaicei, iar Leoaica era o supraviețuitoare.

„Până când n-a mai fost”. Cobor privirea, pentru ca Sana să nu-mi citească îndoiala în ea. Sana se duce spre ușă și lângă mine rămâne Keenan. Încrucișez brațele la piept, să nu creadă

cumva că tânjesc și după îmbrățișarea lui. Dar el nu mă atinge. Doar îndreaptă capul și duce pumnul la inimă – salutul Rezistenței.

— Mai degrabă moarte decât tiranie, zice, după care pleacă și el.

* * *

Jumătate de oră mai târziu, în timp ce peste Serra cade amurgul, îl urmez pe Tribal în Cartierul Comercianților, unde locuiesc cei mai bogați membri ai clasei de negustori din rândul Războinicilor. Ne oprim în fața porții de fier bogat ornamentate a casei unui negustor de sclavi, iar Tribalul îmi pune cătușele. Hainele lui cafenii foșnesc moale atunci când se mișcă în jurul meu. Îmi prind laolaltă palmele bandajate, ca să le opresc din tremurat, dar Tribalul îmi desface grijuliu degetele.

— Negustorii de sclavi descoperă minciunile la fel de ușor cum prind păianjenii muște, spun el. Frica ta e bună. Face ca povestea ta să pară adevărată. Ține minte să nu vorbești.

Dau energic din cap în semn că da. Chiar și dacă aș vrea să spun ceva, sunt prea speriată. „Negustorul acesta de sclavi este furnizorul unic al Academiei Blackcliff”, mi-a explicat Keenan în drum spre casa Tribalului. „Agentul nostru a muncit luni în șir ca să-i câștige încrederea. Dacă nu te alege pentru comandant, misiunea ta se termină înainte de a începe”.

Suntem escortați prin mai multe porți și peste ceva vreme negustorul se învârte în jurul meu, nădușind de căldură. E la fel de înalt ca Tribalul, dar de două ori mai lat, cu un burdihan care forțează nasturii cămășii aurii din brocart.

— Nu-i rea.

Negustorul pocnește din degete și din cotloanele casei apare o sclavă cu o tavă plină de băuturi. Negustorul dă pe gât un pahar, fără să-și bată capul să-i ofere ceva Tribalului.

— Bordelurile vor da bani frumoși pe ea.

— Ca târfa, nu face mai mult de o sută de mărci, spune Tribalul în felul lui cântat, hipnotic. Eu vreau două sute.

Negustorul pufnește și mie îmi vine să-l strâng de gât. Străduțele umbrite din cartierul lui sunt pline de fântâni arteziene și de sclavi Cărturari cu spinările plecate. Casa negustorului e un amestec exagerat de arcade, columne și curți. Două sute de arginți înseamnă pentru el o picătură într-un ocean. Probabil că a plătit mai mult pe leii de ipsos de la intrare.

— Speram s-o pot vinde ca servitoare, continuă Tribalul. Am auzit că tocmai căutați una.

— Așa este, recunoaște negustorul. Comandantul mă bate la cap de câteva zile. Scorpia face ce face și iar își omoară fetele. E afurisită ca o viperă.

Negustorul de sclavi mă prețăluiește așa cum ar face un țăran cu o vițică, iar eu îmi țin respirația. Pe urmă, clatină din cap.

— Prea firavă, prea tânără, prea frumușică. Nu rezistă la Blackcliff nicio săptămână. Nu vreau să fiu nevoit să-i caut înlocuitoare. Îți dau o sută pe ea și i-o vând matroanei Moh, la docuri.

Un strop de sudoare se prelinge pe chipul altminteri senin al Tribalului. Mazen i-a ordonat să facă tot ce-i stă în puteri și să mă introducă la Blackcliff. Dacă scade brusc prețul, negustorul va deveni bănuitor. Dacă mă vinde ca târfă, Rezistența va fi nevoită să mă scape de-acolo și nu există nicio garanție că o să reușească suficient de repede. Dacă nu mă vinde deloc, încercarea mea de a-l salva pe Darin dă greș.

„Fă ceva, Laia” îl aud din nou pe Darin îmboldindu-mă. „Dacă nu, sunt mort”.

— Calc foarte bine hainele, Stăpâne.

Vorbesc înainte să mă gândesc. Tribalul rămâne cu gura căscată, iar negustorul de sclavi mă privește de parcă aș fi un șobolan care a început să facă jonglerii.

— Și știu să gătesc. Fac curat și aranjez părul. Aș fi o servitoare bună, spun eu în șoaptă.

Negustorul mă țintuiește cu privirea. Aș vrea să fi tăcut. Dar dintr-odată mijește ochii, aproape amuzat.

— Te temi de curvăsărit, fato? Nu înțeleg de ce, e o meserie destul de cinstită.

Îmi dă ocol din nou, apoi îmi ridică bărbia spre ochii lui verzi de reptilă.

— Zici că aranjezi părul și calci? Știi să te tocmești și să te descurci singură la piață?

— Da, domnule.

— De citit, sigur nu citești. De socotit, știi?

„Sigur că știu să socotesc. Știu și să citesc, porc cu bărbie dublă”.

— Da, domnule. Știu să socotesc.

— Va trebui să învețe să-și țină gura, zice negustorul. Și o să mă coste s-o curăț. N-o pot trimite la Blackcliff arătând ca un coșar. O cumpăr cu o sută cincizeci de mărci din argint.

— Aș putea să mă duc cu ea și prin casele Aristocraților, sugerează Tribalul. Sub jegul ăsta se ascunde o fată arătoasă. Sigur ar da bani buni pe ea…

Negustorul mijește ochii. Mă întreb dacă omul lui Mazen n-a greșit, încercând să urce prețul.

„Hai, zgârcitule”, îi spun eu în gând negustorului de sclavi. „Mai dă și tu ceva în plus”.

Negustorul scoate o pungă cu bani. Mă lupt cu greu să nu răsuflu ușurată.

— O sută optzeci de mărci. Niciun bănuț în plus. Dezleag-o din lanțuri.

Peste mai puțin de o oră mă îndrept spre Blackcliff într-o căruță acoperită, încuiată. Am la încheietura fiecărei mâini cătușele argintii care arată că sunt sclavă. Un lanț și o zgardă în jurul gâtului mă leagă de marginea de oțel a căruței. Încă mă ustură pielea de când am fost spălată zdravăn de două sclave și mă doare capul de la cocul strâns în care mi-au legat părul. Rochia mea din mătase neagră are un corsaj strâmt și un model de poale cu romburi. Este cel mai frumos veșmânt pe care l-am îmbrăcat vreodată. L-am urât imediat de cum l-am văzut.

Minutele abia se târăsc. În căruță e întuneric beznă, mă întreb dacă n-am orbit. Imperiul aruncă în astfel de căruțe copiii de Cărturari, unii abia de doi sau trei ani, mulți smulși în lacrimi de lângă părinții lor. Nu mai știe nimeni ce se petrece pe urmă cu ei. Li se spune căruțe-fantomă pentru că cine dispare înăuntrul lor nu se mai întoarce niciodată.

„Nu te gândi la astfel de lucruri”, îmi șoptește Darin. „Concentrează-te asupra misiunii. Gândește-te cum mă vei salva”.

Parcurg din nou în minte instrucțiunile lui Keenan, iar căruța începe să urce și să se miște dureros de încet. Căldura mă copleșește, dar când mă simt pe punctul să leșin, mă gândesc la o amintire care să-mi distragă atenția – cum și-a vârât bunicu’ degetul într-un borcan cu dulceață proaspătă acum trei zile și cum a râs atunci când bunica l-a pocnit cu lingura.

Le simt lipsa ca pe o rană în piept. Mi-e dor de râsul ca un tunet al bunicului și de poveștile bunicii. Iar Darin… Ce dor îmi

este de fratele meu! De glumele și de desenele lui, de cum părea să știe totul! Viața fără el nu-i doar pustie, e și înspăimântătoare. Îmi era călăuză, protector și cel mai bun prieten de atâta vreme, încât acum nu știu ce să mă fac fără el. Gândul că suferă mă scoate din minți. O fi într-o celulă? Oare îl torturează chiar acum?

Într-un colț al căruței sclipește ceva întunecat și îngrozitor.

Mi-aș dori să fie un animal – un șoarece sau, cerule, chiar un șobolan. Dar creatura mă țintuiește cu ochii ei strălucitori și lacomi. Este unul dintre *lucrurile* acelea. Una dintre umbrele din noaptea raziei. „Înnebunesc. Devin nebună de legat”.

Închid ochii, dorindu-mi ca „lucrul” să dispară. Nu se întâmplă asta, așa că mă apăr de el cu mâinile tremurând.

— *Laia…*

— Pleacă! Nu exiști cu adevărat.

Lucrul se mei apropie câțiva centimetri.

„Să nu țipi, Laia”, îmi spun, mușcându-mi tare buzele. „Nu țipa!”

— *Fratele tău suferă, Laia.*

Toate cuvintele creaturii sunt rostite apăsat, ca și cum ar vrea să se asigure că nu pierd niciunul.

— *Războinicii îi provoacă durere încet și cu plăcere.*

— Nu. Exiști doar în capul meu.

Râsul creaturii seamănă cu zornăitul sticlei sparte.

— *Sunt la fel de real ca moartea, micuță Laia. La fel de real ca oasele zdrobite, ca surorile trădătoare și ca Măștile pline de ură.*

— Ești o iluzie. Nu ești decât… decât vinovăția mea.

Duc mâna la brățara de la mama. Umbra rânjește ca un animal de pradă, acum nu-i decât la un braț distanță. Dar căruța se oprește, iar creatura îmi aruncă o ultimă privire răutăcioasă și dispare cu un șuierat satisfăcut. Peste câteva secunde căruța se deschide și mă trezesc în fața zidurilor amenințătoare ale Academiei Blackcliff. Apăsarea lor strivitoare îmi alungă halucinația din minte.

— Privirea în pământ, zice negustorul de sclavi în timp ce-mi dezleagă lanțul de marginea căruței, iar eu mă străduiesc să mă uit doar la pietrele de pavaj. Îi vorbești comandantului doar când ți se adresează. Nu o privești în ochi – a biciuit sclavi pentru mai puțin de atât. Când îți dă o treabă, o faci repede și bine. În primele săptămâni te va desfigura, dar până la urmă o să-i

mulțumești pentru asta. Dacă cicatricile sunt destul de urâte, elevii mai mari n-o să te violeze prea des. Ultima sclavă a rezistat două săptămâni, continuă negustorul, spre groaza mea tot mai mare. Comandantul n-a fost mulțumit de treaba asta. A fost vina mea, desigur, ar fi trebuit s-o avertizez pe fată mai bine de la început. Se pare că și-a ieșit din minți când comandantul a ars-o cu fierul roșu. S-a aruncat în prăpastie. Tu să nu faci la fel, mă avertizează el, privindu-mă ca un tată care vrea să-și împiedice obrăznicătura de copil să facă vreo trăsnaie. Altminteri, comandantul va crede că-i furnizez marfa de proastă calitate.

Negustorul de sclavi se salută cu paznicii de la porți și mă trage de lanț ca pe un câine. Mă târăsc după el. „Viol… desfigurare… însemnare cu fierul roșu. Nu pot face asta, Darin. Nu pot”.

Mă cuprinde o nevoie viscerală să fug, o nevoie atât de puternică încât încetinesc, mă opresc, încerc să mă îndepărtez de negustor. Mi se întoarce stomacul pe dos, cred că

o să vomit. Dar negustorul trage de lanț și eu mă împleticesc în urma lui.

„N-am unde să fug”, îmi dau seama când trecem pe sub poarta cu țepușe de la Blackcliff și intrăm în curtea imensă. „N-am unde să mă duc. Nu există altă cale de a-l salva pe Darin”.

Am pătruns în Academie. Nu mai există cale de întoarcere.

12.

Elias

La câteva ore după ce am fost desemnat aspirant, stau ascultător alături de bunicul în holul ca o peșteră al casei lui și întâmpin oaspeții care vin la petrecerea mea de absolvire. Quin Veturius are șaptezeci și șapte de ani, dar femeile tot mai roșesc când le privește în ochi, iar bărbații tresar când binevoiește să le strângă mâna. Lumina lămpilor face coama lui bogată de păr alb să pară aurie, iar felul în care îi domină fizic pe toți ceilalți, felul în care înclină din cap spre musafiri când îi calcă pragul mă fac

să mă gândesc la un vultur care urmărește lumea planând deasupra ei în zbor.

La ora opt, vila geme deja de cele mai bune familii din rândul Aristocraților și de câțiva dintre cei mai bogați Comercianți. Singurii Plebei sunt rândașii de la grajduri.

Mama nu a fost invitată.

— Felicitări, aspirant Veturius! mi se adresează cu titlul conferit de Profeți în timpul absolvirii un bărbat cu mustață, probabil un văr, în timp ce îmi strânge mâna. Sau poate ar trebui să spun *Majestatea Voastră Imperială*?

Bărbatul îndrăznește să înfrunte privirea bunicului, rânjind slugarnic. Bunicul nu-l ia în seamă.

Așa se întâmplă toată seara. Oameni pe care nu știu cum îi cheamă mă tratează ca pe un fiu demult pierdut, un frate sau un văr. Probabil că jumătate dintre ei îmi sunt rude, dar nu și-au bătut capul să afle de existența mea până acum.

Pe lângă lingăi au mai venit și câțiva prieteni – Faris, Dex, Tristas, Leander – dar cel mai nerăbdător o aștept pe Helene. După jurământ, familiile absolvenților au dat buzna în arenă și valul Casei Aquilla a smuls-o de lângă mine înainte să fi apucat să vorbesc cu ea.

Oare Helene ce crede despre Încercări? Vom concura unul împotriva celuilalt ca să câștigăm tronul, sau vom acționa împreună, cum am făcut mereu de când am intrat la Blackcliff? Întrebările mele nasc alte întrebări, cea mai presantă dintre toate fiind cum mi-ar putea aduce conducerea împărăției „adevărata libertate, a trupului și a sufletului”.

Un lucru este cert: oricât aș vrea să scap de Blackcliff, școala încă nu și-a terminat treaba cu mine. Nu mai avem o lună de permisie, au rămas doar două zile. Profeții au cerut ca după aceea toți elevii – chiar și absolvenții – să se întoarcă la Academie și să asiste la Încercări.

Helene sosește în cele din urmă împreună cu părinții și cu surorile ei, iar eu uit să-i ies în întâmpinare. Sunt mult prea ocupat să mă holbez la ea. Îl salută pe bunicul, zveltă și strălucitoare în uniforma de paradă, cu mantia neagră fluturând ușor. În lumina lumânărilor, părul ei pare argintiu și-i curge pe spate ca un râu.

— Ai grijă, Aquilla, zic în cele din urmă apropiindu-mă. Arăți aproape ca o fată.

— Iar tu arăți aproape ca un aspirant.

Zâmbetul nu-i luminează ochii, și-mi dau seama imediat că ceva nu-i în regulă. Exaltarea de mai devreme s-a evaporat și Helene e agitată, ca înaintea unei bătălii pe care nu crede că o va câștiga.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Încearcă să treacă pe lângă mine, însă o apuc de mână și o trag înapoi. Îi citesc o furtună în ochi, dar se silește să zâmbească și își desface blând degetele dintr-ale mele.

— Nu s-a întâmplat nimic. Unde-i mâncarea? Mor de foame.

— Vin cu tine...

— Aspirant Veturius, tună bunicul. Guvernatorul Leif Tanalius vrea să schimbe o vorbă cu tine.

— Mai bine nu-l lăsa pe Quin să aștepte, zice Helene. Pare foarte hotărât.

Se strecoară pe lângă mine, iar eu scrâșnesc din dinți în timp ce bunicul mă silește să port o discuție nesfârșită cu guvernatorul. Mai repet aceeași conversație plicticoasă cu peste zece Aristocrați cu funcții de conducere și abia după vreo oră bunicul se îndepărtează de șuvoiul nesfârșit de oaspeți și mă trage după el.

— Ești distrat și nu-ți poți permite asta, spune el. Oamenii aceștia s-ar putea dovedi foarte folositori.

— Se duc ei la Încercări în locul meu?

— Nu fi idiot, se strâmbă enervat bunicul. Un Împărat nu este o insulă. E nevoie de mii de oameni ca să poți conduce Împărăția. Guvernatorii orașelor îți vor fi supuși, dar îți vor da informații eronate și te vor manipula la fiecare pas, așa că ai nevoie de o rețea de spioni printre ei. Rezistența Cărturarilor se extinde, iar triburile cele mai rebele vor considera schimbarea dinastiei o bună ocazie să semene dezordine. Ai nevoie de sprijinul deplin al militarilor ca să înăbuși orice urmă de revoltă. Pe scurt, ai nevoie de acești oameni – ca sfătuitori, miniștri, diplomați, generali sau spioni.

Încuviințez cu mintea aiurea. Văd lângă ușa care duce spre parcul vilei o fiică a unui Comerciant îmbrăcată într-o rochie înnebunitor de transparentă. E frumușică. Foarte frumușică. Îi zâmbesc. Poate după ce o găsesc pe Helene...

Bunicul mă apucă de umeri și mă întoarce din direcția grădinii, spre care aveam de gând să mă îndrept.

— Fii atent, băiete! spune el. Tobele i-au dus Împăratului vestea despre Încercări încă de azi dimineață. Spionii mei spun că a părăsit capitala imediat ce a aflat. Crezi că dinastia Taia se va preda fără luptă? pufnește bunicul când îmi vede privirea surprinsă.

— Dar Împăratul îi venerează de-a dreptul pe Profeți, îi vizitează în fiecare an.

— Adevărat. Dar acum s-au întors împotriva lui și amenință să-i uzurpeze dinastia. Se va lupta pentru ea, bag mâna în foc! Dacă vrei să câștigi, trebuie să te trezești, continuă bunicul mijindu-și ochii. Deja am pierdut prea multă vreme reparând ce strici tu. Frații Farrar spun oricui este dispus să-i asculte că ieri aproape ai lăsat un dezertor să scape, că masca nu ți s-a lipit de față din cauza necredinței tale. Ai noroc că Sfrânciocul este plecat în nord, altfel te-ar fi luat deja în primire. Garda Neagră a acceptat să nu deschidă o anchetă împotriva ta doar când le-am amintit că frații Farrar sunt niște nenorociți de Plebei, în timp ce tu faci parte din una dintre cele mai aristocrate familii din Imperiu. Mă asculți?

— Sigur că da.

Mă prefac jignit, dar întrucât mă uit cu un ochi după fata de Comerciant și cu celălalt după Helene, bunicul nu-i convins.

— Vreau s-o caut pe Hel… încep eu.

— Să nu cumva să te lași distras de Aquilla, spune bunicul. Nici nu înțeleg cum a făcut să fie desemnată aspirant. Femeile n-au ce căuta în armată.

— Aquilla este printre cei mai buni luptători din școală, o apăr eu.

Bunicul lovește atât de tare cu palma într-o măsuță veche, încât o vază alunecă de pe ea și se face țăndări. Fata de Comerciant țipă scurt și se îndepărtează. Bunicul nici nu clipește.

— Prostii, zice el. Să nu-mi spui că ai simți ceva pentru fătuca asta.

— Bunicule…

— Este supusa Imperiului. Cred că dacă ai fi desemnat Împărat, ai putea să n-o numești Sfrâncioc și în loc de asta să te însori cu ea. E o Aristocrată de viță bună, măcar ți-ar face o grămadă de moștenitori…

— Oprește-te, bunicule! intervin eu, jenat că ideea de a procrea moștenitori cu Helene m-a făcut să roșesc și să-mi ardă gâtul. Nu mă gândesc la ea în felul *acela.* Ea este… Este…

Bunicul ridică o sprânceană argintie, iar eu mă bâlbâi ca un idiot. Vorbesc prostii, îmi dau seama. La Blackcliff, elevii nu află prea multe despre femei decât dacă violează o sclavă sau plătesc o târfă, iar pe mine nu m-a interesat niciuna dintre variante. Am avut destule aventuri în timpul permisiilor, dar permisii nu aveam decât o dată pe an. Helene e o fată frumoasă, iar eu mi-am petrecut în preajma ei aproape tot timpul. Sigur că m-am gândit la ea în felul *acela.* Dar asta nu înseamnă nimic.

— Îmi este camarad, bunicule, reușesc să spun. Ai fi putut iubi un camarad la fel de mult cum ai iubit-o pe bunica?

— Eu n-am avut drept camarazi blonde înalte și arătoase.

— Terminăm cu povestea asta? Aș vrea să-mi serbez absolvirea…

— Încă ceva, zice bunicul, apoi dispare și se întoarce peste câteva clipe cu un pachet lung, învelit în mătase neagră. Astea sunt pentru tine. Intenționam să ți le dau pentru când deveneai capul Casei Veturia, dar cred că îți vor fi mai de folos acum.

Desfac pachetul și aproape leșin.

— Pe toți dracii!

Mă uit la săbiile din mâna mea. Un set cu gravuri negre complicate, probabil fără egal în tot Imperiul.

— Săbii Teluman.

— Sunt făcute de bunicul lui Teluman cel de-acum. Un om de ispravă. Eram prieteni.

Casa Teluman produce de secole cele mai bune obiecte din oțel din întreg Imperiul. Teluman de acum petrece luni în șir în fiecare an ca să perfecționeze armura din oțel de Serra a Măștilor. Dar o sabie Teluman – una adevărată, cu care să poți tăia cinci trupuri deodată – se confecționează doar o dată la câțiva ani, cel mult.

— Nu pot să accept.

Încerc să i le dau înapoi, dar bunicul îmi trage săbiile vechi din spate, unde le-am agățat, și le înlocuiește cu săbiile Teluman.

— Este un dar potrivit pentru un Împărat, zice el. Să vedem dacă îl meriți. *Mereu victorioși!*

— *Mereu victorioși!* răspund cu mottoul Casei Veturia, iar bunicul se duce să vadă de musafiri.

Încă amețit de acest cadou, mă duc spre cortul cu mâncare, sperând să dau de Helene. La fiecare pas, lumea mă oprește să stea de vorbă cu mine. Cineva îmi pune în mână o farfurie cu chebap picant. Altcineva, un pahar. Două Măști mai în vârstă se plâng că Încercările nu s-au ținut pe vremea lor, în timp ce un grup de generali Aristocrați discută în șoaptă despre Împăratul Taius, de parcă i-ar spiona cineva. Despre Profeți, toată lumea vorbește cu respect. Nimeni n-ar îndrăzni altfel.

Scap în cele din urmă de mulțime. Pe Helene n-o văd nicăieri, deși le zăresc pe surorile ei, Hannah și Livia, cu ochii pe Faris, care pare plictisit.

— Veturius, mă strigă Faris, iar eu sunt ușurat că nu se gudură pe lângă mine ca toți ceilalți. Vreau să mă prezinți.

Îmi arată un grup de Aristocrate pline de mătăsuri și de bijuterii de la marginea cortului. Unele dintre ele se uită la mine cu pofta unor animale de pradă. Le cunosc bine pe câteva, prea bine chiar ca să mă aștept la ceva bun de la șușotelile lor.

— Faris, ești o Mască, îi spun prietenului meu. Nu-i nevoie să fii prezentat nimănui. Du-te acolo și stai de vorbă cu ele! Dacă ai emoții, ia-l cu tine pe Dex sau pe Demetrius. Ai văzut-o pe Helene?

Nu-mi ia în seamă întrebarea.

— Demetrius nu a venit. Probabil că e împotriva codului său moral să se distreze. Iar Dex e beat. Slavă cerului, s-a relaxat și el o dată.

— Dar Tristas?

— Prea ocupat să-i curgă balele după logodnica lui.

Faris dă din cap spre o masă unde Tristas stă împreună cu Aelia, o brunetă frumușică. Pare mai fericit decât l-am văzut vreodată în ultimul an.

— Iar Leander i-a mărturisit Helenei că o iubește.

— Iarăși?

— Iarăși. Ea i-a spus să se care până nu-i rupe nasul a doua oară, iar el s-a dus să se consoleze cu o roșcată în curtea din spate. Dacă le amintim că o să ajungi Împărat, continuă Faris, uitându-se lasciv la fete, cred că putem lua fiecare câte două.

— Ar fi o idee, zic eu și chiar mă gândesc la asta o clipă, până când îmi amintesc de Helene. Dar trebuie să o găsesc pe Aquilla.

Apare chiar în clipa aceea în cort și trece pe lângă grupul de fete, oprindu-se pentru că una i se adresează. Îmi aruncă o privire, apoi șoptește ceva. Fata rămâne cu gura căscată, iar Helene se întoarce și iese din cort.

— Trebuie s-o prind pe Helene, îi spun lui Faris, care le-a observat pe Hannah și pe Livia și dă să li se alăture, netezindu-și creasta. Nu te îmbăta prea tare, îl sfătuiesc. Și dacă nu vrei să te trezești fără „bijuterii”, ține-te departe de cele două. Sunt surorile mai mici ale lui Hel.

Lui Faris îi dispare zâmbetul și pleacă hotărât din cort. Eu mă grăbesc s-o ajung pe Helene. Observ un cap blond îndreptându-se prin grădina vastă a bunicului către un șopron dărăpănat din spatele casei. Lumina de la petrecere nu bate până acolo, mă descurc ghidându-mă după lumina stelelor. Păstrez farfuria, arunc băutura și mă urc sprijinindu-mă cu o mână pe șopron, iar de acolo pe acoperișul abrupt al casei.

— Puteai să alegi un loc mai accesibil, Aquilla.

— Aici e liniște, răspunde ea din întuneric. Și în plus, se vede tot râul. Mi-ai adus și mie ceva?

— Fugi de-aici! Probabil că tu ai înfulecat deja două farfurii, cât timp am strâns eu mâinile tuturor împăiaților.

— Mama spune că sunt prea slabă, zice ea, și șterpelește cu vârful pumnalului o îmbucătură din farfuria mea. De ce ți-a luat atât de mult să vii? A trebuit să faci curte cârdului tău de fecioare?

Îmi vine în minte iute conversația jenantă cu bunicul și între noi se lasă o tăcere grea. Eu și Helene nu vorbim despre fete. Îi tachinează în legătură cu flirturile lor pe Faris, pe Dex și pe restul, dar nu și pe mine. Pe mine, niciodată.

— Eu… ăăă…

— Poți să crezi că Lavinia Tanalia a avut tupeul să mă întrebe dacă ai pomenit vreodată despre ea? Aproape că mi-a venit să-i înfig o frigăruie în corsajul ăla umflat.

Simt o urmă de tensiune în vocea Helenei și îmi dreg glasul.

— Și ce i-ai spus?

— Că îi strigi numele de fiecare dată când mergi la fetele de la docuri. A tăcut imediat.

Am izbucnit în râs, explicându-mi acum privirea oripilată pe care mi-o aruncase Lavinia. Helene zâmbește și ea, dar are ochii triști. Pare dintr-odată foarte singură. Aplec capul să-i prind privirea, însă se uită în altă parte. Nu știu ce nu-i în regulă, dar nu e pregătită să-mi spună.

— Ce ai de gând să faci dacă devii Împărăteasă? o întreb. Ce ți-ar plăcea să schimbi?

— Tu vei câștiga, Elias, iar eu voi fi Sfrâncioc.

Vorbește cu atâta convingere încât pentru o clipă mi se pare că spune un adevăr străvechi și binecunoscut – că cerul e albastru, de exemplu. Pe urmă, însă, ridică din umeri și se uită aiurea.

— Dacă voi câștiga eu, o să schimb tot, continuă ea. O să intensific comerțul în sud, o să aduc femei în armată, o să destind relațiile cu Marinarii. Și o să… o să fac ceva în privința Cărturarilor.

— Te referi la Rezistență?

— Nu. Mă refer la ce se întâmplă în Cartierul lor. La razii. La crime. Nu-i…

Vrea să spună că nu-i în regulă, știu, dar asta ar însemna răzvrătire.

— Lucrurile ar putea sta mai bine, continuă ea.

Se uită la mine provocator, iar eu ridic din sprâncene. Nu mi s-a părut niciodată că Helene i-ar simpatiza pe Cărturari. Asta mă face să-mi placă și mai mult.

— Dar tu? mă întreabă. Tu ce-ai face?

— Cred că la fel ca tine.

Nu-i pot spune că nu mă interesează și că nu m-a interesat niciodată guvernarea. N-ar înțelege.

— Sau poate că te-aș lăsa pe tine să conduci Imperiul, iar eu aș trândăvi în harem.

— Fii serios.

— Sunt foarte serios, râd eu. Împăratul are harem, nu-i așa? E singurul motiv pentru care am depus jurământul.

Mă împinge, mai-mai să cad de pe acoperiș, iar eu o rog să mă ierte.

— Nu-i nimic de râs, vorbește ea ca un centurion, iar eu încerc să par ceva mai sobru. Ne riscăm viețile. Promite-mi că te vei bate să câștigi. Promite-mi că vei da tot ce poți în Încercări.

Promite-mi! insistă ea și mă apucă de una dintre curelele armurii.

— Bine, la naiba! A fost doar o glumă. Sigur că mă voi bate să câștig. N-am de gând să mor, poți fi sigură. Dar tu? Tu nu vrei să devii împărăteasă?

Helene clatină energic din cap.

— Sunt mai potrivită să fiu Sfrâncioc. Și nu vreau să concurez cu tine, Elias. Dacă începem să ne luptam între noi, îi lăsăm pe Marcus și pe Zak să învingă.

— Hel…

Mă gândesc s-o întreb ce anume o supără, sperând că după discuția asta are mai multă încredere în mine, dar nu-mi lasă ocazia.

— Veturius! strigă ea, uitându-se cu ochii mari la teaca din spatele meu. Astea sunt săbii Teluman?

I le arăt, iar ea mă invidiază atât cât trebuie. Pe urmă rămânem o vreme tăcuți, mulțumindu-ne să ne uităm la stele și să descoperim muzica din sunetele îndepărtate venite de la fierării.

Mă uit la corpul zvelt al Helenei și la profilul ei bine desenat. Ce-ar fi devenit dacă nu era Mască? Îmi este imposibil să mi-o imaginez o fată Aristocrată oarecare, în căutarea unei partide bune, mergând la petreceri și îngăduindu-le nobililor potriviți să-i facă curte.

Bănuiesc că nu contează. Orice am fi putut deveni – vraci sau politicieni, juriști sau constructori – a fost șters din firea noastră prin antrenament și înghițit de gaura neagră numită Blackcliff.

— Ce se întâmplă cu tine, Hel? o întreb. Nu mă jigni prefăcându-te că nu știi despre ce vorbesc.

— Am emoții din cauza Încercărilor.

Nu mă lasă să aștept și nu se bâlbâie. Mă privește direct în ochi, cu irisul albastru limpede, cu capul puțin aplecat. Oricine altcineva ar crede-o fără să se îndoiască o clipă. Dar eu o cunosc pe Helene și știu imediat, până în măduva oaselor, că minte. În același timp, cu intensitatea aceea pe care o ai doar noaptea târziu, când mintea deschide uși ciudate, îmi mai dau seama de altceva. Nu-i o minciună oarecare. E o minciună violentă și tulburătoare.

Ea îmi observă expresia.

— Las-o baltă, Elias.

— Așadar, se *întâmplă* ceva...

— Bine, mă întrerupe ea. Îți spun ce am pe suflet dacă îmi spui și tu ce făceai cu adevărat în tuneluri ieri dimineață.

Comentariul vine absolut pe neașteptate și mă face să-mi feresc privirea de ea.

— Ți-am spus, eu...

— Da. Mi-ai spus că îl căutai pe dezertor. Iar eu ți-am spus acum că n-am nimic. Ne-am lămurit cum nu se poate mai bine. Nu mai avem despre ce vorbi.

Simt în vocea ei o înțepătură cu care nu sunt obișnuit. Se uită în ochii mei cu o îngrijorare care nici nu-mi este familiară. „Ce ascunzi, Elias?” mă întreabă expresia ei.

Hel e maestră în a descoperi secrete. O combinație de loialitate cu răbdare te face să simți o nevoie irezistibilă să i te destăinuiești. Știe, de exemplu, că le furnizez cearșafuri de schimb ucenicilor, ca să nu fie biciuiți pentru că fac în pat. Știe că le scriu în fiecare lună lui Mamie Rila și fratelui meu adoptiv, Shan. Știe că am răsturnat cândva în patul lui Marcus o găleată cu balegă de vacă. Asta a făcut-o să chicotească zile în șir.

Dar acum există foarte multe lucruri pe care nu le știe. Aversiunea mea față de Imperiu, de exemplu, și cu câtă disperare aș vrea să scap de aici.

Nu mai suntem copii, să ne împărtășim secretele și să râdem. Nu vom mai fi niciodată.

În cele din urmă, eu nu răspund la întrebarea ei, iar ea nu răspunde la întrebarea mea. Stăm fără să ne mai spunem nimic, uitându-ne la oraș, la râu, la deșertul din zare, cu tainele atârnând greu între noi.

13.

Laia

Deși negustorul de sclavi m-a avertizat să nu ridic capul, mă uit la Academie cu o uimire bolnăvicioasă. Cenușiul zidurilor se pierde în noapte și nu pot spune unde se termină umbrele și unde încep clădirile de la Blackcliff. Felinare cu lumină albastră fac să pară fantomatice și terenurile de instrucție ale școlii,

nisipoase și goale. Ceva mai departe, luna strălucește dintre coloanele și arcadele unui amfiteatru amețitor de înalt.

Elevii de la Blackcliff sunt în permisie. Nu se aude decât scârțâitul sandalelor mele în liniștea sinistră a locului. Fiecare gard viu pare tăiat și măsurat cu echerul, fiecare alee este pavată impecabil, fără să se vadă nicio crăpătură. Nu există flori sau iederă care să se cațere pe clădiri, nici bănci pe care să poată sta elevii la taclale.

— Fața înainte! latră negustorul. Ochii în pământ!

Ne îndreptăm spre o clădire cățărată pe buza stâncii dinspre sud ca o broască neagră. Este construită din același granit mohorât ca și restul școlii. Casa comandantului. La baza stâncilor se întinde o mare de dune de nisip. Dincolo de dune, departe, se ridică la orizont piscurile albastre ale Munților Serran.

O sclavă foarte măruntică deschide ușa de la intrare. Primul lucru pe care îl observ este petecul negru de pe ochi. „În primele săptămâni, te va desfigura”, a spus negustorul de sclavi. Oare comandantul o să-mi scoată și mie un ochi?

„Nu contează”. Îmi pipăi brățara. „E pentru Darin. Tot ce fac, fac pentru Darin”.

Înăuntrul casei este întuneric ca în subteran. Pâlpâirea lumânărilor abia aruncă un strop de lumină pe pereții negri. Mă uit în jur și văd o cameră mobilată simplu, aproape monahal, asta înainte ca negustorul să mă apuce de păr și să tragă tare, aproape să-mi rupă gâtul. În mâna lui apare un pumnal. Îmi apropie lama de pleoape. Sclava cea măruntică tresare.

— Dacă mai ridici privirea o dată, îți scot ochii, zice negustorul, aruncându-mi în față răsuflarea lui fierbinte. Ai înțeles?

Îmi curg lacrimi deja. Încuviințez iute din cap, iar el îmi dă drumul.

— Nu mai da apă la șoareci, îmi spune, în timp ce sclava ne conduce la etaj. Comandantul mai degrabă te seceră cu sabia, decât să te suporte plângând, iar eu n-am cheltuit o sută optzeci de mărci doar ca să-ți arunc leșul vulturilor.

Sclava ne duce până la o ușă din capătul holului. Își netezește rochia neagră perfect călcată și ciocănește ușor. O voce îi ordonă să intre. În timp ce se deschide ușa, observ o fereastră acoperită cu perdele grele, un birou și un perete pe care sunt

desenate diverse chipuri. Îmi amintesc apoi de pumnalul negustorului și las ochii în podea.

— Ți-a luat cam mult, spune vocea calmă care ne întâmpină.

Îmi cer iertare, comandante, spune negustorul.

Furnizorul meu…

— Liniște!

Negustorul înghite în sec. Își freacă palmele, scoțând un sunet ca fâșâitul unui șarpe. Stau absolut nemișcată. Oare comandantul se uită la mine? Mă cercetează? Încerc să par înfrântă și supusă, așa cum știu că le place Războinicilor să arate Cărturarii.

În secunda următoare o simt în spatele meu și tresar, surprinsă de cât de neauzită a venit de la birou. Este mai firavă decât mi-am imaginat – mai scundă decât mine și subțire ca o trestie. Dacă n-ar avea masca, aș putea-o crede un copil. Poartă o uniformă călcată impecabil, cu pantalonii vârâți în cizme negre, lustruite ca oglinda. Fiecare nasture de la cămașa ei ca abanosul strălucește aidoma unui ochi de șarpe.

— Uită-te la mine, spune comandantul.

Mă străduiesc să mă supun, iar când îi întâlnesc privirea, paralizez. Mă uit la ea de parcă m-aș uita la o piatră netedă de mormânt. Nu are o fărâmă de umanitate în ochii cenușii, iar pe fața acoperită de mască nu se citește strop de bunătate. În stânga gâtului ei coboară o spirală albastră decolorată – un tatuaj ciudat.

— Cum te cheamă, fato?

— Laia.

Capul îmi zboară într-o parte și obrazul îmi arde. Abia apoi îmi dau seama că m-a pălmuit. Ochii mi se umplu de lacrimi și îmi înfig unghiile în coapse ca să mă împiedic s-o iau la fugă.

— Greșit! mă informează comandantul. Tu nu ai nume. Nu ai identitate. Ești o sclavă, doar atât. Asta-i tot ce vei fi vreodată.

Se întoarce spre negustorul de sclavi și discută prețul. Fața încă mă ustură, atunci când negustorul îmi desface zgarda și lanțul de la gât. Înainte să iasă, bărbatul se mai oprește o clipă.

— Îmi dați voie să vă felicit, comandante?

— Pentru ce?

— Pentru desemnarea Aspiranților. Vuiește orașul. Fiul dumneavoastră…

— Ieși! spune comandantul.

Îi întoarce spatele negustorului surprins, care se retrage repede, și își fixează privirea asupra mea. *Creatura* asta chiar a plodit? Oare ce fel de diavol o fi adus pe lume? Mă cutremur și sper să nu aflu niciodată.

— Sclavă, uită-te în spatele meu, îmi spune.

Ridic ochii și mi se întărește impresia ciudată pe care am avut-o când am intrat. Peretele din spatele comandantului este plin de afișe în rame de lemn cu chipuri de bărbați și femei, tineri și bătrâni. Sunt zeci, așezate în rânduri.

CĂUTAT:

SPION REBEL… HOȚI CĂRTURARI…
OM DE ÎNCREDERE AL REZISTENȚEI…
RECOMPENSĂ: 250 MĂRCI… 1.000 MĂRCI…

— Sunt fețele tuturor luptătorilor din Rezistență pe care i-am prins, ale tuturor Cărturarilor pe care i-am aruncat în pușcărie și i-am executat. Majoritatea, înainte să fiu numită comandant. Câțiva, după aceea.

Un cimitir pe hârtie. Femeia e bolnavă. Îmi feresc privirea.

— O să-ți spun un lucru pe care-l spun tuturor sclavilor aduși la Blackcliff. Rezistența a încercat să-și infiltreze oameni în această școală de nenumărate ori. I-am descoperit de fiecare dată. Dacă lucrezi pentru Rezistență, dacă ai legături cu cei de acolo sau dacă intenționezi să-i contactezi, voi afla și te voi distruge. *Privește!*

Fac așa cum îmi cere, încercând să nu disting fețele, să las imaginile și cuvintele să se încețoșeze.

Văd însă două chipuri pe care nu le pot ignora. Două chipuri de care n-aș putea face abstracție niciodată, oricât de aproximativ ar fi desenate. Șocul mă cuprinde cu încetul, ca și cum corpul meu i s-ar împotrivi. Ca și cum n-aș vrea să cred ceea ce văd.

MIRRA ȘI JANAH DIN SERRA

CONDUCĂTORII REZISTENȚEI
MAXIMĂ IMPORTANȚĂ
VII SAU MORȚI
RECOMPENSĂ: 10.000 MĂRCI

Bunica și bunicu’ nu mi-au spus niciodată cine mi-a distrus familia. „O Mască”, au spus. „Contează care anume? Și iat-o în fața mea. Aceasta este femeia care mi-a zdrobit părinții sub cizmele ei cu ținte de oțel, cea care a îngenuncheat Rezistența ucigându-i pe cei mai de seamă dintre conducătorii ei.

Cum de a reușit asta? Cum, când părinții mei se pricepeau atât de bine să se ascundă, când doar câțiva oameni știau cum arătau și aproape nimeni unde să-i găsească?

Trădătorul. Cineva i-a jurat credință comandantului. Cineva în care părinții mei aveau încredere.

Oare Mazen știa că mă trimite în bârlogul ucigașului părinților mei? E un bărbat aspru, dar nu mi s-a părut să fie crud cu bună știință.

— Dacă mă tragi pe sfoară, vei deveni una dintre fețele de pe perete, spune comandantul, fără să înceteze vreo clipă să-mi urmărească privirea. Înțelegi?

Îmi dezlipesc ochii de pe chipurile părinților mei și încuviințez. Strădania de a nu-mi lăsa corpul să-mi trădeze tulburarea mă face să tremur.

— Înțeleg.

— Bine.

Se duce la ușă și trage de un cordon. Peste câteva clipe apare fata cu un singur ochi care mă va conduce jos. Comandantul închide ușa în urma mea și simt cum furia mă năpădește ca o boală. Aș vrea să mă întorc și s-o atac pe femeia aceea. Aș vrea să-i strig: „Ai omorât-o pe mama, care avea inimă de leoaică, și pe sora mea, care râdea ca ploaia, și pe tata, care surprindea adevărul din câteva trăsături de creion. I-ai luat de lângă mine. I-ai luat de pe lumea asta”.

Nu mă întorc, pentru că aud din nou vocea lui Darin. „Salvează-mă, Laia. Amintește-ți de ce te afli aici. Ca să spionezi”.

La naiba! În afară de peretele morții, n-am remarcat nimic din biroul comandantului. Data viitoare când ajung acolo, va trebui să fiu mult mai atentă. Habar nu are că știu să citesc. Aș putea afla câte ceva doar aruncându-mi ochii peste hârtiile de pe masa ei de lucru.

Cu gândul la altceva, abia aud șoapta ușoară ca o bătaie de aripă a fetei de lângă mine.

— Te simți bine?

Nu-i decât cu câteva degete mai scundă decât mine, dar pare cumva foarte micuță. Corpul bolnăvicios de slab înoată în rochia neagră, are un chip chinuit și înspăimântat, arată ca un șoarece înfometat. Ceva morbid din mine mă îndeamnă s-o întreb cum și-a pierdut ochiul.

— Sunt bine, spun. Dar nu cred că am prins-o într-o pasă bună.

— Nu are pase bune.

Mi se pare clar!

— Cum te cheamă?

— Eu… Eu nu am nume, zice fata. Nimeni dintre noi nu are.

Face semn cu mâna spre petecul de peste ochi și mă apucă brusc greața. Asta i s-o fi întâmplat acestei fete? I-a spus cuiva cum o cheamă și i-au scos ochiul?

— Ai grijă. Comandantul vede și știe lucruri pe care nu avea de unde să le afle, spune ea încet, luând-o iute în fața mea, ca și cum ar vrea să se îndepărteze fizic de vorbele pe care tocmai le-a rostit. Haide, trebuie să te duc la bucătăreasă.

Ajungem la bucătărie. Imediat ce pășesc înăuntru, mă simt mai bine. E un spațiu mare, bine încălzit și bine luminat, cu o vatră și o plită uriașă într-un colț, iar în mijloc cu o masă mare de lucru. De tavan atârnă cununi de ardei roșu și de cepe cu coaja ca foița de hârtie. O poliță cu mirodenii și condimente se întinde pe un întreg perete, iar în aer miroase a lămâie și a cardamom. Dacă spațiul n-ar fi fost atât de mare, parcă m-aș fi întors în bucătăria bunica.

Într-un vas zace un morman de vase murdare, iar pe plită fierbe un ceainic cu apă. Cineva a pus pe o tavă biscuiți și gem. O femeie micuță, cu părul alb și cu o rochie cu romburi la fel ca a mea, stă la masă și toacă ceapă cu spatele la noi.

— Bucătăreaso, spune fata, ea este…

— Ucenică la bucătărie! o întrerupe femeia fără să se întoarcă, cu o voce aspră și răgușită, de parcă ar fi bolnavă. Nu ți-am spus acum câteva ceasuri să speli vasele? Nu mai da din gură și treci la treabă, altminteri te culci cu burta goală, iar mie n-o să-mi pese nici cât negru sub unghie.

Fata nu protestează și își ia șorțul. Bucătăreasa se întoarce pe urmă de la ceapa ei, iar mie mi se taie răsuflarea și încerc să nu rămân cu gura căscată, atunci când îi văd fața plină de semne. Cicatrice roșu-aprins îi coboară șerpuind de la frunte pe obraji,

pe buze, pe bărbie, apoi pe gât până când se pierd sub gulerul înalt al rochiei negre. Arată ca și cum ar fi zgâriat-o un animal de pradă uriaș, iar ea a avut ghinionul să supraviețuiască. Doar ochii, ca niște agate albastru închis, i-au rămas neatinși.

— Cine…

Mă observă și rămâne nefiresc de țeapănă. Pe urmă, fără nicio explicație, se întoarce și iese șchiopătând pe ușa din spatele bucătăriei.

Mă uit spre fată și caut ajutor.

— N-am vrut să mă holbez așa.

Ucenica se duce timid spre ușă și o crapă ușor.

— Bucătăreaso? Bucătăreaso?

Nu se aude niciun răspuns. Fata își mută privirea de la ușă la mine. Ceainicul de pe plită începe să fluiere strident.

— Se apropie a noua bătaie a clopotului, spune ucenica frângându-și mâinile. Ora la care vrea comandantul ceaiul de seară. Trebuie să i-l duci tu, iar dacă întârzii… Comandantul… O să…

— O să ce? întreb.

— O să… se înfurie.

Pe fața ei se citește o groază pură, animalică.

— Bine, spun.

Frica fetei e contagioasă. Mă grăbesc să torn apă din ceainic în cana de pe tavă.

— Cum îl bea? Cu zahăr? Cu smântână?

— Cu smântână.

Fata dă fuga la un dulap și scoate afară o oală acoperită, vărsând niște lapte.

— Of!

— Adu oala încoace!

O iau și adun smântână de deasupra, încercând să-mi păstrez calmul.

— Vezi? Am terminat, mai trebuie doar să curăț…

— Nu mai ai timp, spune fata și îmi pune tava în brațe, apoi mă împinge pe hol. Te rog, grăbește-te! E aproape…

Clopotul începe să bată.

— Du-te! spune fata. Trebuie să ajungi înaintea ultimei bătăi.

Scările sunt abrupte, iar eu merg prea repede. Tava se înclină și abia reușesc să prind la timp vasul cu smântână, în timp ce

lingurița cade cu zgomot pe podea. Clopotul bate pentru a noua oară, apoi amuțește.

„Liniștește-te, Laia. Nu fi caraghioasă”. Comandantul probabil că n-o să bage de seamă dacă întârzii cinci secunde, dar o să observe sigur dacă tava e în neorânduială. Țin tava într-o mână și culeg lingurița, zăbovind o clipă ca să aranjez totul înainte să mă apropii de ușă.

Ușa se dă în lături chiar când mă pregăteam să bat. Tava îmi zboară din mână, iar cana cu ceai fierbinte îmi trece pe lângă cap și se face țăndări de peretele din spate.

Rămân mută de uimire, iar comandantul mă trage în birou.

— Întoarce-te!

Tremur din tot trupul și mă întorc cu fața spre ușa închisă. Nu remarc șuieratul cozii de lemn prin aer decât după ce simt cravașa comandantului prăvălindu-se pe spatele meu. Șocul loviturii mă trântește în genunchi. Cravașa mai coboară de încă trei ori, apoi simt mâinile comandantului în păr. Scot un scheunat, iar ea îmi ridică fața și o apropie de ai ei, până când masca de argint și obrajii mei aproape că se ating. Îmi încleștez dinții să nu strig și mă silesc să alung lacrimile, cu gândul la vorbele negustorului de sclavi: „Comandantul mai degrabă te seceră cu sabia decât să te suporte plângând”.

— Nu tolerez întârzieri, îmi spune, cu ochii incredibil de senini. Să nu se mai repete.

— D… da, comandante.

Șoapta mea nu-i nici cu o iotă mai sonoră decât cea a fetei de la bucătărie. Dacă vorbesc mai tare, mă doare și mai rău. Femeia îmi dă drumul.

— Curăță mizeria de pe hol! Te prezinți la mine mâine dimineață la al șaselea clopot.

Comandantul pășește pe lângă mine și câteva clipe mai târziu aud închizându-se ușa de la intrare.

Strâng tava de pe jos și argintăria tremură pe ea. Doar patru lovituri și mă simt ca și cum mi-ar fi sfâșiat pielea și apoi ar fi presărat sare. De pe bluză mi se prelinge sânge.

Vreau să gândesc logic și practic, așa cum m-a învățat bunicu’ că se face atunci când trebuie să te ocupi de răni. „Scoate-ți bluza, fetița mea. Curăță rănile cu alun și presară pe ele șofran. Pe urmă pansează-le și schimbă bandajele de două ori pe zi”.

Dar de unde să iau o bluză nouă? Sau alun? Și cum să-mi bandajez rănile de pe spate, fără să mă ajute cineva?

„Pentru Darin. Pentru Darin. Pentru Darin”.

„Și dacă e mort?” șoptește o voce în capul meu. „Dacă Rezistența nu-l găsește? Dacă trec prin iad degeaba?”

Nu. Dacă o iau pe panta asta, n-o să rezist nici până mâine dimineață, ce să mai vorbim de câteva săptămâni și de spionatul comandantului.

Adun cioburile de porțelan pe tavă și aud un scârțâit pe pardoseală. Tresar și mă uit în sus, îngrozită că s-ar putea să se fi întors comandantul. Nu-i decât fata de la bucătărie. Îngenunchează lângă mine și șterge ceaiul vărsat cu o cârpă.

Îi mulțumesc, iar ea tresare ca o căprioară speriată. Termină de șters și se strecoară în jos pe scări.

Mă întorc în bucătăria pustie, las tava și mă prăbușesc peste masă, cu capul îngropat în palme. Sunt prea amorțită ca să plâng. Îmi trece prin minte că ușa comandantului a rămas probabil descuiată, iar înăuntru se află prețioasele sale hârtii, la vedere pentru oricine ar avea curajul să se ducă înapoi acolo.

„Comandantul a plecat, Laia. Du-te și vezi ce poți afla!” Darin așa ar face. I s-ar părea o ocazie nemaipomenită să adune informații prețioase pentru Rezistență.

Dar eu nu sunt Darin. În acest moment nu mă pot gândi la misiunea mea, sau la faptul că sunt spion, nu sclavă. Nu mă pot gândi decât la durerea ascuțită din spate și la sângele care îmi îmbibă hainele.

„Nu vei reuși să supraviețuiești alături de comandant”, a spus Keenan. „Misiunea va fi un eșec”.

Las capul pe masă de-a binelea și încerc să îndur durerea. A avut dreptate. La naiba, a avut dreptate!

PARTEA A DOUA

Încercările

14.

Elias

Restul permisiei trece cât ai clipi și iată că bunicul mă potopește cu sfaturi în timp ce mergem spre Blackcliff în trăsura lui de abanos. Mi-a mâncat jumătate din permisie prezentându-mă șefilor celor mai puternice Case și cealaltă jumătate certându-mă că nu închei cât mai multe alianțe cu putință. Când i-am spus că vreau s-o vizitez pe Helene, aproape că a făcut apoplexie.

— Fata asta ți-a luat mințile, s-a răstit el. Nu poți recunoaște o sirenă, când îți iese în drum?

Când mă gândesc la asta acum, îmi înăbuș un zâmbet imaginându-mi ce față ar face Helene dacă ar ști că cineva a făcut-o sirenă.

Pe de-o parte, îmi pare rău pentru bunicul. Este o legendă, un general cu atâtea bătălii încât nu le mai numără nimeni. Oamenii din subordinea lui l-au venerat nu numai pentru curaj și istețime, ci și pentru nemaipomenita lui pricepere de a scăpa de moarte, atunci când soarta îi stătea împotrivă. Acum, la șaptezeci și șapte de ani, a trecut multă vreme de când a încetat să mai conducă soldați în războaiele de la frontieră. Probabil că așa se și explică fixația pe care a făcut-o pentru Încercări.

Indiferent ce motive are, sfaturile lui simt înțelepte. Trebuie să mă pregătesc pentru Încercări și cel mai bun mod este să aflu cât mai multe informații despre ele. A sperat ca Profeții le-au descris mai pe larg pe undeva, în viziunea lor originară, poate chiar că au menționat la ce să se aștepte aspiranții, dar deși am cercetat amănunțit biblioteca vastă a bunicului, n-am găsit nimic.

— La naiba, ascultă-mă!

Bunicul mă lovește cu bombeul de oțel al cizmei, iar eu mă prind de bancheta trăsurii, în timp ce durerea mi se împrăștie prin picior.

— Ai auzit vreun cuvânt din ce-am spus?

— Încercările reprezintă un test al personalității mele. Poate că n-o să știu la ce să mă aștept, dar trebuie să fiu pregătit pentru orice. Trebuie să-mi înving slăbiciunile și să exploatez slăbiciunile celorlalți. Mai presus de toate, trebuie să țin minte că un Veturius este…

— *Mereu victorios,* spunem la unison, iar bunicul încuviințează aprobator, în timp ce eu încerc să nu-mi trădez nerăbdarea.

Din nou bătălii. Din nou violență. Nu vreau decât să evadez din Imperiu, și cu toate astea, iată-mă aici. „Adevărata libertate, a trupului și a sufletului.” Pentru asta mă lupt, îmi reamintesc eu. Nu ca să conduc. Nu ca să ajung la putere. Pentru libertate.

— Mă întreb care este poziția mamei tale în toată treaba asta, zice gânditor bunicul.

— În niciun caz nu mă va favoriza, asta-i sigur.

— Nu te va favoriza, dar știe că ai șansele cele mai mari să ieși învingător. Keris are mult de câștigat, dacă îl susține pe aspirantul potrivit. Și mult de pierdut, dacă îl sprijină pe cel care dă greș, spune bunicul, uitându-se gânditor pe geamul trăsurii. Am auzit zvonuri ciudate despre fiica mea. Lucruri de care pe vremuri aș fi râs. Va face tot ce-i stă în puteri să te împiedice să învingi. Nu te aștepta la altceva.

Ajungem la Blackcliff printre alte zeci de trăsuri. Bunicul îmi strivește mâna în strânsoarea mâinii lui.

— Să nu dezamăgești Casa Veturia, mă avertizează el. Să nu *mă* dezamăgești.

Strângerea lui de mână mă înfioară. Mă întreb dacă voința mea va ajunge vreodată atât de intimidantă.

După ce pleacă bunicul, se apropie Helene.

— Întrucât toată lumea se întoarce să asiste la Încercări, noua serie de ucenici nu va sosi decât după ce concursul se va termina, spune ea și-i face cu mâna lui Demetrius, care coboară la câțiva pași mai încolo din trăsura tatălui său. Stăm în vechea noastră cazarmă. Și avem același orar ca înainte, numai că în loc de istorie și retorică vom face mai multe schimburi de pază la ziduri.

— Chiar dacă acum suntem Măști adevărate?

— Nu fac eu regulile, spune Helene. Vino, întârziem la antrenamentul de mânuire a sabiei.

Ne facem loc prin îmbulzeala de elevi spre poarta Academiei Blackcliff.

— Ai aflat ceva despre Încercări? o întreb pe Hel.

Cineva mă bate pe umăr, dar nu-l bag în seamă. O fi vreun cadet conștiincios care se grăbește să ajungă la ore la timp.

— Nimic, spune Hel. Am stat toată noaptea în biblioteca tatei.

— Și eu.

La naiba! Pater Aquillus este jurist și are în bibliotecă tot ce vrei, de la cărți obscure de drept, până la vechi tratate de matematică ale Cărturarilor. El și bunicul au împreună toate cărțile importante din Imperiu. Nu mai avem unde căuta.

— Ar trebui să verificăm... Ce dracu' vrei?

Bătaia pe umăr a devenit insistentă. Mă întorc cu gândul să-l reped pe cadet. Văd însă că la mine se uită o fată cu gene incredibil de lungi. Limpezimea ochilor ei aurii și profunzi mă tulbură profund. Pentru o secundă, uit și cum mă cheamă.

N-am mai văzut-o, altminteri mi-aș fi amintit de ea. În ciuda cătușelor grele argintii și a cocului dureros de strâns care-i caracterizează pe toți servitorii de la Blackcliff, nu arată deloc a sclavă. Rochia neagră îi vine mănușă și i se mulează pe toate formele, făcând să se întoarcă multe capete după ea. Are buze pline și moi și un nas drept pentru care ar invidia-o multe fete, Cărturărese sau nu. Mă holbez la ea, îmi dau seama că mă holbez, îmi spun să încetez, dar mă holbez în continuare. Respir sacadat, iar trupul meu trădător mă împinge spre fată până când nu mai rămân decât vreo două degete între noi.

— Asp-aspirant Veturius.

Îmi rostește numele cu teamă și asta mă aduce în simțiri. „Adună-te, Veturius”. Pășesc într-o parte, speriat eu însumi de groaza pe care i-o citesc în ochi.

— Ce este? întreb calm.

— Com-comandantul dorește ca domnia ta și aspirantul Aquilla să vă prezentați la ea în birou la al șaselea clopot.

— La al șaselea clopot?

Helene trece de poartă și își face loc spre casa comandantului, scuzându-se față de niște ucenici pe care îi îmbrâncește.

— Am întârziat. De ce nu ne-ai anunțat mai repede?

Fata merge în spatele nostru, prea speriată să vină mai aproape.

— Sunt atâția oameni aici… N-am reușit să vă găsesc.

Helene flutură din mână și respinge explicația fetei.

— O să ne omoare. Bănuiesc că-i vorba despre Încercări, Elias. Poate că Profeții i-au spus ceva.

Helene se grăbește și mai tare, în speranța că va ajunge totuși la timp în biroul mamei.

— Încep Încercările? întrebă fata, apoi duce mâna la gură. Iertați-mă, șoptește ea. Eu…

— Nu-i nimic, spun eu fără să zâmbesc, pentru că aș speria-o și mai tare.

Pentru o sclavă, zâmbetul unei Măști nu înseamnă de obicei nimic bun.

— Mă întreb și eu același lucru, adaug. Cum te cheamă?

— Sclavă.

Sigur că da. Mama alungă întotdeauna orice nume din existența ei.

— Aha. Lucrezi pentru comandant?

Aș vrea să spună nu. Aș vrea să spună că mama a trimis-o întâmplător pe ea. Aș vrea să spună că lucrează la bucătăria sau la infirmeria Academiei, unde sclavele nu au cicatrice și părți lipsă din corp.

Dar fata dă din cap că da. „N-o lăsa pe mama să te facă bucăți”, mă gândesc. Fata mă privește în ochi și simt din nou senzația aceea arzătoare și devoratoare din viscere. „Nu fi slabă. Fugi. Salvează-te”.

O pală de vânt îi flutură peste obraji o șuviță de păr scăpată din coc. Citesc o umbră de sfidare pe fața ei și îi văd oglindită în ochi propria mea dorință de libertate. N-am zărit niciodată asta în ochii vreunuia dintre elevii cu care sunt coleg, ca să nu mai vorbim despre sclavi. Timp de o clipă, mă simt mai puțin singur.

Dar fata pleacă imediat privirea, iar eu mă minunez de propria mea naivitate. Nu se poate împotrivi. Nu poate evada. Nu de la Blackcliff. Zâmbesc fără niciun strop de bucurie. În privința asta, eu și sclava semănăm mai mult decât va ști ea vreodată.

— Când ai început să muncești aici? o întreb.

— Acum trei zile, domnule. Domnule aspirant… adaugă ea, frângându-și mâinile.

— E suficient să-mi spui Veturius.

Pășește cu grijă, delicat – comandantul pesemne că a biciuit-o de curând. Nu merge totuși cocoșată și cu pașii târșâiți ai celorlalți sclavi. Spatele drept și grațios spune despre ea mai mult decât ar putea-o face cuvintele. Sunt gata să pariez pe sabia mea că înainte a fost o femeie liberă. Nici măcar nu-și dă seama cât este de drăguță și câte probleme îi poate aduce frumusețea într-un loc ca Blackcliff.

— Pot să-ți dau un sfat?

Capul ei tresare ca un animal rănit. Măcar e precaută.

— Să știi că…

— „Atragi atenția oricărui bărbat pe o rază de un kilometru”.

— Ieși în evidență. E cald, dar ar trebui să porți o mantie sau o pelerină, ceva care să te ajute să treci neobservată.

Fata încuviințează, dar îi citesc suspiciunea în ochi. Își strânge mâinile la piept și se apleacă puțin. Nu-i mai spun nimic altceva.

Ajungem la biroul mamei. Marcus și Zak sunt deja acolo, îmbrăcați în armură și echipați complet de luptă. Tac când intrăm și se vede clar că vorbeau despre noi.

Comandantul nu ne bagă în seamă pe mine și pe Helene. Se întoarce de la fereastra de unde se uita peste dune. Îi face semn sclavei să se apropie, apoi o lovește zdravăn cu dosul palmei, atât de tare încât din gură îi zboară stropi de sânge.

— Am spus la al șaselea clopot.

Mă cuprinde furia, iar comandantul simte.

— Da, Veturius?

Strânge buzele și înclină ușor capul, ca și cum ar spune: „Vrei să intervii și să atragi mânia mea asupra ta?”

Helene îmi dă un mic ghiont și nu scot o vorbă, chiar dacă fierb.

— Ieși, îi spune mama fetei, care tremură. Aquilla, Veturius, luați loc.

Marcus o urmărește pe sclavă plecând. Pofta din privirea lui mă face să simt nevoia s-o împing mai repede afară și să-i scot ochii Șarpelui. Zak, în schimb, o ignoră pe servitoare și se uită pe furiș la Helene. Fața lui ascuțită e palidă și are cearcăne violete sub ochi. Mă întreb cum și-au petrecut permisia el și

Marcus. Ajutându-l în fierărie pe tatăl lor Plebeu? Vizitându-și familia? Complotând cum să ne omoare pe Helene și pe mine?

— Profeții sunt ocupați, spune cu un zâmbet ciudat și superior comandantul. M-au rugat pe mine să vă dau detalii despre Încercări, în locul lor. Iată.

Comandantul întinde pe birou un pergament și ne aplecăm cu toții să-l citim.

Sunt patru, și patru calități căutăm:

Curajul să-și înfrunte cele mai negre spaime
Șiretenia să-și păcălească adversarii
Puterea brațelor, a minții și a inimii
Credință până dincolo de sine.

— Este o profeție. Veți afla ce înseamnă în zilele care vin.

Comandantul se întoarce din nou spre fereastră, cu mâinile la spate. Îi văd imaginea reflectată în geam și nu-mi place satisfacția pe care o citesc în ea.

— Probele Încercărilor vor fi plănuite și judecate de Profeți, dar întrucât au menirea să-i elimine pe cei slabi, le-am propus să rămâneți la Blackcliff pe durata lor. Profeții au fost de acord.

Mă stăpânesc să nu pufnesc. Sigur că au fost de acord. Știu ei prea bine că locul ăsta e un iad și vor să facă Încercările cât mai grele cu putință.

— Le-am ordonat centurionilor să intensifice antrenamentele ca să vă ridicați la înălțimea statutului de Aspiranți. Nu am niciun cuvânt de spus în ceea ce privește comportamentul vostru în timpul Încercărilor. În afara lor însă veți respecta regulamentul stabilit de mine. Și vă supuneți pedepselor mele.

Începe să se plimbe prin birou și mă săgetează cu privirea, ca și cum ar urma să mă biciuiască sau chiar mai rău.

Cine câștigă o Încercare va primi de la Profeți un semn – un premiu oarecare. Cine trece o Încercare fără s-o câștige va primi ca răsplată faptul că rămâne în viață. Cine nu trece o Încercare va fi executat.

Se oprește o clipă să se bucure de plăcerea acestui anunț și abia apoi continuă.

— Aspirantul care câștigă primul două Încercări va fi declarat învingător. Următorul, cu o singură victorie, va fi desemnat Sfrâncioc. Nu există posibilitate de egalitate. Profeții mi-au cerut

să insist că în timpul Încercărilor trebuie respectate regulile sportivității. Nu veți trișa, nu vă veți sabota reciproc și nu vă veți șicana.

Îi arunc o privire lui Marcus. Să-i spui lui să nu trișeze este ca și cum i-ai spune să trăiască fără să respire.

— Cum rămâne cu Împăratul Taius? întreabă Marcus. Cu Sfrânciocul actual? Cu Garda Neagră? Casa Taia nu va dispărea de la sine.

— Taius va recurge la represalii, spune comandantul trecând prin spatele meu, ceea ce-mi dă înțepături neplăcute în ceafă. A plecat din Antium împreună cu oamenii lui și se îndreaptă spre sud ca să întrerupă Încercările. Dar profeții mi-au împărtășit altă profeție de-a lor: „Cu răbdare, vița înconjoară stejarul până când îl sufocă. Chiar înainte de sfârșit, calea se eliberează”.

— Ce vrea să însemne asta? întreabă Marcus.

— Înseamnă că acțiunile Împăratului nu ne privesc pe noi. În ceea ce privește Sfrânciocul și Garda Neagră, ei au jurat credință Imperiului, nu lui Taius. Vor fi primii care se vor supune noii dinastii.

— Când încep Încercările? întreabă Helene.

— Pot începe în orice moment, spune mama și se așază în sfârșit, împreunându-și degetele cu o expresie oarecum distantă. Și pot avea orice formă. Din clipa în care ieșiți din această încăpere, fiți pregătiți!

— Dacă pot avea orice formă, cum să ne pregătim? vorbește Zak pentru prima oară. Cum vom ști că au început?

— Veți ști, spune comandantul.

— Dar…

— Veți ști, repetă comandatul, uitându-se direct la Zak și făcându-l să tacă. Alte întrebări? spune ea, dar nu așteaptă răspuns. Sunteți liberi.

Salutăm și ieșim. Nu vreau să le întorc spatele Șarpelui și Broaștei Râioase, așa că îi las s-o ia înainte, dar regret imediat. Sclava de mai devreme stă în umbră lângă scări, iar când trece pe lângă ea, Marcus o apucă zdravăn de gât și o trage spre el. Ea se zbate, încercând să scape din strânsoarea de fier. El se apleacă și-i șoptește ceva. Duc mâna către sabie, dar Helene mă oprește.

— Comandantul, mă avertizează ea.

În spatele nostru, mama ne urmărește din ușa biroului, cu brațele încrucișate la piept.

— Este sclava ei, șoptește Helene. Ai fi nebun să te amesteci.

— Nu ai de gând să-l oprești? întreb eu întorcându-mă spre comandant și încercând să-mi controlez vocea.

— Nu-i decât o sclavă, spune ea, ca și cum asta ar explica totul. Urmează să primească zece lovituri de bici pentru nepriceperea ei. Dacă vrei s-o ajuți, n-ai decât să-i preiei pedeapsa.

— În niciun caz nu vrea, comandante, răspunde Helene pentru mine.

Își înfige unghiile în brațul meu, știind că sunt pe cale să aleg biciul, și mă împinge pe hol.

— Las-o baltă, îmi spune. Nu merită.

Nu-i nevoie să-mi explice. Imperiul nu ia deloc în glumă loialitatea Măștilor. Dacă s-ar afla că am acceptat să fiu biciuit în locul unei sclave din rândul Cărturarilor, Garda Neagră s-ar năpusti imediat asupra mea.

În față, Marcus râde și îi dă drumul fetei, apoi coboară scările după Zak. Fata își recapătă greu respirația sacadată, iar gâtul i se umple deja de vânătăi.

„Ajut-o, Elias!” Nu pot. Helene are dreptate. Riscul e prea mare.

Helene străbate holul cu pași mari, aruncându-mi o privire plină de înțeles. „Mișcă-te”.

Fata se retrage când trecem pe lângă ea, încercând să se facă mică. Dezgustat de felul în care mă port, nu-i acord mai multă atenție decât unui gunoi. O las pradă pedepsei mamei și asta mă face să mă simt lipsit de inimă. Mă simt ca o Mască.

* * *

În noaptea aceea visez călătorii pline de foșnete și de șoapte. Vântul îmi vuiește în jurul capului ca un hultan și tresar la atingerea unor mâini nefiresc de fierbinți. Neplăcerea din vis se transformă curând în coșmar. Încerc să mă trezesc, dar nu reușesc decât să mă cufund și mai adânc în somn, până când nu mai rămâne decât o lumină încinsă, sufocantă.

Deschid ochii și descopăr mai întâi terenul dur și nisipos de sub mine. Îmi dau seama apoi că pământul e fierbinte. Atât de fierbinte încât îmi arde pielea.

Mâinile îmi tremură atunci când le duc la ochi ca să mă feresc de soare ca să pot vedea ce e-n jur. Un arbore de pâine noduros și singuratic se ridică la câțiva pași mai încolo din pământul crăpat, iar la mulți kilometri spre apus strălucește ca un miraj o mare întindere de apă. Aerul pute îngrozitor, un amestec de hoit, ouă stricate și dormitoare comune de cădeți în timpul verii. Pământul este atât de decolorat și de pustiu, încât aș putea fi la fel de bine pe o Lună moartă, îndepărtată.

Mă dor mușchii de parcă aș fi zăcut ore în șir în aceeași poziție. Durerea îmi spune că ăsta nu-i un vis. Mă ridic în picioare clătinându-mă, o siluetă solitară în pustietatea fără margini.

Încercările au început, după cum se pare.

15.

Laia

Zorii nu sunt decât o iluzie albastră la orizont, când mă duc șchiopătând în camera comandantului. Stă la masa de toaletă și studiază imaginea pe care i-o trimite înapoi oglinda. Patul ei arată neatins, ca în fiecare dimineață. Mă întreb când doarme. Dacă doarme.

Poartă un halat negru și larg, care-i mai îmblânzește disprețul nețărmurit de pe chipul mascat. O văd pentru prima dată fără uniformă. Halatul este croit mai larg spre umeri și observ că volutele neobișnuite ale tatuajului ei sunt o parte dintr-un M bogat ornamentat. Cerneala se distinge vie pe pielea palidă ca gheața.

Au trecut zece zile de când a început misiunea mea. Deși încă n-am aflat nimic care să mă ajute să-l salvez pe Darin, am învățat cum să calc o uniformă a Academiei Blackcliff în exact cinci minute, cum să urc scările cu o tavă grea în brațe după șase lovituri de bici pe spinare și cum să rămân complet tăcută, până când uit chiar și eu că exist.

Keenan mi-a spus doar elementele de bază ale acestei misiuni. Că trebuie să adun informații despre Încercări și că Rezistența mă va contacta atunci când ies din Blackcliff după

treburi. „S-ar putea să dureze trei zile”, a spus Keenan. Sau zece. „Fii pregătită să ne întâlnim oricând mergi în oraș, dar nu ne căuta niciodată”.

Atunci m-am abținut să-i pun zeci de întrebări care îmi treceau prin minte. Cum să obțin informațiile pe care le doreau, de pildă. Sau cum să fac să nu mă descopere comandantul.

Acum plătesc pentru asta. Acum nu vreau ca Rezistența să dea de mine. Nu vreau să afle ce spion nepriceput sunt.

În mintea mea, vocea lui Darin se aude mai slab. „Descoperă ceva, Laia. Ceva care să mă salveze. Grăbește-te!

„Nu”, spune mai tare altă parte din mine. „Stai la locul tău. Nu risca să spionezi până nu ești sigură că n-o să te prindă”.

A cui voce s-o ascult? A spionului sau a sclavei? A luptătorului sau a lașei? Am crezut că răspunsul la această întrebare va fi ușor, dar asta era înainte să aflu ce înseamnă adevărata frică.

Mă mișc neauzită în jurul comandantului, aranjându-i tava cu micul dejun, strângând vasele de la ceaiul din seara trecută, întinzându-i uniforma pe pat. „Nu te uita la mine. Nu te uita la mine”. Rugămințile mele par să aibă efect. Comandantul se poartă ca și cum n-aș exista.

Trag perdelele și primele raze ale dimineții luminează încăperea. Mă opresc și mă uit la pustiul din fața ferestrelor comandantului, kilometri în șir de dune care se unduiesc ca niște valuri în vântul dimineții. Pentru o secundă, mă pierd în frumusețea lor. Pe urmă tobele de la Blackcliff bat tare, dând semnalul de trezire pentru întreaga școală și pentru jumătate din oraș.

— Sclavă!

Nerăbdarea din vocea comandantului mă pune în mișcare înainte să mai rostească vreo vorbă.

— Părul, îmi ordonă ea.

Iau o perie și niște agrafe din sertarul mesei și îmi surprind imaginea în oglindă. Vânătăile pe care mi le-a lăsat acum o săptămână aspirantul Marcus au început să pălească, iar cojile de pe rănile celor zece bice primite după aceea au căzut. Le-au înlocuit alte răni. Trei bice peste picioare pentru o urmă de praf pe fustă. Patru bice peste mâini pentru că nu am terminat la timp ce aveam de cusut. Un ochi învinețit de o Țeastă prost dispusă.

Comandantul deschide o scrisoare. Ține capul nemișcat și eu îi perii părul, dar mă ignoră complet. Înlemnesc pentru o secundă și mă uit în jos la pergamentul pe care îl citește. Comandantul nu observă nimic. Sigur că nu observă. Cărturarii nu știu să citească, sau cel puțin așa crede ea. Încep să-i perii mai iute părul decolorat.

„Uită-te la scrisoare, Laia”. Vocea lui Darin. „Află ce scrie în ea”.

O să-și dea seama. O să mă pedepsească.

„Habar nu are că știi să citești. O să te creadă o idioată de Cărturărească care cască gura la niște semne de neînțeles pentru ea”.

Înghit în sec. Ar trebui să mă uit. Zece zile la Blackcliff fără altă realizare decât vânătăi și urme de bici înseamnă un dezastru. Dacă Rezistența îmi cere un raport, n-am nimic să le spun. Ce se va întâmpla atunci cu Darin?

Trag iar și iar cu ochiul în oglindă și mă asigur că femeia comandant nu dă atenție decât scrisorii. Când n-am nicio îndoială, risc să mă uit rapid în jos.

...în sud e prea periculos, iar comandantul nu este de încredere. Vă sfătuiesc să vă întoarceți la Antium. Dacă trebuie să veniți în sud, călătoriți doar cu puține trupe...

Comandantul se foiește și eu îmi mut privirea, moartă de frică să nu mă fi dat de gol. Dar ea citește în continuare, iar eu mă încumet să mă uit din nou.

...aliații se dezic de Casa Tăia, așa cum fug șobolanii de foc. Din câte am aflat, comandantul intenționează...

Nu descopăr ce intenționează comandantul, pentru *că* ridic privirea și văd că mă privește în oglindă.

— Ce... ce semne frumoase! șoptesc eu cu vocea gâtuită, scăpând o clamă.

Mă aplec s-o ridic și profit de acele secunde prețioase ca să-mi ascund panica. O să mă biciuiască pentru că am citit ceva ce nici măcar nu are vreun înțeles? De ce am lăsat-o să mă surprindă? De ce n-am fost mai atentă?

— N-am mai văzut cuvinte, adaug.

— Nu, spune ea cu o strălucire în ochi și mi se pare că își bate joc de mine. Cei de teapa ta n-au nevoie să citească. În partea dreaptă e prea jos, adaugă ea, examinându-și părul. Îndreaptă-l.

Îmi vine să plâng de ușurare, dar îmi păstrez fața lipsită de orice expresie și înfig încă o agrafă în părul ei mătăsos.

— De când ești aici, sclavă?

— De zece zile.

— Ți-ai făcut prieteni?

Din partea comandantului, întrebarea asta este atât de lipsită de noimă, încât aproape că-mi vine să râd. Prieteni? La Blackcliff? Fata de la bucătărie este prea sfioasă ca să-mi adreseze vreun cuvânt, iar bucătăreasa vorbește doar când îmi dă ordine. Restul sclavilor de la Academie locuiesc și muncesc în pavilionul principal. Sunt tăcuți și distanți – mereu singuri, mereu prudenți.

— Ești aici pe viață, fato, spune comandantul, examinându-și pieptănătura. Poate ar trebui să-i cunoști pe ceilalți asemenea ție. Poftim, îmi întinde ea două scrisori pecetluite. Du-o pe cea cu sigiliu roșu la biroul curierilor, iar pe cea cu sigiliu negru lui Spiro Teluman. Nu pleci de la el fără răspuns.

Nu îndrăznesc să întreb cine este Spiro Teluman și cum îl voi găsi. Comandantul pedepsește întrebările cu suferință. Iau scrisorile și mă îndrept spre ușă cu spatele, ca să evit vreun atac neașteptat. După ce ies și închid ușa, răsuflu adânc. Mulțumesc cerului că femeia asta este prea arogantă ca să creadă că o servitoare știe să citească. Mergând pe hol, mă uit la prima scrisoare și simt că mă ia cu leșin. Îi este adresată Împăratului Taius.

Despre ce ar putea coresponda ea cu Taius? Despre Încercări? Trec degetul cu grijă pe lângă sigiliu. E încă moale, s-ar desprinde fără să lase urme.

Aud un scârțâit în spatele meu. Mă întorc ca lovită și scap scrisoarea. „Comandantul!” țipă mintea mea. Dar holul este gol. Ridic scrisoarea și o bag în buzunar. Mi se pare vie, ca un șarpe sau ca un păianjen pe care mi l-aș fi ales animal de casă. Ating din nou sigiliul, apoi trag iute mâna. „Prea periculos”.

Totuși, trebuie să ofer ceva Rezistenței. În fiecare zi când ies din Blackcliff după treburile comandantului, mă tem să nu mă tragă deoparte Keenan și să-mi ceară raportul. Fiecare zi în care nu se întâmplă asta nu-i decât o păsuire. În cele din urmă nu-mi va mai rămâne timp.

Trebuie să-mi iau mantia, așa că mă îndrept spre camerele servitorilor din culoarul deschis de lângă bucătărie. Cămăruța

mea, la fel ca și aceea a ucenicei de la bucătărie, nu-i decât o gaură umedă, cu intrarea scundă acoperită de o perdea zdrențuită pe post de ușă. Înăuntru nu încap decât un prici cu o saltea de paie și o ladă pe post de masă.

Aud de aici vocile joase ale ucenicei și bucătăresei. Ucenica măcar s-a arătat cât de cât mai prietenoasă decât bucătăreasa. M-a ajutat de mai multe ori la treburi, iar la sfârșitul primei zile aici, când credeam că o să leșin de pe urma loviturilor de bici, am văzut-o plecând grăbită din vizuina mea. După aceea am găsit înăuntru o alifie tămăduitoare și o cană cu ceai menit să mă amorțească.

Dar la atât se limitează prietenia ei. Le-am mai întrebat una-alta pe ea și pe bucătăreasă, am încercat să vorbesc despre vreme, m-am plâns de purtarea comandantului… N-am primit niciun răspuns. Sunt destul de sigură că, dacă aș intra în bucătărie goală-pușcă și cotcodăcind ca o găină, tot n-aș scoate vreun cuvânt de la ele. Nu vreau să încerc din nou să mă apropii doar ca să mă izbesc de un zid de tăcere, dar am totuși nevoie de cineva care să-mi spune cine este Spiro Teluman și unde-l pot găsi.

Intru în bucătărie și le găsesc pe amândouă nădușind de la căldura vetrei încinse. Deja se pregătește prânzul, îmi lasă gura apă și mi se face dor de mâncarea bunicii. N-aveam niciodată din abundență, dar ea gătea totul cu dragoste și asta transforma cele mai simple lucruri într-un ospăț. Aici mâncăm resturile rămase de la comandant și, oricât mi-ar fi de foame, totul are gust de rumeguș.

Ucenica se uită la mine în semn de salut, iar bucătăreasa mă ignoră complet. Femeia mai în vârstă se urcă pe un scăunel șubred ca să ajungă la o funie de usturoi. Mai-mai să cadă, dar când îi întind mâna ca să se sprijine, mă fulgeră cu privirea.

Las mâna jos și rămân așa, degeaba, stânjenită.

— Poți… Puteți să-mi spuneți unde îl găsesc pe Spiro Teluman?

Liniște.

— Uitați care-i treaba, zic. Știu că sunt nouă, dar comandantul mi-a spus să-mi fac prieteni. Mă gândeam…

Bucătăreasa se întoarce spre mine mai încet ca niciodată. E cenușie la față, de parcă ar fi bolnavă.

— Prieteni.

Este primul cuvânt pe care mi-l adresează și care nu-i un ordin. Clatină din cap și pune usturoiul pe masă. Începe să-l toace cu o furie ușor de deslușit. Nu știu ce am făcut atât de îngrozitor, dar se vede clar că nu mă va ajuta. Oftez și ies din bucătărie. Voi fi nevoită să întreb pe altcineva despre Spiro Teluman.

— E un făuritor de săbii, aud o voce slabă în spatele meu.

Ucenica a venit afară după mine și se uită peste umăr, îngrijorată că bucătăreasa ar putea-o auzi.

— Îl găsești pe malul râului, în Cartierul Armelor.

Se întoarce iute, gata să plece, și exact asta mă determină să-i vorbesc. N-am mai stat de vorbă normal cu un om de zece zile. De-abia dacă am spus alte cuvinte în afară de „Da, să trăiți” și „Nu, să trăiți”.

— Eu sunt Laia.

Ucenica înlemnește.

— Laia, rostogolește ea cuvântul în gură. Eu sunt… Sunt Izzi.

Zâmbesc pentru prima oară de la razie încoace. Aproape că uitasem cum îmi sună numele. Izzi ridică privirea spre apartamentul comandantului.

— Comandantul vrea să-ți faci prieteni ca să-i poată folosi împotriva ta, șoptește Izzi. De aceea s-a supărat bucătăreasa.

Clatin din cap, pentru că nu înțeleg.

— Așa ne controlează, spune Izzi, pipăindu-și cu degetele petecul negru de pe ochi. De aceea face bucătăreasa tot ce-i cere. De aceea fac și restul sclavilor din Blackcliff tot ce spune ea. Uneori, îi pedepsește pe cei la care ții, în loc să te pedepsească pe tine. Dacă vrei să-ți faci prieteni, continuă Izzi extrem de încet, astfel încât trebuie să mă aplec spre ea ca s-o aud, fă în așa fel încât comandantul să nu știe. Asigură-te că e un secret.

Se strecoară înapoi în bucătărie, iute ca o pisică. Eu plec spre biroul curierilor, fără să-mi pot scoate din minte ce mi-a spus. Din moment ce avem o stăpână atât de nebună încât să folosească prieteniile dintre sclavi împotriva lor nu-i de mirare că Izzi și bucătăreasa se țin la distanța de mine. Oare așa și-o fi pierdut Izzi ochiul? Oare așa o fi căpătat bucătăreasa cicatricile?

Până acum, comandantul nu m-a pedepsit în niciun mod care să lase urme definitive, dar este doar o chestiune de timp. Scrisoarea către Împărat din buzunar mi se pare brusc mult mai

grea și îmi apropii mâna de ea. Oare să îndrăznesc? Cu cât obțin mai iute informații, cu atât mai repede îl poate salva Rezistența pe Darin și mă poate scoate pe mine de la Blackcliff.

Dezbat problema în gând tot drumul până la porțile Academiei. Când mă apropii, auxiliarii de pază împlătoșați în piele, care de obicei sunt încântați să le facă zile fripte sclavilor, abia dacă mă observă. Sunt ocupați cu doi călăreți care se apropie de școală. Profit de neatenția lor și mă strecor fără zgomot mai departe.

E încă dimineața devreme, dar deșertul s-a încins deja, iar eu mă foiesc și mă scarpin din cauza mantiei din spate De fiecare dată când o îmbrac, mă gândesc la aspirantul Veturius și la vâlvătaia aceea nerușinată care l-a cuprins când m-a privit prima dată, la mirosul lui când s-a apropiat de mine, curat și bărbătesc. Mă gândesc la cuvintele lui, spuse aproape cu grijă pentru mine. „Pot să-ți dau un sfat?”

Nu știu la ce mă așteptam de la fiul comandantului. La cineva ca Marcus Farrar, gata să-mi lase cât ai clipi un colier de vânătăi care m-au durut zile în șir? La cineva ca Helene Aquilla, care a vorbit cu mine de parcă nu contam nici cât un gunoi?

În orice caz, mă așteptam să semene cu mama lui – blond, palid și înghețat până în măduva oaselor. Numai că el e brunet cu pielea aurie și, chiar dacă are ochii cenușiu-deschis că ai mamei lui, în ei nu se citește răceala sfredelitoare care caracterizează Măștile. Dimpotrivă, în clipa când i-am întâlnit privirea, l-am văzut fremătând de viață în spatele măștii, o viață dezlănțuită haotic și ispititoare. Am văzut în el foc și dorință, iar inima a început să-mi bată mai iute.

Iar masca îi stă pe față ca un obiect separat. Să fie ăsta un semn de slăbiciune? Nu se poate, aud peste tot că este cel mai bun soldat de la Blackcliff.

„Oprește-te, Laia. Încetează să te mai gândești la el”. Dacă se poartă grijuliu, o face doar din viclenie. Focul din ochii lui înseamnă doar poftă violentă. Este o Mască. Toate sunt la fel.

Mă îndepărtez de Blackcliff, trec prin Cartierul Aristocraților și ajung în Piața Execuției, unde se află cea mai mare piață în aer liber din oraș și unul dintre cele două birouri de curieri. Spânzurătorile care dau numele locului sunt goale, dar ziua abia a început.

Darin a desenat cândva spânzurătorile din Piața Execuției, cu trupuri atârnând în laț. Bunica a văzut desenul și s-a cutremurat. „Arde-l”, i-a spus. Darin a încuviințat, dar seara târziu l-am văzut finisându-l.

— Ne ajută să ne aducem aminte, Laia, mi-a spus în felul lui liniștit. Ar fi o greșeală să-l distrug.

Ciorile zboară lenevos pe deasupra pieței, toropite de căldură. Sunt nevoită să-mi fac loc cu coatele. Mă aleg cu bodogăneala negustorilor iritați, iar un sclav cu fața suptă mă împinge cât colo. Țâșnesc pe sub o lectică însemnată cu blazonul unei case aristocrate și văd biroul curierilor cam la zece metri distanță. Încetinesc și pipăi în buzunar scrisoarea destinată Împăratului. Dacă o predau, nu mă mai pot răzgândi.

— Genți, poșete și punguțe! Tivite cu mătase!

Trebuie să deschid scrisoarea. Am nevoie de ceva pentru Rezistență. Unde aș putea s-o fac fără să mă vadă nimeni? În spatele vreunei tarabe? La umbra dintre două corturi?

— Folosim piele și accesorii de cea mai bună calitate.

Sigiliul s-ar putea desface destul de ușor, numai să nu mă îmbrâncească nimeni. Dacă scrisoarea sau pecetea se rup, comandantul probabil că-mi va tăia mâna. Sau capul.

— Genți, poșete și punguțe! Tivite cu mătase!

Vânzătorul de genți a ajuns chiar în spatele meu și am de gând să-i spun să mă lase în pace. Pe urmă simt miros de lemn de cedru și uitându-mă peste umăr văd un Cărturar fără cămașă, cu torsul musculos, bronzat și transpirat. De sub boneta neagră iese un păr roșu-aprins. Îl recunosc și mi se strânge stomacul de uimire. E Keenan.

Ochii lui căprui îi întâlnesc pe ai mei și continuând să-și strige marfa, îmi face un semn discret din cap către o alee lăturalnică de lângă piață. Simt că-mi transpiră palmele de emoție și mă îndrept într-acolo. Ce-o să-i spun? N-am nimic – niciun fir, nicio informație. Keenan s-a îndoit de mine încă de la început, iar acum o să-i confirm că a avut dreptate.

Case prăfuite din cărămidă, cu patru etaje, se ridică pe fiecare latură a aleii, iar zgomotul pieței se pierde. Nu-l văd nicăieri pe Keenan, dar de lângă un zid se desprinde și se apropie de mine o femeie îmbrăcată în zdrențe. Mă uit la ea îngrijorată, până când ridică privirea. Printre șuvițele murdare de păr negru o recunosc pe Sana.

— Urmează-mă, murmură ea.

Aș vrea s-o întreb despre Darin, dar ea deja se îndepărtează iute. Mă conduce pe mai multe alei și nu se oprește până când nu ajungem lângă Aleea Pantofarilor, la mai bine de un kilometru de Piața Execuției. Aerul e plin de flecăreala cizmarilor și de mirosul iute de piele, tanin și vopsea. Mă aștept să intrăm pe străduța aceea, dar Sana o ia prin spațiul îngust dintre două clădiri. Coboară spre o pivniță pe niște scări atât de murdare de parcă ar fi înăuntrul unui horn.

Keenan deschide ușa de la baza scărilor înainte ca Sana să bată. A înlocuit gențile de piele cu cămașa neagră și centura cu pumnale pe care le purta când l-am văzut prima oară. Un smoc de păr roșu îi cade peste față. Se uită cu atenție la mine, zăbovind cu privirea peste vânătăi.

— M-am gândit că poate avea o „coadă”, dar n-avea, zice Sana, scoțându-și mantaua zdrențăroasă și peruca.

— Ne așteaptă Mazen, zice Keenan și îmi pune mâna pe spate ca să mă conducă prin holul strâmt.

Tresar și mă feresc, încă mă dor loviturile de bici.

Keenan mă fulgeră cu privirea și mă gândesc că o să spună ceva, dar în loc de asta își depărtează mâna stângaci, cu sprâncenele încruntate. Intrăm prin ușa de la capătul culoarului. Îl găsim pe Mazen stând la o masă, cu fața brăzdată de cicatrice luminată de o singură feștilă.

— Ce ai pentru mine, Laia? ridică el din sprâncenele cărunte.

— Îmi poți spune ceva despre Darin, mai întâi? zic eu, reușind în sfârșit să dau glas întrebării care mă chinuiește de o săptămână și jumătate. E bine?

— Fratele tău trăiește, Laia.

Oftez din rărunchi și mă simt de parcă abia acum aș putea respira din nou.

— Nu-ți pot spune mai mult până nu-mi spui tu ce ai. Așa ne-am înțeles.

— Măcar las-o să stea jos.

Sana îmi întinde un scaun și Mazen se apleacă spre mine imediat ce mă așez.

— Avem puțin timp, spune el. Avem nevoie de tot ce știi.

— Încercările au început… cam acum o săptămână.

Mă străduiesc să adun laolaltă fărâmele de informații pe care le cunosc. Nu sunt pregătită să-i dau scrisoarea – încă nu. Dacă rupe sigiliul, sunt terminată.

— Atunci au dispărut aspiranții. Simt patru. Se numesc…

— Știm toate astea, zice Mazen și mă oprește fluturând din mână. Unde i-au dus? Când se termină prima Încercare? Când începe următoarea?

— Am auzit că doi dintre Aspiranți s-au întors astăzi, zice Keenan. Nu cu mult timp în urmă, vreo jumătate de oră, poate.

Mă gândesc la paznicii porții de la Blackcliff discutând aprins și la cei doi călăreți care se apropiau. „Ești o proastă, Laia". Dacă aș fi fost mai atentă la bârfele auxiliarilor, poate aș fi aflat ce Aspiranți au supraviețuit primei Încercări și aș fi avut o informație prețioasă pentru Mazen.

— Nu știu. A fost… A fost atât de greu, spun, și mă urăsc pentru cât de jalnic sună. Comandantul mi-a ucis părinții. Are un perete cu chipul tuturor rebelilor pe care i-a prins Părinții mei erau și ei acolo… fețele lor…

Sana face ochii mari. Până și Keenan pare puțin îngrețoșat, răceala lui dispare pentru o clipă. Mă întreb de ce-i spun lui Mazen toate astea. Poate pentru că o parte din mine se întreabă dacă știa că tocmai comandantul mi-a ucis părinții – dacă știa și totuși m-a trimis la Blackcliff.

— N-am știut, zice Mazen, simțind întrebarea mea nerostită. Dar cu atât mai mult trebuie să reușească această misiune.

— Vreau mai mult ca orice să reușesc, dar nu pot intra în biroul comandantului. Nu are niciodată oaspeți, ca să mă pot strecura…

Mazen ridică mâna și mă oprește.

— Ce știi, mai exact?

O clipă mă gândesc să mint. Am auzit sute de povești cu eroi și Încercările la care au fost supuși – ce-ar fi rău dacă aș inventa și eu una și aș vinde-o drept adevăr? Nu-mi pot permite, totuși. Nu și atunci când Rezistența mi-a acordat încredere.

— Eu… Nimic.

Mă uit în podea, rușinată de neîncrederea de pe chipul lui Mazen. Ating scrisoarea, dar n-o pot scoate din buzunar. „Prea riscant. Poate că o să-ți mai dea o șansă, Laia. Poate ai timp să mai încerci".

— Ce ai făcut, exact, în tot acest timp?

— A supraviețuit, după cum arată, spune Keenan.

Mă privește fix cu ochii lui negri și nu-mi dau seama dacă mă apără sau mă insultă.

— I-am fost loial Leoaicei, spune Mazen, dar nu-mi pot pierde vremea ajutând pe cineva care nu mă ajută.

— Mazen, pentru numele lui Dumnezeu! intervine speriată Sana. Uită-te la sărmana fată...

— Da, spune Mazen, măsurându-mi din priviri vânătăile de pe gât. Uitați-vă la ea! E la pământ. Misiunea este prea dificilă. Am greșit, Laia. M-am gândit că îți vei asuma riscuri. Am crezut că semeni mai mult cu mama ta.

Insulta lui mă face una cu pământul mai rapid decât o lovitură a comandantului. Sigur că are dreptate. Nu semăn câtuși de puțin cu mama. În primul rând, ea n-ar fi ajuns niciodată într-o asemenea situație.

— Vedem cum te scoatem, spune Mazen ridicând din umeri. Am terminat.

— Așteaptă...

Nu se poate ca Mazen să mă abandoneze acum. Dacă o face, Darin e pierdut. În ciuda voinței mele, îi întind scrisoarea comandantului.

— Am scrisoarea asta. E de la comandant către Împărat. Poate că ar trebui să o vezi.

— De ce n-ai zis așa de la început?

Ia plicul și aș vrea să-i spun să fie atent. Mi-o ia înainte Sana, iar Mazen se uită cam chiorâș la ea, înainte să desprindă cu grijă sigiliul.

Peste câteva clipe, iar îmi pierd speranța. Mazen aruncă scrisoarea pe masă.

— Nu-i de niciun folos, spune el. Uită-te.

Majestatea Voastră Imperială.

Voi face eu toate pregătirile.
Supusa voastră pentru totdeauna.
Comandant Keris Veturia.

— Nu renunța la mine, îi spun lui Mazen, care clatină disprețuitor din cap. Darin nu are pe nimeni altcineva. Ai fost apropiat de părinții mei. Te rog, gândește-te la ei! N-ar vrea să-și vadă unicul fiu murind pentru că tu refuzi să-l ajuți.

— Încerc să-l ajut.

Mazen e neînduplecat. Ceva din poziția umerilor lui și din privirea de oțel îmi amintește de mama. Înțeleg acum de ce este conducătorul Rezistenței.

— Dar trebuie să mă ajuți și tu, spune el, încrucișându-și brațele la piept. Această misiune de salvare ne-ar costa mai mult decât vieți. Dacă luptătorii noștri sunt prinși, riscăm să ofere informații sub tortură. Pun la bătaie totul, ca să te ajut, Laia. Ar trebui să faci în așa fel încât să merite.

— Așa voi face. Îți promit. Așa voi face. Mai dă-mi o șansă.

Mă privește o clipă cu răceală, înainte să se uite la Sana, care încuviințează din cap, apoi la Keenan, care ridică din umeri într-un fel cu multe înțelesuri.

— O singură șansă, spune Mazen. Dacă eșuezi din nou, s-a terminat. Keenan, du-o afară.

16.

Elias

CU ȘAPTE ZILE ÎN URMĂ

În Marele Deșert. Aici m-au lăsat Profeții, pe acest platou albit de sare care se întinde pe sute de kilometri, unde nu există decât fisuri negre, adânci și câte un arbore de pâine cocârjat.

Conturul palid al lunii stă deasupra mea ca un lucru demult uitat. Este ceva mai mult de al doilea pătrar, cum era aseară, ceea ce înseamnă că Profeții m-au dus cumva la cinci sute de kilometri de Serra într-o singură noapte. Ieri pe vremea asta eram în trăsura bunicului și mă îndreptam spre Blackcliff.

Pumnalul meu e înfipt într-o bucată de pergament la poalele copacului. Înfig pumnalul la cingătoare – aici reprezintă diferența dintre viață și moarte. Scrisul de pe pergament nu-mi este cunoscut.

Încercarea curajului:

Tumul cu clopot. La apusul celei de-a șaptea zile.

Sună destul de clar. Dacă azi este prima zi, am încă șase zile să ajung la turnul cu clopot înainte ca Profeții să mă ucidă pentru că n-am trecut Încercarea.

Aerul este groaznic de uscat, simt că-mi iau ard nările când respir. Îmi trec limba peste buzele deja însetate și mă ghemuiesc la umbra firavă a copacului ca să evaluez situația.

Duhoarea din aer îmi spune că petecul albastru dinspre vest este Lacul Vitan. Toată lumea cunoaște mirosul lui sulfuros; este singura sursă de apă din această pustietate. Dar apa lui este saramură curată, așa că nu-mi poate folosi la nimic. Trebuie să mă îndrept, orice-ar fi spre est, către Munții Serran.

Două zile ca să ajung la munți. Încă două până la Trecătoarea Drumețului, singurul loc pe unde pot traversa. O zi prin trecătoare și o zi până la Serra. Exact șase zile, dacă totul merge conform planului.

Este prea ușor.

Îmi amintesc profeția citită în biroul comandantului. *Curajul să-și înfrunte cele mai negre spaime.* Poate că unii oameni se tem de deșert, dar eu nu sunt unul dintre ei.

Înseamnă că trebuie să fie vorba despre altceva. Ceva nedezvăluit încă.

Rup fâșii de pânză din cămașă și îmi înfășor tălpile cu ele. Sunt îmbrăcat așa cum am adormit – am uniforma, salopeta și pumnalul. Mă simt dintr-odată nemaipomenit de recunoscător că antrenamentul de luptă m-a obosit prea tare ca să mă mai dezbrac înainte de culcare. Să traversez gol Marele Deșert ar fi însemnat un adevărat infern.

Soarele coboară curând pe cerul pustiu dinspre apus și mă ridic în picioare, în aerul care se răcorește rapid. E vremea să fug. Îmi stabilesc un ritm constant de alergare și mă uit numai înainte. După aproape doi kilometri trece o rafală de vânt și mi se pare că simt miros de fum și de moarte. Mirosul dispare, dar rămân neliniștit.

Care sunt spaimele mele? Scotocesc prin minte, dar nu mă pot gândi la nimic. Majoritatea elevilor de la Blackcliff se tem de ceva, dar de obicei nu pentru multă vreme. Când eram ucenici, comandantul i-a ordonat Helenei să coboare în rapel stâncile abrupte de lângă școală de nenumărate ori, până când a ajuns s-o facă cu mâinile goale și doar maxilarul încordat să-i mai trădeze frica. În același an, comandantul l-a silit pe Faris să

păstreze ca animal de companie o tarantulă în stare să mănânce păsări, asigurându-l că dacă păianjenul murea, asta îl aștepta și pe el.

Trebuie să existe ceva de care să mă tem și eu. Spațiile închise? Întunericul? Dacă nu-mi cunosc spaimele, nu pot fi pregătit pentru ele.

Miezul nopții vine și trece, dar deșertul din jurul meu rămâne tăcut și gol. Am parcurs deja peste treizeci de kilometri și am gâtul uscat ca țărâna. Îmi ling sudoarea de pe brațe. Știu bine că am nevoie de sare la fel de mult ca de apă. Umezeala transpirației mă ajută, dar numai pe moment. Mă silesc să mă concentrez asupra durerii din tălpi și din picioare. Durerea o îndur, dar setea poate înnebuni pe oricine.

Curând ajung în vârful unui dâmb și observ în față e ciudățenie: luciri de lumină, ca și cum luna s-ar reflecta într-un lac. Numai că nu există niciun lac pe-aici. Cu pumnalul în mână, nu mai alerg, o iau la pas.

Pe urmă aud o voce.

Începe destul de încet, ca o șoaptă purtată de vânt, un scârțâit care seamănă cu ecoul pașilor mei pe pământul crăpat. Dar vocea se apropie, devine tot mai clară.

Eliassss.

Eliassss.

În fața mea se ridică o colină joasă. Când ajung în vârful ei, briza nopții parcă devine vâscoasă, aducând cu ea mirosul inconfundabil al războiului – sânge, balegă și putreziciune. În fața mea, la poalele colinei, e un câmp de luptă. Un câmp după măcel, de fapt, pentru că nu se mai poartă nicio bătălie. Toată lumea a murit. Luna sclipește pe armurile ostașilor căzuți. Asta am văzut mai devreme, de sus.

Este un câmp de bătălie ca niciun altul pe care l-am întâlnit vreodată. Nimeni nu se vaită și nu cere ajutor. Barbarii de la frontieră zac alături de soldații Războinicilor. Observ printre ei pe cineva care pare un negustor Tribal, iar lângă el niște cadavre mai micuțe – familia lui. Ce-i cu locul ăsta? De ce s-ar bate Tribalii cu Războinicii și cu Barbarii în mijlocul pustiei?

— Elias.

Îmi aud numele rostit în liniștea aceasta și simt că-mi sare inima când tresar. Pumnalul meu ajunge la gâtul celui care a vorbit înainte să mă gândesc. E un băiat Barbar, nu mai mare de

treisprezece ani. Are fața pictată în albastru și corpul înnegrit de tatuajele geometrice caracteristice neamului său. Îl recunosc chiar și în lumina jumătății de lună. Îl recunosc oriunde și oricând.

Este primul om pe care l-am ucis.

Privirea îmi coboară spre rana din burta lui. Eu i-am făcut acea rană, acum nouă ani. Pare să n-o bage în seamă.

Las brațul jos și mă dau într-o parte. „Imposibil”.

Băiatul este mort. Asta înseamnă că tot ce se află în jur – câmpul de bătălie, mirosul, deșertul – nu-i decât un coșmar. Mă ciupesc de braț ca să mă trezesc. Băiatul înclină capul într-o parte. Mă ciupesc din nou. Iau pumnalul și mă crestez pe o mână. Stropi de sânge cad pe pământ. Băiatul nu se clintește. Nu mă pot trezi.

Curajul să-și înfrunte cele mai negre spaime.

— Mama a urlat și și-a smuls părul trei zile, după ce am murit, spune prima mea victimă, cu vocea abia îngroșată a unui adolescent. N-a mai scos niciun cuvânt vreme de cinci ani. Eram singurul ei copil, adaugă de parcă s-ar explica.

— Îmi… îmi pare rău…

Băiatul ridică din umeri și o ia din loc, făcându-mi semn să-l urmez pe câmpul de luptă. Nu vreau, dar mă apucă de braț cu o mână rece și mă trage după el cu surprinzător de multă forță. Pășim printre primele cadavre și mă uit în jos. Mă cuprinde sila.

Recunosc aceste chipuri. Eu i-am ucis pe toți oamenii ăștia.

În timp ce trec printre ei, vocile lor îmi murmură secrete în minte:

Soția mea era însărcinată…

Am fost sigur că te voi ucide eu primul…

Tata a jurat să se răzbune, dar a murit înainte să apuce…

Îmi acopăr urechile cu palmele. Băiatul vede și îmi trage degetele deoparte cu o forță nemiloasă.

— Vino, spune el. Mai sunt.

Clatin din cap. Știu exact câți oameni am ucis, când au murit, cum, unde. Pe câmpul ăsta de bătălie sunt mai mult de douăzeci și unu. Nu se poate să-i fi omorât ei i pe toți.

Continuăm să mergem și descopăr fețe pe care nu le cunosc. Mă simt oarecum ușurat, ele trebuie să fie păcatele și poverile altcuiva.

— Sunt uciși de tine, îmi întrerupe băiatul gândurile. Toți sunt ai tăi. Din trecut. Din viitor. Sunt toți aici, morți de mâna ta.

Îmi transpiră palmele și simt că mă ia amețeala.

— Nu… Nu se poate…

Sunt zeci și zeci de oameni pe câmpul ăsta. Mult peste cinci sute. Cum aș putea fi eu răspunzător pentru moartea atâtor oameni? Mă uit în jos. În stânga mea este un soldat înalt, cu părul blond. Mi se strânge stomacul, pentru că îl cunosc. Este Demetrius.

— Nu!

Mă aplec și îl zgâlțâi de umeri.

— Demetrius. Trezește-te! Ridică-te!

— Nu te poate auzi, spune prima mea victimă. S-a prăpădit.

Lângă Demetrius zace Leander, cu părul creț îmbibat de sânge din care picură stropi pe nasul strâmb și pe bărbie. La câțiva pași mai încolo, Ennis – alt băiat din plutonul de luptă al Helenei. Mai departe observ o coamă de păr alb și un trup voinic. Bunicul?

— Nu! Nu!

Nu pot rosti alt cuvânt pentru ce văd, pentru că ceva atât de groaznic n-ar trebui să existe. Mă aplec peste următorul cadavru – sclava cu ochi aurii pe care tocmai am cunoscut-o. Are o tăietură proaspătă de-a curmezișul gâtului. Părul îi este în neorânduială, șuvițele s-au împrăștiat care-ncotro. Are ochii deschiși, dar auriul lor a pălit și arată acum ca un soare mort. Mă gândesc la mirosul ei ațâțător, de fructe, de zahăr și de căldură. Mă întorc spre prima mea victimă.

— Sunt aici prietenii mei, familia mea, oameni pe care îi cunosc. Nu le-aș fi făcut niciun rău.

— Tu i-ai omorât, insistă băiatul, iar groaza din mine sporește văzând siguranța cu care vorbește.

Asta voi ajunge? Un ucigaș în masă?

„Trezește-te, Elias. Trezește-te!” Dar nu mă pot trezi, pentru că nu dorm. Profeții au reușit cumva să dea viață coșmarului și să-l desfășoare sub ochii mei.

— Cum pot opri asta? Trebuie să fac cumva.

— Ai făcut deja aceste lucruri, spune băiatul. Sunt în destinul tău. E scris.

— Nu!

Îl împing și trec pe lângă el. Câmpul de bătălie trebuie să se termine undeva. O să-i dau de capăt, o să merg mai departe prin deșert și o să scap de-aici.

Dar când ajung, însă, la capătul măcelului, terenul se unduiește și câmpul de bătălie se întinde din nou în fața mea. Dincolo de el, peisajul s-a schimbat, semn că înaintez prin deșert spre răsărit.

— Poți continua să mergi, îmi șoptește la ureche vocea fără trup a primei mele victime. S-ar putea chiar să ajungi la munți. Dar până nu-ți vei învinge frica, moartea va rămâne cu tine.

„Este o iluzie, Elias. Vrăjitorii de-ale Profeților. Continuă să mergi până vei găsi ieșirea”.

Mă îndrept spre umbra care înseamnă Munții Serran, dar de fiecare dată când ajung la capătul câmpului de luptă, simt din nou aceeași unduire și cadavrele se întind iar în fața mea. De fiecare dată când se întâmplă asta îmi vine tot mai greu să ignor măcelul de la picioarele mele. Picioarele mă lasă și mă străduiesc cu greu să pășesc. Trec iar și iar pe lângă aceiași oameni, până când chipurile lor rămân însemnate cu fierul roșu în amintirea mea.

Cerul se luminează și se ivesc zorii. „Ziua a doua”, mă gândesc. „Mergi spre răsărit, Elias!”

Câmpul de bătălie devine tot mai încins și mai fetid. Se acoperă cu nori de muște și hoitari. Strig și îi atac cu pumnalul, dar nu-i pot alunga. Aș vrea să mor de sete sau de foame, dar nu le mai simt. Număr cinci sute treizeci și nouă de cadavre.

„Nu voi ucide atâția oameni”, îmi spun în sinea mea. „În niciun caz”. O voce perfidă îmi chicotește în cap, când încerc să mă conving de asta. „Ești o Mască”, spune vocea. „Sigur că vei ucide atât de mulți. Chiar și mai mulți”. Alung acest gând, încercând cu toată puterea minții să mă îndepărtez de câmpul de bătălie, dar nu pot.

Cerul se întunecă, răsare Luna. Nu scap de cadavre. Se luminează din nou. „Este a treia zi”. În mintea mea apare acest gând, dar abia dacă reușesc să-l înțeleg. Parcă trebuia să fac ceva. Să fiu undeva. Mă uit în dreapta, către munți. „Acolo. Trebuie să ajung acolo”. Îmi oblig corpul să se întoarcă.

Din când în când vorbesc cu cei pe care i-am ucis. Îi aud în minte răspunzându-mi. Nu mă acuză, îmi mărturisesc speranțele

și dorințele lor. Aș prefera să mă blesteme. E mai rău să aflu ce-ar fi ajuns dacă nu i-aș fi omorât eu.

„Elias. Elias, mergi spre răsărit”. Este singurul gând logic pe care-l am. Uneori, pierdut în oroarea viitorului meu, uit să mă îndrept spre est. Rătăcesc de la un cadavru la altul și cer îndurare celor pe care i-am ucis.

Întuneric. Lumină. „Ziua a patra”. Curând după aceea, ziua a cincea. Oare de ce le mai număr? Zilele nu mai contează. Sunt în iad. Un iad făcut de mine însumi, pentru că sunt hain. La fel de hain ca mama. La fel de hain ca orice Mască în stare să-și petreacă viața desfătându-se cu sângele și cu lacrimile victimelor ei.

„Du-te spre munți, Elias”, șoptește o voce slabă în mintea mea, ultima fărâmă de luciditate care mi-a mai rămas. „Du-te spre munți”.

Picioarele îmi sângerează și fața mi-a crăpat de la vânt. Deasupra mea e cerul. Jos, pământul. Îmi trec prin cap crâmpeie de amintiri vechi: Mamie Rila învățându-mă să-mi scriu numele tribal; durerea simțită când primul bici al unui centurion mi-a atins spatele; cum am stat cu Helene în sălbăticia din nord, urmărind pe cer spiralele unor lumini de necrezut.

Mă împiedic când pășesc peste un cadavru și cad la pământ. Impactul trezește ceva pierdut în mintea mea. „Munți. Răsărit. Încercări. Aceasta este o Încercare”. Mă gândesc la aceste cuvinte și parcă mă trag afară dintr-un vârtej de nisipuri mișcătoare. Aceasta este o Încercare și trebuie să supraviețuiesc. Mulți oameni de pe câmpul de bătălie din fața mea încă n-au murit, i-am văzut de curând. Câmpul e doar o Încercare – a curajului, a forței mele. Înseamnă că există ceva anume ce trebuie să fac ca să scap din el.

„Până nu-ți vei învinge frica, moartea va rămâne cu tine”.

Aud un zgomot. Mi se pare primul sunet auzit după zile în șir. La marginea câmpului de luptă, văd o siluetă care tremură ca un miraj. A apărut din nou primul meu ucis? Mă împleticesc spre el, dar cad în genunchi la numai câțiva pași distanță. Nu-i primul meu ucis. Este Helene, plină de sânge și de zgârieturi. Are părul argintiu încâlcit și se uită la mine cu ochi goi.

— Nu, rostesc eu răgușit. Nu Helene. Nu Helene. Nu Helene.

Repet ca un nebun singurele cuvinte care mi-au mai rămas în minte. Duhul Helenei vine mai aproape.

— Elias!

La naiba, e chiar vocea ei! Spartă și hăituită. Atât de *reală.*

— Elias, eu sunt. Helene.

Helene, în coșmarul meu cu câmpul de luptă? Helene, altă victimă?

— Nu. N-o să-mi ucid cea mai veche și cea mai bună prietenă. Ăsta-i un fapt, nu o dorință. N-o s-o ucid niciodată.

Îmi dau seama în aceeași clipă că nu-mi poate fi frică de ceva ce nu se poate întâmpla cu niciun chip. Această revelație mă eliberează, în sfârșit, de groaza care m-a chinuit atâtea zile.

— N-o să te omor, spun eu. Jur. Jur pe sângele și pe oasele mele. Și nu-i voi omorî nici pe ceilalți, pe niciunul. Refuz s-o fac.

Câmpul de bătălie se pierde, mirosul se pierde, moartea se pierde, ca și cum n-ar fi fost reale niciodată. Ca și cum n-ar fi existat decât în mintea mea. În față, la o aruncătură de băț, sunt munții spre care mă împleticesc de cinci zile, cu crestele lor stâncoase urcând și coborând ca în scrierea Tribalilor.

— Elias?

Duhul Helenei e încă aici.

Pentru o clipă, nu înțeleg. Se întinde spre fața mea și eu mă feresc, așteptându-mă la mângâierea rece a unui spirit.

Dar pielea ei e caldă.

— Helene?

Mă trage mai aproape, îmi ia capul în palme, îmi șoptește că sunt viu, că ea e vie, că suntem amândoi întregi, că m-a găsit. Îmi încolăcesc brațele în jurul mijlocului ei și îmi îngrop fața în burta ei. Pentru prima dată după nouă ani, încep să plâng.

* * *

— Ne-au mai rămas doar două zile.

Sunt primele cuvinte pe care le rostește Helene de când aproape că m-a târât până la poalele munților, într-o grotă.

Nu spun nimic. Încă nu sunt pregătit pentru cuvinte. O vulpe se frige deasupra unui foc și îmi lasă gura apă de la miros. S-a lăsat noaptea și în afara peșterii se aud tunete. Peste deșert se rostogolesc nori negri și îndată se rupe cerul, iar apa dă năvală prin crăpăturile lui luminate de fulgere.

— Te-am văzut cam pe la prânz, zice Helene și mai pune câteva crengi pe foc. Dar mi-a luat vreo două ore să cobor de pe munte la tine. Mai întâi te-am luat drept un animal, pe urmă ți-a

strălucit soarele în mască. Arătai rău, adaugă ea, apoi se uită la perdeaua de apă de afară.

— De unde ai știut că nu sunt Marcus? croncăn eu cu gâtul uscat, și mai iau o înghițitură de apă din vasul făcut de ea dintr-o tulpină de trestie. Sau Zak?

— Încă te deosebesc de o pereche de șerpi. În plus, Marcus se teme de apă. Profeții nu l-ar fi aruncat într-un deșert. Iar Zak se teme de spațiile strâmte, probabil că-i pe undeva pe sub pământ. Poftim. Mănâncă.

Mestec încet, fără să-mi iau ochii de la Helene. Parul ei mereu strălucitor a devenit mat, luciul lui argintiu a pălit. E plină de zgârieturi și de cruste de sânge.

— Ce-ai văzut, Elias? Veneai spre munți, dar tot cădeai, tot te agățai de aer. Ai spus ceva despre… despre uciderea mea.

Clatin din cap. Încercarea nu s-a terminat și trebuie să uit ce am văzut dacă vreau să supraviețuiesc până la sfârșit.

— Pe tine unde te-au lăsat? o întreb.

Se cuprinde cu brațele și se ghemuiește, abia îi mai văd ochii.

— În nord-vest. În munți. Într-un cuib de vulturi de pisc.

Las jos bucata de vulpe. Vulturii de pisc sunt păsări uriașe, cu gheare de doisprezece centimetri și cu aripi de trei metri. Ouăle lor sunt cât un cap de om, iar puii sunt însetați de sânge. În plus, și cel mai rău pentru Helene, vulturii își fac cuiburile aproape de nori, în vârful celor mai inaccesibile culmi.

Nu trebuie să-mi explice nodul din gât. Pe vremuri, tremura ore în șir după ce comandantul o punea să escaladeze stâncile. Profeții știu asta, desigur. Au cules această spaimă din mintea ei așa cum culege cineva o prună din pom.

— Cum ai reușit să cobori?

— Am avut noroc. Mama-vultur era plecată, iar puii abia ieșeau din ou. Au fost și așa destul de periculoși, doar pe jumătate ieșiți.

Își ridică bluza și îmi arată pielea întinsă și palidă de pe burtă ciuruită de ciocuri.

— Am sărit peste marginea cuibului și am aterizat pe o lespede de stâncă, trei metri mai jos. Nu mi-am dat seama cât de sus eram. Dar asta n-a fost cel mai rău. Am tot văzut…

Se oprește. Îmi dau seama că Profeții au silit-o, pesemne, să se confrunte cu cine știe ce halucinație nebunească, ceva asemănător coșmarului meu cu câmpul de luptă. Ce grozăvie o

fi îndurat, la mii de metri altitudine, fără nimic între ea și moarte în afară de câțiva centimetri de stâncă?

— Profeții sunt bolnavi, spun eu. Nu-mi vine să cred că tocmai ei…

— Fac ce trebuie să facă, Elias. Ne fac să ne înfruntăm spaimele. Nu uita că trebuie să-l găsească pe cel mai puternic. Pe cel mai curajos. Merită să avem încredere în ei.

Închide ochii, tremurând. Străbat distanța dintre noi și o iau de după umeri, s-o liniștesc. Când ridică pleoapele, îmi dau seama că-i simt căldura corpului, că doar câțiva centimetri ne despart fețele. Are buze frumoase, remarc eu absent, iar cea de sus e mai plină decât cea de jos. Îi întâlnesc privirea pentru o clipă intensă, infinită. Se apleacă ușor spre mine, buzele se întredeschid. Mă zguduie un fior violent de dorință, urmat de un clopot disperat de alarmă. „Proastă idee! Groaznică idee! Este prietena ta cea mai bună. Oprește-te!”

Las brațele jos și mă trag repede înapoi, încercând să nu bag în seamă roșeața de pe gâtul ei. Ochii Helenei aruncă fulgere, nu-mi dau seama dacă de furie sau de stânjeneală.

— Până la urmă, continuă ea, noaptea trecută am reușit să cobor și m-am gândit s-o iau pe drumul de creastă spre Trecătoarea Drumețului. E calea cea mai rapidă de întoarcere. În partea cealaltă a trecătorii există un punct de pază. Putem obține de acolo o barcă să trecem râul și provizii – măcar haine și cizme. Nu că m-aș plânge de asta, arată ea spre salopeta ferfenițită și pătată de sânge.

Se uită apoi întrebător la mine.

— Te-au lăsat în deșert, dar…

„Dar tu nu te temi de deșert, ai copilărit în el”.

— N-are rost să ne mai gândim, spun eu.

După aceea rămânem tăcuți, iar când focul se stinge, Helene îmi spune că se culcă. Se învelește într-un morman de frunze, dar eu știu că n-o să adoarmă. Încă atârnă de piscul acela, așa cum eu încă rătăcesc prin câmpul de luptă.

* * *

A doua zi dimineață, eu și Helene suntem epuizați și avem ochii tulburi după noaptea trecută, dar ne trezim mult înainte de ivirea zorilor. Trebuie să ajungem azi la Trecătoarea Drumețului, dacă vrem să fim mâine la Blackcliff înainte de apus.

Nu vorbim – nu-i nevoie. Să călătoresc cu Helene e ca și cum aș purta haina preferată. Am petrecut împreună toată perioada cât am fost cinciari și revenim instinctiv la tiparul acelor zile, cu mine în frunte și Helene în ariergardă.

Furtuna se îndepărtează spre nord și lasă în urmă un cer albastru și un pământ curat și strălucitor. Dar frumusețea aceasta aspră înseamnă copaci căzuți, albii de torenți și coaste înșelătoare și alunecoase din cauza noroiului. În aer se simte o tensiune inconfundabilă. Exact ca înainte, am senzația că planează ceva deasupra noastră. Ceva necunoscut.

Ne oprim să ne odihnim. Stăm cu ochii în patru după urși, râși și alți prădători neprevăzuți – adică după orice făptură care s-ar simți acasă în munți.

După-amiază urcăm coasta care ne desparte de trecătoare, o sfoară de pădure lungă de peste douăzeci de kilometri printre vârfurile pătate cu albastru ale Munților Serran. Trecătoarea pare aproape blândă, plină de copaci, de dealuri vălurite și uneori de pajiști acoperite de flori aurii. Eu și Helene schimbăm o privire. Simțim amândoi același lucru. Orice-o fi să fie, va fi curând.

Intrăm în pădure și sentimentul de pericol crește. Zăresc cu coada ochiului o mișcare furișată. Helene se uită la mine. A văzut-o și ea.

Schimbăm frecvent traseul și ne ținem departe de poteci. Asta ne încetinește înaintarea, dar face mai dificilă orice ambuscadă. Când se apropie amurgul, încă n-am ieșit din trecătoare și suntem nevoiți să ne întoarcem la poteca principală, ca să ne găsim drumul la lumina lunii.

Imediat după apusul soarelui, pădurea devine brusc tăcută. Strig s-o avertizez pe Helene și abia apuc să ridic pumnalul înainte ca o formă întunecată să se repeadă asupra noastră dintre copaci.

Nu știu la ce să mă aștept. O armată a celor uciși de mine care vine să se răzbune? O creatură de coșmar invocată de Profeți?

Ceva care să-mi bage frica în oase. Ceva menit să-mi testeze curajul.

Nu mă aștept la mască. Nu mă aștept să văd că mă privesc ochii reci și fără expresie ai lui Zak.

În spatele meu, Helene țipă și aud două trupuri prăbușindu-se la pământ. Mă întorc și văd că a atacat-o Marcus. E încremenită de groază la vederea lui și nu face nicio mișcare când îi țintuiește brațele, râzând ca atunci când a sărutat-o.

— Helene!

Strigătul meu o dezmeticește și-l lovește pe Marcus, aruncându-l departe de ea. Pe urmă Zak sare pe mine și îmi cară o ploaie de lovituri în cap și în gât. Se luptă nechibzuit, pătimaș, și scap ușor de atacul lui. Trec prin spatele lui și spintec aerul cu pumnalul. El se răsucește ca să evite lovitura și sare iar la mine, rânjindu-și dinții ca un câine. Mă aplec pe sub brațul lui și-i înfig pumnalul în coaste. Sânge cald îmi țâșnește pe mână. Smulg pumnalul din carne, iar Zak geme și se trage împleticit înapoi. Se ține cu mâna de coaste și fuge înapoi între copaci, strigându-și geamănul.

Marcus, ca un șarpe ce e, fuge iute în pădure după Zak. Îi curge sânge dintr-o coapsă și simt un val de satisfacție. Hel l-a însemnat. Le iau urma, simțindu-mă tot mai cuprins de fiorul luptei, străin de orice alt gând. De departe, Helene îmi strigă numele. În fața mea, umbra Șarpelui se întâlnește cu a lui Zak și se grăbesc înainte, fără să știe cât de aproape sunt de ei.

— Să dea toți dracii, Zak! zice Marcus. Comandantul ne-a spus să le facem felul înainte să iasă din trecătoare, iar tu fugi în pădure ca o fetiță speriată.

— M-a înjunghiat, da? zice Zak cu răsuflarea tăiată. Iar comandantul nu ne-a spus că o să ne întâlnim cu amândoi deodată.

— Elias!

Abia dacă iau în seamă strigătul Helenei. Discuția dintre Marcus și Zak m-a lăsat cu gura căscată. Nu mă surprinde că mama a trecut în tabăra Șarpelui și a Broaștei, dar nu înțeleg de unde știa că eu și Hel o să ajungem în trecătoare.

— Trebuie să-i terminăm, zice Marcus întorcându-se, iar eu ridic pumnalul.

Zak îl oprește.

— Trebuie să plecăm naibii de-aici, zice el, altfel nu ne vom întoarce la timp. Lasă-i și vino!

O parte din mine ar vrea să-i urmărească pe Marcus și pe Zak și să afle răspuns la întrebări. Dar Helene mă strigă din nou, cu voce pierită. S-ar putea să fie rănită.

Mă întorc în poiană. O găsesc pe Hel prăbușită la pământ, cu capul aplecat într-o parte. O mână îi atârnă rănită și se ține de umăr cu cealaltă, încercând să oprească sângele vâscos care-i curge din rană.

Ajung la ea din două salturi, rup o fâșie din ce-a mai rămas din cămașa mea, o fac cocoloș și o apăs pe rană. Ea dă capul pe spate până când părul blond înnodat în coadă îi mângâie șalele și urlă, un urlet ascuțit ca de animal.

— E în regulă, Hel, îi spun.

Glasul îmi tremură, iar o voce din mintea mea urlă că nu-i adevărat, că nu-i în regulă, că prietena mea va muri. Mai bine continui să vorbesc.

— O să te faci bine. O să am grijă de tine.

Iau bidonul de apă. Trebuie să spăl rana și s-o bandajez.

— Vorbește cu mine. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— M-a luat prin surprindere. N-am putut să mă mișc. L-am… L-am văzut pe munte…

O trece un fior. Înțeleg ce vrea să spună. În deșert, eu am văzut imaginea războiului și a morții. Helene l-a văzut pe Marcus.

— Mâinile lui mă pipăiau peste tot.

Strânge ochii și își trage genunchii la piept, ca și cum s-ar apăra.

„Îl omor”, mă gândesc calm, luând această decizie la fel de ușor cum îmi aleg cizmele dimineața. „Dacă ea moare, va muri și el”.

— Nu-i putem lăsa să câștige. Dacă înving ei…

Helene nu-și mai stăvilește vorbele.

— Luptă, Elias! Trebuie să lupți. Trebuie să câștigi.

Îi tai cămașa cu pumnalul și mă înfior o clipă cât de delicată îi este pielea. S-a întunecat deja, abia reușesc să văd rana, dar simt în palmă căldura sângelui.

Helene mă strânge de umăr cu mâna, iar eu torn apă peste rană. O bandajez folosind ce-a mai rămas din cămașa mea și câteva fâșii din uniforma ei. După câteva secunde simt că brațul s-a lăsat moale – a leșinat.

Mă doare tot corpul de epuizare, dar încep să trag tulpini de viță din copaci ca să fac din ele un ham. Helene nu poate merge, va trebui s-o car eu până la Blackcliff. Muncesc și mintea îmi vâjâie. Gemenii Farrar ne-au atacat la ordinul

comandantului. Nu-i de mirare, atunci, că mama nu și-a ascuns satisfacția înainte să înceapă Încercările. Plănuia acest atac. Dar cum a aflat unde vom fi?

Bănuiesc că nu era nevoie de vreun geniu, totuși. Dacă știa că Profeții mă vor lăsa pe mine în Marele Deșert și pe Helene în cuibul de vultur, atunci știa și că singurul drum de întoarcere la Serra era prin trecătoare. Dar dacă le-a dat aceste informații lui Marcus și lui Zak, asta înseamnă că au trișat și ne-au sabotat, lucruri interzise de Profeți în mod explicit.

Profeții probabil că știu ce s-a întâmplat. Atunci, de ce n-au făcut nimic?

Termin hamul și îl trec cu grijă în jurul Helenei. Are pielea albă ca varul și tremură de frig. O pun în spate. E ușoară. Prea ușoară.

Profeții au mizat din nou pe o frică neașteptată pentru mine, una pe care nu știam că o am. Helene e pe moarte. N-am știut cât de tare mă poate îngrozi lucrul ăsta pentru că n-a mai fost niciodată într-un pericol atât de mare.

Mă cuprind îndoielile. N-o să pot ajunge la Blackcliff până la apus. Doctorul n-o va putea salva. Va muri înainte să mă întorc la Academie. „Încetează să te mai gândești, Elias. Mișcă-te!”

După anii de marșuri forțate ordonate de comandant prin deșert, s-o duc în spate pe Helene nu-i o povară. Deși e noapte adâncă, merg rapid. Mai am încă de străbătut drumul prin munți, pe urmă trebuie să iau o barcă de la postul de pază și să vâslesc până la Serra. Am pierdut deja multe ore ca să fac hamul, Marcus și Zak vor ajunge înaintea mea. Chiar dacă nu mă mai opresc deloc de aici și până la Serra, tot voi fi la limită cu ajunsul până la apusul soarelui.

Cerul pălește, dezvăluind umbrele întunecate și zimțuite ale crestelor munților. E ziuă de-a binelea când reușesc să ies din trecătoare. În fața mea se întinde fluviul Rei, șerpuind lenevos ca un piton sătul. Pe apă sunt barje și bărci, iar dincolo, pe malul estic, se află orașul Serra, cu zidurile lui cenușii vizibile de la mulți kilometri.

Aerul miroase a fum. Zăresc un fuior negru înălțându-se pe cer. Deși nu pot vedea de aici postul de pază, sunt absolut sigur că frații Farrar au ajuns acolo înaintea mea și că i-au dat foc, cu tot cu hangarul pentru bărci.

Iuțesc pasul și când ajung acolo nu mai găsesc decât niște ruine pline de funingine. Din hangar a rămas un morman de bușteni fumegând, iar legionarii care răspundeau de post au dispărut – la ordinele celor doi Farrar, probabil.

O las jos pe Helene. Zdruncinăturile drumului i-au redeschis rana. Am spatele plin de sânge.

— Helene?

Mă las în genunchi și o lovesc ușurel peste față.

— Helene?

Nici măcar o zbatere de pleoape. Pare pierdută în ea însăși, iar pielea din jurul rănii e roșie și fierbinte. Se infectează.

Mă uit fix la fostul post de pază, dorindu-mi să apară o ambarcațiune. Orice fel de ambarcațiune. O plută. O barcă. Un buștean scobit, nu-mi pasă. Orice! Evident, nu văd nimic. Până la apus e mai puțin de o oră. Dacă nu reușim să traversăm fluviul, suntem morți.

În mod ciudat, îmi vine în minte vocea rece și nemiloasă a mamei. „Nimic nu este imposibil”. Le spune fraza asta elevilor de sute de ori – ne-a spus-o când eram epuizați de antrenamentele de luptă corp la corp sau când nu mai dormiserăm de zile în șir. Mereu ne cerea mai mult. Mai mult decât credeam noi că putem da. „Ori găsiți o cale să duceți la îndeplinire sarcina pe care v-am dat-o, ori muriți încercând”, așa ne spunea. „E alegerea voastră”.

Epuizarea este temporară. Durerea este temporară. Dar, dacă Helene moare pentru că n-am reușit eu să ajung la timp, asta va fi pentru totdeauna.

Fluviul e liber în acest moment al zile, aproape golit de barjele și canoele care-l sufocă dimineața. Mă îndrept spre vasul unui negustor care coboară încet, în voia apei, în timp ce vâslașii se odihnesc. Matrozii nu mă văd apropiindu-mă, iar când ajung aproape de scara de frânghie care urcă pe punte, îi dau drumul Helenei din ham. Se scufundă în apă aproape imediat. Apuc frânghia alunecoasă cu o mână și pe Helene cu cealaltă, o ridic pe umăr și mă cațăr pe punte.

Un Războinic cărunt cu alură de soldat – căpitanul vasului, presupun – supraveghează un grup de Plebei și de Cărturari care stivuiesc lăzile cu încărcătura.

— Sunt aspirantul Elias Veturius de la Blackcliff, spun eu, coborând vocea și făcând-o la fel de plată ca puntea. Preiau comanda acestei ambarcațiuni.

Bărbatul clipește și analizează imaginea din fața lui: două Măști, una plină de sânge, de parcă ar fi fost torturată, cealaltă practic dezbrăcată, cu o barbă de șapte zile, cu părul zburlit și cu o lucire nebună în ochi.

Dar se vede treaba că negustorul și-a făcut stagiul în armata Războinicilor, pentru că după o clipă dă aprobator din cap.

— Sunt la dispoziția dumitale, lord Veturius.

— Du corabia la docurile din Serra. Acum.

Căpitanul strigă ordine către oamenii lui, cu un bici în mână. În mai puțin de un minut, vasul se îndreaptă spre Serra. Mă uit încruntat la soarele care coboară spre apus, dorindu-mi măcar să încetinească puțin. Nu mi-a rămas mai mult de jumătate de oră și trebuie să mă descurc prin îmbulzeala din port și să urc la Blackcliff.

Timpul e scurt. Prea scurt.

Helene geme și o las ușor pe punte. În ciuda brizei răcoroase de pe râu, transpiră abundent și are pielea palidă ca ceara. Deschide o clipă ochii.

— Așa de rău arăt? mă întreabă ea după ce-mi vede expresia de pe chip.

— De fapt, arăți mai bine ca de obicei. Stilul muma-pădurii ți se potrivește.

Zâmbește. E un zâmbet neobișnuit, dulce, dar care dispare imediat.

— Elias, nu mă poți lăsa să mor. Dacă mor, atunci tu…

— Nu vorbi, Hei. Odihnește-te.

— Nu se poate să mor. Profetul a spus că dacă trăiesc, atunci…

— Ssst…

Pleoapele ei se zbat și se închid. Mă uit nerăbdător la portul din Serra, aflat la aproape un kilometru distanță, plin de marinari, de soldați, de cai și de căruțe. Aș vrea să zoresc corabia, dar sclavii deja vâslesc frenetic, cu biciul căpitanului pe spinare.

Înainte ca vasul să acosteze, căpitanul coboară pasarela, strigă după un legionar aflat prin preajmă și îi rechiziționează

imediat calul. De data asta sunt recunoscător pentru seriozitatea disciplinei Războinicilor.

— Mult noroc, lord Veturius! îmi urează căpitanul.

Îi mulțumesc și o urc pe Helene în spinarea calului. Se apleacă mult în față, dar n-am timp s-o așez mai bine. Sar călare și îmi înfig călcâiele în coastele animalului, cu ochii la soarele care atârnă chiar deasupra orizontului.

Orașul trece pe lângă mine într-un amestec de Plebei cu gura căscată, auxiliari care șușotesc și un vârtej de negustori și de tarabe. Gonesc printre toți, cobor pe strada principală, traversez mulțimea deja mai răsfirată din Piața Execuției, apoi urc pe străzile pietruite ale Cartierului Aristocraților. Nu mă uit pe unde aleargă calul și sunt prea înnebunit ca să mă simt vinovat când răstorn căruțul unui vânzător ambulant. Helenei i se bălăngăne capul înainte și înapoi ca unei păpuși dezarticulate.

— Rezistă, Helene, îi șoptesc. Aproape am ajuns.

Intrăm într-o piață aristocrată și sclavii se zburătăcesc în toate părțile până când cotim. Blackcliff apare în fața noastră brusc, ca și cum atunci ar fi răsărit din pământ. Chipurile paznicilor de la poartă rămân încețoșate din cauza vitezei cu care galopăm pe lângă ei.

Soarele se pierde și mai mult după linia orizontului. „Nu încă”, îndrăznesc să-i spun. „Nu încă!”

— Haide! strig și înfig și mai tare călcâiele în burta calului. Mai iute!

Traversăm terenul de instrucție, urcăm dealul și intrăm în curtea centrală. În fața mea se ridică turnul cu clopot, la câțiva pași prețioși. Trag de frâul calului să-l opresc și sar jos de pe el.

Comandantul stă chiar la baza turnului, cu fața țeapănă – de furie sau de încordare, nu-mi dau seama. Alături așteaptă Cain împreună cu alți doi Profeți, femei. Se uită la mine cu un interes mut, ca și cum aș susține un număr relativ interesant de circ.

Un strigăt sfâșie aerul. Curtea e străjuită de sute de oameni: elevi, centurioni, familii – inclusiv cea a Helenei. Mama ei cade în genunchi și țipă isteric la vederea fiicei sale pline de sânge. Hannah și Livia, surorile ei, se prăbușesc alături de ea, în timp ce Pater Aquillus rămâne ca de piatră.

Lângă el stă bunicul, înveșmântat în uniformă de luptă. Arată ca un taur gata de atac, iar ochii cenușii îi strălucesc de mândrie.

O iau în brațe pe Helene și mă îndrept cu pași mari spre turn. Curtea asta nu mi s-a părut niciodată atât de largă, nici măcar când o traversam de o sută de ori cu viteză maximă în miezul verii.

Corpul meu abia mai rezistă. Nu vreau decât să mă prăbușesc la pământ și să dorm o săptămână. Parcurg însă și ultimii pași, o reazem pe Helene de turn și mă sprijin cu o mână de piatra lui. În clipa când palma atinge stânca, tobele bubuie anunțând apusul.

Mulțimea izbucnește în urale. Nu sunt sigur cine a dat tonul. Faris? Dex? Poate chiar bunicul. Toată curtea răsună de strigătele lor. Probabil că se aud până în oraș.

— Veturius! Veturius! Veturius!

— Cheamă doctorul, murmur către un cadet din apropiere care ovaționează laolaltă cu ceilalți.

Rămâne cu palmele ridicate în mijlocul aplauzelor și cască gura la mine.

— Acum! Mișcă-te! îl somez. Helene! Rezistă! îi șoptesc prietenei mele.

Arată ca o păpușă de ceară. Îi pun o mână pe obrazul rece și-i fac cu degetul mare un cerc pe piele. Nu schițează nicio mișcare. Nu respiră. Îmi lipesc degetele de gâtul ei, acolo unde ar trebui să se simtă pulsul, și nu simt nimic.

17.

Laia

Sana și Mazen dispar pe o scară interioară, iar Keenan mă scoate afară din subsol. Mă aștept să se descotorosească de mine cât mai iute, dar el îmi face semn să-l urmez pe o străduță vecină năpădită de bălării. Pe străduță nu-i nimeni în afară de o bandă de ștrengari care s-au încăierat pentru cine știe ce comoară măruntă. Când apărem noi, se împrăștie.

Arunc o privire furișă spre luptătorul roșcat și descopăr că se uita la mine cu o intensitate care mă face brusc să-mi bată inima mai tare.

— Ți-au făcut rău.

— Nu contează, spun.

Nu vreau să-l lasă să creadă că sunt slabă. Și așa mă aflu pe teren nesigur.

— Numai Darin contează. În rest…

Ridic din umeri. Keenan își lasă capul pe-o parte și trece cu degetul peste vânătăile deja estompate de pe gâtul meu. Pe urmă îmi ia încheietura mâinii, o întoarce și vede urmele furioase de bici lăsate de comandant. Are palmele fine și delicate ca flacăra unei lumânări. Căldura din piept mi se împrăștie prin claviculă până în vârful degetelor. Simt că-mi crește pulsul și-i dau mâna deoparte, deranjată de propria mea reacție.

— Toate astea ți le-a făcut comandantul?

— Nu ai de ce să te îngrijorezi, spun eu, mai tăios decât intenționez, iar ochii lui se răcesc, așa că-mi îmblânzesc tonul. Pot să mă descurc, da? E viața lui Darin în joc. Aș fi vrut doar să știu…

„Dacă e în apropiere. Dacă e sănătos. Dacă suferă”.

— Darin a rămas deocamdată în Serra. L-am auzit pe spionul care a raportat, zice Keenan și mă conduce în josul străzii. Dar nu e… prea bine. Au trecut deja pe la el.

Un pumn în stomac ar fi fost o lovitură mai blândă. Nu trebuie să întreb cine „a trecut”. „Inchizitorii. Măștile”.

— Uite, zice Keenan, nu te pricepi deloc la spionaj, asta-i clar. O să-ți spun câteva lucruri de bază. Stai la bârfe cu alți sclavi – vei fi surprinsă câte lucruri poți afla. Ai grijă să faci mereu ceva cu mâinile – să coși, să freci, să duci ceva. Cu cât ești mai ocupată, cu atât mai puțin se vor întreba ce cauți acolo, indiferent unde te afli. Dacă ai ocazia să pui mâna pe informații valoroase, nu sta pe gânduri. Mantia pe care o porți e bună, te ajută să nu ieși în evidență. Dar mergi și te comporți ca o femeie liberă. Dacă eu am băgat de seamă, o vor face și alții. Mergi cu pași târșâiți, cocoșează-te. Trebuie să pari învinsă. Distrusă.

— De ce încerci să mă ajuți? îl întreb. N-ai vrut să-ți pui în pericol oamenii ca să-l salvezi pe fratele meu.

Devine brusc interesat de zidurile coșcovite ale unei clădiri de lângă noi.

— Părinții mei au murit și ei, spune el. Toată familia, de fapt. Acum multă vreme.

Îmi aruncă o privire rapidă, aproape furioasă, iar pentru o clipă îi văd pe toți în ochii lui, familia pierdută, imagini trecătoare cu păr roșu și pistrui. Oare a avut frați? Surori? Era cel mai mare? Mezinul? Aș vrea să-l întreb, dar are chipul ca de piatră.

— Cred în continuare că toată misiunea este o idee foarte proastă, spune el. Asta nu însemnă, însă, că nu înțeleg de ce o faci. Și nu înseamnă că vreau să dai greș.

Își atinge inima cu pumnul, apoi îmi întinde mâna.

— Mai degrabă moarte decât tiranie, murmură el.

— Mai degrabă moarte decât tiranie, îi răspund.

Îi strâng mâna, conștientă de fiecare mușchi al degetelor lui.

Nimeni nu m-a mai atins în ultimele zile decât ca să-mi facă rău. Cât îmi e de dor de atingeri, de mângâierile pe păr ale bunicii, de întrecerile cu Darin, când se prefăcea că pierde, de bunicu' strângându-mă de umăr în semn de noapte bună!

N-aș vrea ca Keenan să-mi dea drumul. Ca și cum ar înțelege, îmi mai ține mâna o clipă. Pe urmă se întoarce și pleacă, lăsându-mă singură pe o stradă pustie, cu furnicături în degete.

* * *

Las prima scrisoare a comandantului la biroul curierilor și mă îndrept spre străzile înecate de fum de lângă docuri. Verile serrane sunt întotdeauna încinse, dar în Cartierul Armelor căldura e de o voracitate aproape animală.

Cartierul este plin de mișcare și de zgomot ca un stup, mai aglomerat într-o zi obișnuită decât majoritatea piețelor în perioada festivalului. Din ciocane cât capul meu de mari sar scântei, focurile forjelor sunt mai roșii decât sângele și norișori pufoși de abur se ridică la fiecare câțiva pași din săbiile proaspăt călite. Fierarii strigă ordine și ucenicii se grăbesc să le execute. Iar peste toate, strânsul și deschisul a sute de foale scârțâie ca o flotă de corăbii în timpul furtunii.

La câteva clipe după ce intru în cartier mă oprește o patrulă de legionari și mă întreabă ce treabă am acolo. Le arăt cea de-a doua scrisoare a comandantului și mă trezesc că trebuie să mă contrazic vreo zece minute cu ei dacă este autentică sau nu. În cele din urmă, mă lasă să-mi văd de drum, nu foarte convinși.

Mă întreb iarăși cum a reușit să pătrundă Darin în acest cartier, și nu o singură dată, ci zilnic.

„Au trecut pe la el”, a zis Keenan. Cât poate rezista Darin în fața celor care îl torturează? Mai mult decât mine, cu siguranță. Când avea cincisprezece ani, Darin a căzut dintr-un copac în timp ce desena niște Cărturari la lucru în livada unui Războinic. A venit acasă cu un os ieșindu-i din încheietura mâinii, iar eu am început să țip și aproape că am leșinat când l-am văzut. „Nu-i nimic”, a zis el. „Îl aranjează bunicu’. Caută-l și pe urmă du-te să-mi recuperezi caietul de schițe. L-am scăpat și nu vreau să-l ia cineva”.

Fratele meu are voința de fier a mamei. Dacă poate cineva supraviețui unui interogatoriu al Războinicilor, el e acela.

În timp ce merg, simt că mă trage ceva de fustă și mă uit în jos, așteptându-mă să mă fi călcat cineva pe ea. În loc de asta, văd o umbră cu ochi pieziși alunecând rapid pe caldarâm. Simt un fior pe spinare și aud un hohot înfundat, plin de cruzime. Mi se face pielea de găină – râsul acela a fost pentru mine, n-am nicio îndoială.

Grăbesc nedumerită pasul și în cele din urmă conving un Plebeu în vârstă să mă îndrume spre fierăria lui Teluman. O găsesc chiar lângă strada principală, marcată cu un T ornamentat din fier pe ușă.

Spre deosebire de restul fierăriilor, aici este liniște desăvârșită. Bat la ușă, dar nu-mi răspunde nimeni. Ce-ar trebui să fac acum? Să intru și să risc să-l supăr pe meșter pentru că am dat buzna sau să mă întorc la comandant fără răspunsul pe care mi l-a cerut în mod clar?

Alegerea nu-i grea deloc.

Ușa de la intrare se deschide într-o anticameră. O tejghea prăfuită desparte încăperea în două. În spatele ei se află zeci de vitrine de sticlă și o altă ușă, mai îngustă. Fierăria se află într-o cameră mai mare din dreapta, rece și goală, cu foalele nemișcate. Un ciocan zace pe nicovală, dar restul uneltelor sunt agățate ordonat în cuie pe pereți. Ceva îmi atrage atenția la această încăpere. Îmi amintește de alta văzută undeva, dar nu-mi amintesc unde anume.

Lumina pătrunde filtrată printr-un șir de ferestre înalte, făcând să sclipească praful pe care l-am stârnit când am intrat. Locul are un aer părăsit și simt că mă copleșește neputința. Cum să mă întorc cu un răspuns dacă meșterul nu-i aici?

Soarele strălucește pe șirul de vitrine și privirea îmi este atrasă de armele dinăuntru. Sunt lucrate cu eleganță, fiecare dintre ele e ornamentată aproape obsesiv cu aceleași detalii complicate, de la mâner și gardă până la lama minuțios gravată. Sunt intrigată de frumusețea lor și mă trag mai aproape. Săbiile îmi amintesc de ceva, la fel ca întreg atelierul – ceva important, ceva ce ar trebui să pot defini cu precizie.

Pe urmă înțeleg. Scap din mâna brusc amorțită scrisoarea comandantului și *știu.* Darin a desenat *exact* aceste arme. A desenat *această* fierărie. A desenat ciocanul acela și nicovala aceea. Am petrecut atâta timp încercând să-mi imaginez cum să-mi salvez fratele, încât aproape că am uitat desenele care l-au băgat în bucluc. Modelul lor este chiar aici, în fața mea.

— Care-i treaba, fato?

Un Războinic intră prin ușa îngustă din spate. Arată mai degrabă ca un pirat de pe fluviu decât ca un fierar. Este ras în cap și doldora de cercei – câte șase în fiecare ureche, și alții în nas, în sprâncene, în buze. Are tatuaje multicolore – stele cu opt colțuri, vițe pline de frunze, un ciocan și o nicovală, o pasăre, ochii unei femei, scări – toate pornesc de la încheietura pumnului, urcă pe brațe și se pierd sub o vestă neagră de piele. Nu poate fi cu mai mult de cincisprezece ani mai mare decât mine. La fel ca majoritatea Războinicilor, este înalt și musculos, dar zvelt, fără mușchii la care m-aș fi așteptat la un fierar.

El este omul pe care îl spiona Darin?

— Cine ești? îl întreb.

Sunt atât de uimită, încât am uitat că e un Războinic.

Bărbatul ridică o sprânceană ca și cum ar spune: „Eu? Cine dracu' ești tu?”

— Ăsta e atelierul meu, zice. Sunt Spiro Teluman.

„Sigur că el este, Laia, proasto!”

Mă aplec după scrisoarea comandantului, sperând că fierarul va pune vorbele mele pe seama faptului că nu-s decât o slugă Cărturărească cu puțină minte. Citește biletul, dar nu spune nimic.

— Comandantul mi-a cerut să-i duc un răspuns, domnule.

— Nu mă interesează, zice el ridicând privirea. Spune-i că nu mă interesează.

Pe urmă se întoarce în camera din spate.

Mă uit nesigură după el. Oare știe că fratele meu a fost închis pentru că spiona în atelierul lui? L-a văzut pe Darin desenând? Atelierul lui e mereu părăsit? De asta a reușit să ajungă Darin atât de aproape? Mă străduiesc să pun totul laolaltă, dar simt ceva bizar pe gât, ca și cum m-ar apuca degetele lacome ale unui duh.

— *Laia.*

Un grup de umbre se adună la baza ușii, negre ca o pată de cerneală. Umbrele capătă formă, ochi strălucitori, iar eu încep să transpir. „De ce aici? De ce acum?” Cum de nu-mi pot controla plăsmuirile propriei minți? De ce nu le pot alunga?

— *Laia.*

Umbrele se ridică și alcătuiesc o siluetă de bărbat. Prind formă și culoare, iar vocea sună familiar și real, de parcă fratele meu ar sta în fața mea.

— *De ce m-ai părăsit, Laia?*

— Darin?

Uit că este o halucinație, că mă aflu într-o fierărie a unui Războinic și că un fierar care arată ca un criminal se află la numai câțiva metri distanță.

Apariția înclină capul într-o parte, exact cum făcea Darin.

— *Îmi fac rău, Laia.*

Nu-i Darin. Mintea mea o ia razna. Nu-i decât vinovăție și frică. Vocile se schimbă, răsucindu-se și amestecându-se de parcă ar vorbi trei Darin dintr-odată. Lumina din ochii falsului Darin dispare la fel de repede ca soarele înghițit de furtună, irișii se transformă în găuri negre, ca și cum tot trupul i s-ar umple de umbră.

— *Nu voi supraviețui, Laia. Mă doare.*

Apariția întinde mâna să mă apuce de braț și simt până la os o răceală de gheață. Țip fără să mă pot abține, iar o clipă mai târziu mâna creaturii se desprinde. Simt o prezență în spatele meu. Mă întorc și-l zăresc pe Spiro Teluman fluturând cea mai frumoasă sabie pe care am văzut-o vreodată. Mă împinge ușor într-o parte și îndreaptă arma spre arătare.

Ca și cum ar vedea creatura. Ca și cum ar putea-o auzi.

— Dispari, spune el.

Arătarea se umflă, chicotește, apoi se prăbușește într-un morman de umbre batjocoritoare, ale căror hohote îmi lovesc urechile ca niște așchii de gheață.

— Avem băiatul. Frații noștri rod din sufletul lui. Curând va fi nebun și sfâșiat. Atunci ne vom putea ospăta.

Spiro lasă sabia să cadă. Umbrele țipă, se aude un sunet ca de unghii pe lemn. Se strecoară pe sub ușă ca o adunătură de șobolani alungați de apă. Peste câteva secunde, au dispărut.

— Poți… Poți să le vezi, spun. Am crezut că sunt doar în capul meu. Am crezut că înnebunesc.

— Se numesc ghuli, spune Teluman.

— Dar…

Șaptesprezece ani de pragmatism Cărturăresc se opun existenței unor făpturi menite să fie doar legende.

— Ghulii nu există cu adevărat.

— Ba da, sunt la fel de adevărați ca tine. Au părăsit lumea noastră o vreme, dar s-au întors. Nu-i poate vedea toată lumea. Se hrănesc din suferință, din tristețe și din miros de sânge. Le place locul ăsta, spune el, arătând spre fierărie.

Ochii lui verzi decolorați îi întâlnesc pe ai mei, atenți și grijulii.

— M-am răzgândit. Spune-i comandantului că mă voi gândi la ce mi-a cerut. Spune-i să-mi trimită niște specificații. Spune-i să mi le trimită prin tine.

*****

Plec din fierărie cu mintea un vârtej de gânduri. De ce a desenat Darin atelierul lui Teluman? Cum a ajuns acolo? Cum de poate Teluman să-i vadă pe ghuli? A văzut și umbra cu chipul lui Darin? E Darin pe moarte? Dacă ghulii sunt reali, atunci și djinnii sunt reali?

Mă întorc la Blackcliff și mă apuc de treburi cu o concentrare încăpățânată, încercând să mă las absorbită de lustruitul podelelor și de frecatul băilor, doar–doar voi scăpa de furtuna de gânduri din cap.

Se face seara târziu și comandantul tot nu s-a întors. Mă întorc la bucătărie mirosind a ceară și cu o durere de cap din cauza zgomotului indescifrabil al tobelor care au bubuit toată ziua.

Izzi riscă să-mi arunce o privire, în timp ce împăturește un teanc de prosoape. Îi zâmbesc și îmi răspunde strâmbând vag buzele. Bucătăreasa șterge dulapurile pentru a doua zi și mă ignoră ca de obicei. Mă gândesc la sfatul lui Keenan: să flecăresc, să fiu mereu ocupată. Iau tăcută un coș cu rufe de cârpit și mă așez la masa de lucru. Mă uit la bucătăreasă și la

Izzi și mă întreb brusc dacă sunt rude. Lasă capul pe-o parte în același fel, sunt amândouă mărunțele și blonde. Și există între ele un fel de tovărășie fără cuvinte care mă face să tânjesc după bunica.

În cele din urmă, bucătăreasa se duce la culcare și în bucătărie se lasă liniștea. Undeva în oraș, fratele meu suferă într-o închisoare a Războinicilor. „Trebuie să obții informații, Laia. Trebuie să oferi ceva Rezistenței. Fă-o pe Izzi să vorbească”.

— Era mare vâlvă afară, printre legionari, spun eu, fără să-mi ridic ochii de la cusut.

Izzi scoate un sunet politicos.

— Și printre elevi, adaug. Mă întreb de ce.

Cum nu răspunde, mă foiesc și îmi schimb poziția, iar ea se uită la mine peste umăr.

— Din cauza Încercărilor, spune, și se oprește o clipă, din împăturit. Frații Farrar s-au întors azi dimineață. Aquilla și Veturius abia au ajuns la timp. Dacă mai întârziau câteva secunde, ar fi fost executați.

Nu mi-a mai vorbit niciodată atât de mult și trebuie să-mi aduc aminte să nu mă holbez la ea.

— De unde știi atâtea lucruri? o întreb.

— Toată școala vorbește despre asta, zice Izzi, coborând vocea, iar eu mă trag două degete mai aproape. Chiar și sclavii. Nu prea ai despre ce altceva să vorbești pe aici, doar dacă vrei să stai și să-ți compari vânătăile.

Chicotesc și mă simt ciudat, aproape nepotrivit, ca la o glumă spusă la înmormântare. Dar Izzi zâmbește și-mi mai trece stânjeneala. Tobele încep să bată din nou și, chiar dacă nu se oprește din lucru, îmi dau seama că Izzi le ascultă.

— Înțelegi bătăile tobelor…

— Majoritatea transmit ordine. *Plutonul albastru să se prezinte la schimb. Toți cadeții în sala armelor.* Lucruri de felul ăsta. Acum ordonă o căutare în tunelurile de est.

Se uită în jos la teancul ordonat de prosoape. O șuviță blondă îi cade pe față și o face să arate foarte tânără.

— După ce stai aici o vreme, înveți să le înțelegi, adaugă ea.

În timp ce mă gândesc la informațiile tulburătoare pe care le-am aflat, ușa de la intrare se închide cu zgomot. Eu și Izzi tresărim.

— Sclavă, spune comandantul. La etaj.

Schimb o privire cu Izzi și descopăr cu surpriză că inima îmi bate neplăcut de repede. O spaimă grea mi se strecoară în oase cu fiecare pas făcut pe scări. Nu știu de ce. Comandantul mă cheamă la etaj în fiecare seară ca să-i iau hainele la spălat și să-i împletesc părul pentru noapte. „Nu-i nimic diferit azi, Laia”.

Intru în dormitorul ei și o găsesc la măsuța de toaletă, trecând leneș un pumnal prin flacăra unei lumânări.

— Mi-ai adus un răspuns de la fierar?

Îi reproduc răspunsul lui Teluman, iar comandantul se întoarce și mă privește cu un interes rece. Este cea mai intensă trăire pe care am văzut-o vreodată la ea.

— Spiro n-a mai acceptat o comandă nouă de mulți ani. Probabil că te-a plăcut.

O spune într-un fel care face să mi se strângă pielea, încearcă tăișul pumnalului pe degetul arătător, apoi șterge stropul de sânge ivit acolo.

— De ce ai deschis-o?

— Poftim?

— Scrisoarea, spune ea. Ai deschis-o. De ce?

Stă în picioare în fața mea, iar dacă fuga mi-ar folosi la ceva, aș ieși pe ușă cât ai bate din palme. Mototolesc în palme marginea bluzei. Comandantul lasă capul pe-o parte și-mi așteaptă răspunsul cu o curiozitate sinceră, de parcă aș putea spune ceva care s-o mulțumească.

— A fost un accident. Mi-a alunecat mâna și… am rupt sigiliul.

— Nu știi să citești, spune ea. Nu văd de ce ți-ai fi bătut capul să deschizi o scrisoare în mod intenționat. Doar dacă nu ești o spioană și ai de gând să-mi afli secretele și să le dezvălui Rezistenței.

Gura i se strâmbă în ceva care ar trebui să fie un zâmbet dacă n-ar arăta atât de lipsit de veselie.

— Eu nu sunt… Eu…

Cum a aflat de scrisoare? Mă gândesc la scârțâitul pe care l-am auzit dimineață pe hol, după ce am ieșit din camera ei. M-o fi văzut făcându-mi de lucru cu scrisoarea? Au găsit cei de la biroul curierilor un defect în sigiliu? Nu mai contează. Îmi amintesc avertismentul primit de la Izzi când am ajuns aici. „Comandantul vede lucruri. Lucruri pe care n-ar avea de unde să le știe”.

Se aude o bătaie în ușă. La ordinul comandantului, doi legionari intră și salută.

— Țineți-o, spune comandantul.

Legionarii mă însfacă și mi se face rău când îmi dau seama cât de real pare acum pumnalul. Soldații mă țintuiesc într-un scaun, cu mâinile grele încleștate pe brațele mele, apăsându-mi coapsele cu genunchii. Pe fețele lor nu se citește nimic.

— În mod normal, pentru o astfel de obrăznicie scot un ochi, spune gânditoare stăpâna. Sau tai o mână. Dar nu cred că l-ai mai interesa pe Spiro Teluman dacă te-aș schilodi. Ai noroc că vreau o sabie Teluman, fato. Ai noroc că Spiro vrea să te guste.

Ochii comandantului coboară pe pieptul meu, pe pielea fină de deasupra inimii.

— Vă rog, zic eu. A fost o greșeală.

Se apleacă mai aproape, cu buzele la câțiva centimei de ale mele, iar ochii morți i se aprind pentru o clipă o furie înspăimântătoare.

— Fată proastă, șoptește ea. N-ai învățat încă? Eu nu accept greșeli.

Îmi vâră un căluș în gură, apoi pumnalul încins începe să-și scobească drum prin pielea mea. Lucrează încet, atât de încet! Nările mi se umplu de miros de carne arsă și mă aud cerșind îndurare, pe urmă hohotind, pe urmă urlând.

„Darin. Darin. Gândește-te la Darin”.

Dar nu mă pot gândi la fratele meu. Copleșită de durere, nici măcar nu-mi pot aminti chipul lui.

18.

Elias

Helene nu e moartă. Nu poate fi. A supraviețuit inițierii, sălbăticiei, conflictelor de la frontieră, biciuirilor. Este de neconceput să moară acum de mâna unui ticălos ca Marcus. O parte din mine, aceea rămasă copil, o parte despre care nici n-am știut până acum, urlă de furie.

Mulțimea din curte se înghesuie în față. Elevii întind gâturile încercând s-o zărească pe Helene. Fața cioplită în gheață a mamei dispare.

— Trezește-te, Helene, strig eu, ignorând mulțimea tot mai insistentă. Haide!

„S-a dus. A fost prea mult pentru ea”. Pentru o secundă interminabilă o țin în brațe amorțit de înțelesul acestor cuvinte. „A murit”.

— La o parte, lua-v-ar dracii!

Vocea bunicului pare îndepărtată, dar ajunge lângă mine cât ai clipi. Mă uit la el, tulburat. Cu doar câteva zile în urmă l-am văzut mort pe câmpul de luptă din coșmarul meu. Dar iată-l aici, viu și nevătămat. Pune o mână pe gâtul Helenei”.

— Încă mai trăiește, zice. Abia-abia. Faceți loc, spune el scoțând sabia, și mulțimea se trage înapoi. Aduceți doctorul! Găsiți o targă! Mișcați-vă!

— Profetul, bolborosesc eu. Unde este Profetul?

Cain apare lângă mine ca și cum l-aș fi invocat. I-o încredințez bunicului pe Helene și mă străduiesc să nu-l strâng de gât pe Profet pentru grozăvia prin care ne-a pus să trecem.

— Ai puteri tămăduitoare, îi spun printre dinți. Salvează-o cât încă mai trăiește.

— Îți înțeleg mânia, Elias, te simți îndurerat, mâhnit…

Cuvintele lui îmi ajung la urechi ca un croncănit neîntrerupt de corb.

— Regula voastră – să nu trișăm!

„Calm, Elias. Nu scăpa hățurile. Nu acum”.

— Frații Farrar au trișat. Știau că venim prin trecătoare. Ne-au pândit și ne-au atacat.

— Mințile Profeților sunt unite între ele. Dacă unul dintre noi i-ar fi ajutat pe Marcus și pe Zak, am fi aflat toți. Nimeni n-a știut locurile unde ați fost duși.

— Nici măcar mama?

Cain tace un moment grăitor.

— Nici măcar ea.

— I-ai citit mintea? întreabă bunicul, aflat lângă mine. Ești absolut sigur că n-a știut unde era Elias?

— Cititul gândurilor nu e ca și cum ai citi o carte, generale. Este nevoie de pregătire…

— Poți să-i citești gândurile sau nu?

— Keris Veturia se mișcă pe poteci întunecate. Întunericul o adăpostește și o ascunde vederii noastre.

— Înseamnă că nu poți, conchide sec bunicul.

— Dacă nu reușești să-i citești gândurile, spun eu, de unde știi că nu i-a ajutat pe Marcus și pe Zak să trișeze? Le-ai citit lor gândurile?

— N-am simțit nevoia să...

— Gândește-te mai bine, îmi ies eu din fire. Prietena mea moare pentru că ticăloșii ăia v-au tras pe sfoară.

— Cyrena, îi spune Cain altui Profet, stabilizeaz-o pe Aquilla și izolează-i pe frații Farrar. Să nu se vadă cu nimeni. Dacă este adevărat ce spui, se întoarce el spre mine, atunci înseamnă că echilibrul a fost compromis și trebuie restabilit. O vom vindeca. Dar dacă nu se va dovedi că Marcus și Zacharias au trișat, atunci va trebui ca aspirantul Aquilla să-și îndure soarta.

Încuviințez scurt din cap, dar în sinea mea urlu la Cain. „Idiotule! Tâmpitule! Diavol respingător! Îi lași pe cretinii ăia să câștige. Îi lași să scape după ce au comis o crimă".

Bunicul vine cu mine la infirmerie, neobișnuit de tăcut. Când ajungem, ușa se deschide și apare comandantul.

— Ți-ai informat lacheii, Keris? se proțăpește bunicul în fața fiicei lui, strâmbând din buze.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Ți-ai trădat neamul, fato, zice bunicul, singurul bărbat din Imperiu suficient de curajos să i se adreseze astfel mamei. Să nu crezi că voi uita.

— Ți-ai ales favoritul, generale, spune mama, aruncându-mi o privire în care observ o furie fără margini. Eu l-am ales pe al meu.

Ne lasă la ușa infirmeriei. Bunicul se uită după ea cum pleacă, iar eu aș vrea să știu la ce se gândește. Ce vede el când se uită la ea? Fetița care a fost cândva? Făptura fără suflet care e acum? Oare el știe ce s-a întâmplat de a devenit astfel? A văzut-o transformându-se?

— N-o subestima, Elias, spune bunicul. Nu-i obișnuită să piardă.

19.

Laia

Deschid ochii și zăresc deasupra tavanul scund din cămăruța mea. Am zăcut fără cunoștință poate câteva minute, poate câteva ore. Prin perdeaua întinsă pe sfoară la ușă zăresc o frântură de cer din care nu-mi dau seama dacă este seară sau dimineață. Mă ridic în coate, înăbușindu-mi un geamăt. Durerea e copleșitoare, se împrăștie peste tot și mi se pare că niciodată n-am trăit fără ea.

Nu mă uit la rană. N-am nevoie. Am urmărit cum mi-a săpat-o comandantul în carne, cum mi-a gravat cu o linie groasă un K precis, întins de la claviculă până deasupra inimii. M-a însemnat. M-a marcat drept proprietatea ei E o cicatrice pe care o voi lua cu mine în mormânt.

„Curăț-o. Bandajeaz-o. Întoarce-te la treabă. Nu-i da motiv să-ți facă rău din nou”.

Perdeaua tremură. Izzi se strecoară înăuntru și se așază pe priciul meu. E măruntică și nu trebuie să se ghemuiască prea mult ca să nu se lovească la cap.

— S-a făcut aproape ziuă.

Ridică mâna să-și pipăie petecul de pe ochi, dar își ia seama și își ascunde degetele în cămașă.

— Legionarii te-au adus astă-noapte.

— E o rană atât de urâtă…

Mă urăsc pentru că spun asta. „Slabă, Laia. Ești atât de slabă. „Mama avea o cicatrice de cincisprezece centimetri pe șold. I-o făcuse un legionar care aproape că o doborâse. Tata avea pe spate urme de bici – n-a spus niciodată de unde. Amândoi își purtau cicatricile cu mândrie, erau dovada că reușiseră să supraviețuiască. „Fii puternică la fel ca ei, Laia. Fii curajoasă”.

Dar nu sunt puternică. Sunt slabă și m-am săturat să mă prefac că nu-s.

— Putea fi mai rău, zice Izzi și-și duce până la urmă mâna la ochi. Prima mea pedeapsă a fost asta.

— Cum… Când…

La naiba, nu există niciun mod delicat să pun această întrebare. Tac.

— La o lună după ce am ajuns aici, bucătăreasa a încercat s-o otrăvească pe stăpână.

Izzi se joacă cu petecul de pe ochi.

— Eu aveam vreo cinci ani, cred. S-a întâmplat cu mai mult de zece ani în urmă. Comandantul a mirosit otrava. Măștile sunt învățate să se priceapă la asta. N-a atins-o pe bucătăreasă nici cu un deget, doar a venit la mine cu un vătrai încins și a obligat-o să se uite. Înainte, țin minte că mi-am dorit să apară cineva – mama, tata – și s-o oprească. Să mă ia de acolo. Pe urmă, mi-am dorit să mor.

Avea cinci ani. Îmi dau seama pentru prima dată că Izzi a fost sclavă aproape toată viața. Ce îndur eu de unsprezece zile, ea suportă de ani în șir.

— Bucătăreasa m-a ținut în viață, după aceea. Se pricepe la leacuri. A vrut să te bandajeze astă-noapte, dar… Nu ne-ai lăsat să ne apropiem de tine.

Îmi amintesc acum că legionarii mi-au aruncat trupul inert în bucătărie. Pe urmă mâini blânde, voci slabe. M-am împotrivit cu ultimele puteri, crezând că vor să-mi facă rău.

Liniștea dintre noi e spartă de bătăile tobelor care anunță zorii. Peste o clipă se aude pe coridor vocea răgușită a bucătăresei. O întreabă pe Izzi dacă m-am trezit.

— Comandantul vrea să-i aduci nisip de la dune ca să-și frece pielea, zice Izzi. Pe urmă vrea să-i duci o hârtie lui Spiro Teluman. Mai întâi ar trebui s-o lași pe bucătăreasă să se îngrijească de rană.

— Nu.

Vehemența mea o face pe Izzi să sară în picioare. Cobor vocea. Atâția ani petrecuți în preajma comandantului m-ar fi făcut și pe mine să tresar din orice.

— Comandantul va dori nisipul la baia de dimineață. Nu vreau să mă pedepsească pentru că ajung târziu.

Izzi încuviințează. Îmi întinde un coș pentru nisip și se grăbește să plece. Când mă ridic în picioare, mi se tulbură vederea. Îmi înfășor gâtul cu o eșarfă ca să ascund litera K și ies împleticindu-mă din cămăruță.

Fiecare pas înseamnă durere, fiecare bucățică de carne pare să tragă de rană, amețindu-mă și provocându-mi greață. Gândul îmi zboară fără să vreau la concentrarea hotărâtă de pe fața comandantului în momentul în care mă tăia. Este o

cunoscătoare a durerii, așa cum alții sunt cunoscători în materie de vin. Nu s-a grăbit cu mine, iar asta a făcut totul să doară și mai rău.

Mă duc până în spatele casei cu o încetineală chinuitoare. Când ajung la cărarea care coboară de pe stâncă spre dune, tremur din tot corpul. Mă cuprinde o cumplită lipsă de speranță. Cum o să-l pot ajuta pe Darin, dacă abia merg? Cum o să spionez, dacă și cea mai mică tentativă este pedepsită astfel?

„Nu-l poți salva pentru că nu vei mai supraviețui mult lângă comandant”. Îndoielile se ridică perfide din străfundul minții ca niște vițe gata să se cațere și să sufoce totul. „Acesta va fi sfârșitul tău și al familiei tale. Veți fi rași de pe fața pământului, la fel ca mulți alții”.

Poteca se răsucește, ocolește și se întoarce, la fel de înșelătoare ca dunele mișcătoare. Un vânt fierbinte îmi bate în față și îmi smulge din ochi lacrimi pe care nu le pot opri, până când abia mai văd încotro merg. La baza stâncilor, mă prăbușesc în nisip. Hohotele mele capătă ecou în acest loc pustiu, dar nu-mi pasă. Nu-i nimeni care să le audă.

Viața mea în Cartierul Cărturarilor n-a fost niciodată ușoară. Uneori a fost de-a dreptul oribilă, ca atunci când au luat-o pe prietena mea Zara, sau când adormeam împreună cu Darin cu burțile goale. Am învățat, ca toți Cărturarii, să-mi plec privirea în fața Războinicilor, dar cel puțin nu trebuia niciodată să mă înclin până în pământ și să-i slujesc. Viața mea era măcar lipsită de această chinuitoare și continuă așteptare a unei dureri și mai mari. Îi aveam pe bunica și pe bunicu’, iar ei mă protejau mult mai mult decât îmi dădeam seama atunci. Îl aveam pe Darin, atât de important pentru mine, încât mi se părea nemuritor ca stelele.

Toate astea s-au dus acum. Lis și ochii ei veseli, pe care îi văd vii în mintea mea și nu-mi vine să cred că au trecut doisprezece ani de când a murit. Părinții mei, care au vrut cu disperare să-i elibereze pe Cărturari, dar n-au reușit decât să fie uciși. S-au dus, deopotrivă, cu totul. M-au lăsat singură aici.

Din nisip apar și mă înconjoară umbre. Ghuli. „Se hrănesc din suferință, din tristețe și din miros de sânge”.

Unul țipă, făcându-mă să scap coșul. Sunetul îmi e teribil de familiar.

— *Îndurare!*

Își bat joc de mine cu mai multe feluri de voci pițigăiate.

— *Vă rog, aveți milă!*

Îmi acopăr urechile cu palmele, recunoscându-mi propria voce și implorările față de comandant. De unde știu ei? Cum au auzit asta?

Umbrele chicotesc și fac un cerc în jurul meu. Una mai curajoasă mă apucă de picior, arătându-și dinții. Mă trec fiori și strig:

— Încetați!

Ghulii râd și mă imită.

— *Încetați! Încetați!*

Măcar de-aș avea o sabie, un pumnal, ceva cu care să-i sperii și să-i alung, cum a făcut Spiro Teluman. Dar n-am nimic. Nu-mi rămâne decât să plec de acolo și fug până când mă izbesc de un zid.

Cel puțin, așa mi se pare prima dată. Îmi ia un moment să-mi dau seama că nu-i un zid, ci o persoană. Un bărbat înalt, cu umeri largi, musculos ca o pumă.

Mă trag înapoi și-mi pierd echilibrul, dar mă prind două brațe puternice. Ridic privirea, descopăr că mă uit în niște ochi cenușii pe care-i cunosc și înlemnesc.

20.

Elias

În dimineața de după Încercare mă trezesc înaintea zorilor, amețit de la somniferul care, după cum îmi dau seama, mi-a fost administrat. Sunt bărbierit, sunt spălat și cineva m-a îmbrăcat într-o uniformă curată.

— Elias.

Cain se desprinde din umbra camerei mele. E tras la față ca și cum n-ar fi dormit deloc. Ridică palma ca să potolească dinainte potopul meu de întrebări.

— Aspirantul Aquilla se află în mâinile foarte pricepute ale medicului de la Blackcliff, spune el. Dacă îi este menit să trăiască, va trăi. Profeții nu se vor amesteca, întrucât nu am găsit nimic care să arate că frații Farrar au trișat. L-am declarat

pe Marcus câștigătorul primei Încercări. I s-a dat ca premiu un pumnal și…

— *Cum*?

— El s-a întors primul…

— Pentru că *a trișat…*

Se deschide ușa și intră Zak șchiopătând. Mă întind după sabie, pe care bunicul mi-a lăsat-o lângă pat. Cain se bagă între noi înainte să o pot înfige în Broasca Râioasă. Mă ridic și îmi vâr iute picioarele în cizme – n-o să rămân să zac în pat, câtă vreme gunoiul ăsta e la trei metri de mine.

Cain întinde degetele golite de sânge și-l cercetează pe Zak.

— Vrei să spui ceva.

— Ar trebui s-o vindecați, zice Zak, cu venele de la gât umflate și scuturând din cap ca un câine când iese din apă. Încetează! îi strigă Profetului. Încetează să-mi mai umbli în minte. Fă-o bine și gata, da?

— Te simți vinovat, ticălosule?

Încerc să trec pe lângă Cain, dar Profetul mă blochează cu o iuțeală surprinzătoare.

— Nu spun că am trișat, zice Zak aruncându-i o privire lui Cain. Spun că ar trebui s-o vindecați. Atât.

Cain îl fixează pe Zak cu trupul complet nemișcat. Aerul parcă se deplasează și devine tot mai dens. Profetul îl citește, o simt și eu.

— Tu și Marcus v-ați găsit unul pe celălalt, se încruntă Cain. Ați fost… conduși unul către celălalt… dar nu de unul dintre Profeți. Nici de comandant.

Profetul închide ochii, ca și cum ar asculta mai concentrat, apoi îi deschide din nou.

— Ei? Ce-ai aflat? întreb eu.

— Destul cât să mă conving că Profeții au datoria s-o vindece pe Aquilla. Dar nu suficient cât să mă conving că frații Farrar n-au luptat cinstit.

— De ce nu te uiți în mintea lui Zak, așa cum faci cu alții, și pe urmă…

— Puterile noastre nu sunt nelimitate. Nu putem pătrunde în mințile celor care au învățat să se protejeze.

Îl măsor din priviri pe Zak. De unde naiba a învățat el cum să facă să nu-i citească Profeții gândurile?

— Aveți amândoi o oră să plecați de pe teritoriul școlii, spune Cain. Îi voi spune comandantului că v-am scutit de toate îndatoririle pentru azi. Plimbați-vă, duceți-vă în piață, la bordel, nu-mi pasă unde. Nu vă întoarceți la Academie până seara și nu vă apropiați de infirmerie. Ați înțeles?

Zak se încruntă.

— De ce trebuie să plecăm?

Pentru că mintea ta, Zacharias, e un iad de gânduri negre. Iar a ta, Veturius, răsună atât de asurzitor de gânduri de răzbunare, încât nici nu mai aud altceva. Gândurile astea nu-mi vor îngădui să fac ceea ce trebuie ca s-o tămăduiesc pe Aquilla. Așa că trebuie să plecați. Acum.

Cain se trage într-o parte. Eu și Zak ieșim pe ușă parcă împotriva voinței noastre. Zak se grăbește să se îndepărteze de mine, dar eu am întrebări la care aștept răspuns și nu intenționez să-l las să scape așa ușor. Îl prind din urmă.

— De unde ați știut unde eram? De unde a știut comandantul?

— Are metodele ei.

— Ce metode? Ce i-ai arătat lui Cain? Și cum faci să nu-l lași să-ți intre în minte? Zak!

Îl apuc de umăr și-l întorc cu fața spre mine. Îmi dă mâna deoparte, dar nu pleacă.

— Toate pălăvrăgelile alea despre djinni și efriți, despre ghuli și duhuri nu-s doar vorbe în vânt, Veturius. Nu-s doar legende. Creaturile din legende sunt adevărate. Vin după noi. Apăr-o pe Helene. Este singurul lucru la care te pricepi.

— Ce-ți pasă ție de ea? Fratele tău a chinuit-o ani în șir, iar tu n-ai scos o vorbă să-l oprești!

Zak privește spre terenurile de instrucție pline de nisip, pustii la ora asta.

— Știi care-i lucrul cel mai groaznic din toată povestea asta? spune el încet. Era cât pe ce să-l las în urma mea pentru totdeauna. Cât pe ce să fiu liber.

Nu mă așteptam să aud asta. Încă de când am venit la Blackcliff, n-a existat Marcus fără Zak. Al doilea născut dintre gemenii Farrar e mai apropiat de fratele lui decât propria-i umbră.

— Dacă vrei să te eliberezi de el, de ce-i ții partea de fiecare dată? De ce nu-l înfrunți?

— Am fost împreună prea multă vreme, clatină Zak din cap, iar acolo unde masca nu s-a contopit complet, fața îi rămâne impenetrabilă. Nu știu cine sunt fără el.

Iese pe porțile din față, iar eu nu-l urmez. Trebuie să-mi limpezesc mintea. Mă îndrept spre turnul de pază de la răsărit, îmi pun un ham și cobor în rapel spre dune.

Nisipul se învolburează în jurul meu. Sunt complet confuz. Pornesc împleticit de-a lungul stâncilor, urmărind la orizont răsăritul palid. Vântul e mai puternic, mai fierbinte și mai insistent. În timp ce merg, parcă văd forme născându-se din nisip, siluete care se rotesc și dansează, hrănindu-se din furia vântului. Șoapte străbat aerul și mi se pare că aud un sunet pătrunzător al unui râs sălbatic.

„Creaturile din legende sunt adevărate. Vin după noi”.

Oare Zak încearcă să-mi spună ceva despre următoarea Încercare? Îmi sugerează că mama s-a înhăitat cu demoni? Așa a reușit să ne saboteze pe mine și Hel? Îmi spun mie însumi că astfel de gânduri sunt ridicole. Una este să crezi în puterea Profeților, dar cum să accepți că există djinni ai focului și ai răzbunării, sau efriți legați de elemente precum vântul, marea și nisipul? Poate că Zak pur și simplu a cedat sub presiunea primei Încercări.

Mamie Rila obișnuia să ne spună pe vremuri povești cu duhuri. Ea era *Kehanni,* povestitoarea tribului nostru, și țesea o întreagă lume cu vocea ei, cu o fluturare de mână sau cu un gest din cap. Unele dintre legendele acelea mi-au rămas în minte ani în șir: Zburătorul și ura lui pentru Cărturari; priceperea efriților de a trezi în oameni puteri magice ascunse; ghuli flămânzi de suflete care se hrănesc cu durere ca vulturii cu hoituri.

Dar sunt numai povești.

Vântul îmi aduce la urechi suspine repetate. La început mă gândesc că mi se pare și mă cert că las discuția cu Zak despre duhuri să pună stăpânire pe mine. Dar suspinele sunt mai puternice. În fața mea, la poalele potecii șerpuite care duce spre casa comandantului, e prăbușită o siluetă măruntă.

Este sclava cu ochi aurii. Cea pe care Marcus a strâns-o de gât aproape s-o omoare. Cea pe care am văzut-o fără viață în coșmarul cu câmpul de luptă.

Se ține cu o mână de cap, iar cu cealaltă bate aerul, murmurând ceva printre oftaturi. Se clatină pe picioare, se prăbușește la pământ, pe urmă se ridică trudnic. Se vede limpede că nu se simte bine, că are nevoie de ajutor, încetinesc, gândindu-mă să mă întorc și să plec. Îmi vin iarăși în minte câmpul de bătălie și spusele primului meu ucis cum că toți cei de-acolo au murit de mâna mea.

„Stai departe de ea, Elias”, mă somează o voce îngrijorată. „Nu te ocupa de ea”.

De ce să stau departe? Câmpul de bătălie a fost doar o viziune a Profeților despre viitorul meu. Poate că ar trebui să le arăt ticăloșilor că am de gând să mă împotrivesc acelui viitor. Că nu-l voi accepta.

Am mai stat odată ca prostul în fața acestei fete. L-am văzut pe Marcus învinețind-o și n-am făcut nimic. Nu mai ezit nicio clipă și mă îndrept spre ea.

21.

Laia

Este fiul comandantului. Veturius.

De unde a apărut? Îl împing violent, apoi îmi pare rău imediat. Orice elev obișnuit de la Blackcliff m-ar bate pentru că l-am atins fără permisiunea lui, iar el e mai mult decât atât, este aspirant și odrasla comandantului. Trebuie să mă întorc, dar slăbiciunea care m-a chinuit toată dimineața este tot mai puternică. Cad pe nisip după câțiva pași, transpir și îmi vine să vomit.

„Infecție”. Cunosc semnele. Ar fi trebuit s-o las pe bucătăreasă să-mi îngrijească rana astă-noapte.

— Cu cine vorbeai? mă întreabă Veturius.

— C-cu… cu nimeni, domnule aspirant.

„Nu-i poate vedea toată lumea”, a spus Teluman despre ghuli.

E clar că Veturius nu poate.

— Arăți groaznic, zice el. Vino la umbră.

— Nisipul. Trebuie să i-l duc, altfel…

— Stai jos.

Nu-i o simplă propunere. Ridică el coșul și mă conduce de mână la umbra stâncii, unde mă așază pe un bolovan.

Risc să-i arunc o privire și îl văd uitându-se spre orizont. Masca lui reflectă zorii așa cum apa reflectă soarele. Chiar și la câțiva pași distanță, totul în el emană violență, de la părul negru tuns scurt și mâinile mari până la faptul că fiecare mușchi îi este dăltuit perfect. Bandajele din jurul antebrațelor și zgârieturile de pe față și de pe dosul palmelor îl fac să arate chiar și mai fioros.

Are o singură armă, un pumnal prins la cingătoare. Dar e o Mască. Nu are nevoie de arme pentru că este chiar el una, mai ales în fața unei sclave care abia dacă-i ajunge la umăr. Încerc să o iau repede la picior, dar trupul mi-e prea greu.

— Cum te cheamă? Nu mi-ai spus.

Îmi umple coșul cu nisip fără să mă privească.

Îmi amintesc cum comandantul m-a întrebat același lucru și ce lovitură am încasat pentru că i-am răspuns.

— Sclavă.

El tace o clipă.

— Spune-mi numele tău adevărat.

Deși le-a rostit calm, cuvintele lui sunt un ordin.

— Laia.

— Laia, repetă el. Ce ți-a făcut?

Ce ciudat mi se pare că o Mască poate vorbi așa, că vocea tunătoare de bariton poate oferi mângâiere! Aș putea închide ochii și nici n-aș mai ști că vorbesc cu o Mască.

Dar nu trebuie să am încredere în această voce. E fiul *ei.* Dacă se arată îngrijorat, pesemne că are un motiv – și nu unul în favoarea mea.

Îmi dau deoparte încet eșarfa. Vede litera K și ochii i se aprind în spatele măștii. Citesc în ei, pentru o clipă, tristețe și furie. Când vorbește din nou, tresar.

— Îmi dai voie?

Ridică mâna și abia simt când degetele lui mă pipăie în jurul rănii.

— Pielea frige, spune el și ridică coșul cu nisip. Rana e urâtă. Ai nevoie de îngrijiri.

— Știu, îi spun. Comandantul a vrut nisip, iar eu n-am avut timp să... să...

Fața lui Veturius dispare o clipă, iar eu mă simt ciudat de ușoară. Apoi e aproape, destul de aproape încât să-i simt

căldura corpului. Mă copleșește un miros de cuișoare și de ploaie. Pune brațele în jurul meu, hotărât și blând în același timp și mă ridică.

— Dă-mi drumul!

Îmi adun puterile și-l împing. Ce face? Unde mă duce?

— Cum ai de gând să urci stânca? mă întreabă el. Abia stai în picioare.

Pașii lui mari ne poartă ușor în sus pe poteca șerpuită. Oare chiar mă crede atât de proastă încât să-i accept „ajutorul”? Nu-i decât un truc pus la cale cu maică-sa. Probabil că mă așteaptă pedepse noi. Trebuie să scap de el.

Dar în timp ce merge, mă lovește alt val de amețeală și-l apuc de gât până când îmi trece. Dacă mă țin destul de strâns, n-o să mă poată arunca pe dune. Nu fără să-l trag și pe el după mine.

Privirea îmi cade din nou pe bandajele de pe brațele lui și-mi amintesc că prima Încercare s-a terminat ieri. Veturius vede unde mă uit.

— Sunt doar niște zgârieturi, spune el. Profeții m-au lăsat pentru prima încercare în mijlocul Marelui Deșert. După câteva zile fără apă, cădeam una-două.

— Te-au lăsat în Deșert?

Mă cutremur. Toată lumea a auzit de locul acela. Față de el, teritoriile Tribalilor par aproape locuibile.

— Și ai reușit să supraviețuiești? mă mir eu. Măcar te-au avertizat?

— Profeților le plac surprizele.

În ciuda amețelii, cuvintele lui nu rămân fără impact asupra mea. Dacă aspiranții nu știu ce se va întâmpla în timpul Încercărilor, cum aș putea afla eu?

— Comandantul nu știe ce vă așteaptă?

De ce-i pun atâtea întrebări? N-am dreptul s-o fac. Probabil că rana mi-a luat mințile. Dar dacă asta îl deranjează pe Veturius, nu lasă să se vadă.

— S-ar putea. Nu contează. Chiar dacă știe, nu mi-ar spune mie.

Mama lui nu vrea să iasă învingător? O parte din mine se miră de ciudățenia relației lor. Pe urmă îmi amintesc că sunt Războinici. Războinicii sunt altfel.

Veturius pornește pe creastă, se apleacă pe sub rufele atârnate pe frânghie și se îndreaptă spre culoarul sclavilor. Mă

duce în brațe până în bucătărie și mă așază pe o bancă de lângă masa de lucru. Izzi, care freca podeaua, scapă peria și se uită la noi cu gura căscată. Privirea bucătăresei cade pe rana mea și clatină din cap.

— Ucenică, zice bucătăreasa. Du nisipul sus. Dacă întreabă comandantul de sclavă, spune-i că s-a îmbolnăvit și o îngrijesc ca să se poată întoarce la muncă.

Izzi ia fără zgomot coșul cu nisip și dispare. Mă cuprinde un val de greață și sunt silită să-mi las capul între picioare câteva momente.

— Rana Laiei s-a infectat, spune Veturius, după ce pleacă Izzi. Ai sevă din rădăcină de sânger?

Bucătăreasa nu-și arată mirarea că fiul comandantului îmi spune pe nume.

— Rădăcina de sânger e prea scumpă pentru cei ca noi. Am praf din rădăcină de sumac și ceai din lemn sălbatic.

Veturius se încruntă și-i dă bucătăresei aceleași instrucțiuni pe care i le-ar fi dat și bunicu'. Ceai de lemn sălbatic de trei ori pe zi, curățarea rănii cu praf de sumac și niciun fel de bandaj. Pe urmă se întoarce spre mine.

— Caut niște sevă din rădăcină de sânger și-ți aduc mâine. O să te faci bine. Bucătăreasa se pricepe la leacuri.

Dau din cap, fără să știu dacă să-i mulțumesc, continuând să aștept să dezvăluie adevăratul scop pentru care m-a ajutat. Dar el nu mai spune nimic și pare mulțumit de reacția mea. Își îndeasă mâinile în buzunare și iese pe ușa din spate.

Bucătăreasa cotrobăie prin dulapuri și câteva minute mai târziu stau cu o cană de ceai fierbinte în mâini. După ce-l beau, se așază în fața mea și-i văd cicatricile la câteva degete distanță de mine. Mă uit atentă la ele și nu mi se mai par grotești. O fi din cauză că m-am obișnuit să le văd? O fi din cauză că acum le am și eu pe ale mele?

— Cine e Darin? mă întreabă bucătăreasa, cu o strălucire în ochii ca safirul care mi-o face nespus de familiară. L-ai strigat astă-noapte.

Ceaiul îmi alungă amețeala și mă îndrept de spate.

— E fratele meu.

— Aha.

Bucătăreasa picură ulei de sumac pe o bucată de tifon și îmi tamponează rana. Tresar de durere și strâng tare banca.

— E și el în Rezistență?

— De unde…

„De unde știi asta?” dau să întreb, dar îmi vine mintea la cap și ferec buzele. Bucătăreasa observă schimbarea și continuă.

— Nu-i greu să-ți dai seama. Am văzut o sută de sclavi venind și plecând. Luptătorii din Rezistență sunt întotdeauna diferiți. Nu se dau bătuți niciodată, mai ales după ce ajung aici. Mai au… speranță.

Strâmbă buzele de parcă ar vorbi despre o colonie de criminali bolnavi și nu despre propriul ei popor.

— Nu sunt de partea rebelilor.

Aș vrea să nu fi vorbit. Darin spune că mi se pițigăiază vocea atunci când mint, iar bucătăreasa pare să fi observat și ea asta. De fapt, sunt sigură, după cum mijește ochii.

— Nu sunt proastă, fato. Măcar ai habar ce faci? Comandantul o să afle. Te va tortura și te va ucide. Pe urmă îi va pedepsi pe toți cei cu care crede că te-ai împrietenit. Adică pe Iz, ucenica mea.

— Nu fac nimic greșit…

— A fost odată o femeie, mă întrerupe ea deodată. S-a alăturat Rezistenței. A învățat să amestece pulberi și fierturi încât putea aprinde aerul și preface stâncile în nisip. S-a băgat în asta până peste cap. A făcut lucruri groaznice pentru rebeli, lucruri pe care nici nu le visase. Comandantul a prins-o, la fel cum i-a prins pe mulți. A tăiat-o cu pumnalul și i-a făcut fața praf. A pus-o să înghită cărbuni încinși și i-a distrus glasul. Pe urmă a făcut-o sclavă în casa ei, dar nu înainte să-i ucidă toți cunoscuții. Pe toți cei pe care-i iubea.

„O, nu!” Acum înțeleg înfiorător de clar de unde are bucătăreasa cicatricile. Dă din cap și confirmă groaza de pe chipul meu.

— Am pierdut totul – familia, libertatea – pentru o cauză fără speranță de la început.

— Dar…

— Înainte să vii tu, Rezistența a trimis aici un băiat. Zain. Trebuia să fie grădinar. Nu ți-au povestit despre el?

Aproape că dau din cap că nu, dar mă opresc și îmi încrucișez brațele la piept.

— S-a întâmplat acum doi ani. Comandantul l-a prins. L-a torturat zile în șir în subteranele școlii. Uneori, noaptea, îl

auzeam. Urla. Când a terminat cu Zain, i-a adunat pe toți sclavii rămași la Blackcliff. A vrut să afle cine fusese prieten cu el. Voia să ne învețe minte pe toți pentru că nu l-am denunțat ca trădător. A mai omorât încă trei sclavi, ca să se asigure că am înțeles mesajul, continuă bucătăreasa, fără să-și dezlipească privirea de mine. Noroc că o avertizasem pe Izzi în legătură cu băiatul. Noroc că m-a ascultat.

Bucătăreasa strânge leacurile și le pune la loc într-un dulap. Apucă un satâr și taie o bucată însângerată de carne de pe masa de lucru.

— Nu știu de ce ai fugit de la familia ta și te-ai alăturat ticăloșilor de rebeli, spune ea, aruncând în mine cu vorbele de parcă ar fi pietre. Nici nu-mi pasă. Spune-le că pleci. Cere-le altă misiune, undeva unde să nu faci rău nimănui. Dacă nu, o să mori și doar cerul știe ce-o să se întâmple cu noi ceilalți.

Îndreaptă satârul spre mine, iar eu mă trag înapoi, atentă la tăiș.

— Asta vrei? mă întreabă. Moarte? Să fie torturată Izzi?

Se apleacă spre mine, împroșcându-mă cu stropi de salivă când vorbește. Satârul e la câțiva centimetri de fața mea.

— Asta vrei?

— N-am fugit, izbucnesc eu.

Îmi trec prin minte cadavrul bunicului, irisul ochilor în flăcări ai bunicii, picioarele secerate ale lui Darin.

— N-am vrut să mă înrolez în Rezistență. Bunicii mei – a venit o Mască și…

Îmi mușc limba. „Taci, Laia!” Mă încrunt la femeie și nu sunt deloc surprinsă să văd că-mi aruncă o privire la fel de urâtă.

— Spune-mi motivul adevărat pentru care te-ai alăturat rebelilor, zice ea, și n-o să dezvălui nimănui micul tău secret. Fă-te că nu-ți pasă de mine, și o să-i mărturisesc cât ai clipi hoitarului cu inimă de gheață de sus cine ești cu adevărat.

Înfige satârul în masă și se așază pe scaunul din fața mea, așteptând.

Lua-o-ar naiba! Dacă îi vorbesc despre razie și ce a urmat, tot s-ar putea să mă toarne. Dar dacă nu-i spun nimic, nu mă îndoiesc că se va duce cât ai clipi la comandant. E destul de nebună ca s-o facă.

Nu am de ales.

Îi povestesc despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea, iar ea mă ascultă nemișcată și tăcută. Când termin, am ochii umflați de plâns, dar pe fața mutilată a bucătăresei nu se citește nimic.

Îmi șterg lacrimile cu mâneca.

— Darin e la închisoare, spun eu tremurând. Nu-i decât o chestiune de timp până când îl vor ucide, torturându-l, sau îl vor vinde ca sclav. Trebuie să-l scot de acolo și nu pot singură. Rebelii au spus că mă ajută, dacă spionez pentru ei. Mă poți amenința că-mi dai sufletul Zburătorului însuși, tot nu contează. Darin e tot ce-a mai rămas din familia mea. Trebuie să-l salvez.

Bucătăreasa nu spune nimic. După ce trece un minut, mă gândesc că a ales să nu mă mai ia în seamă. Mă îndrept spre ușă, dar o aud vorbind.

— Mama ta, Mirra...

Când aud numele mamei, întorc capul. Bucătăreasa mă cercetează din priviri.

— Nu semeni cu ea.

Sunt atât de surprinsă, încât nici nu-mi bat capul să mai neg. Bucătăreasa are vreo șaptezeci de ani. Probabil că avea șaizeci pe vremea când părinții mei conduceau Rezistența. Oare cum o chema? Ce rol avea acolo?

— Ai cunoscut-o pe mama?

— Dacă am cunoscut-o? Da, am cunoscut-o. Dar întotdeauna mi-a plăcut mai mult tatăl t-t-tău.

Își drege vocea și scutură iritată din cap. Ciudat. N-am mai auzit-o bâlbâindu-se.

— Era un om bun. Un om deș-deștept. Nu-nu ca m-m-m-mama ta.

— Mama mea era Leoaica.

— Mama ta nu – nu merită vorbele astea, zice bucătăreasa, și vocea i se transformă în mârâit. Nu asculta-ta nici-niciodată decât de ego-egoismul ei. *Leoaica!* Ha! Ea este mo-mo-motivul pentru care s-sunt eu aici.

Își pierde suflul, ca și cum ar face o criză, dar se luptă să depășească momentul, hotărâtă să spună ce are de spus.

— Leoaica, Rezistența și planurile lor mărețe. Trădători. Mincinoși. Ne-nebuni.

Se ridică și se întinde după satâr.

— Să n-ai încredere în ei.

— Nu am de ales, spun. Sunt nevoită.

— Te vor folosi, spune ea tremurând și se prinde de marginea mesei, abia gâfâind ultimele cuvinte. Te fo-fo-folosesc. Și pe-pe-pe urmă te-te aruncă la lupi. Te-am avertizat. Ține minte. Te-am avertizat.

22.

Elias

Mă întorc la Blackcliff exact la miezul nopții, îmbrăcat în armură completă de luptă și înarmat până-n dinți. După Încercarea Curajului, n-am de gând să mă mai las surprins desculț și doar cu un pumnal cu care să mă apăr.

Ard de nerăbdare să știu dacă Hel se simte bine, dar rezist ispitei de a mă duce la infirmerie. Ordinul lui Cain să mă țin departe n-a lăsat loc de discuții.

Trec de paznicii de la poartă și sper din tot sufletul să nu dau cumva peste mama. Mă tem că aș răbufni, dacă o văd, mai ales după ce am aflat că tocmai uneltirile ei aproape au ucis-o pe Helene. Și mai ales după ce am văzut azi-dimineață ce i-a făcut sclavei.

Când am văzut acel K scrijelit în carnea fetei – *Laia* –, am încleștat pumnii și mi-am imaginat pentru o clipă minunată cum ar fi să-i provoc și eu o durere asemănătoare comandantului. „Să văd cum i-ar plăcea, scorpia!” Am vrut, în același timp, să fug rușinat de lângă Laia. Asta pentru că femeia care îi făcuse răul acela diavolesc are același sânge ca mine. Este jumătate din mine însumi. Propria mea reacție – dorința neostoită de a reacționa violent – stă dovadă.

„Eu nu sunt ca ea”.

Sau sunt? Mă gândesc din nou la coșmarul cu câmpul de bătălie. Cinci sute treizeci și nouă de cadavre. Până și comandantului i-ar fi greu să ia atâtea vieți. Dacă Profeții au dreptate, nu sunt ca mama. Sunt mai rău.

„Vei deveni tot ceea ce urăști”, mi-a spus Cain, când încă mă gândeam să dezertez. Cum s-ar fi putut oare să renunț la mască și să devin un om mai rău decât cel căruia i-am văzut roadele pe câmpul de luptă?

Pierdut în gânduri, mă duc spre camera mea fără să observ nimic deosebit în cazarma Țestelor. După o clipă, însă, îmi dau seama. Leander nu sforăie, iar Demetrius nu mormăie prin somn numele fratelui său. Ușa lui Faris nu e deschisă, ca aproape de fiecare dată.

Cazarma este pustie.

Scot săbiile din teacă. Nu aud decât sfârâitul lămpilor cu ulei care pâlpâie pe pereții negri.

Una câte una, se sting toate lămpile. Pe sub ușa de la un capăt al holului se strecoară fum cenușiu, care se învârtejește apoi în niște nori ca de furtună. Îmi dau seama într-o clipă ce se petrece.

A început a doua Încercare, Încercarea Șireteniei.

— Fii atent! strigă o voce din spatele meu.

Helene – *vie* – dă buzna pe ușa din spatele meu, înarmată complet și fără niciun fir de păr nelalocul lui. Aș vrea s-o iau în brațe, dar în loc de asta mă arunc la pământ, în timp ce niște stele metalice tăioase ca briciul zboară prin aer fix pe unde era cu o clipă în urmă gâtul meu.

Stelele sunt urmate de un trio de atacatori iviți din fum ca niște șerpi care se descolăcesc. Sunt mlădioși și iuți, cu corpurile și fețele înfășurate în pânze negre, funerare. Înainte să apuc să mă ridic, unul dintre asasini îmi pune sabia la gât. Mă rostogolesc într-o parte și dau să-i retez picioarele, dar lovitura mea nu întâlnește decât aer.

Ciudat, era acolo, iar acum…

Lângă mine, sabia Helenei strălucește ca argintul viu și se luptă cu un asasin care vrea s-o împingă spre fum.

— Bună seara, Elias, strigă ea pe deasupra lucirilor paloșelor. Îmi prinde privirea și un zâmbet irezistibil îi luminează chipul. Ți-a fost dor de mine?

Nu apuc să-i răspund. Ceilalți doi asasini vin iute spre mine și, deși lupt cu amândouă săbiile, nu-i pot dovedi. În cele din urmă, sabia din mâna stângă își atinge ținta și se înfige în pieptul unui adversar. Simt cum mă cuprinde bucuria însetată de sânge a victoriei.

Pe urmă, atacatorul pâlpâie și dispare.

Încremenesc, îndoindu-mă de ce am văzut. Celălalt asasin profită de șovăiala mea și mă împinge în fum.

Parcă aș fi fost aruncat în cea mai întunecoasă și mai neagră pivniță din Imperiu. Încerc să-mi găsesc drumul, dar îmi simt picioarele ca de plumb, iar peste câteva clipe mă prăbușesc inert pe pardoseală. O altă stea metalică tăioasă spintecă aerul și abia dacă observ că mi-a atins brațul. Săbiile îmi cad pe pardoseala din hol, iar Helene țipă. Sunetele sunt mute, de parcă le-aș auzi prin apă.

„Otravă”. Cuvântul mă aduce în simțiri. „Fumul e otrăvitor”.

Pipăi pe jos după săbii cu ultimele puteri și mă târăsc afară din pâcla aceea neagră. Câteva guri de aer proaspăt îmi limpezesc mintea și observ că Helene a dispărut. Cercetez fumul, încercând să-i dau de urmă, și dintr-odată apare alt asasin.

Mă ghemuiesc ca să mă feresc de sabia lui, intenționând apoi să sar și să-l prind cu brațele, ca să-l pun la pământ. Dar când pielea mea atinge pielea lui, mă cuprind fiori de gheață, mi se taie respirația și mă trag înapoi. Parcă mi-aș fi scufundat brațul într-o găleată cu gheață. Asasinul pâlpâie și dispare, doar ca să reapară câțiva metri mai încolo.

„Nu sunt ființe omenești”, îmi dau seama. Îmi răsună în minte vorbele lui Zak. „Creaturile din legende sunt adevărate. Vin după noi”. La naiba! Iar eu crezusem că presiunea Încercării îl dăduse gata. Cum e cu putință? Cum au reușit Profeții…

Asasinul îmi dă târcoale, așa că las întrebările pe mai târziu. Nu mai contează cum a ajuns aici această creatură. Cum s-o ucid, asta-i întrebarea.

Îmi atrage atenția o strălucire argintie – mâna înmănușată a Helenei pe pardoseală, în timp ce încearcă să iasă din fum. O trag afară, dar e prea amețită să poată sta în picioare, așa că o arunc pe umăr și o iau la fugă pe hol. După ce mă îndepărtez suficient, o las jos și mă întorc să înfrunt dușmanii.

Se năpustesc toți trei asupra mea cât ai clipi, mișcându-se prea iute ca să pot contraataca. În jumătate de minut mă aleg cu crestături pe toată fața și cu o gaură în brațul stâng.

— Aquilla! strig, iar ea se străduiește să se ridice în picioare. Dă-mi și tu o mână de ajutor, ce zici?

Scoate sabia și se avântă în luptă, silindu-i pe doi dintre atacatori să se retragă.

— Sunt duhuri, Elias, strigă Helene. Duhuri, toată ziua!

„La naiba!” Măștile sunt antrenate să lupte cu sabia, cu alte arme, cu mâinile goale, călare sau în bărci, legate la ochi sau înlănțuite, fără să doarmă, fără să mănânce. Dar nimic, niciodată, nu ne-a învățat cum să luptăm împotriva unui adversar despre care se presupune că nu există.

Cum suna profeția aceea blestemată? *Șiretenia să-și păcălească adversarii*. Înseamnă că există o cale de a ucide aceste creaturi. Trebuie să aibă un punct slab. Nu-mi rămâne decât să-mi dau seama care.

„Ofensiva Lemockles”. Bunicul a creat el însuși genul ăsta de ofensivă. „O serie de atacuri la corp care îți permit să identifici slăbiciunile unui luptător”.

Atac la cap, apoi la picioare, la brațe, la tors. Pumnalul pe care i-l înfig duhului în piept trece de tot prin el și cade zăngănind pe pardoseală. Duhul nici nu încearcă să blocheze arma. Mai degrabă ridică brațele să-și protejeze gâtul.

În spatele meu, Helene cere ajutor, atacată de celelalte două duhuri. Unul ridică un pumnal deasupra inimii ei, dar nu apucă să-l coboare, pentru că îi retez gâtul cu sabia.

Capul duhului se rostogolește pe jos, iar eu mă înfior de țipătul nepământean care umple holul. Peste câteva secunde, capul și trupul care l-a susținut dispar.

— Ai grijă în stânga, strigă Helene.

Spintec aerul cu sabia în stânga mea, fără să mă uit. O mână mi se încleștează de încheietură și brațul îmi amorțește până la umăr, dar pe urmă sabia mea își atinge ținta, capul cade și un alt urlet nefiresc străpunge aerul. Atacul se domolește. Ne dă târcoale ultimul duh.

— Mai bine ai fugi, îi spune Helene creaturii. O să mori.

Duhul se uită de la unul la altul și se repede la Helene. „Mereu mă subestimează”. S-ar părea că și duhurile fac la fel. Se apleacă și se eschivează pe sub brațele lui, agilă ca o dansatoare, apoi îi retează capul dintr-o singură lovitură. Duhul dispare, fumul se împrăștie și în cazarmă se face liniște, ca și cum ultimul sfert de oră nici n-ar fi existat.

— Asta a fost!

Helene face ochii mari, iar eu acopăr un flanc fără să fie nevoie să mi se spună. Mă întorc la timp ca să văd un pumnal zburând prin aer. Mă ratează cu puțin, iar Helene trece pe lângă mine într-un vârtej argintiu și blond.

— Marcus, spune ea. Mă ocup eu de el.

— Așteaptă, proasto! Poate-i o capcană.

Dar ușa s-a trântit deja în urma ei, iar eu aud săbii lovindu-se între ele, apoi pârâitul de os sub lovitura de pumn.

Mă năpustesc afară din cazarmă și o văd pe Helene atacându-l pe Marcus, care se ține cu o mână de nasul însângerat. Ochii Helenei sunt niște fante feroce și o văd pentru prima oară așa cum pesemne că o văd ceilalți – ucigașă, fără remușcări. O Mască.

Deși vreau să-i sar în ajutor, rămân pe loc, cercetând terenul întunecat din jur. Dacă Marcus e aici, Zak nu poate fi prea departe.

— Te-ai vindecat de tot, Aquilla?

Marcus face o fentă cu sabia spre stânga. Când Helene contraatacă, el rânjește.

— Noi doi avem niște treburi neterminate, zice el măsurând-o din priviri. Știi ce m-am întrebat mereu? Dacă te-aș viola, ar semăna cu felul în care lupt cu tine. Aceiași mușchi zvelți, explozia de energie…

Helene îi arde un pumn care îl trântește pe Marcus pe spate, cu gura însângerată. Îl calcă pe brațul înarmat și-i pune sabia la gât.

— Ticălos împuțit! scuipă ea vorbele. Dacă ai avut noroc și m-ai rănit în pădure, nu înseamnă că nu mai sunt în stare să-ți împrăștii măruntaiele cu ochii închiși.

Dar Marcus îi zâmbește răutăcios, neimpresionat de tăișul care-i apasă gâtul.

— Ești a mea, Aquilla. Îmi aparții și știm asta amândoi. Mi-au spus Profeții. Nu te mai osteni și alătură-mi-te de pe acum!

Helene se albește la față. În ochii ei se vede o furie întunecată, disperată, furia unui om cu mâinile legate și un cuțit la jugulară. Doar că Helene e cea care ține sabia. Ce naiba se-ntâmplă cu ea?

— Niciodată!

Tonul ei nu se potrivește cu forța pe care i-o dă sabia din mână. Ca și cum ar ști, începe să tremure.

— Niciodată, Marcus!

Îmi atrage atenția o licărire în întunericul de lângă cazarmă. Mă-ndrept deja într-acolo și zăresc părul castaniu deschis al lui Zak și lucirea unei săgeți care spintecă aerul.

— Jos, Hel!

Se aruncă la pământ, iar săgeata îi trece inofensivă pe deasupra umărului. Îmi dau seama pe loc că n-a fost nicio secundă cu adevărat în pericol, cel puțin nu din partea lui Zak. Nici măcar un cinciar chior cu o braț schilod n-ar fi ratat o lovitură atât de ușoară.

Scurtul moment de neatenție este exact ce-i trebuie lui Marcus. Mă aștept s-o atace din nou pe Hel, dar el se rostogolește și fuge în noapte, încă rânjind, cu Zak urmându-l îndeaproape.

— Ce naiba a fost asta? urlu la Helene. Puteai să-l tai bucăți și *te-ai blocat?* Ce tâmpenii bolborosea…

— Nu-i momentul, spune Helene, cu vocea încordată. Trebuie să plecăm din locul ăsta deschis. Profeții încearcă să ne ucidă.

— Spune-mi ceva ce nu știu…

— Nu, exact *asta* înseamnă a doua Încercare, Elias. Profeții vor încerca în mod efectiv să ne omoare. Mi-a spus Cain după ce m-a vindecat. Încercarea va dura până în zori. Trebuie să fim destul de deștepți și să ne evităm ucigașii – oricine sau orice ar fi.

— Atunci, avem nevoie de o bază, spun eu. Aici, afară, oricine ne poate doborî cu o săgeată. În catacombe nu avem vizibilitate, iar cazărmile sunt prea înghesuite.

— Acolo, îmi arată Helene turnul de pază dinspre răsărit, cel care se ridică deasupra dunelor. Legionarii care-l păzesc pot pune o santinelă la intrare, iar înăuntru e un spațiu bun de luptă.

Ne ducem spre turn, strecurându-ne la adăpostul pereților și al umbrelor. La ora asta nu-i pe-afară picior de elev sau de centurion. Peste Blackcliff domnește liniștea, iar vocea mea sună neobișnuit de tare. O cobor până la șoaptă.

— Mă bucur că te simți bine, spun.

— Ai fost îngrijorat, așa-i?

— Sigur că am fost îngrijorat. Credeam că ai murit. Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva…

Mi-e greu până și să mă gândesc la asta. O privesc pe Helene direct în față, dar ea îmi întâlnește privirea doar o clipă, apoi se uită în altă parte.

— Da, aveai și de ce să fii îngrijorat. Am auzit că m-ai cărat până la turn plină de sânge.

— Așa e. Și n-a fost plăcut deloc. Mai ales că puțeai.

— Îți sunt datoare, Veturius.

Ochii ei se înmoaie, iar partea din mine oțelită de antrenamentele de la Blackcliff clatină din cap. Doar nu începe chiar acum să se poarte cu mine ca o fată.

— Cain mi-a spus tot ce ai făcut pentru mine din secunda în care ne-a atacat Marcus. Vreau să știi că...

— Și tu ai fi făcut la fel, i-o retez eu aspru, mulțumit că își încordează din nou corpul și că ochii îi devin de gheață.

„Mai bine gheață decât căldură. Mai bine forță decât slăbiciune”.

Între mine și Helene au apărut lucruri nespuse, lucruri care mă fac să mă simt altfel atunci când îi văd pielea dezgolită sau stângăcia pe care i-o provoacă faptul că îmi fac griji pentru ea. După atâția ani de prietenie directă și deschisă, nu știu ce înseamnă aceste lucruri. Știu însă că nu-i momentul acum să ne gândim la ele. Nu și dacă vrem să supraviețuim celei de-a doua Încercări.

Probabil că a înțeles și ea. Îmi face semn să trec în față și mergem spre turnul de pază fără să vorbim. Când ajungem la baza lui, îmi permit să mă relaxez o clipă. Turnul este chiar pe marginea stâncilor și domină spre est dunele, iar spre vest, Academia. Zidul de pază de la Blackcliff se întinde de aici spre nord și spre sud. Din vârful turnului vom putea vedea orice amenințare înainte să ajungă la noi.

La jumătatea urcușului pe scara interioară, Helene încetinește în spatele meu.

— Elias.

Simt un avertisment în vocea ei și trag ambele săbii – singurul lucru care mă salvează. Aud un strigăt de sub noi, încă unul de deasupra noastră și dintr-odată casa scărilor se umple de ecoul loviturilor de săgeți și de scârțâitul cizmelor. Un detașament întreg de legionari năvălește în jos pe scări, lăsându-mă confuz o clipă, apoi toți se năpustesc asupra mea.

— Legionari! le strigă Helene. Retragerea! Înapoi!

Aș vrea să-i spun să nu se mai străduiască degeaba. Nu am nicio îndoială, Profeții i-au anunțat pe legionari că în noaptea asta suntem dușmani și că trebuie să ne ucidă de îndată ce ne zăresc. La naiba! *Șiretenia să-și păcălească adversarii.* Ar fi trebuit să ne dăm seama că oricine – de fapt, toată lumea – ne poate fi adversar.

— Spate în spate, Hel!

Spatele ei se lipește de al meu cât ai clipi. Încrucișez săbiile cu soldații care coboară din vârful turnului, în timp ce ea se luptă cu cei care urcă de la bază. Simt cum mă cuprinde furia bătăliei, dar încerc s-o domin și lovesc să rănesc, nu să ucid. Îi cunosc pe unii dintre oamenii ăștia. Nu-i pot măcelări pur și simplu.

— Fir-ar să fie, Elias! strigă Helene.

Unul dintre legionarii pe care i-am rănit a trecut de mine și i-a crestat ei brațul cu sabia.

— *Luptă!* țipă ea. Sunt Războinici, nu o adunătură de Barbari!

Hel respinge trei soldați de jos și doi de sus, dar mai vin alții. Eu ar trebui să curăț scara, ca să ne croim drum spre vârful turnului. Este singurul mod în care putem evita să murim înjunghiați.

Mă las copleșit până la urmă de furia luptei și îmi fac loc în sus pe scări, fluturând săbiile. Spintec cu o sabie măruntaiele unui legionar, iar cu cealaltă retez un cap. Dar casa scării nu-i destul de largă pentru două săbii. Pun una în teacă și trag un pumnal pe care îl înfig în rinichii celui de-al treilea soldat, apoi în inima celui de-al patrulea. În câteva secunde, drumul în sus e liber, iar noi ne repezim pe scări. Ajungem în vârful turnului de pază, unde descoperim că ne așteaptă și mai mulți soldați.

„Ai de gând să-i omori pe toți, Elias? Câți vrei să mai adaugi pe răboj? Patru ai ucis deja – încă zece? Cincisprezece? Exact la fel ca mama ta. La fel de rapid ca ea. La fel de nemilos”.

Corpul îmi încremenește, ca niciodată în bătălie, și inima preia controlul. Helene strigă, spintecă, ucide, se apără, în timp ce eu rămân nemișcat. Pe urmă e prea târziu să lupt, pentru că mă înșfacă o brută cu maxilar uriaș și cu brațele ca niște trunchiuri de copaci.

— Veturius! zice Helene. Mai vin și alți soldați dinspre nord.

— Mrffgg.

Legionarul uriaș mi-a lipit fața de zidul turnului și îmi apasă capul ca și cum ar vrea să mi-l zdrobească. M-a fixat cu genunchiul și nu mă pot mișca nici măcar un centimetru.

Pentru o clipă, îi admir tehnica. Și-a dat seama că nu mi-ar fi putut ține piept ca luptător și a folosit împotriva mea surpriza și mărimea lui colosală.

Dar admirația mea pălește când încep să văd stele verzi. „Viclenie! Trebuie să te folosești de viclenie”. Însă timpul vicleniei a trecut. N-ar fi trebuit să mă las distras. Ar fi trebuit să străpung pieptul soldatului cu sabia înainte să poată pune mâna pe mine.

Helene se descotorosește de atacatorul ei și vine să mă ajute. Mă apucă de centură ca și cum ar vrea să mă scoată de sub uriaș, dar el o împinge deoparte.

Soldatul mă trage de-a lungul zidului spre un crenel și pe urmă mă împinge prin el, ținându-mă spânzurat de gât deasupra dunelor, așa cum ar ține un copil o păpușă de cârpă. Sub picioarele mele se cască două sute de metri de prăpastie flămândă. În spatele celui care m-a capturat pe mine, o mare de legionari încearcă s-o pună jos pe Helene, reușind s-o țină cu greu, pentru că se zbate și scuipă ca o pisică prinsă într-o plasă.

„Mereu victorioși”. Îmi răsună în minte vocea bunicului. „Mereu victorioși”. Înfig degetele în tendoanele brațelor brutei, încercând să mă eliberez.

— Am pariat zece mărci pe tine, spune soldatul și pare sincer îndurerat. Dar ordinele sunt ordine.

Pe urmă îmi dă drumul și mă lasă să cad.

Căderea durează o veșnicie și în același timp doar o secundă. Inima îmi sare în gât, stomacul mi se strânge și apoi, brusc, cu o smucitură care îmi zguduie craniul, mă opresc din cădere. Dar nu sunt nici mort. Corpul mi se bălăngăne de o frânghie agățată de mijloc.

Helene mă trăsese de centură – probabil că atunci atașase coarda. Asta înseamnă că la celălalt capăt se află ea. Asta înseamnă că pesemne o vor arunca și pe ea peste parapet, iar dacă eu rămân atârnat de frânghie ca un păianjen bolnav, o să cădem amândoi cât se poate de repede și de rău direct în lumea de apoi.

Îmi fac vânt spre peretele de stâncă și caut un punct de sprijin. Coarda are zece metri lungime, sunt aproape de temelia turnului de pază și aici stânca nu-i chiar atât de abruptă. Văd o lespede de granit ieșind dintr-o crăpătură la câteva palme distanță. Îmi fac vânt acolo, mă ghemuiesc și mă prind cât pot de bine, exact la timp.

De deasupra mea se aude un țipăt și apoi cade ceva blond și argintiu. Mă proptesc zdravăn în picioare și trag de frânghie cât

pot de repede, dar greutatea Helenei în cădere aproape că mă smulge de pe pragul de stâncă.

— Te-am prins, Hel! strig eu, știind cât de îngrozitor se simte atârnând deasupra unui hău de zeci de metri. Rezistă!

Când reușesc s-o trag și pe ea în crăpătură, are ochii înnebuniți de frică și tremură. Cu greu încăpem amândoi pe pragul de piatră, iar Helene mă apucă de umeri, ca să se țină mai bine.

— Suntem în siguranță, spun eu, și bat cu cizma în lespedea de piatră. Avem stâncă solidă sub noi, vezi?

Ea dă din cap că da cu nasul în umărul meu și se agață de mine într-un fel foarte ne-helenesc.

Îi simt formele, în ciuda armurilor pe care le purtăm, și îmi tresare stomacul într-un mod ciudat. Ea se foiește, ceea ce nu îmbunătățește deloc lucrurile, părând la fel de conștientă ca și mine de apropierea trupurilor noastre. Mi se aprind obrajii de la tensiunea care s-a născut deodată. „Concentrează-te, Elias!”

Mă desprind de ea exact când o săgeată se izbește de stâncă lângă noi; am fost văzuți.

— Suntem pradă ușoară pe lespedea asta. Ține, zic eu, deznodând coarda de la centura mea și a ei și punându-i-o în mâini. Leag-o de o săgeată. Leag-o strâns.

Face întocmai, iar eu îmi iau arcul din spate și cercetez peretele de stâncă în căutarea unui ham de coborât. Văd unul atârnând la vreo cinci metri. Este o lovitură pe care aș reuși-o cu ochii închiși, numai că legionarii tocmai trag hamul în sus, înapoi spre turn.

Helene îmi dă săgeata și, înainte ca de deasupra noastră să plouă cu și mai multe proiectile, ridic arcul, întind coarda, apoi trag.

Și ratez.

— La naiba!

Legionarii trag hamul mult prea departe de noi. Le ridică și pe celelalte înșirate pe buza stâncii, le potrivesc în jurul lor și încep să coboare în rapel.

— Elias! strigă Helene și aproape că se aruncă de pe lespede, încercând să evite o săgeată. Trebuie să plecăm de aici.

— Mulțumesc, dar să știi că m-am gândit și eu, răspund, eschivându-mă la rândul meu din fața unei săgeți. Dacă ai tu vreun plan genial, sunt deschis către orice idee.

Helene înhaţă arcul de la mine, îl încordează şi ţinteşte. Peste o secundă, unul dintre legionarii care coborau spre noi se clatină. Îl trage spre ea şi îl scoate din ham. Încerc să ignor bufnetul corpului când se izbeşte de dune. Hel eliberează coarda, în timp ce eu apuc hamul şi mi-l potrivesc. Pe ea va trebui s-o car eu până jos.

— Elias, şopteşte Helene când îşi dă seama ce avem de făcut. Eu… Eu nu pot…

— Ba poţi! N-o să te las să cazi. Promit.

Trag tare de ham ca să văd cât de bine e ancorat şi sper să ne ţină corpurile noastre de Măşti înarmate până-n dinţi.

— Urcă-te la mine în spate.

O apuc de bărbie şi o silesc să mă privească în ochi.

— Leagă-ne unul de celălalt, ca mai devreme. Pe urmă încolăceşte-ţi picioarele în jurul mijlocului meu. Să nu-mi dai drumul până când nu atingem nisipul.

Face aşa cum i-am spus şi îşi afundă faţa în gâtul meu. Sar de pe lespedea de piatră, iar ea începe să respire scurt şi sacadat.

— Nu te prăbuşi, nu te prăbuşi! o aud murmurând. Nu te prăbuşi, nu…

Pe lângă noi zboară săgeţi trase din turn, iar o parte dintre legionari coboară mai aproape. Trag săbiile din teacă şi se lasă să alunece pe peretele de stâncă. Mă mănâncă palmele să apuc o armă, dar mă abţin – trebuie să mă ţin bine cu amândouă mâinile de opritorul ataşat frânghiilor, ca să nu ne prăbuşim şi să ne zdrobim de pământ.

— Acoperă-mă, Hel!

Strânsoarea coapselor ei slăbeşte şi arcul zbârnâie, în timp ce trage săgeată după săgeată spre urmăritorii noştri.

Buf! Buf! Buf!

Primului strigăt de agonie i se mai alătură unul, şi încă unul, iar Helene trage şi loveşte la fel de iute ca fulgerul. Pe măsură ce coborâm, săgeţile din turn îşi pierd puterea şi zăngănesc inofensiv când se lovesc de armurile noastre, îmi încordez toţi muşchii braţelor ca să putem coborî lin. „Aproape am ajuns… aproape…”

Simt o arsură ascuţită în coapsa dreaptă. Alunecăm vreo cincisprezece metri fără să pot controla opritorul. Helene se agaţă de mine, capul i se smuceşte spre spate şi ţipă, un ţipăt de fată pe care ştiu că n-ar trebui să-l pomenesc vreodată.

— La dracu’, Veturius!

— Iartă-mă, scrâșnesc eu când reușesc să controlez din nou frânghiile. M-au atins. Ne mai urmăresc?

— Nu.

Helene întinde gâtul și se uită spre peretele abrupt de stâncă.

— Se întorc sus, mă anunță ea.

Mi se ridică parul pe ceafa în semn de alertă. Nu văd niciun motiv pentru care soldații să înceteze atacul. Doar dacă știu că se va ocupa altcineva de noi. Mă uit la dunele de dedesubt. Mai avem vreo șaizeci de metri până jos. Nu-mi dau seama dacă e sau nu cineva acolo.

O rafală de vânt dinspre deșert ne izbește de stâncă și aproape că pierd din nou controlul frânghiilor. Helene icnește scurt și brațele i se încordează în jurul meu. Piciorul mă doare rău, dar nu-l iau în seamă – nu-i decât o rană în carne.

Pentru o clipă nu se pare că aud un hohot gros de râs batjocoritor.

— Elias.

Helene scrutează deșertul și știu ce va spune înainte să deschidă gura.

— E ceva acolo…

Vântul îi fură vorbele din gură și spulberă dunele cu o furie neobișnuită. Slăbesc strânsoarea frânghiilor și coborâm mai iute. Nu destul de iute.

O rafală violentă îmi smulge mâinile de pe frânghii și ne oprim brusc. Nisipul dunelor se ridică sub noi într-un vârtej ca o pâlnie. În fața ochilor mei neîncrezători, particulele se întrețes și se unesc în siluete ca de om, cu brațe hrăpărețe și găuri în loc de ochi.

— Ce sunt ăștia?

Helene spintecă inutil aerul cu sabia, lovind tot mai necontrolat.

„Nu sunt făpturi omenești și nu sunt prietenoși”. Profeții au dezlănțuit deja asupra noastră o forță supranaturală. Nu-i mare lucru să-ți dai seama că acum etalează alta.

Mă întind după frânghii. Deja s-au încurcat fără speranță. Durerea îmi explodează în coapsă. Mă uit în jos și văd cum o mână de nisip îmi trage încet săgeata prin carne. Mă grăbesc s-o rup, iar hohotele de râs se aud din nou. Risc să rămân infirm pe viață, dacă săgeata îmi trece prin picior.

Nisipul mă izbește peste față și îmi mușcă din piele, înainte să se adune într-o altă creatură. Cea de acum ne domină fizic, e un munte în miniatură. Deși trăsăturile îi sunt abia definite, tot reușesc să-i disting râsul de lup.

Îmi înăbuș neîncrederea și încerc să-mi amintesc poveștile învățate de la Mamie Rila. Mai devreme am avut de-a face cu duhuri. De data asta este vorba despre ceva mai mare – nu seamănă cu o stafie sau cu un ghul. Despre efriți se știe că ar fi sfioși și temători, în schimb djinnii sunt răutăcioși și vicleni…

— E un djinn! strig tare, ca să acopăr vântul.

Creatura de nisip râde încântată, ca și cum aș gâdila-o și m-aș strâmba la ea.

— *Djinnii au murit, micuțule aspirant.*

Strigătul lui seamănă cu un vânt venit din nord. Pe urmă se trage mai aproape și-și mijește ochii. Din spate se înalță alte făpturi aidoma lui, care dansează și fac tumbe cu zelul unor acrobați la carnaval.

— *I-a nimicit regele tău acum multă vreme, într-un război măreț. Eu sunt Rowan Goldgale, regele efriților de nisip. Voi pune stăpânire pe sufletele voastre.*

— Ce nevoie are un rege al efriților de niște bieți muritori?

Helene încearcă să câștige timp, iar eu descâlcesc disperat frânghiile și slăbesc opritorul.

— *Bieți muritori!*

Efriții din spatele regelui se prăpădesc de râs.

— *Sunteți aspiranți. Zgomotul pașilor voștri se face auzit din nisip până la stele. Ar fi o mare onoare să posedăm suflete ca ale voastre. O să-mi fiți de folos.*

— Ce vrea să spună? mă întreabă neauzit Helene.

— Habar n-am, îi răspund. Ține-l de vorbă.

— De ce să ne iei sclavi, când am putea să… să te slujim de bunăvoie?

— *Fată proastă! În sacii de carne ai trupurilor voastre, sufletele sunt nefolositoare. Trebuie să le trezesc și să le îmblânzesc. Doar atunci mă veți putea sluji. Doar atunci…*

Vocea lui se pierde în vâjâitul vântului, pentru că noi cădem din nou și ne îndepărtăm. Efriții țipă și ne urmăresc, înconjurându-ne și orbindu-ne, desprinzându-mi din nou mâinile de pe frânghii.

— *Luați-i!* le ordonă Rowan.

Simt strânsoarea Helenei slăbind. Un efrit încearcă să se strecoare între noi. Altul îi ia sabia din mână și arcul din spate, strigând de încântare atunci când armele cad pe dune.

Un alt efrit încearcă să ne taie frânghia cu o piatră ascuțită. Trag sabia și o înfig în creatură răsucind-o, sperând că oțelul îi va face felul. Efritul urlă – nu-mi dau seama dacă de durere sau de mânie. Încerc să-i retez capul, dar se învârtejește mai departe, chicotind răutăcios.

„Gândește, Elias!” Asasinii din umbră aveau o slăbiciune. Trebuie să aibă și efriții una. Sunt sigur că Mamie Rila ne-a povestit despre punctele lor vulnerabile, numai că nu reușesc să-mi amintesc acum niciunul.

— Ahhh!

Brațele Helenei se desprind de mine, se mai ține doar cu picioarele. Efriții urlă și își dublează eforturile s-o smulgă de tot. Rowan își pune mâinile pe obrajii ei și începe s-o strângă de față, acoperind-o cu o lumină aurie ca din altă lume.

— *A mea!* spune efritul. *A mea! A mea! A mea!*

Frânghia începe să cedeze. Rana din coapsă îmi sângerează din plin. Efriții o smulg pe Helene din spatele meu și în același timp observ o scobitură în peretele drept al stâncii, care coboară chiar până la deșert. În minte îmi apare Mamie Rila, rostind o incantație la lumina focului de tabără:

Pe efriții de vânt, îi omori cu un colț de stea zburătoare.

Pe efriții de mare, îi omori cu un foc cât un soare.
Pe efriții de nisip, îi omori cu o mare cântare.

Arunc cu sabia în efritul care încearcă să taie frânghia și îmi fac vânt în față. O smulg pe Helene din strânsoarea altor efriți și o împing în scobitura din stânca, fără să iau în seamă strigătele de surpriză și de furie sau mâinile care mă apucă de spate.

— Cântă, Hel! Cântă!

Ea deschide gura, nu știu dacă să strige sau să cânte, pentru că frânghia cedează în cele din urmă și mă prăbușesc. Chipul palid al Helenei se pierde undeva mult deasupra mea. Pe urmă, lumea devine tăcută și albă și nu mai știu nimic.

23.

Laia

Izzi mă găsește după ce ies din bucătărie, încă zguduită de avertismentul bucătăresei. Îmi întinde un teanc de hârtii – specificațiile comandantului pentru Teluman.

— M-am oferit să le duc eu, îmi spune, dar n-a fost de acord.

Îmi croiesc drum prin Serra spre fierăria lui Teluman fără să mă bage nimeni în seamă. Nimeni nu vede K-ul proaspăt, încă însângerat, sub mantia pe care o port. Mă împleticesc când merg, dar e clar că nu sunt singura sclavă rănita. Văd sclavi plini de vânătăi din rândul Cărturarilor. Unii au urme de bici. Alții sunt răniți pe dinăuntru, abia se târăsc, cocoșați.

În Cartierul Aristocraților, trec pe lângă o vitrină cu șei și frâie. Mă opresc scurt în fața ei și propria mea imagine reflectată mă face să tresar. Din geam mă privește o făptură cu ochii înfundați în orbite, parcă bântuită. Pielea îmi este scăldată în sudoare, atât din cauza febrei, cât și din cauza căldurii mereu copleșitoare. Rochia mi s-a lipit de trup, poalele mi se încurcă printre picioare.

„Pentru Darin. Merg mai departe. „Orice ai suferi tu, el suferă înzecit”.

Când mă apropii de Cartierul Armelor, încetinesc. Îmi amintesc ce mi-a spus comandantul cu o seară înainte., Ai noroc că vreau un paloș Teluman, fato. Ai noroc că Spiro vrea să guste din tine”. Zăbovesc minute în șir în fața ușii fierăriei, înainte să intru. Teluman sigur n-o să vrea să se apropie de mine dacă sunt albă ca varul și transpirația abundentă îmi curge șiroaie.

În atelier domnește liniștea, la fel ca prima dată, dar fierarul e acolo. Știu sigur. La câteva secunde după ce deschid ușa, aud foșnet de pași și Teluman apare din camera din spate.

Îmi aruncă o privire și dispare din nou, apoi revine peste câteva clipe cu un pahar cu apă aburit și cu un scaun. Mă prăbușesc pe scaun și golesc paharul, fără să mă mai gândesc că apa ar putea fi otrăvită.

În fierărie e răcoare, apa este încă și mai rece, iar pentru o clipă nu mai tremur din cauza febrei. Spiro Teluman se strecoară pe lângă mine spre ușa fierăriei.

O încuie.

Mă ridic încet în picioare și-i întind paharul ca pe o ofrandă, ca și cum i l-aș da înapoi ca să descuie ușa și să mă lase să plec nevătămată. Mi-l ia din mâini, iar mie începe să-mi pară rău că nu l-am păstrat. Spart, ar fi fost o armă.

El se uită în pahar.

— Pe cine ai văzut când au apărut ghulii?

Întrebarea mă ia prin surprindere și-i spun adevărul fără să mă gândesc.

— L-am văzut pe fratele meu.

Fierarul îmi cercetează chipul, încruntând din sprâncene ca și cum ar cântări ceva, ca și cum ar lua o hotărâre.

— Așadar, ești sora lui, spune el. Laia. Darin vorbea des despre tine.

— El... el vorbea...

De ce să fi vorbit Darin despre mine cu omul ăsta? De ce să fi vorbit cu el, pur și simplu?

A fost cel mai ciudat lucru cu putință, spune Teluman, rezemându-se de tejghea. Imperiul a încercat ani în șir să-mi bage pe gât ucenici, dar n-am găsit niciunul potrivit până când n-am dat de Darin spionând pe-aici.

Obloanele ferestrelor înalte sunt deschise, dezvăluind balconul plin de lăzi al clădirii vecine.

— Am pus mâna pe el. Mă gândeam să-l predau auxiliarilor. Pe urmă i-am văzut caietul de schițe.

Clatină din cap, fără să fie nevoie să mai explice. Darin punea atâta suflet în desenele lui, încât ți se părea că ajunge să întinzi mâna ca să le poți atinge cu adevărat.

— Nu desenase doar atelierul. Desenase și armele. Arătau așa cum le văzusem numai în vis. I-am oferit pe loc postul de ucenic, gândindu-mă că va fugi și că n-o să-l mai văd niciodată.

— Dar n-a fugit, șoptesc. Darin n-ar fi fugit niciodată.

— Nu. A intrat în fierărie și s-a uitat în jur. Prudent, da, dar fără frică. Pe fratele tău nu l-am văzut niciodată speriat. Simțea frica, de asta sunt sigur, însă nu-și concentra niciodată atenția asupra a ceea ce risca să meargă rău. Se gândea întotdeauna doar cum puteau fi îndreptate lucrurile.

— Imperiul l-a crezut luptător în Rezistență, îi spun. În tot acest timp, el a lucrat pentru Războinici? Dacă este adevărat,

atunci de ce mai stă în închisoare? De ce nu te-ai dus să-l eliberezi?

— Crezi că Imperiul i-ar fi permis unui Cărturar să-i afle secretele? Nu a lucrat pentru Imperiu. A lucrat pentru mine. Iar eu m-am despărțit de Imperiu acum multă vreme. Mai fac destule pentru ei cât să mă lase în pace. Mai ales armuri. Până să apară Darin, nu mai făcusem o sabie Teluman de șapte ani.

— Dar… cadetul lui cu schițe era plin de săbii.

— Fir-ar să fie de caiet cu schițe, pufnește Spiro. I-am spus să-l țină aici, dar nu m-a ascultat. Acum e în mâinile oamenilor Imperiului și nu mai poate fi recuperat.

— A scris și formule în el, spun eu. Instrucțiuni. Lucruri… Lucruri pe care n-ar fi trebuit să le știe…

— Era ucenicul meu. Îl învățam să facă arme. Arme de bună calitate. Arme Teluman. Dar nu pentru Imperiu.

Înghit în sec, speriată de înțelesul vorbelor lui. Indiferent cât ar fi fost de ingenioase revoltele Cărturarilor, până la urmă tot se ajungea la încrucișarea armelor, iar bătăliile le câștigau mereu Războinicii.

— Voiai să facă arme pentru Cărturari?

„Asta ar însemna trădare”. Spiro încuviințează, dar eu nu pot să-l cred. E un truc aici, la fel ca azi-dimineață cu Veturius. Teluman a complotat ceva cu comandantul ca să-mi testeze loialitatea.

— Dacă ai fi lucrat într-adevăr cu fratele meu, ar mai fi văzut cineva. Trebuie să mai lucreze și alții aici – sclavi, ajutoare…

— Eu sunt fierarul Teluman. Nu lucrez decât cu ucenicul meu, așa cum au făcut toți ai mei din moși-strămoși. De asta fratele tău n-a mai fost văzut niciodată. *Vreau* să-l ajut pe Darin, dar nu pot. Masca aceea care l-a arestat a recunoscut în desenele lui activitatea mea. Am fost deja interogat de două ori. Dacă oamenii Imperiului află că fratele tău mi-a fost ucenic, îl vor ucide. Pe urmă mă vor ucide și pe mine, și deocamdată cu reprezint singura șansă pe care o au Cărturarii să-și scuture lanțurile.

— Ați colaborat cu Rezistența?

— Nu, spune Spiro. Darin nu avea încredere în ei. Încerca să se țină departe de rebeli, dar folosea tunelurile ca să ajungă aici. Acum câteva săptămâni, doi dintre ei l-au surprins plecând din Cartierul Armelor. L-au crezut colaborator al Războinicilor. A

fost nevoit să le arate caietul de schițe, ca să nu-l ucidă. Pe urmă, desigur, i-au cerut să li se alăture. Nu i-au mai dat pace. Până la urmă, s-a dovedit un noroc. Legătura aceea cu Rezistența reprezintă singurul motiv pentru care încă mai trăim amândoi. Câtă vreme Imperiul crede că deține secrete ale rebelilor, îl vor ține în închisoare.

— Dar le-a spus chiar el că nu făcea parte din Rezistență, zic eu. În timpul raziei.

— E reacția obișnuită. Imperiul se așteaptă ca rebelii să-și nege apartenența zile și săptămâni în șir, înainte să cedeze. Ne-am pregătit pentru asta. L-am învățat cum să supraviețuiască interogatoriilor și detenției. Câtă vreme rămâne în Serra și nu-l duc la Kauf, va fi bine.

„Oare câtă vreme?” mă întreb eu.

Mă tem să-l întrerup pe Teluman, dar mă tem și mai tare să nu-l întrerup. Dacă spune adevărul, cu cât aud m-au mult, cu atât sunt mai în pericol.

Comandantul așteaptă un răspuns, îi spun. Mă va trimite după el peste câteva zile. Poftim.

— Laia, stai puțin…

Îi îndes hârtiile în mână, țâșnesc spre ușă și o descui. M-ar putea ajunge ușor, dar nu vine după mine. Stă și se uită cum pornesc grăbită. Când cotesc pe alee, mi se pare că-l aud înjurând.

* * *

Noaptea mă foiesc fără încetare în gaura care-mi ține loc de cameră. Scândurile priciului îmi intră în coaste, iar acoperișul și pereții sunt atât de aproape încât nu pot respira. Rana îmi arde, iar în minte îmi răsună cuvintele lui Teluman.

Oțelul de Serra reprezintă sufletul Imperiului. Nimeni nu i-ar destăinui secretele unui Cărturar. Și totuși, spusele lui Teluman par adevărate. Când a vorbit despre Darin, l-a descris perfect pe fratele meu – felul în care desena, modul lui de-a gândi. Iar Darin, ca și Spiro, mi-a spus că nu colabora nici cu Războinicii, nici cu Rezistența. Totul se potrivește.

Cu o singură excepție: Darin cel pe care-l știu eu nu era interesat de revoluție.

Sau era? Îmi vin în minte valuri de amintiri. Tăcerea lui Darin atunci când ne-a arătat bunicul cum să punem la loc oasele unui copil bătut de soldați. Darin cerându-și iertare și plecând atunci

când bunica și cu bunicu’ discutau despre cele mai recente razii ale Războinicilor. Darin nebăgându-ne în seamă ca să deseneze Cărturărese care fugeau de Măști și copii care se băteau pentru un măr putred în canalul cu zoaie.

Credeam atunci că tăcerea fratelui meu e un fel de detașare față de noi. Acum mă gândesc că poate era modul lui de a-și găsi liniștea. Poate că era singura cale prin care reușea să-și înăbușe frustrarea față de ceea ce se petrecea cu poporul lui.

După ce adorm, în visele mele își croiește drum avertismentul bucătăresei în legătură cu Rezistența. Apoi comandantul, care mă taie iar și iar. Chipul i se tot schimbă și se transformă din Mazen în Keenan, în Teluman, în bucătăreasă.

Mă trezesc sufocată în întuneric și mă zbat să-mi recapăt respirația, încercând să împing ceva mai departe pereții cămăruței. Mă târăsc jos din pat, ies la aer pe coridor, apoi în curtea din spate, înghițind hulpav din briza răcoroasă a nopții.

E trecut de miezul nopții, iar norii se preling pe dinaintea unei luni aproape pline. În câteva zile va începe Festivalul Lunii, când Cărturarii sărbătoresc în miezul verii cea mai mare lună din an. Eu și bunica ar fi trebuit să pregătim anul ăsta prăjiturile și plăcintele. Darin ar fi dansat până când nu-l mai țineau picioarele.

În lumina lunii, clădirile amenințătoare de la Blackcliff sunt aproape frumoase. Granitul negru s-a îmblânzit și bate în albastru. Școala este, ca de obicei, incredibil de tăcută. Nu mi-a fost niciodată frică noaptea, nici măcar când eram copilaș, dar nopțile de la Blackcliff sunt altfel, pline de o liniște apăsătoare care te fac să-ți vină să te uiți mereu peste umăr, o liniște aproape ca un organism viu.

Mă uit la stelele de pe cer și mi se pare că văd infinitul. Mă simt măruntă sub privirea lor rece. Frumusețea stelelor nu înseamnă nimic, atunci când viața de pe pământ este atât de urâtă.

Înainte nu gândeam așa. Am petrecut nenumărate nopți împreună cu Darin pe acoperișul casei bunicilor noștri, urmărind cursul constelației Eridanus, al Săgetătorului sau al lui Orion. Ne uitam după stele căzătoare, iar cine vedea primul una avea dreptul să-i dea celuilalt o pedeapsă. Darin avea privirea ageră ca a unei pisici, așa că mereu eu eram cea care trebuia să fure

caise de la vecini sau să-i toarne apă rece bunicii pe sub gulerul hainei.

Acum, Darin nu mai poate vedea stelele. E închis într-o celulă, pierdut în labirintul închisorilor din Serra. N-o să le mai vadă niciodată dacă nu le dau celor din Rezistență ceea ce-și doresc.

La fereastra biroului comandantului pâlpâie o lumină. Tresar, surprinsă că e încă trează. Perdeaua flutură ușor și prin fereastra deschisă se aud vorbe. Nu este singură.

Îmi vin în minte cuvintele lui Teluman. „Pe fratele tău nu l-am văzut niciodată speriat. Nu își concentra niciodată atenția asupra a ceea ce risca să meargă rău. Se gândea întotdeauna doar cum puteau fi îndreptate lucrurile.”

Lângă fereastra comandantului se ridică un grilaj vechi de lemn, acoperit cu viță uscată. Îl scutur zdravăn.

E șubred, dar m-aș putea cățăra pe el.

„Oricum, nu cred că spune nimic important. Probabil că stă de vorbă cu un elev”.

De ce s-ar întâlni, totuși, cu un elev în miez de noapte? De ce nu în timpul zilei?

„Te va biciui.” Frica mea găsește argumente. „O să-ți scoată un ochi. O să-ți taie o mână”.

Am mai fost biciuită, bătută și strânsă de gât și totuși am supraviețuit. Mi-a scrijelit carnea cu un cuțit înroșit în foc și tot am supraviețuit.

Darin nu lăsa frica să pună stăpânire pe el. Dacă vreau să-l salvez, trebuie să-mi alung și eu spaimele.

Cu cât aștept mai mult, cu atât mi se va topi curajul, o știu prea bine. Mă prind de scândurile grilajului și mă cațăr pe el. Îmi vine imediat în minte sfatul lui Keenan: „Să ai mereu la îndemână un plan de salvare”.

Mă strâmb. De data asta e prea târziu.

Fiecare scârțâit al sandalelor mi se pare o adevărată explozie. O pârâitură mai sonoră îmi îngheață inima în piept. După un minut de paralizie, îmi dau seama totuși că zgomotul n-a fost decât un geamăt al grilajului sub greutatea mea.

Ajung în vârful lui, dar tot nu pot distinge vocea comandantului. Pervazul ferestrei se află la un pas în stânga mea. La un metru sub el, o bucată din peretele de piatră s-a măcinat și a lăsat un loc bun de sprijinit piciorul. Trag aer în piept, mă apuc de pervaz și îmi fac vânt spre fereastră. Pentru o

clipă nesfârșită și înspăimântătoare, picioarele mele bâjbâie în gol pe perete, nimerind abia în ultimul moment punctul de sprijin.

„Nu te prăbuși”, implor în gând piatra pe care stau. „Nu ceda”.

Rana de pe piept mi s-a deschis din nou. Încerc să nu iau în seamă sângele care picură din ea. Capul meu se află la nivelul geamului comandantului. Dacă îi trece prin minte să se aplece în afară, sunt un om mort.

„Uită asta”, îmi spune Darin. „Ascultă ce vorbesc”. Vocea mușcătoare a comandantului răzbate prin fereastră, iar eu mă lipesc mai bine de perete.

— ...urmează să sosească împreună cu întreaga suită, stăpâne Zburător. Vin toți – consilierii lui, Sfrânciocul, Garda Neagră și aproape toți membrii Casei Taia.

Tonul supus al comandantului este o noutate pentru mine.

— Asigură-te că se va întâmpla așa, Keris. Taius trebuie să ajungă înaintea celei de-a treia Încercări, altminteri planul nostru va fi sortit eșecului.

Mi se taie respirația și aproape că mă prăbușesc la pământ, atunci când aud și a doua voce. Este profundă și catifelată, mai mult o stare decât un glas. Sună a furtună, a vânt și a frunze răscolite noaptea. Vine de undeva din străfundurile pământului și mă face să mă gândesc la creaturile lipsite de culoare și de văz care trăiesc în adânc. Însă este ceva rău în această voce, ceva profund nesănătos.

N-am mai auzit-o până acum, dar încep imediat să tremur și mă simt ispitită pentru o clipă să sar jos și s-o iau la fugă.

„Laia”, îl aud pe Darin în mintea mea. „Fii curajoasă”. Mă încumet să trag cu ochiul printre perdele și zăresc o siluetă întunecată care stă în picioare într-un colț al camerei. Pare doar un bărbat de înălțime mijlocie înfășurat în mantie, dar simt până în măduva oaselor că nu este un bărbat obișnuit. La picioare îi dau târcoale umbre, ca și cum ar vrea să-i atragă atenția. Ghuli. Silueta se întoarce spre comandant și eu tresar, pentru că sub gluga ei se ascunde un întuneric cum nu există nicăieri în lumea omenească. Ochii îi strălucesc însă, ca niște sori oblici plini de o răutate străveche.

Silueta se mișcă, iar eu mă trag din fața ferestrei.

„Zburătorul”, urlă mintea mea. „L-a numit Zburătorul.”

— Mai avem o problemă, stăpâne, zice comandantul. Profeții bănuiesc că mă amestec. Eu… instrumentele mele nu sunt atât de discrete cum speram.

— Lasă-i să bănuiască, zice creatura. Câtă vreme îți ascunzi mintea și-i învățăm pe gemenii Farrar să-și ascundă gândurile, Profeții nu vor ști ce se petrece cu adevărat. Deși mă întreb dacă ai ales aspiranții potriviți, Keris. Tocmai au ratat și al doilea atac, deși le-am spus tot ce trebuiau să știe că să-i termine pe Aquilla și pe Veturius.

— Nu aveam pe cine să aleg în afară de gemenii Farrar. Veturius e prea încăpățânat, iar Aquilla îi este prea loială.

— Înseamnă că trebuie să câștige Marcus, pentru ca eu să-l pot controla, spune silueta întunecată.

— Chiar și dacă ar câștiga unul dintre ceilalți… spune comandantul, cu o voce mai șovăielnică decât mi-aș fi putut imagina vreodată. Veturius, de exemplu. Poți să-l omori și pe urmă să-i iei forma…

— Schimbarea formei nu-i o treabă deloc ușoară. Iar eu nu sunt un ucigaș pe care să-l folosești ca să te descotorosești de cine îți stă ție ca un ghimpe în coastă, comandante.

— Nu-i un ghimpe…

— Dacă vrei moartea fiului tău, descurcă-te singură. Nu lăsa problema asta să intervină în sarcina pe care ți-am dat-o. În caz că nu reușești să duci la îndeplinire această îndatorire, înțelegerea noastră ia sfârșit.

— Au mai rămas două Încercări, stăpâne Zburător, spune comandantul, cu vocea gâtuită de o furie înăbușită. Cum ambele vor avea loc aici, sunt sigură că pot…

— Ai puțin timp.

— Treisprezece zile înseamnă destul…

— Și dacă tentativa ta de a sabota Încercarea Puterii dă greș? A patra Încercare are loc doar cu o zi mai târziu. În două săptămâni, Keris, vei avea un nou Împărat. Să vedem dacă va fi cel potrivit.

— Nu voi da greș, stăpâne.

— Sigur că nu, Keris. Nu m-ai dezamăgit niciodată până acum. În semn că am încredere în tine, ți-am mai adus un dar.

Un foșnet, un zgomot de pânză sfâșiată, apoi o respirație întretăiată.

— Aș vrea să adaug ceva la tatuajul acela, spune oaspetele comandantului. Se poate?

— Nu, șoptește comandantul. Nu, e doar al meu.

— Cum dorești. Vino! Condu-mă până la poartă.

Peste câteva secunde, fereastra se trântește și se închide, aproape răsturnându-mă de pe cornișa mea improvizată, iar luminile se sting. Aud bufnetul îndepărtat al ușii, apoi se face liniște.

Tremur din tot corpul. În sfârșit, *în sfârșit* am ceva pentru Rezistență. Nu-i tot ce vor ei să știe, dar sper să-l mulțumească cât de cât pe Mazen, să mai câștig ceva timp. Jumătate din mine jubilează, în timp ce jumătatea cealaltă continuă să se gândească la creatura căreia comandantul i-a spus Zburătorul. Oare ce anume era acea creatură?

Cărturarii nu cred, în principiu, în supranatural. Scepticismul este una dintre rămășițele trecutului nostru de învățați, pe care cei mai mulți dintre noi o respectă nesmintit. Djinni, efriți, ghuli, duhuri – toți aparțin miturilor și legendelor Tribale. Umbrele care capătă viață sunt feste jucate de ochi. O umbră cu siluetă de bărbat, cu voce venită ca din iad – și pentru așa ceva trebuie să existe o explicație.

Numai că nu există niciuna. Ce am văzut a fost real. La fel cum și ghulii sunt reali.

O rafală bruscă de vânt vine dinspre deșert, zgâlțâie grilajul și amenință să mă smulgă de pe cornișă. Indiferent ce-o fi creatura aceea, îmi zic, cu cât știu mai puține despre ea, cu atât mai bine. Tot ce contează este că am obținut informația de care aveam nevoie.

Întind piciorul spre grilaj, dar îl trag iute înapoi din cauza altei rafale de vânt. Grilajul scârțâie, se înclină și apoi, sub privirea mea îngrozită, se prăbușește cu zgomot asurzitor pe lespezile de piatră. „La naiba! Mă trag înapoi și aștept să apară bucătăreasa sau Izzi și să mă găsească acolo.

Peste câteva secunde se aude scârțâitul unor sandale pe piatra din curte. Din coridorul sclavilor se ivește Izzi, cu un șal înfășurat strâns în jurul umerilor. Se uită la grilaj, apoi la fereastră. Mă vede și face gura mare de uimire, dar ridică pur și simplu grilajul și se uită la mine cum cobor pe el.

Mă întorc să dau ochii cu ea, gata să bălmăjesc în pripă un noian de explicații, care mai de care mai fără sens. Vorbește ea prima.

— Vreau să știi că mi se pare curajos ceea ce faci. Foarte curajos.

Cuvintele îi ies șuvoi, ca și cum le-ar fi adunat pe toate pentru acest moment.

— Știu despre razie, despre familia ta și despre Rezistență. Nu te-am spionat, jur! Dar azi-dimineață, după ce am dus nisipul sus, mi-am amintit că am lăsat presa de călcat în cuptor, ca să se încingă. M-am întors s-o iau, dar te-am auzit stând de vorbă cu bucătăreasa și n-am vrut să vă întrerup. M-am gândit că te-aș putea ajuta, să știi. Cunosc lucruri, multe lucruri. Sunt la Blackcliff dintotdeauna.

Pentru o clipă, rămân mută. S-o implor să nu spună nimănui? Să mă înfurii pe nedrept că a tras cu urechea? Să rămân cu gura căscată, pentru că n-am crezut că poate spune atâtea cuvinte? Habar n-am ce să fac, dar un lucru știu sigur: nu-i pot accepta ajutorul. Este prea riscant.

Își vâră mâinile sub șal înainte să apuc eu să spun ceva și clatină din cap.

— Nu contează, continuă ea, și pare atât de singură – singură de ani în șir, de-o viață întreagă! A fost o idee proastă. Iartă-mă.

— Nu e proastă, răspund, dar e periculoasă. Nu vreau să ai de suferit. Dacă află comandantul, ne omoară pe amândouă.

— Ar putea fi mai bine decât acum. Măcar știu că aș muri făcând ceva folositor.

— Nu pot să te las, Izzi. Îmi pare rău…

Știu că respingerea mea o rănește și mă simt groaznic față de ea, dar nu sunt atât de disperată încât să-i risc viața.

— Bine, zice ea și se retrage în carapace. Nu contează. Uită că ți-am spus.

Am luat hotărârea potrivită. Sunt sigură de asta. Și totuși, în timp ce Izzi se îndepărtează, însingurată și nefericită, urăsc faptul că eu am făcut-o să se simtă astfel.

* * *

O rog pe bucătăreasă să mă lase să fac cumpărăturile în locul ei ca să pot ajunge zilnic în piață, dar nu primesc niciun semnal din partea Rezistenței.

În cele din urmă, la trei zile de când am auzit discuția comandantului, în timp ce îmi croiesc drum prin mulțime spre biroul curierilor, simt o mână pe talie. Trag instinctiv cotul în spate, ca să-l izbesc în stomac pe prostul care a crezut că poate face așa ceva, dar o altă mână mă prinde de braț.

— Laia, îmi șoptește la ureche o voce.

Vocea lui Keenan. Pielea mi se înfioară când îi simt mirosul lui familiar. Îmi dă drumul la braț, dar mă strânge și mai tare de talie. Sunt tentată să-l împing cât colo și să-l pun la punct pentru cum mă atinge, dar în același timp mirosul lui îmi provoacă fiori pe șira spinării.

— Nu te întoarce, îmi șoptește. Comandantul a pus un om să te urmărească. Tocmai încearcă să-și croiască drum prin mulțime. Nu putem risca să ne întâlnim cu tine. Ai ceva pentru noi?

Ridic scrisoarea comandantului spre față și încep să-mi! fac vânt cu ea, sperând că mișcarea va ascunde faptul că vorbesc.

— Am.

Practic, vibrez de încântare, dar din partea lui Keenan nu simt decât tensiune. Mă întorc să-l privesc, iar el mă strânge ușor în semn de avertisment, nu înainte să-i observ expresia posomorâtă de pe chip. Entuziasmul meu se stinge. Ceva nu-i în regulă.

— Darin e bine? șoptesc eu. Nu cumva…

Nu pot rosti cuvintele. Frica mă sufocă și mă amuțește.

— L-au dus în celula condamnaților la moarte. Aici, în Serra, în închisoarea Centrală, spune Keenan blând, așa cum obișnuia să vorbească și bunicu' când le dădea pacienților cele mai rele vești. Urmează să fie executat.

Plămânii mi se golesc de aer. Nu mai aud strigătele funcționarilor din birou și nu mai simt mâinile care mă împing, nici mirosul de sudoare al mulțimii.

Executat. Ucis. Mort. Darin va muri.

— Încă mai avem timp.

Spre surprinderea mea, vocea lui Keenan pare sinceră. „Părinții mei au murit și ei”, mi-a spus el când ne-am văzut ultima oară. „Toată familia, de fapt”. Înțelege ce efect va avea asupra mea uciderea lui Darin. Poate că e singurul care înțelege.

— Execuția va avea loc după numirea noului Împărat, înseamnă că mai e timp până atunci.

„Greșit”, mă gândesc eu.

„În două săptămâni”, a spus bărbatul-umbră, „vei avea un nou Împărat”. Fratele meu nu mai are mult timp. Mai are doar două săptămâni. Neapărat trebuie să-i spun asta lui Keenan! Când mă întorc s-o fac, văd un legionar stând la intrarea în biroul curierilor și uitându-se la mine. Urmăritorul.

— Mazen nu va fi mâine în oraș, spune Keenan în timp ce se apleacă de parcă ar fi scăpat ceva, iar eu continui să mă uit fix înainte, conștientă de prezența omului comandantului. Dar poimâine, dacă poți scăpa de „coadă”.

— Nu, murmur eu, făcându-mi din nou vânt cu scrisoarea. Diseară. O să ies din nou diseară. Când comandantul doarme. Nu pleacă niciodată din cameră până dimineața. Mă voi strecura afară din școală. Vă găsesc eu.

— Sunt prea multe patrule în seara asta. E Festivalul Lunii…

— Patrulele vor fi ocupate cu grupurile de petrecăreți, insist eu. Nu vor băga în seamă o sclavă. Te rog, Keenan! Trebuie să vorbesc cu Mazen. Am informații. Dacă ajung la el, îl va scoate pe Darin din închisoare înainte să fie executat.

— Bine, spune Keenan și aruncând o privire în treacăt urmăritorului meu. Vino la festival. Dau eu de tine acolo.

O clipă mai târziu, a dispărut. Predau scrisoarea la biroul curierilor și plătesc taxa de livrare. Peste câteva clipe sunt afară privind aglomerația din piață. Oare informația pe care am aflat-o va fi de ajuns ca să-mi salvez fratele? Îl va convinge pe Mazen că trebuie să-l elibereze pe Darin acum și nu mai târziu?

Va fi de ajuns, hotărăsc eu. Trebuie să fie de ajuns. N-am mers atât de departe ca să-mi văd fratele murind. Diseară îl voi convinge pe Mazen să-l scoată pe Darin din închisoare. Voi făgădui să rămân sclavă până când obțin toate informațiile pe care și le dorește. Voi jura credință Rezistenței. Voi face orice va fi nevoie.

Dar mai întâi de toate, am altceva de rezolvat. Cum o să mă strecor diseară afară din Blackcliff?

24.

Elias

Cântecul e un râu care șerpuiește prin visele mele pline de durere, liniștit și blând, scoțând la suprafață amintiri dintr-o viață pe care aproape că am uitat-o, viața dinainte de Blackcliff. Căruțele cu coviltir de mătase străbătând deșertul Tribal. Tovarășii mei de joacă chiuind în oaze, râsetele lor ca niște clopoței. Plimbările cu Mamie Rila la umbra curmalilor și vocea ei la fel de liniștită precum murmurul vieții.

Când cântecul se oprește, visele își pierd strălucirea și alunec în coșmaruri. Coșmarurile se transformă într-un hău întunecat de durere, iar durerea mă urmărește ca un geamăn răzbunător. În spatele meu se deschide o ușă de întuneric flămând și o mână mă prinde de spate, încercând să mă tragă înăuntru.

Pe urmă cântecul începe din nou, un firicel de viață în nesfârșita întunecime, iar eu mă întind după el și-l apuc cât pot de strâns.

* * *

Îmi recapăt cunoștința și mă simt amețit, ca și cum m-aș fi întors în trupul meu după ani lungi petrecuți departe. Deși mă aștept să am dureri, reușesc să-mi mișc membrele cu ușurință și mă ridic.

Afară tocmai s-au aprins lămpile pentru seară. Știu că mă aflu la infirmerie pentru că este singurul loc din Blackcliff cu pereții albi. În încăpere nu există nimic altceva decât patul în care zac, o măsuță și un scaun simplu de lemn unde moțăie Helene. Arată groaznic, are fața plină de vânătăi și de zgârieturi.

— Elias!

Tresare și deschide ochii când mă aude mișcându-mă.

— Slavă cerului! Ai fost inconștient două zile.

— Adu-mi aminte, croncănesc eu răgușit, cu gâtul uscat, cu capul pulsând de durere. S-a întâmplat ceva pe stânci. Ceva ciudat…

Helene îmi toarnă un pahar cu apă din carafa de pe masă.

— Ne-au atacat efriții în timpul celei de-a doua Încercări, când coboram de pe stânci.

— Unul dintre ei a tăiat frânghia, îmi amintesc eu. Și pe urmă…

— Pe mine m-ai înghesuit în firida aceea din piatră, dar n-ai avut atâta minte să te adăpostești și tu, se încruntă la mine Helene, dar îi tremură mâinile când îmi dă apa. Ai căzut ca

plumbul. Te-ai izbit cu capul de peretele de stâncă. Puteai să mori, noroc că ai rămas ancorat de coarda dintre noi. Eu am cântat din toți bojocii până când a șters-o și ultimul efrit. Apoi te-am coborât pe platoul deșertului și te-am ascuns într-o mică grotă din spatele unor arbuști. S-a dovedit un adevărat fort, până la urmă, ușor de apărat.

— A trebuit să te lupți? Din nou?

— Profeții au încercat să ne ucidă încă de patru ori. Scorpionii mi-au sărit în ochi și i-am omorât, dar vipera aproape că a ajuns la tine. Pe urmă au mai fost stafii – sunt niște ticăloase, să știi, nu seamănă cu cele din povești. Mare belea să le faci felul, trebuie să le strivești ca pe gândaci. Dar tot legionarii au fost cei mai răi, adaugă Helene pălind și pierzându-și umorul negru din voce. Veneau în neștire. Cum omoram unul sau doi, cum apăreau patru în locul lor. Au fost gata să mă dovedească, noroc că intrarea în grotă era prea îngustă.

— Câți ai ucis?

— Prea mulți. Dar ne-am luptat parte-n-parte, n-am de ce să mă simt vinovată.

Parte-n-parte. Mă gândesc la cei patru soldați uciși de mine pe scările turnului de pază. Ar trebui să mă simt recunoscător, probabil, că n-am fost nevoit să adaug și mai mulți pe răboj.

— În zori a apărut un Profet, continuă Helene. Le-a ordonat legionarilor să te ducă la infirmerie. Mi-a spus că Marcus și Zak au fost și ei răniți. Întrucât rămăsesem singura neatinsă, am câștigat Încercarea. Pe urmă mi-a dat asta.

Își desface tunica la gât și îmi arată o cămașă lucioasă, strânsă pe corp.

— De ce nu mi-ai spus că ai câștigat?

Mă simt ușurat. Dacă ar fi ieșit victorioși Marcus sau Zak, probabil că făceam țăndări ceva.

— Și pentru asta ți-au dat… o cămașă?

— E făcută din metal viu, forjat de Profeți, la fel ca măștile noastre, zice Helene. Oprește orice tăiș, spun ei, chiar și oțelul de Serra. Mi se pare un lucru bun. Numai Dumnezeu știe ce ne mai așteaptă data viitoare.

Clatin din cap. Duhuri, efriți și stafii. Povești Tribale care au prins viață. Nici în vis nu mi-aș fi imaginat că se poate.

— Profeții n-au de gând s-o lase mai moale, nu-i așa?

— La ce altceva te-ai aștepta? întreabă încet Helene. Aleg următorul Împărat. Nu-i puțin lucru. Tu – noi – trebuie să avem încredere în ei, zice ea respirând adânc, apoi restul cuvintelor îi vin șuvoi. Când te-am văzut căzând, am crezut că ai murit și mi-am dat seama că aveam o mulțime de lucruri pe care aș fi vrut să ți le spun.

Duce șovăind mâna spre fața mea, cu ochii vorbindu-mi parcă într-un limbaj necunoscut.

„Nu-i chiar atât de necunoscut, Elias. Lavinia Tanaha te-a privit la fel. Și Ceres Coran. Chiar înainte să le săruți.”

De data asta-i altceva. Acum e vorba de Helene. „Și ce? Ai vrea să vezi cum este – știi prea bine”. Gândul ăsta mă dezgustă imediat ce-mi trece prin cap. Cu Helene nu-i vorba de un flirt sau de-o aventură de-o noapte. Este prietena mea cea mai bună. Merită mai mult.

— Elias...

Are vocea ușoară ca o briză de vară și își mușcă buzele. „Nu. N-o lăsa!”

Îmi feresc capul, iar ea își trage mâna înapoi de parcă s-ar fi fript. Obraji i se fac stacojii.

— Helene...

— Nu-ți bate capul, spune ea ridicând din umeri, cu un ton fals nepăsător. Cred că-i din cauză că sunt fericită să te văd în viață. Apropo, nici nu mi-ai spus cum te simți.

Mă uimește viteza cu care trece peste momentul dinainte, dar sunt grozav de ușurat că am evitat o discuție jenantă, așa că mă prefac și eu că nu s-a întâmplat nimic.

— Mă doare capul. Mă simt... amețit. Parcă am auzit un cântec. Știi ceva despre asta?...

— Probabil că ai visat.

Helene se uită stânjenită într-o parte și, oricât aș fi de amețit, îmi dau seama că ascunde ceva. Ușa se deschide și intră doctorul, iar ea sare în picioare de pe scaun, parcă ușurată că mai este și altcineva în încăpere.

— O, Veturius! spune doctorul. În sfârșit, te-ai trezit!

Omul ăsta nu mi-a plăcut niciodată. E un sfrijit care face pe deșteptul și moare de plăcere să vorbească despre metodele lui de vindecare, în timp ce pacienții se zvârcolesc de durere. Se agită în jurul meu și îmi scoate bandajul de la picior.

Rămân cu gura căscată. Mă așteptam la o rană sângerândă, dar în locul ei n-a mai rămas decât o cicatrice care pare veche de câteva săptămâni. Mă furnică atunci când o ating, dar altminteri nu mă doare deloc.

—O cataplasmă din sud preparată chiar de mine, spune doctorul. Mărturisesc că am folosit-o de multe ori, dar cu tine am obținut formula perfectă.

Medicul îmi desface și bandajul din jurul capului. Nici măcar nu-i pătat de sânge. Simt o durere surdă în spatele urechii și duc mâna acolo. Dau de marginile unei cicatrici. Dacă este adevărat ce mi-a spus Helene, rana asta mă putea pune la pământ săptămâni în șir. Și totuși, s-a vindecat în câteva zile. Miraculos. Îl măsor din priviri pe doctor. Prea miraculos ca să fi reușit așa ceva doar sacul ăsta de oase plin de sine.

Îmi dau seama că Helene îmi evită intenționat privirea.

— M-a vizitat vreun Profet? îl întreb pe doctor.

— Profet? Nu. Doar eu și ucenicii mei. Și Aquilla, evident, adaugă el, aruncându-i lui Hel o privire iritată. A stat aici și ți-a cântat cântece de leagăn ori de câte ori a avut ocazia.

Medicul scoate o sticluță din buzunar.

— Sevă din rădăcină de sânger pentru dureri, zice el. „Sevă din rădăcină de sânger”. Cuvintele astea parcă mă fac să-mi amintesc de ceva, dar îmi scapă ce anume.

— Ai uniforma în dulap, spune doctorul. Poți să pleci când vrei, dar ți-aș recomanda să te menajezi o vreme. I-am spus comandantului că nu ești apt de antrenament sau de gardă până mâine.

Imediat ce doctorul iese din cameră, mă întorc spre Helene.

— Nu există pe lumea asta cataplasmă în stare să vindece astfel de răni. Și totuși, nu m-a vizitat niciun Profet. Doar tu.

— Poate că rănile n-au fost atât de grave cum ai crezut.

— Helene. Spune-mi ce-i cu cântatul.

Deschide gura să vorbească, apoi o zbughește spre ușă mai iute ca o lovitură de bici. Din nefericire pentru ea, mă așteptam la asta.

Aruncă fulgere din ochi când o prind de mână și văd că se gândește ce ar trebui să facă. „Să mă lupt cu el? Oare merită?” O aștept să se hotărască și se domolește. Își trage degetele din mâna mea și se așază din nou pe scaun.

— Am început în grotă, spune Hel. Te tot zbăteai, de parcă aveai o criză. Am văzut că te-ai liniștit atunci când am cântat să alung efriții. Ți-a mai revenit culoarea în obraji, iar rana de la cap a încetat să mai sângereze. Așa că am continuat să cânt. Treaba asta m-a obosit, m-a slăbit, parcă aveam febră. Nu știu ce înseamnă, adaugă ea cu teamă în priviri. N-aș încerca niciodată să invoc spiritele morților. Nu sunt vrăjitoare, Elias, jur…

— Știu, Hel.

La naiba, ce-ar face mama dacă ar afla? Ar chema Garda Neagră? Nu-i nimic bun în treaba asta. Războinicii cred că puterile supranaturale se trag din spiritele morților și numai Profeții pot fi posedați de ele. Oricine altcineva ar da cel mai mic semn că are vreo legătură cu magia ar fi condamnat la moarte și executat.

Pe fața lui Hel dansează umbrele înserării și îmi amintesc cum arăta atunci când a apucat-o Rowan Goldgale și a acoperit-o cu lumina aceea ciudată.

— Pe vremuri, Mamie Rila ne spunea povești, încep eu cu mare grijă, încercând să n-o sperii. Ne vorbea despre oameni care se trezeau cu puteri neobișnuite după ce luau contact cu supranaturalul. Unii căpătau o forță deosebită, alții erau în stare să schimbe vremea. Câțiva reușeau chiar să vindece cu puterea vocii.

— Nu se poate. Numai Profeții au cu adevărat puterea să…

— Helene, acum două nopți ne-am luptat cu duhuri și cu efriți. Cine mai știe ce se poate și ce nu? Poate că atingerea acelui efrit a trezit ceva în tine.

— Ceva tare ciudat, zice ea și îmi întinde uniforma. N-am reușit decât s-o zăpăcesc și mai tare.

— Ceva neomenesc. Ceva…

— Ceva care probabil mi-a salvat viața.

Hel mă apucă de umăr și își înfige degetele subțiri în carnea mea.

— Promite-mi că n-o să spui nimănui, Elias. Lasă pe toată lumea să creadă că doctorul face minuni. Te rog. Vreau mai întâi să înțeleg eu ce se petrece. Dacă află comandantul, o să cheme Garda Neagră și…

„Și vor încerca să te purifice”.

— Rămâne secretul nostru, îi spun, iar ea pare ceva mai ușurată.

Ies de la infirmerie și mă trezesc întâmpinat cu urale – Faris, Dex, Tristas, Demetrius, Leander, toți strigă și mă bat pe spate.

— Știam eu că nu te dovedesc ticăloșii…

— Hai să dăm cep la butoi și să sărbătorim…

— Înapoi! zice Helene. Lăsați-l să respire.

O întrerupe bubuitul tobelor.

Toți proaspeții absolvenți să se prezinte imediat pe terenul unu de antrenament pentru exerciții de luptă.

Mesajul se repetă și-i face pe ceilalți să geamă și să-și dea ochii peste cap.

— Fă-ne o favoare, Elias, zice Faris. După ce câștigi și devii stăpânul cel mare, scoate-ne de-aici, bine?

— Hei, zice Helene, la mine nu vă gândiți? Dacă o să câștig eu?

— Dacă o să câștigi tu, o să închizi docurile și n-o să ne mai distrăm niciodată, zice Leander, făcându-mi cu ochiul.

— Ești prost, Leander, cum să închid docurile? izbucnește Helene. Dacă nu-mi plac bordelurile, nu înseamnă…

Leander se trage înapoi, protejându-și nasul cu palmele.

— Iartă-l, preasfinte aspirant, psalmodiază Tristas, cu ochii lui albaștri strălucind de veselie. Nu-l lovi! Nu-i decât un biet supus…

— Hai, cărați-vă cu toții, zice Helene.

— La zece și jumătate, Elias, strigă Leander, îndepărtându-se laolaltă cu ceilalți. La mine în cameră. Trebuie să sărbătorim cum se cuvine. Poți veni și tu, Aquilla, numai dacă promiți că nu-mi mai spargi nasul.

Îi spun că vin negreșit, iar după ce pleacă toți, Helene îmi întinde o sticluță.

— Era să uiți seva din rădăcină de sânger.

— Laia!

Îmi dau seama imediat de ce am avut mai devreme senzația că trebuia să-mi amintesc ceva. I-am promis sclavei sevă tămăduitoare în urmă cu trei zile. Probabil că suferă groaznic din cauza rănii. Oare s-o fi îngrijit? i-o fi curățat-o bucătăreasa? Oare…

— Cine-i Laia? mă smulge de pe gânduri Helene, cu vocea periculos de liniștită.

— Este… Nu-i nimeni.

Helene n-ar înțelege făgăduiala pe care i-am făcut-o unei sclave din rândul Cărturarilor.

— Ce s-a mai întâmplat cât am stat la infirmerie? schimb eu vorba. Ai vești interesante?

Helene îmi aruncă o privire care spune că-mi permite să schimb subiectul.

— Rezistența a atacat o Mască – pe Daemon Cassius – chiar în propria casă. S-au purtat groaznic cu el, se pare. L-a găsit soția a doua zi dimineață. Nimeni nu a auzit nimic. Ticăloșii devin tot mai îndrăzneți. Și… ar mai fi ceva, coboară ea vocea. Tata a auzit un zvon că Sfrânciocul e mort.

Mă uit la ea neîncrezător.

— Tot Rezistența?

Helene clatină din cap.

— După cum știi, Împăratul se află la distanță de doar vreo două săptămâni de Serra. A început să pună la cale un plan să atace Academia Blackcliff și pe noi, pe aspiranți.

Bunicul m-a avertizat că așa se va întâmpla, dar tot nu-mi place când o aud.

— Sfrânciocul a aflat ce are de gând și a încercat să demisioneze din post, iar Taius l-a executat.

— Nu poți să demisionezi, dacă ești Sfrâncioc. Rămâi la datorie până mori. Toată lumea știe asta.

— De fapt, zice Helene, Sfrânciocul *poate* să demisioneze, dar numai dacă Împăratul este de acord să-l elibereze din funcție. Nu toată lumea știe asta – tata spune că e o portiță ciudată lăsată de legea Imperiului. În orice caz, dacă zvonul se dovedește adevărat, Sfrânciocul a fost un prost să ceară așa ceva. Taius nu avea cum să accepte să se despartă de mâna lui dreaptă exact când Casa Taia se vede răsturnată de la putere.

Se uită la mine și așteaptă un răspuns, numai că eu am rămas cu ochii fixați pe gura ei deschisă pentru că tocmai mi-a trecut prin minte ceva extrem de important, ceva ce n-am înțeles până acum.

„Dacă îți faci datoria”, a spus Profetul, „ai șansa să rupi pentru totdeauna legăturile dintre tine și Imperiu.

Știu ce să fac. Știu cum să-mi obțin libertatea.

Dacă o să câștig Încercările, devin Împărat. Numai moartea îl mai poate elibera pe Împărat de datoria lui față de Imperiu. Nu

la fel stau lucrurile cu Sfrânciocul. „Sfrânciocul poate să demisioneze, dar numai dacă Împăratul este de acord să-l elibereze din funcție”.

Nu trebuie să câștig eu Încercările. Helene trebuie s-o facă. Dacă le câștigă ea, iar eu devin Sfrâncioc, atunci mă poate elibera.

Revelația asta mă lovește până în măruntaie și mă face în același timp să simt că zbor. Profeții au spus că oricine câștigă Încercările va deveni Împărat. Marcus și Helene au câștigat câte una fiecare. Asta înseamnă că următoarea Încercare trebuie s-o câștig eu, iar Helene să iasă victorioasă în cea de-a patra. Marcus și Zak trebuie să moară cândva între momentul ăsta și cel de atunci.

— Elias?

— Da, răspund eu prea tare. Iartă-mă.

Helene pare iritată.

— Te gândești la Laia?

Sclava Cărturărească e atât de departe de gândurile mele, încât pentru o clipă rămân mut de uimire, iar Helene devine țâfnoasă.

— Atunci, nu mă băga în seamă, îmi spune. Nu-ți bate capul ca tocmai am petrecut două zile la căpătâiul patului tău, cântând ca să te readuc la viață…

Vreme de o secundă, nu știu ce să zic. N-o cunosc pe această Helene. Acum chiar se poartă ca o fată.

— Nu, Hel, nu-i vorba despre asta. Sunt doar obosit și…

— Las-o baltă, zice ea. Trebuie să intru în gardă.

— Aspirant Veturius!

Un cinciar se apropie de mine în fugă, cu un bilet în mână. Iau biletul și în același timp o rog pe Helene să aștepte. Ea nu mă bagă în seamă și se îndepărtează chiar când dau să încep să-i explic.

25.

Laia

Au trecut câteva ore de când i-am spus lui Keenan că voi ieși din Blackcliff ca să ne întâlnim și mă simt cea mai mare proastă din lume. Clopotul de ora zece a venit și a trecut. Comandantul mi-a dat liber și s-a dus la culcare de un ceas. Nu va mai apărea până dimineață, mai ales că i-am pus kheb în ceai – o plantă fără miros și fără gust cu care își ajuta bunicu’ pacienții să se odihnească. Bucătăreasa și Izzi dorm în chițimiile lor. În casă e liniște ca într-un mausoleu.

Iar eu încă mai stau în cămăruța mea, încercând să născocesc un plan ca să pot pleca.

Nu se poate să trec pur și simplu pe lângă paznicii de la poartă atât de târziu în noapte. Sclavii care au făcut prostia să încerce așa ceva s-au ales cu necazuri. În plus, aș risca să afle și comandantul despre escapada mea nocturnă.

Mă gândesc că aș putea totuși să creez o diversiune și să mă *strecor* pe lângă paznici. Îmi amintesc de flăcările care ne-au mistuit casa în noaptea raziei. Nimic nu distrage atenția mai tare decât focul.

Plec din cameră înarmată cu iască, fitil și amnar. O eșarfă neagră înfășurată larg pe cap îmi ascunde fața, iar rochia cu guler înalt și mâneci lungi acoperă deopotrivă cătușele de sclavă cât și semnul făcut de comandant, încă plin de cruste și dureros.

Coridorul servitorilor e pustiu. Mă duc fără zgomot către poarta de lemn care dă spre terenurile de antrenament de la Blackcliff și o deschid.

Geme mai tare decât un porc înjunghiat.

Mă strâmb de frică și dau fuga înapoi la mine în cameră, așteptând să apară cineva și să cerceteze motivul zgomotului. Pentru că nu apare nimeni, mă strecor din nou afară…

— Laia? Unde te duci?

Tresar tare și scap jos fitilul și amnarul, abia reușind să păstrez iasca.

— La naiba, Izzi!

— Iartă-mă, zice ea adunând lucrurile scăpate de mine și făcând ochii mari când își dă seama ce sunt. Încerci să te strecori afară.

— Ba nu, zic eu, dar Izzi îmi aruncă o privire care mă face să mă simt prost. Bine, asta fac, dar…

— Te-aș putea ajuta, șoptește ea. Știu o ieșire din Academie pe unde nu umblă nici măcar patrulele legionarilor.

— E prea periculos, Izzi.

— Bine. Ai dreptate.

Dă să se retragă, dar apoi se oprește, frământându-și mâinile mici.

— Dacă... Dacă ai de gând să dai foc la ceva și să te strecori pe poarta din față în timp ce paznicii nu sunt atenți, să știi că n-o să reușești. Legionarii îi vor trimite pe soldații auxiliari să vadă de foc. Nu lasă niciodată poarta nepăzită. Niciodată.

Îmi dau seama imediat că are dreptate. Ar fi trebuit să mă gândesc și singură.

— Poți să-mi spui unde-i ieșirea aia? o întreb.

— E o potecă tăinuită, zice ea. O cărare stâncoasă, abruptă și îngustă. Îmi pare rău, dar dacă merg să ți-o arăt, înseamnă că trebuie să vin cu tine. Pe mine nu mă deranjează. Așa ar face orice prietenă – adaugă Izzi repede, rostind cuvântul *prietenă* de parcă ar fi un secret pe care și-ar dori să-l afle. Nu vreau să spun că suntem prietene, se grăbește ea să precizeze. Adică... nu știu, n-am avut niciodată cu adevărat...

„0 prietenă”. Asta dă să spună, dar se uită stânjenită în altă parte.

— Trebuie să mă întâlnesc cu legătura mea, Izzi. Dacă vii și tu și te prinde comandantul...

— Mă va pedepsi. Poate chiar mă va ucide. Știu. Dar s-ar putea s-o facă și pentru că n-am șters praful în camera ei sau pentru că am privit-o în ochi. Să trăiești alături de comandant este ca și cum ai trăi cu Moartea. Pe lângă asta, crezi că ai de ales? Vreau să spun – adaugă ea de parcă și-ar cere scuze – cum altfel ai de gând să ieși de aici?

„Are dreptate”. Nu vreau să pățească ceva. Acum un an, Războinicii mi-au luat-o pe Zara. Nu pot suporta gândul că o altă prietenă ar putea suferi în mâinile lor.

Dar nu vreau nici să moară Darin. Fiecare secundă pierdută este o secundă în care el putrezește în închisoare. Și n-o oblig eu pe Izzi. Ea vrea să mă ajute. Îmi trec prin minte o mulțime de îndoieli. Le dau deoparte. „Pentru Darin.”

— Bine, îi spun lui Izzi. Unde ne scoate poteca aceea secretă?

— La docuri. Acolo vrei să ajungi?

Clatin din cap.

— Vreau să ajung în Cartierul Cărturarilor, la Festivalul Lunii. Dar mă descurc și de la docuri.

Izzi încuviințează.

— Pe aici, Laia.

„Dă, Doamne, să nu aibă de suferit”. Se grăbește spre camera ei să ia o mantie, apoi mă apucă de mână și mă trage în spatele casei.

26.

Elias

Doctorul m-a scutit de antrenament și de gardă, dar mamei nu pare să-i pese. Biletul de la ea îmi ordonă să mă prezint pe terenul doi pentru pregătirea de luptă corp la corp. Pun seva din rădăcină de sânger în buzunar – va trebui să aștepte – și îmi petrec următoarele două ore încercând să nu-l las pe centurionul-instructor să mă bată măr.

Când reușesc, în sfârșit, să mă schimb într-o uniformă curată și să plec de la antrenament, clopotul de ora zece a bătut și a trecut, iar eu trebuie să ajung la o petrecere. Băieții – și Helene – probabil că mă așteptă. Bag mâinile în buzunare și pornesc într-acolo. Sper că Helene s-a mai relaxat puțin sau măcar a uitat cât de nervoasă era pe mine mai devreme. Dacă vreau să mă ajute să scap de îndatoririle față de Imperiu, primul pas ar fi să am grijă să nu mă urască.

Ating cu degetele sticluța cu sevă de sânger din buzunar. „I-ai promis Laiei că i-o duci, Elias, mă mustră o voce. Cu multe zile în urmă”.

La fel le-am promis Helenei și băieților că ne vedem în cazarmă. Probabil că Hel e deja furioasă pe mine. Nu i-ar plăcea deloc să afle că vizitez sclave Cărturărese în miez de noapte.

Mă opresc și cântăresc lucrurile. Dacă mă mișc destul de repede, Helene n-o să știe niciodată unde am fost.

Casa comandantului e scăldată în întuneric, dar pentru orice eventualitate, rămân în umbră. Poate că sclavii s-or fi culcat, dar dacă mama doarme, atunci eu sunt djinnul mlaștinilor! Mă duc

spre intrarea servitorilor, gândindu-mă să las sticluța în bucătărie. Pe urmă, aud voci.

— Unde ne scoate poteca aceea secretă?

Recunosc vocea șoptită. E a Laiei.

— La docuri. Acolo vrei să ajungi?

Asta e Izzi, sclava de la bucătărie.

Mai ascult o clipă și îmi dau seama că vor s-o pornească pe poteca tainică plină de pericole care duce de la Blackcliff în Serra. Poteca nu este păzită numai pentru că nu-i nimeni atât de nebun încât să se aventureze pe ea. Eu și Demetrius am străbătut-o fără frânghii acum vreo șase luni, în urma unui pariu, și aproape că ne-am rupt gâturile.

Ar fi mare lucru dacă fetele ar reuși să ajungă la liman luând-o pe acolo. Și ar fi un miracol dublu dacă ar reuși să se mai și întoarcă. Pornesc după ele cu gândul să le spun că nu merită riscul, nici măcar pentru legendarul Festival al Lunii.

Dar simt că aerul vibrează ușor și încremenesc. Miroase a iarbă și a zăpadă.

— Aha, spune Helene din spatele meu. Așadar, asta-i Laia. O sclavă. Am crezut că ești mai bun decât ceilalți, Elias, clatină ea din cap. Nu mi-am imaginat niciodată că ți-ai aduce în pat o *sclavă.*

— Nu e ce crezi tu.

Mă aud vorbind și mă cutremur. Parcă sunt un mascul tipic care se bâlbâie în fața nevestei lui ca să se dezvinovățească de vreo purtare greșită. Numai că Helene nu-i nevasta mea.

— Laia nu este…

— Mă crezi proastă? Sau oarbă?

În ochii Helenei se citește ceva periculos.

— Am văzut cum te uitai la ea în ziua când ne-au dus la comandant, înainte de Încercarea Curajului. Parcă ea era un izvor, iar tu mureai de sete. Nu contează, zice Hel, încercând să se stăpânească. Le voi raporta comandantului pe ea și pe prietena ei chiar acum.

— Pentru ce?

Intensitatea furiei lui Hel mă uluiește.

— Pentru că încearcă să iasă din Blackcliff, scrâșnește ea din dinți. Pentru că își sfidează stăpâna și încearcă să ajungă la un festival fără permisiune…

— Sunt doar niște fete, Hel.

— Sunt *sclave,* Elias. Singura lor preocupare trebuie să fie să-și mulțumească stăpâna, iar în acest caz, te asigur, stăpâna nu va fi mulțumită deloc.

— Liniștește-te!

Mă uit în jur, îngrijorat că ne-ar putea auzi cineva.

— Laia e un om, Helene. Este fiica sau sora cuiva. Dacă tu sau eu ne-am fi născut din alți părinți, puteam ajunge noi în locul ei.

— Ce vrei să spui? Că ar trebui să-mi pară rău pentru Cărturari? Că ar trebui să-i consider egali? I-am cucerit. I-am făcut supușii noștri. Așa merg lucrurile.

— Nu toate popoarele cucerite sunt transformate în sclavi. În tărâmurile din sud, Oamenii Lacurilor i-au cucerit pe Oamenii Mlaștinilor și i-au adus pe calea…

— Ce naiba se întâmplă cu tine?

Helene mă privește de parcă mi-ar mai fi crescut un cap.

— Imperiul a anexat de drept acest teritoriu. A devenit teritoriul *nostru.* Ne-am luptat pentru el, am murit pentru el, iar acum avem obligația să-l păstrăm. Dacă pentru asta trebuie să-i ținem pe Cărturari în sclavie, atunci așa să fie! Ai grijă, Elias. Dacă te aude cineva spunând asemenea prostii, o să vină Garda Neagră și o să te ducă la Kauf fără să mai stea pe gânduri.

— Ce s-a întâmplat cu tine, nu voiai să schimbi lucrurile?

Corectitudinea oficială cu care vorbește mă scoate din sărite. O credeam mai bună de-atât.

— În seara de după absolvire, mi-ai spus că ai vrea să îmbunătățești condițiile Cărturarilor…

— Mă refeream la condițiile de viață, Elias! Nu la eliberarea lor! Uită-te ce fac acum, ticăloșii! Nu se feresc să atace caravanele, omoară Aristocrați nevinovați în paturile lor…

— Când spui *nevinovați,* sper că nu te gândești la Daemon Cassius. Era o Mască…

— Fata e o sclavă, mi-o retează Helene. Iar comandantul are dreptul să știe ce fac sclavele ei. Să nu-i spunem ar echivala cu ajutarea și favorizarea inamicului. Am de gând să le denunț.

— Nu, îi spun. N-o s-o faci!

Mama deja a însemnat-o pe Laia. Deja a lăsat-o pe Izzi fără un ochi. Știu sigur ce ar urma dacă ar afla că fetele se strecoară pe furiș din Academie. N-ar mai rămâne din ele nici cât să saturi hoitarii.

Helene își încrucișează brațele la piept.

— Cum ai de gând să mă împiedici?

— Puterea ta vindecătoare, îi răspund.

Mă urăsc că o șantajez, dar știu că e singurul lucru în stare s-o facă să bată în retragere.

— Comandantului i-ar plăcea să afle mai multe despre ea, nu crezi?

Helene înlemnește. În lumina lunii pline, durerea și șocul de pe fața ei mascată mă lovesc ca un pumn în piept. Se trage înapoi, de parcă s-ar teme ca răzvrătirea mea să nu fie contagioasă. Un fel de ciumă.

— Ești incredibil, îmi spune. După… După tot ce s-a întâmplat!

Scuipă de furie când vorbește, dar pe urmă se adună și scoate la iveală Masca din ea. Vocea îi devine plată, iar fața lipsită de expresie.

— Nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine, zice ea. Dacă ai de gând să fii trădător, ești pe cont propriu. Stai departe de mine. La antrenamente. În gărzi. În timpul Încercărilor. Pur și simplu nu te apropia.

„La naiba, Elias!” Trebuia să mă împac cu Helene în noaptea asta, nu să mi-o fac dușman și mai tare.

— Ei, haide, Hel!

Mă întind s-o iau de braț, dar nu îmi dă voie. Îmi împinge mâna și dispare în noapte.

Mă uit în urma ei ca lovit în cap. „N-a vorbit serios”, îmi spun. „Are doar nevoie să se calmeze. „Până mâine va redeveni rațională și o să-i pot explica de ce n-am vrut să le denunțe pe fete. „Și să mă scuz că am șantajat-o cu secretul pe care mi l-a încredințat”. Mă strâmb. Da, voi aștepta categoric până mâine. Dacă o abordez acum, probabil că va încerca să mă castreze.

Mai rămân însă Laia și Izzi.

Stau pe gânduri în întuneric. „Vezi-ți de treaba ta, Elias”, spune o parte din mine. „Lasă fetele în voia sorții. Du-te la petrecerea lui Leander. Îmbată-te”.

„Ești un idiot”, spune altă voce. „Du-te după fete și scoate-le din nebunia asta înainte să fie prinse și ucise. Du-te. Acum!”

Ascult de a doua voce. Pornesc după ele.

27.

Laia

Eu și Izzi traversăm curtea pe furiș, cercetând speriate din ochi ferestrele de la apartamentul comandantului. Sunt întunecate, iar asta sper să însemne că doarme.

— Ia zi, te-ai cățărat vreodată într-un copac? șoptește Izzi.

— Sigur că da.

— Atunci, o să fie floare la ureche pentru tine. Nu-i mare diferență, să știi.

Peste zece minute mă clatin pe o lespede de piatră de cincisprezece centimetri suspendată la sute de metri deasupra dunelor și o săgetez pe Izzi din priviri. Ea a luat-o iute înaintea mea și sare din piatră în piatră ca o maimuțică blondă.

— Nu-i floare la ureche și nu seamănă deloc cu cățăratul în copaci, șuier eu.

Izzi se uită cercetător la dunele de dedesubt.

— Nu mi-am dat seama că-i așa de sus.

Deasupra noastră, o lună mare și galbenă domină cerul spuzit de stele. E o noapte frumoasă de vară, caldă și fără nicio boare de vânt. Cum moartea mă pândește la orice pas greșit, nu mă pot bucura de ea. Iau o gură de aer și mai înaintez câțiva centimetri, rugându-mă să nu se sfărâme piatra pe care stau. Izzi se uită înapoi spre mine.

Nu acolo. Nu acolo… nu…

— Aaaaaah!

Îmi alunecă piciorul, dar se oprește pe teren solid la vreo zece centimetri mai jos decât mă așteptam.

— Taci! flutură Izzi din mână. O să trezești toată școala!

Stânca abruptă este presărată cu bucățele de piatră, dintre care unele se fac bucăți imediat ce le ating. E o potecă asta, într-adevăr, dar mai degrabă una pentru veverițe decât pentru oameni. Îmi alunecă piciorul pe un bolovan mai sfărâmicios și mă sprijin de perete până îmi trece amețeală. Peste un minut, înfig din greșeală degetele în cuibul unor jivine furioase cu clești ascuțiți, care mi se urcă imediat pe tot brațul. Îmi mușc buzele ca să înăbuș un țipăt și mă scutur atât de energic, încât mi se

deschide rana de deasupra inimii. Durerea ascuțită trezită brusc îmi taie răsuflarea.

— Haide, Laia, mă strigă Izzi din față. Aproape că am ajuns.

Mă străduiesc să înaintez, încercând să nu mă gândesc la hăul gata să mă soarbă din spate. Când reușesc în cele din urmă să ajung pe teren solid, aproape că sărut pământul de recunoștință. Râul clipocește liniștit lângă docurile din apropiere, iar catargele zecilor de ambarcațiuni mici acostate lângă mal se leagănă în sus și în jos, ca o pădure de sulițe gata să danseze.

— Vezi? zice Izzi. N-a fost așa de rău.

— Trebuie să ne mai și întoarcem.

Izzi nu răspunde. Se uită concentrată la umbrele din spatele meu. Mă întorc și le scrutez și eu, atentă la orice lucru neobișnuit. Nu aud decât apa izbind chila bărcilor.

— Iartă-mă, clatină din cap Izzi. Mi s-a părut... nu contează. Ia-o tu înainte.

Cheiurile sunt pline de bețivi care râd și de marinari care miros a sudoare și a sare. Femeile nopții îi îmbie pe toți trecătorii, cu ochii ca niște tăciuni stinși.

Izzi se oprește să caște gura la toate, dar o trag după mine. Ne aținem cât mai la umbră, încercând din răsputeri să ne pierdem în întuneric și să nu atragem atenția nimănui.

Curând ne îndepărtăm de docuri. Pe măsură ce intram mai adânc în Serra, străzile îmi sunt tot mai familiare, până când trecem de un zid scund de chirpici și intrăm în Cartier.

„Acasă”.

Înainte n-am prețuit niciodată cu adevărat mirosul Cartierului: lut, praf și zăpușeală de animale care trăiesc înghesuite laolaltă. Trec degetul prin aer, minunându-mă de praful care dansează în lumina blândă a lunii. Din apropiere se aud râsete, se trântește o ușă, țipă un copil și pe deasupra tuturor plutește murmurul discuțiilor dintre oameni. E complet diferit față de liniștea care acoperă ca un giulgiu Academia Blackcliff.

Acasă. Aș vrea să fie adevărat. Dar nu sunt acasă. Nu mai sunt. Am fost lăsată fără casă. Casa mi-a fost arsă din temelii.

Ne croim drum spre piața din centrul Cartierului, unde Festivalul Lunii e în toi. Îmi scot eșarfa și îmi desfac cocul, lăsându-mi părul liber, la fel ca toate celelalte femei tinere.

Lângă mine, Izzi soarbe totul prin ochiul drept deschis cât poate de tare.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva, spune ea. E minunat. Este…

Îi scot agrafele din părul blond. Își duce palmele la cap și roșește, dar îi dau mâinile deoparte.

— Doar în noaptea asta, spun. Altfel nu ne putem pierde în mulțime. Haide…

Ne facem loc printre oamenii veseli și suntem întâmpinate cu zâmbete. Ni se oferă băuturi, schimbăm saluturi, ni se șoptesc complimente, uneori chiar ni se strigă, spre stânjeneala lui Izzi.

Mi-e imposibil să nu mă gândesc la Darin și la cât de mult îi plăcea acest festival. Acum doi ani s-a îmbrăcat cu hainele cele mai bune și ne-a târât în piață mai devreme. Se întâmpla pe vremea când el și bunica încă mai râdeau împreună, când sfatul bunicului era lege și când nu avea secrete față de mine. Mi-a cumpărat un morman de prăjituri rotunde și galbene ca niște luni pline. A admirat lampioanele care luminau străzile, ancorate în așa fel încât parcă pluteau. Când au început să cânte scripcile și să bată tobele, a luat-o pe bunica și a condus-o în jurul ringului de dans până a lăsat-o fără suflare de atâta râs.

Anul ăsta piața e plină de lume, dar când mi-l amintesc pe Darin, mă simt sfâșietor de singură. Nu m-am gândit niciodată la locurile goale de la Festivalul Lunii, la locurile unde ar trebui să fie cei dispăruți, cei morți, cei pierduți. Oare ce se întâmplă cu fratele meu în închisoare, în timp ce eu stau alături de această mulțime veselă? Cum pot să zâmbesc și să râd, dacă știu că el suferă?

Mă uit la Izzi, la uimirea și la bucuria care i se citesc pe chip; oftez și alung gândurile negre, de dragul ei. Probabil că mai sunt și alți oameni aici la fel de singuri ca și mine. Și totuși, nimeni nu se încruntă, nu plânge și nu stă îmbufnat. Găsesc toți motive să zâmbească și să râdă. Motive să spere.

Văd o fostă pacientă de-a bunicului și mă îndepărtez repede de ea, trăgându-mi eșarfa ca să-mi ascund fața. E multă lume aici și nu-i greu să dai din greșeală peste cineva știut, dar ar fi mai bine să nu mă las recunoscută.

— Laia, zice încet Izzi și mă atinge ușor pe braț. Acum ce facem?

— Orice vrem, îi răspund. Cineva o să mă găsească. Până atunci, privim, dansăm, mâncăm. Ne amestecăm în mulțime.

Observ în apropiere o tarabă pe roți condusă de o pereche veselă și înconjurată de o mare de mâini întinse.

— Izzi, ai gustat vreodată din prăjitura Lunii?

Mă înghesui printre ceilalți și ies câteva minute mai târziu cu două prăjituri fierbinți, acoperite cu frișcă rece. Izzi mușcă încet din una, închide ochii și zâmbește. Ne ducem apoi spre ringul de dans, plin de perechi: soți și soții, tați și fiice, frați, prieteni. Renunț la postura umilă de sclavă pe care am adoptat-o și pășesc ca pe vremuri, cu capul drept și umerii trași în spate. Sub rochie, rana mă ustură, dar n-o iau în seamă.

Izzi își termină prăjitura și se uită atât de pofticioasă la a mea, încât i-o întind fără să stau pe gânduri. Găsim o bancă liberă și ne uităm o vreme la dansatori, până când Izzi îmi dă un ghiont.

Ai un admirator, zice ea mestecând ultima bucată de prăjitură. Acolo, lângă muzicanți.

Mă uit într-acolo așteptându-mă să-l văd pe Keenan, dar în locul lui zăresc un tânăr cu o expresie oarecum dezorientată. Mi se pare vag familiar.

— Îl cunoști? mă întreabă Izzi.

— Nu, îi răspund, după ce mă gândesc câteva clipe. Nu cred.

Tânărul este înalt ca un Războinic, cu umeri largi și brațe bronzate care strălucesc sub lampioane. Mușchii duri ai abdomenului i se ghicesc sub vesta cu glugă chiar și de la distanță. Cureaua neagră a unei tolbe îi taie pieptul de-a curmezișul. Deși gluga trasă îi ține în umbră mai toată fața, văd că are pomeți înalți, nasul drept și buze pline. Trăsăturile lui impresionante sunt de Aristocrat, dar hainele și ochii întunecați îl fac să arate mai degrabă ca un Tribal.

Izzi se uită atentă la băiat, îl cercetează.

— Ești sigură că nu-l cunoști? Pentru că el sigur pare să te știe.

— Nu. Nu l-am mai văzut niciodată.

Privirea băiatului se încrucișează cu a mea și când îmi zâmbește, roșesc. Mă uit în altă parte, dar ochii lui mă atrag ca un magnet și peste o clipă iar mă întorc spre el. Continuă să se uite la mine, cu brațele încrucișate la piept.

Peste o secundă, simt o mână pe umăr, însoțită de miros de cedru și de vânt.

— Laia.

Îl uit cât ai clipi pe băiatul frumos de lângă scenă și mă întorc spre Keenan. Mă uit la ochii lui negri și la părul roșu și nu-mi dau seama că și el mă fixează la fel de intens decât peste câteva secunde, când își drege vocea.

Izzi se trage ceva mai departe, cercetându-l pe Keenan cu interes. I-am spus că trebuie să se poarte ca și cum nu m-ar cunoaște, atunci când va apărea cineva din Rezistență. Nu cred că luptătorilor le-ar plăcea faptul că o altă sclavă a aflat despre misiunea mea.

— Vino, spune Keenan, arătându-mi spațiul dintre două corturi din spatele scenei.

Îl urmez, iar Izzi se ia și ea după noi, discret și la distanță.

— Ai reușit să vii, spune Keenan.

— A fost… destul de simplu.

— Mă îndoiesc. Dar ai reușit. Bravo. Arăți…

Ochii lui îmi cercetează chipul, apoi coboară pe corp. O astfel de privire din partea altui bărbat merita o palmă, dar din partea lui Keenan reprezintă mai degrabă un omagiu decât o insultă. Citesc în ea ceva mai mult decât rezerva obișnuită. Surpriză? Admirație? Schițez un zâmbet, iar el scutură din cap, ca și cum ar vrea să se limpezească.

— E și Sana aici? întreb eu.

— A rămas la bază, îmi răspunde Keenan cu umerii țepeni și îmi dau seama că e tulburat. A vrut să te vadă și ea, dar n-a lăsat-o Mazen să vină. S-au certat de-a binelea pe tema asta. Facțiunea ei insistă ca Mazen să-l elibereze pe Darin. Dar Mazen…

Își drege vocea ca și cum ar fi vorbit prea mult și face semn din cap către un cort din fața noastră.

— Acolo mergem.

În fața cortului, o femeie Tribală cu părul alb cercetează un glob de cristal, în timp ce două fete din neamul Cărturarilor așteaptă să le spună ce vede, cu fețe neîncrezătoare. Într-o parte, un jongler cu flăcări a atras o grămadă de privitori, iar în cealaltă își deapănă poveștile o *Kehanni,* ridicându-și și coborându-și vocea ca o pasăre în zbor.

— Grăbește-te, zice Keenan, iar tonul lui răstit mă face să tresar. Te așteaptă.

Intru în cort și Mazen încetează să mai vorbească cu cei doi bărbați de lângă el. Îi recunosc, i-am văzut în grota. Sunt ceilalți locotenenți ai săi, mai apropiați de vârsta lui Keenan decât de a lui Mazen și obișnuiți să manifeste răceala taciturnă a celor mai tineri. Îmi îndrept spatele. Nu mă voi lăsa intimidată.

— Ești încă întreagă, spune Mazen. Impresionant. Ce ai pentru noi?

Îi spun tot ce știu despre Încercări și despre sosirea Împăratului. Nu dezvălui cum am aflat acele informații, iar Mazen nu mă întreabă. Când termin de vorbit, până și Keenan pare uluit.

— Războinicii vor desemna viitorul Împărat în mai puțin de două săptămâni, adaug eu. De asta i-am spus lui Keenan că vreau să ne întâlnim azi. Nu mi-a fost ușor să plec de la Blackcliff. Mi-am asumat riscul numai pentru că știam că trebuie să-ți aduc aceste informații. Nu este tot ce vrei tu să știi, dar cu siguranță ajunge ca să te convingi că voi duce misiunea la bun sfârșit. Acum îl poți elibera pe Darin – Mazen încruntă din sprâncene, așa că mă grăbesc să continui –, iar eu voi rămâne la Blackcliff cât vei avea nevoie.

Unul dintre locotenenți, un bărbat voinic și blond pe care cred că îl cheamă Eran, îi șoptește ceva la ureche lui Mazen. Prin ochii bărbatului mai în vârstă trece o umbră de enervare.

— Celulele condamnaților la moarte nu seamănă cu închisoarea principală, fato, spune el. Sunt aproape de nepătruns. Mă așteptam să avem câteva săptămâni la dispoziție ca să-l scoatem pe fratele tău, de aceea am acceptat s-o fac. Lucrurile astea cer timp. Mai puțin de două săptămâni… nu înseamnă nimic.

— Se poate face, vorbește Keenan din spatele meu. Am discutat cu Tariq și…

— Dacă vreau să aflu părerea ta sau a lui Tariq, o să v-o cer, spune Mazen.

Keenan strânge buzele și mă aștept să riposteze. Dar el doar încuviințează din cap și Mazen continuă.

— Nu-i destul timp, murmură el gânditor. Trebuie să cucerim întreaga închisoare. Nu putem face asta decât dacă…

Își freacă bărbia, adâncit în gânduri, apoi dă din cap afirmativ.

— Am o nouă misiune pentru tine. Găsește-mi o cale de intrare în Blackcliff pe care n-o știe altcineva. Dacă reușești să faci asta, voi putea să-l eliberez pe fratele tău.

— Știu o cale, răspund eu, plină de ușurare. O potecă secretă, pe care am venit încoace.

— Nu, zice Mazen, și bucuria mea se sparge ca un balon. Avem nevoie de ceva… diferit.

— Mai accesibil, spune Eran. Ceva pe unde să poată trece un grup mare de oameni.

— Catacombele se întind și sub Blackcliff, îi spune Keenan lui Mazen. Unele dintre tunelurile acelea trebuie să conducă spre Academie.

— Se poate, spune Mazen și își drege vocea Le-am mai cercetat și altă dată, dar n-am găsit nimic. Însă tu, Laia, ai un avantaj, pentru că le-ai putea căuta chiar din Blackcliff. Avem nevoie repede de ceva, adaugă el, sprijinindu-și pumnii de masă. Într-o săptămână, cel mult. Îl voi trimite pe Keenan să-ți comunice data. Să nu lipsești de la întâlnirea aceea.

— Voi găsi o cale de intrare pentru voi, îi spun.

Izzi trebuie să știe ceva. Trebuie să existe sub Blackcliff niște tuneluri nepăzite. Asta mi se pare, în sfârșit, o sarcină realizabilă.

— Dar cum v-ar putea ajuta o intrare la Blackcliff să-l salvați pe Darin din celulele condamnaților la moarte? nu-mi pot eu stăpâni curiozitatea.

— E o întrebare corectă, spune Keenan încet.

Îl privește direct pe Mazen și rămân surprinsă câtă ostilitate se citește pe chipul bărbatului mai vârstnic.

— Am un plan, zice Mazen. Doar atât trebuie să știi, deocamdată.

Îi face semn din cap lui Keenan, care mă atinge pe braț și pornește spre ușa cortului, indicându-mi să-l urmez.

De când cu razia, mă simt ușurată pentru prima oară. Simt că aș putea îndeplini sarcina primită. În afara cortului, jonglerul cu flăcări se află în mijlocul spectacolului. O observ pe Izzi în mulțime, aplaudând torțele care luminează noaptea. Sunt aproape amețită de speranță până când îl văd pe Keenan cum privește încruntat piruetele dansatorilor.

— Ce s-a întâmplat?

— Crezi că…

Își trece o mână prin păr. Nu l-am mai văzut niciodată atât de agitat.

— Îmi faci onoarea să-mi acorzi un dans?

Nu știu ce mă așteptam să spună, dar în niciun caz asta! Reușesc să dau din cap că da, iar el mă conduce pe un ring. Băiatul înalt pe care l-am văzut mai devreme dansează și el acolo cu o fată Tribală grațioasă, cu un zâmbet ca un fulger.

Scripcarii încep o melodie rapidă, pătimașă. Keenan mă prinde cu o mână de talie, iar cu cealaltă îmi cuprinde degetele. La atingerea lui, pielea îmi învie ca sub căldura soarelui.

E puțin țeapăn, dar știe bine pașii.

— Nu te descurci rău deloc, îi spun.

Pe mine m-a învățat bunica dansurile vechi. Mă întreb cine l-a învățat pe Keenan.

— Te miră?

Ridic din umeri.

— Nu pari genul dansator.

— Nici nu sunt, de obicei.

Mă cercetează cu privirea, ca și cum ar încerca să descifreze ceva.

— Am crezut că o să mori într-o săptămână, să știi. M-ai surprins, zice el și mă privește în ochi. Nu sunt obișnuit să fiu surprins.

Căldura trupului său mă învelește ca un cocon. Mă simt brusc și minunat rămasă fără suflare. Dar pe urmă, el își desprinde ochii dintr-ai mei și trăsăturile îi împietresc din nou. Simt pe piele furnicăturile neplăcute ale respingerii, chiar dacă dansăm în continuare.

„Keenan e legătura ta, Laia. Nimic mai mult”.

— Dacă asta te face să te simți mai bine, să știi că și eu am crezut că voi muri în cel mult o săptămână, îi spun zâmbind, iar el îmi răspunde cu o strâmbătură scurtă a gurii.

„Se ferește de fericire”, îmi dau seama. „Nu are încredere în ea”.

— Mai crezi și acum că o să dau greș? îl întreb.

— N-ar fi trebuit să spun asta, zice el și se uită în jos, apoi într-o parte. N-am vrut să-mi pun oamenii în pericol, să știi. Și nici… nici pe tine.

Ultimele vorbe abia le murmură, iar eu ridic neîncrezătoare din sprâncene.

— Pe mine? zic. M-ai amenințat că îmi faci vânt într-o criptă la cinci secunde după ce m-ai cunoscut.

Lui Keenan i se înroșește gâtul și continuă să evite să se uite la mine.

— Îmi pare rău. Am fost un… un…

— Un ticălos? îi sar în ajutor.

De data asta zâmbește de-a binelea, năucitor, dar tot foarte scurt. Dă din cap aproape timid, dar peste câteva clipe redevine serios.

— Când am spus că vei da greș, încercam să te sperii. N-am vrut să te duci la Blackcliff.

— De ce?

— Pentru că l-am cunoscut pe tatăl tău. Nu, nu așa ar trebui să spun, clatină el din cap. Pentru că *îi sunt dator* tatălui tău.

Mă opresc în mijlocul dansului și îmi revin abia după ce ne îmbrâncește cineva.

Keenan ia asta drept un îndemn că trebuie să continue.

— M-a cules de pe străzi când aveam șase ani. Era iarnă, și cerșeam. Fără prea mare succes, trebuie să spun. Cred că mă despărțeau de moarte doar câteva ceasuri. Tatăl tău m-a luat cu el în tabără, m-a îmbrăcat, mi-a dat să mănânc. Mi-a oferit un pat. O familie. N-o să-i uit niciodată chipul sau sunetul vocii atunci când mi-a spus să merg cu el. Parcă i-aș fi făcut eu o favoare, nu invers.

Am zâmbit. Așa era tata.

— Prima dată când ți-am văzut chipul la lumină, mi s-a părut cunoscut. Nu știam de unde să te iau, mi se părea că te cunosc. Pe urmă ne-ai spus și…

Ridică din umeri.

— De cele mai multe ori, nu sunt de acord cu cei din vechea gardă, continuă el, dar le dau dreptate când susțin că e o greșeală să-l lăsăm pe fratele tău în închisoare, dacă îl putem ajuta. Mai ales că a ajuns acolo din cauza oamenilor noștri, mai ales că părinții tăi au făcut pentru majoritatea dintre noi mai mult decât i-am putea răsplăti vreodată. Iar trimiterea ta la Blackcliff… mai spune Keenan încruntându-se. Asta nu seamănă a recunoștință față de tatăl tău. Știu de ce a făcut-o Mazen. E nevoit să mulțumească ambele facțiuni, iar misiunea ta a fost calea cea mai potrivită. Însă mie tot nu mi se pare corect.

Este rândul meu să roșesc. N-a vorbit niciodată atât de mult cu mine, iar vehemența lui mi se pare aproape de neîndurat.

— Mă străduiesc din răsputeri să supraviețuiesc, îi spun cu voce veselă. Ca să nu mai ai de ce să te simți vinovat.

— Chiar *vei supraviețui,* să știi, spune Keenan. Toți rebelii au pierdut pe cineva, de asta luptă. Dar noi doi i-am pierdut pe toți ai noștri. Am pierdut tot ce aveam. Suntem la fel, Laia. Ai încredere în mine când îți spun că ești puternică, indiferent dacă tu îți dai seama de asta sau nu. Vei găsi intrarea. Sunt sigur.

Sunt cele mai calde cuvinte pe care le-am auzit de foarte multă vreme. Privirile ni se întâlnesc din nou și de data asta Keenan nu se mai uită în altă parte. Ne învârtim și restul lumii se pierde. Nu spun nimic, pentru că tăcerea dintre noi este acum dulce, minunată și aleasă de bunăvoie. Deși Keenan nu scoate nicio vorbă, ochii lui îmi spun ceva ce nu înțeleg pe deplin. Simt înăuntrul meu dorință, tristețe și amețeală. Aș vrea să păstrez această apropiere ca pe o comoară. N-aș vrea să-i dau drumul. Dar muzica se oprește și Keenan se desprinde de mine.

— Întoarce-te cu bine.

Cuvintele lui sunt formale, ca atunci când vorbește cu luptătorii din subordine. Mă simt de parcă m-ar fi stropit cu apă din râu.

Fără altă vorbă, Keenan dispare în mulțime. Scripcarii încep altă melodie, dansatorii se învârt în jurul meu, iar eu stau și mă uit ca o proastă după el, știind că n-o să se întoarcă, dar continuând să sper.

28.

Elias

Să mă strecor la Festivalul Lunii e joacă de copil.

Îmi bag masca în buzunar – fața mea e cea mai bună deghizare – și șterpelesc niște haine de călărie și o tolbă de la o dugheană Tribală pe roți. Pe urmă mă strecor într-o drogherie după willadonna, o substanță care, atunci când e amestecată cu

un ulei, dilată pupilele destul de mult pentru ca un Războinic să poată trece pentru un ceas sau două drept Cărturar sau Tribal.

Floare la ureche. Îmi pun willadonna în ochi și peste câteva clipe sunt dus de un val de Cărturari până în inima festivalului. Număr douăsprezece căi de ieșire și identific douăzeci de posibile arme până să-mi dau seama ce fac, dar pe urmă mă silesc să mă destind.

Trec pe lângă tarabe cu mâncare și ringuri de dans, pe lângă jongleri și înghițitori de flăcări, acrobați, *Kehanni,* cântăreți vocali și instrumentiști. Muzicanții zdrăngănesc din lăute și lire, în timp ce bătaia veselă a tobelor ține ritmul.

Mă retrag din mulțime, dezorientat dintr-odată. A trecut prea multă vreme de când n-am mai auzit tobele cântând și încerc instinctiv să traduc bătăile lor în ordine, descoperind cu uimire că nu izbutesc.

În cele din urmă, reușesc să nu mă mai gândesc la ele și mă las copleșit de culori, de mirosuri și de bucuria copilărească din jurul meu. N-am văzut niciodată așa ceva, nici măcar când eram cinciar. N-am văzut nimic asemănător în ținutul Marinn sau în deșerturile Tribalilor, nici dincolo de granița Imperiului, unde Barbari acoperiți cu frunze dansează zile în șir la lumina stelelor, ca posedați.

Simt că mă învăluie o pace plăcută. Nu mă privește nimeni cu dezgust sau cu frică. Nu-i nevoie să-mi apăr spatele, nici să par de piatră.

Mă simt liber.

Preț de vreo cinci minute umblu fără țintă prin mulțime, croindu-mi drum în cele din urmă spre ringurile de dans, unde le-am observat pe Laia și pe Izzi. Cele două fete s-au dovedit surprinzător de greu de urmărit. La docuri, am pierdut-o pe Laia din vedere de mai multe ori. Dar în Cartierul Cărturarilor, sub lumina strălucitoare a lampioanelor, le-am găsit ușor.

La început mă gândesc să mă apropii de ele, să le spun cine sunt și să le duc înapoi la Blackcliff. Dar arată la fel cum mă simt eu. Libere. Fericite. Nu sunt în stare să le stric momentul, mai ales că viețile lor curg în restul timpului atât de mohorât. Prefer să mă opresc și să mă uit la ele.

Poartă amândouă rochii simple de mătase neagră, excelente ca să se strecoare neobservate și să-și ascundă brățările de sclave, dar nepotrivite în curcubeul penajului mulțimii.

Izzi și-a lăsat părul blond să-i cadă peste față și își ascunde petecul de pe ochi surprinzător de bine. Așa cum iese de sub cortina părului, pare și mai mică, abia observabilă.

Laia, pe de altă parte, ar fi remarcată oriunde. Rochia cu guler înalt se lipește de trupul ei într-un mod care mi se pare dureros de nedrept. Sub lumina lampioanelor, eleganța gâtului îi este pusă în evidență de părul negru ca cerneala.

Vreau să ating părul acela, să-l adulmec, să-mi trec mâna prin el, să mi-l înfășor în jurul încheieturii – „la naiba, Veturius, stăpânește-te! Încetează să te mai holbezi!"

Reușesc să-mi desprind privirea de la ea și-mi dau seama că nu sunt singurul care a rămas cu gura căscată. Mai mulți tineri din jurul meu îi aruncă ocheade. Ea nu pare să bage de seamă, ceea ce, desigur, o face și mai atrăgătoare.

„Bravo, Elias, iar te holbezi ea. Nerodule!" De data asta, atenția mea n-a trecut neobservată.

Izzi mă urmărește din priviri.

O fi având fata numai un ochi, dar sunt aproape sigur că vede mai multe decât alții. „Cară-te de aici, Elias", îmi spun. „Înainte să-și dea seama de ce îi pari atât de cunoscut".

Izzi se apleacă și-i șoptește Laiei ceva la ureche. Sunt gata să plec, dar Laia se uită la mine.

Ochii ei mă săgetează întunecat. Ar trebui să-mi mut privirea. Ar trebui să plec. Dacă mă mai uit mult la ea, o să-și dea seama cine sunt. Dar nu mă pot clinti din loc. Rămânem nemișcați pentru un moment intens și parcă nesfârșit, mulțumiți doar să ne privim. „Cerule, e frumoasă!" Îi zâmbesc, iar roșeața care-i acoperă obrajii mă face să mă simt, în mod ciudat, triumfător.

Vreau s-o invit la dans. Vreau să-i ating pielea și să vorbesc cu ea, prefăcându-mă că sunt un băiat Tribal oarecare și că ea e o fată oarecare din rândul Cărturarilor. „E o idee tâmpită", mă avertizează mintea mea. „Te va recunoaște".

Și ce? Ce-ar putea să-mi facă? Să mă denunțe? Nu se poate duce să-i spună comandantului că m-a văzut aici decât dacă se dă și ea de gol.

În timp ce eu încă stau pe gânduri, în spatele ei apare un băiat musculos cu părul roșu. O atinge pe umăr cu o expresie posesivă în ochi care nu-mi place deloc. Laia îl privește și ea ca și cum n-ar mai exista nimeni în afară de el. Poate că îl cunoaște dinainte să fi devenit sclavă. Poate că el este motivul pentru

care s-a furișat încoace. N-aș zice că arată rău, dar pare prea aspru ca să poată fi plăcut.

În plus, e mai scund decât mine. Considerabil mai scund. Cu cel puțin cincisprezece centimetri.

Laia pleacă împreună cu roșcatul. Peste o clipă, Izzi se ridică și se duce după ei.

— Pare luată, flăcăule.

Îmi dă târcoale o fată Tribală îmbrăcată într-o rochie verde plină de oglinjoare rotunde și cu părul împletit în sute de codițe. Vorbește sadheză, limba tribală cu care am copilărit. Zâmbetul îi aduce pe fața oacheșă o strălucire albă și îmi dau seama că zâmbesc și eu.

— Cred că știu ce am de făcut, spune ea.

Mă trage pe ringul de dans fără să aștepte vreun răspuns din partea mea. E un gest remarcabil de îndrăzneț pentru o Tribală. Mă uit mai bine și îmi dau seama că nu-i fată, ci femeie în toată firea, probabil cu câțiva ani mai mare decât mine. O privesc prudent. Până ajung la douăzeci și cinci de ani, majoritatea femeilor din triburi au deja câțiva copii.

— N-ai cumva vreun soț care să-mi vrea capul dacă mă vede dansând cu tine? îi răspund tot în sadheză.

— N-am. De ce întrebi, vrei să fii tu?

Îmi trece încet un deget cald pe pielea de pe piept și de pe abdomen, coborând până la curea. Roșesc, pentru prima dată în ultimul deceniu și mai bine. Am remarcat că nu are la încheietură tatuajul ca un șnur al femeilor măritate.

— Cum te cheamă și din ce trib ești, flăcăule? mă întreabă.

Dansează bine și îmi dau seama că se bucură atunci când îmi potrivesc pașii cu ai ei.

— Ilyaas.

Nu mi-am mai rostit numele Tribal de ani de zile. Bunicul l-a transformat în nume de Războinic la cinci minute după ce m-a cunoscut.

— Ilyaas An-Saif.

Imediat ce mă prezint, mă întreb dacă nu cumva e o greșeală. Povestea fiului adoptat de Mamie Rila care a fost luat la Blackcliff nu-i foarte cunoscută – Imperiul a ordonat tribului Saif să-și țină gura. Cu toate acestea, Tribalilor le place să vorbească.

Femeia nu dă de înțeles că mi-ar recunoaște numele.

— Eu sunt Afya Ara-Nur, zice ea.

— Umbre și lumină, traduc eu numele ei Tribal. Fascinantă combinație!

— Mai mult umbre, ca să fiu sinceră.

Se apleacă spre mine, iar focul din ochii ei căprui face să-mi bată inima mai repede.

— Dar asta rămâne între noi.

Aplec capul pe-o parte ca s-o privesc. Nu cred că am mai întâlnit vreo femeie Tribală cu o stăpânire de sine atât de senzuală. Nici măcar o *Kehanni.* Afya îmi zâmbește tainic și îmi pune câteva întrebări politicoase despre tribul Saif. Câte nunți am avut în ultima lună? Câte nașteri? Mergem la Nur pentru Adunarea de Toamnă? Sunt întrebări pe care le-ar pune orice Tribală, dar nu mă păcălește. Cuvintele ei simple nu se potrivesc cu inteligența ascuțită din privire. Unde o fi familia ei? Cine este ea cu adevărat?

Ca și cum mi-ar simți suspiciunea, Afya îmi povestește despre frații ei. Sunt negustori de covoare stabiliți în Nur, veniți încoace să-și vândă marfa înainte ca vremea rea să închidă trecătorile din munți. Mă uit în jur pe furiș după frații pe care i-a pomenit – bărbații Tribali sunt nemaipomenit de posesivi față de femeile nemăritate și n-am chef să mă bat cu nimeni. Sunt o mulțime de Tribali în mulțime, dar niciunul nu pare să-i dea prea multă atenție Afyiei.

Rămânem împreună vreme de trei dansuri. Când se termină și ultimul, Afya face o plecăciune și îmi întinde o monedă de lemn cu un soare pe o parte și nori pe cealaltă.

— Un dar, spune ea. Pentru că mi-ai făcut onoarea să dansezi cu mine atât de frumos, Ilyaas An-Saif.

— Onoarea e de partea mea.

Sunt surprins. Darurile Tribalilor sunt semn că îți vor întoarce o favoare – nu se oferă ușor și rareori de către femei.

Ca și cum ar ști la ce mă gândesc, Afya se ridică în vârful picioarelor. E atât de micuță, încât trebuie să mă aplec ca să aud ce-mi șoptește.

— Dacă moștenitorul Casei Veturia va avea vreodată nevoie de o favoare, *Ilyaas,* tribul Nur va fi onorat să-i fie de folos.

Mă încordez imediat, dar ea își duce două degete la buze – ăsta e cel mai serios jurământ Tribal.

— Secretul tău se află în siguranță cu Afya Ara-Nur.

Ridică dintr-o sprânceană. Nu-mi dau seama dacă mi-a recunoscut numele sau m-a văzut mascat prin Serra. Indiferent cine o fi Afya Ara-Nur, nu-i o simplă femeie Tribală. Dau din cap în semn că am înțeles, iar dinții ei albi scânteiază din nou.

— Ilyaas, spune ea, lăsându-se pe toată talpa, fără să mai șoptească. Uite, doamna ta e liberă acum.

Mă uit peste umăr. Laia s-a întors pe ring și se uită cum se îndepărtează roșcatul.

— Ar trebui s-o inviți la dans, zice Afya. Du-te!

Îmi zâmbește ușor și pleacă, lăsând în urmă clinchetul clopoțeilor de la gleznă. Mă uit după ea o clipă și arunc gânditor o privire monedei de lemn înainte s-o bag în buzunar. Pe urmă mă întorc și îmi croiesc drum spre Laia.

29.

Laia

— Îmi dai voie?

Mintea mea e încă la Keenan și tresar când îl descopăr lângă mine pe băiatul Tribal. Pentru o clipă nu pot decât să mă uit la el ca proasta.

— Vrei să dansezi? mă lămurește el, întinzându-mi mâna.

Gluga îi ascunde ochii, dar pe buze i se citește un zâmbet.

— Ăăă… Eu…

Acum, că am dat raportul, eu și Izzi ar trebui să ne întoarcem la Blackcliff. Mai sunt câteva ceasuri până în zori, dar nu merită să risc să fiu prinsă.

— Aha, zâmbește băiatul. Roșcatul. E… soțul tău?

— Poftim? Nu!

— Logodnicul?

— Nu. Nu este…

— Iubitul?

Băiatul ridică dintr-o sprânceană cu înțeles. Mă înroșesc ca focul.

— Este… un prieten.

— Atunci de ce îți faci griji?

Băiatul râde oarecum răutăcios și descopăr că îi zâmbesc și eu. Mă întorc peste umăr la Izzi, care stă de vorbă cu un Cărturar tânăr cu aer sincer. Râde uneori la vorbele lui și nu-și mai duce mâna la petecul de pe ochiul lipsă. Mă vede că o privesc, se uită la mine, la tânărul Tribal și ridică din sprâncene. Mă înroșesc din nou. Un dans nu are ce rău să facă; putem pleca pe urmă.

Lăutarii cântă o melodie vioaie. Fac semn din cap că da și băiatul îmi ia mâinile foarte încrezător, de parcă am fi prieteni de mulți am. În ciuda înălțimii și a umerilor largi, mă conduce cu grație, fără efort și totodată senzual. Când trag cu ochiul spre el, îl văd uitându-se în jos la mine, cu un zâmbet schițat pe buze. Simt că respir mai repede și caut ceva de spus.

— Nu pari să vorbești ca un Tribal.

Asta e! Un subiect neutru.

— Aproape că n-ai deloc accent.

Deși are ochii negri ca un Cărturar, chipul lui este numai muchii și colțuri.

— Nici nu arăți ca unul, adaug eu.

— Pot să-ți spun ceva în sadheză, dacă vrei.

Își apropie buzele de urechea mea și mireasma de mirodenii a respirației lui mă face să mă înfior plăcut.

— *Manaya es poolan dila dekanala.*

Oftez. Nu-i de mirare că Tribalii pot vinde orice. Are vocea caldă și profundă, dulce ca mierea care picură vara din faguri.

— Ce…

Am vocea răgușită, trebuie să mi-o dreg.

— Ce înseamnă?

Îmi zâmbește iar ca mai înainte.

— Ar trebui să-ți arăt.

Roșesc din nou.

— Ești foarte îndrăzneț.

Mijesc ochii. *Unde* l-am mai văzut?

— Locuiești pe-aici? Îmi pari cunoscut.

— Și mai zici că eu sunt îndrăzneț…

Îmi dau seama cum a sunat întrebarea mea și mă uit în altă parte. El chicotește, profund și ispititor, iar mie mi se taie iarăși respirația. Mi se face brusc milă de fetele din tribul lui.

— Nu sunt din Serra, spune el. Așadar, cine e roșcatul?

— Cine-i bruneta? îi răspund eu cu aceeași monedă.

— Aha, m-ai spionat. Asta mă măgulește.

— Nu te-am… Eu nu… Și tu ai făcut la fel!

— Nu-i nimic, mă liniștește el. Nu mă deranjează să mă spionezi. Bruneta este Afya din tribul Nur. O nouă prietenă.

— Doar o prietenă? Mie mi s-a părut mai mult de-atât.

— Poate, ridică el din umeri. Nu mi-ai răspuns la întrebarea despre roșcat.

— Roșcatul este un prieten. Un nou prieten, îi imit eu tonul meditativ.

Băiatul dă capul pe spate și râde, un râs blând și deopotrivă sălbatic, ca o ploaie în deșert.

— Locuiești în Cartier? mă întreabă el.

Ezit. Nu-i pot spune că sunt sclavă. Sclavii nu au voie la Festivalul Lunii, asta o știe și cineva străin de Serra.

— Da, îi răspund. Am locuit aici ani în șir, împreună cu bunicii. Și cu fratele meu. Casa noastră nu-i departe.

Nu știu de ce spun asta. Probabil cred că rostind cuvintele le pot face să devină adevărate, că mă voi întoarce și-l voi vedea pe Darin flirtând cu fetele, pe bunica vânzându-și gemurile și pe bunicu’ liniștindu-și la fel de blând ca de obicei pacienții peste măsură de îngrijorați.

Băiatul mă învârte și pe urmă mă trage înapoi în inelul brațelor lui, mai aproape decât înainte. Mirosul de mirodenii, îmbătător și ciudat de familiar, mă face să vreau să mă aplec spre el și să-l adulmec. Simt apăsarea mușchilor lui tari și netezi, iar când șoldurile ni se ating, aproape că încurc pașii.

— Cum vă petreceți zilele?

— Bunicu’ este vraci, mint eu și vocea îmi șovăie, dar cum nu-i pot spune adevărul, continui în același fel. Fratele meu e ucenicul lui. Eu și bunica facem gem. Mai ales pentru Triburi.

— Mmmm. Treaba cu gemul mă dă gata.

— Serios? De ce?

Se uită în jos spre mine și zâmbește. Ochii lui par aproape negri, mai ales umbriți de genele lungi. Acum strălucesc de o veselie abia reținută.

— Pentru că ești atât de dulce, spune el, cu voce prefăcut mieroasă.

Obrăznicia din privirea lui mă face să uit, pentru o clipă prea scurtă, că sunt sclavă, că fratele meu se află în închisoare și că toți cei pe care i-am iubit au murit. Hohote de râs răbufnesc din

mine ca un cântec și mi se încețoșează ochii de lacrimi. Îmi scapă un fornăit, iar asta îl face pe partenerul meu să râdă și pe mine să râd și mai tare. Numai Darin mă mai făcea să râd așa. Ușurarea e simplă și directă, ca atunci când plângi, numai că fără durere.

— Cum te cheamă? îl întreb, ștergându-mi fața de lacrimi.

Dar nu-mi răspunde și se încordează, ridicând capul ca și cum ar asculta ceva. Dau să vorbesc, dar el îmi pune un deget pe buze. Peste o clipă, chipul i se asprește.

— Trebuie să plecăm.

Dacă nu ar arăta atât de serios, aș crede că încearcă să mă facă să merg în tabăra lui.

— Razie. Războinicii fac razie.

În jurul nostru, dansatorii se învârt fără griji. Nimeni nu l-a auzit. Tobele bat, copiii aleargă și chicotesc. Totul pare în regulă.

Pe urmă, băiatul strigă suficient de tare cât să-l audă toată lumea.

— Razie! Fugiți!

Vocea lui răsună peste ringurile de dans ca a unui comandant care își strunește soldații. Scripcarii se opresc în mijlocul notei, bătaia tobelor încetează.

— Razie a Războinicilor! Plecați! Acum!

Un fulger de lumină spintecă liniștea – explodează un lampion, pe urmă încă unul și încă unul. Prin aer zbârnâie săgeți – Războinicii trag în felinare, sperând că participanții la festival vor rămâne în întuneric și așa vor putea fi adunați mai ușor.

— Laia! strigă Izzi de lângă mine, temătoare. Ce se întâmplă?

— Câteodată, Războinicii ne lasă să ținem Festivalul, în alți ani, nu. Trebuie să plecăm!

O iau pe Izzi de mână, dorindu-mi să n-o fi adus aici niciodată, să mă fi gândit mai mult la siguranța ei.

— Vino după mine!

Băiatul nu așteaptă răspuns, doar mă trage spre o stradă vecină, una încă nesufocată de lume. Se strecoară pe lângă ziduri și eu îl urmez, ținând-o strâns pe Izzi și sperând că nu-i prea târziu să putem scăpa.

Ajungem în mijlocul străzii și Tribalul ne trage pe o alee îngustă, plină de gunoaie. Țipetele și sclipirile armelor umplu văzduhul. Peste câteva secunde, participanții la festival trec în

fugă pe lângă noi și mulți dispar iute din vedere, căzând secerați ca grâul.

Trebuie să ieșim din Cartier înainte să-l închidă, spune Tribalul. Oricine va fi prins pe străzi va fi aruncat în căruțele-fantomă. Trebuie să vă mișcați iute. Sunteți în stare?

— Nu... Nu putem veni cu tine, îi spun și îmi trag mâna din mâna băiatului.

El se duce spre caravana lui, dar Izzi și cu mine nu vom fi în siguranță acolo. Ai lui vor descoperi că suntem sclave și ne vor denunța Războinicilor, care ne vor denunța comandantului. Și pe urmă...

— Nu locuim în Cartier. Iartă-mă că te-am mințit!

Mă dau câțiva pași în spate și o trag pe Izzi după mine.

Cu cât mai repede ne vom despărți de el, cu atât mai bine va fi pentru toți. Tribalul își dă gluga pe spate și lasă la iveală părul negru tuns scurt.

— Știu, spune el.

Deși are aceeași voce, e ceva diferit în el. O amenințare, o forță a trupului pe care nu le-am văzut mai înainte. Fără să vreau, mai fac un pas în spate.

— Trebuie să ajungeți la Blackcliff, spune el.

O clipă, vorbele lui nu ajung la mine, dar pe urmă mi se taie genunchii. E un spion. Oare mi-a văzut cătușele de sclavă? M-o fi auzit vorbind cu Mazen? Are de gând să ne denunțe pe mine și pe Izzi?

Pe urmă, Izzi lasă să-i scape un oftat.

— A-aspirant Veturius?

Când Izzi îi rostește numele, parcă ar fi năvălit lumina într-o cămăruță cufundată în beznă. Trăsăturile, înălțimea, grația lui naturală – totul capătă sens, deși nu mai înțeleg nimic. Ce caută un aspirant la Festivalul Lunii? De ce se dădea drept Tribal? Unde naiba îi este masca?

— Ochii tăi...

„Erau negri”, mă gândesc eu furioasă. „Sunt sigură că erau negri”.

— Willadonna, zice el. Dilată pupilele. Uite, chiar ar trebui...

— Mă spionezi pentru comandant, izbucnesc eu.

Este singura explicație. Keris Veturia i-a ordonat fiului ei să mă urmărească și să vadă ce știu. Dacă așa stau lucrurile, probabil că m-a auzit vorbind cu Mazen și cu Keenan. Are

informații mai mult decât suficiente ca să fiu acuzată de trădare. Atunci de ce a mai dansat cu mine? De ce a râs și a glumit cu mine? De ce i-a avertizat pe participanții la festival că se apropie razia?

— N-aș spiona pentru ea nici cu riscul vieții.

— Și atunci de ce ești aici? Nu există niciun motiv…

— Există, dar nu ți-l pot explica acum, zice Veturius, uitându-se pe stradă în jos. Ne putem certa, dacă vrei, sau ne putem căra naibii de-aici.

Este o Mască, ar trebui să nu-l privesc în ochi. Ar trebui să mă arăt supusă. Dar nu mă pot opri să nu mă uit țintă la el. Chipul lui mă tulbură. Cu câteva minute în urmă, mi s-a părut frumos. Cuvintele rostite de el în sadheză mi s-au părut fermecătoare. Iată că am dansat cu o Mască! O Mască fioroasă și pătată de sânge.

Veturius trage cu ochiul după colțul aleii și clatină din cap.

— Până să ajungem noi la porți, legionarii vor închide Cartierul. Trebuie să mergem prin tuneluri. Sper că nu le-au închis.

Se îndreaptă plin de încredere spre un grilaj, ca și cum ar ști exact unde ne aflăm.

Nu-l urmez, iar el scoate un sunet iritat.

— Ascultă, nu sunt de partea comandantului. De fapt, dacă află că sunt aici, probabil că o să mă jupoaie de viu, foarte încet. Dar nici nu se compară cu ce o să vă facă vouă dacă vă prinde razia sau dacă descoperă în zori că nu sunteți la Blackcliff. Dacă vreți să trăiți, va trebui să aveți încredere în mine. Hai, mișcați-vă!

Izzi face așa cum i se spune. Eu îi urmez fără tragere de inimă, simțind cum mi se revoltă tot corpul la gândul că îmi las viața în mâinile unei Măști.

Aproape imediat după ce coborâm în tunel, Veturius scoate din tolbă uniforma și cizmele și începe să-și smulgă hainele Tribale. Mi se aprind obrajii și mă întorc, nu înainte să observ cicatricile argintii care-i brăzdează spatele.

În câteva secunde trece din nou în fața noastră, cu masca pe față, și ne face semn să-l urmăm. Eu și Izzi trebuie să fugim, ca să ținem pasul cu el. Se mișcă agil ca o pisică, fără zgomot, dar ne încurajează din când în când cu câte un cuvânt.

Ne croim drum prin catacombe către nord-est. Ne oprim doar ca să evităm patrulele Războinicilor. Veturius nu șovăie nicio clipă. La un moment dat, ne barează calea un morman de cranii. Le dă într-o parte și ne ajută să trecem. Când tunelul se îngustează și ajunge la o poartă încuiată, scoate două agrafe din părul meu și o descuie cât ai clipi. Eu și Izzi schimbăm o privire – priceperea lui se dovedește folositoare.

Habar n-am cât timp a trecut. Cel puțin două ore. Probabil că dau să se ivească zorii. Nu vom reuși să ne întoarcem la timp. O să ne prindă comandantul. N-ar fi trebuit s-o iau pe Izzi cu mine. N-ar fi trebuit s-o pun în pericol.

Rana mi se freacă de rochie până când începe să sângereze. E veche de numai câteva zile, iar infecția n-a trecut. Durerea și frica mă amețesc.

Veturius îmi vede fața și încetinește.

— Aproape am ajuns, spune el. Vrei să te duc în brațe?

Clatin vehement din cap. Nu vreau să mă mai apropii de el. Nu vreau să-i mai simt mirosul sau căldura pielii.

În cele din urmă, ne oprim. În fața noastră, după un colț, se aud voci înfunde, iar o torță pâlpâie și îngroașă umbrele acolo unde lumina nu reușește să ajungă.

— Toate intrările subterane spre Blackcliff sunt păzite, șoptește Veturius. Asta are patru paznici. Dacă vă văd, vor da alarma, iar tunelurile vor mișuna de soldați, insistă el, uitându-se de la mine la Izzi ca să fie sigur că am priceput. Mă duc să le distrag atenția. Când mă auziți că spun *docuri,* înseamnă că aveți un minut să treceți după colț, să urcați scara și să ieșiți de sub grilaj. Dacă mă auziți spunând *matroana Moh,* înseamnă că nu prea mai aveți timp. Trageți grilajul după voi. Veți ieși în pivnița principală de la Blackcliff. Așteptați-mă acolo!

Veturius dispare în întunericul unui tunel chiar din fața noastră. Peste câteva minute auzim ceva ce seamănă cu cântecul unui bețiv. Trag cu ochiul după colț și îi văd pe paznici dându-și coate și rânjind. Doi dintre ei se duc să verifice. Vocea lui Veturius sună convingător de amețită, apoi se aude o izbitură grea, urmată de o înjurătură și un hohot de râs. Unul dintre soldații care s-au dus să vadă ce se întâmplă îi cheamă și pe ceilalți doi. Dispar cu toții. Mă aplec în față, pregătită să fug. „Haide! Haide!”

În cele din urmă, din tuneluri se aude vocea lui Veturius:

— … m-au terminat la docuri…

Izzi și cu mine ne năpustim spre scară și în câteva secunde ajungem la grilaj. Aproape mă felicit pentru cât de iute ne-am mișcat, dar Izzi chirăie ciudat în fața mea.

— Nu pot deschide!

Urc în fața ei, apuc grilajul și-l împing. Nu se urnește.

Paznicii se apropie. Aud din nou o bufnitură, apoi Veturius spune:

— Cele mai bune fete sunt la matroana Moh, alea chiar știu să…

— Laia!

Izzi se uită disperată cum se apropie torțele. „Să dea dracii!” Gem înăbușit și mă izbesc cu toată greutatea în grilaj. Durerea care mi se împrăștie în tot pieptul mă face să tresar, dar grilajul se deschide scârțâind și practic o împing pe Izzi prin deschizătură, apoi sar afară și eu și-l închid chiar înainte să apară soldații în tunelul de dedesubt.

Izzi se ascunde după un butoi, iar eu mă duc lângă ea. Peste câteva secunde apare și Veturius din spatele grilajului, chicotind ca un bețiv. Izzi și cu mine schimbăm o privire. Oricât ar fi de nepotrivit, simt că mă pufnește râsul.

— Mulțumesc, băieți, strigă Veturius spre tunel.

Închide grilajul, ne observă și duce un deget la buze.

Soldații încă ne-ar putea auzi.

— Aspirant Veturius, șoptește Izzi. Tu ce ai păți dacă ar afla comandantul că ne-ai ajutat?

— N-o să afle, spune Veturius. Doar dacă n-aveți voi de gând să-i spuneți, ceea ce nu v-aș sfătui. Haideți, vă duc înapoi în camerele voastre.

Urcăm scările pivniței și ieșim în curtea copleșită de o liniște funerară a Academiei Blackcliff. Tremur, deși noaptea nu-i rece. Este încă întuneric, dar spre răsărit cerul pălește, iar Veturius grăbește pasul. Traversăm repede, eu mă împiedic de iarbă, iar el, aflat lângă mine, mă prinde și mă ajută să-mi recapăt echilibrul. Căldura pielii lui îmi înfioară pielea.

— Te simți bine? mă întreabă.

Mă dor picioarele, îmi vâjâie capul, și semnul făcut de comandant arde ca focul. Dar cel mai tare simt furnicăturile care mi-au cuprins tot corpul la apropierea Măștii. „Pericol!” pare să strige pielea mea. „Omul ăsta e periculos!”

— N-am nimic, mă smucesc eu de lângă el. Sunt bine.

Îl privesc pe furiș în timp ce mergem. Cu masca pe față și între zidurile de la Blackcliff, Veturius pare soldatul Războinic desăvârșit. Nu pot împăca felul în care arată acum cu imaginea chipeșului băiat Tribal cu care am dansat. În tot acel timp, el a știut cine eram. A știut că-l mințeam în legătură cu familia mea. Deși e caraghios să-mi pese ce crede o Mască, simt că mi se face rușine din cauza acelor minciuni.

Ajungem pe coridorul servitorilor și Izzi se desparte de noi.

— Mulțumesc, îi spune lui Veturius.

Eu mă simt copleșită de vinovăție. N-o să mă ierte niciodată pentru toate prin câte a trecut.

— Izzi, îi zic atingându-i brațul. Îmi pare rău. Dacă știam de razie, niciodată n-aș fi…

— Glumești! spune Izzi.

Se uită în spatele meu la Veturius și zâmbește, o strălucire albă care mă uimește cu frumusețea ei.

— N-aș da tot ce s-a întâmplat pentru nimic în lume, adaugă ea. Noapte bună, Laia.

Mă uit după ea cu gura căscată. Se îndepărtează pe coridor și dispare în camera ei. Veturius își drege vocea. Se uită la mine cu o expresie ciudată, ca și cum și-ar cere scuze.

— Am… ăăă… am ceva pentru tine, zice, și scoate o sticluță din buzunar. Îmi pare rău că nu ți-am adus-o mai devreme. Am fost… indisponibil.

Iau sticluța. Degetele noastre se ating și trag repede mâna înapoi. E sevă din rădăcină de sânger. Sunt uimită că a ținut minte.

— Eu doar…

— Mulțumesc, îi spun în același timp.

Tăcem amândoi. Veturius își trece mâna prin păr, apoi înlemnește încordat, ca un cerb care a simțit vânătorul.

— Ce faci… icnesc eu când mă apucă în brațe, brusc și strâns.

Mă împinge și mă lipește de perete, iar mâinile lui îmi trimit furnicături în toată pielea și îmi fac inima să bată nebunește. Propria mea reacție și capul care mi se învârte mă uimesc și mă fac să tac. „Ce se petrece cu tine, Laia?” îmi strânge spatele cu palmele, ca și cum m-ar avertiza de ceva, apoi își apropie buzele de urechea mea și abia dacă îmi șoptește:

— Fă ce-ți spun, exact când îți spun. Altminteri, ești moartă.

Știam eu! Cum am putut avea încredere în el? Proastă. Oh, ce proastă!

— Împinge-mă, spune el. Luptă-te cu mine.

Îl împing și fără să am nevoie de încurajarea lui.

— Dă-te de pe mine...

— Nu te purta așa, spune el tare, mieros, amenințător și nerușinat. Înainte nu te deranja...

— Dă-i drumul, soldat, spune o voce rece, plictisită.

Îmi îngheață sângele în vine și mă trag mai departe de Veturius. În cadrul ușii de la bucătărie, ca un spectru, stă comandantul. Oare de câtă vreme ne urmărește? De ce s-a trezit deja?

Comandantul iese pe coridor și mă măsoară rece din priviri, ignorându-l pe Veturius.

— Așadar, cu asta te ocupi, spune ea, cu părul blond desfăcut pe umeri, cu halatul înnodat strâns. Tocmai am coborât. Am sunat după apă acum cinci minute.

— Eu... Eu...

— Era doar o chestiune de timp, bănuiesc. Ești frumoasă.

Nu întinde mâna după cravașă și nu amenință că mă va ucide. Nici măcar nu pare furioasă. Doar iritată.

— Soldat, spune ea. Întoarce-te la cazarmă. Ai stat destul cu ea.

— Da, comandante.

Veturius se dezlipește de mine parcă împotriva voinței lui. Încerc să scap din strânsoare, dar mă ține de după șolduri cu o mână posesivă de proprietar.

— Ai trimis-o la culcare. Am bănuit că nu mai aveai treabă cu ea.

— Veturius?

Comandantul, îmi dau seama acum, nu l-a recunoscut în întuneric. Nu și-a bătut capul să se uite la el. Acum își privește fiul neîncrezătoare.

— Tu? Cu o sclavă?

— Mă plictiseam, ridică el din umeri. Am zăcut la infirmerie zile în șir.

Mi se aprind obrajii. Acum înțeleg de ce m-a luat în brațe și mi-a spus să mă lupt cu el. Încerca să mă protejeze de comandant. Probabil că i-a simțit prezența. În felul ăsta, nu putea dovedi nimeni că nu-mi petrecusem ultimele ore cu

Veturius. Elevii violau sclave tot timpul, așa că nu urma să fim pedepsiți nici el, nici eu.

Cu toate astea, tot e umilitor.

— Aștepți să te cred? ridică ea capul. Nu te-ai atins de vreo sclavă în viața ta.

Comandantul simte minciuna – o miroase.

— Cu tot respectul, comandante, asta numai din cauză că le scoți ochii, zice Veturius, apoi își vâră degetele în părul meu și trage. Sau le desfigurezi cu cuțitul. Asta, însă – îmi întoarce fața spre el și se uită spre mine ca și cum mi-ar transmite un avertisment – este încă întreagă. Mă rog, aproape.

— Pleacă, Veturius, îl fulgeră comandantul din priviri. Data viitoare fă-ți de cap cu o slujnică de la popotă. Fata asta e a mea.

Veturius își salută scurt mama, îmi dă drumul și iese legănat pe ușă, fără să mai arunce vreo privire înapoi.

Comandantul mă cercetează din priviri de parcă ar căuta semne pentru ce crede că s-a întâmplat. Mă apucă de bărbie și îmi ridică fața spre ea. Mă ciupesc de picior până îmi dă sângele și ochii mi se umplu de lacrimi.

— Oare n-ar fi fost mai bine să te pocesc la față ca pe bucătăreasă? murmură ea. Frumusețea e un blestem când trăiești printre bărbați. Probabil că mi-ai fi mulțumit, dacă o făceam.

Își trece o unghie peste obrazul meu și mă cutremur.

— Mă rog…

Îmi dă drumul și se întoarce în cadrul ușii de la bucătărie zâmbind – o strâmbătură amară a gurii, fără pic de bucurie. Spiralele tatuajului ei ciudat strălucesc în lumina lunii.

— Încă mai e timp.

30.

Elias

Trei zile după Festivalul Lunii, Helene încă mă evită.

Mă ignoră când îi bat la ușă, pleacă de la popotă când apar eu și se retrage când o abordez direct. Dacă suntem puși să ne

antrenăm împreună, mă atacă de parcă aș fi Marcus. Când vorbesc cu ea, surzește brusc.

La început o las în pace, dar cam în a treia zi, mă satur. În drum spre terenul de instrucție, încerc să inventez un plan s-o fac să mă asculte – ceva care implică un scaun, o frânghie și poate un căluș, ca să nu aibă încotro –, dar Cain apare lângă mine brusc, ca o stafie.

— Ah, Cain! Nu mai face asta!

— Mă bucur să te întâlnesc, aspirant Veturius. Minunată vreme!

Profetul se uită admirativ la cerul albastru și încins.

— O fi, dacă nu ești nevoit să te antrenezi cu două săbii și să te coci sub un soare ca-n cuptor, mormăi eu.

Nu-i nici măcar amiază, iar eu sunt complet scăldat în sudoare și deja mi-am dat cămașa jos. Dacă Helene ar fi vorbit cu mine, s-ar fi încruntat și mi-ar fi spus că încalc regulamentul. Dar mie mi-e prea cald ca să-mi mai pese.

— Te-ai vindecat după cea de-a doua Încercare? întrebă Cain.

— Nu mulțumită ție.

Vorbele îmi zboară de pe buze înainte să le pot opri, dar nu simt vreo părere specială de rău. Atentatele multiple la viața mea m-au făcut să nu-mi prea mai pese de bunele maniere.

— Încercările nu sunt menite să fie ușoare, Elias. De aceea se și numesc Încercări.

— Nu mi-am dat seama.

Iuțesc pasul, sperând că Profetul o să mă lase în pace. Nu se întâmplă așa.

— Îți aduc un mesaj, spune el. Următoarea Încercare va avea loc peste șapte zile.

Măcar de data asta suntem avertizați.

— Și cum o să fie? întreb eu. Ne biciuiți în public? Ne închideți o noapte într-un cufăr împreună cu o sută de vipere?

— Vei avea de luptat cu un inamic redutabil, spune Cain. Nimic care să nu-ți stea în puteri.

— Ce fel de inamic? Care-i șmecheria?

Nici gând să-mi spună Profetul ce mă așteaptă fără să omită ceva esențial. Dacă ne batem cu o mare de spirite. Sau cu un djinn. Sau cu orice alt fel de creaturi pe care le trezesc ei din întuneric.

— N-am trezit din întuneric nimic ce nu era treaz deja, spune Cain.

Mă abțin din greu să nu reacționez. Dacă îmi mai umblă prin minte, jur că-l retez cu sabia, Profet sau nu!

— Nu ți-ar folosi la nimic, Elias, zâmbește Cain oarecum trist și apoi face semn din cap spre terenul unde se antrenează Helene. Îți cer să-i transmiți mesajul și aspirantului Aquilla.

— S-ar putea să fie cam dificil, întrucât Aquilla nu vorbește cu mine.

— Sunt sigur că vei găsi o cale.

Se face nevăzut, lăsându-mă și mai prost dispus ca înainte.

Când mă mai cert cu Helene, ne împăcăm de obicei după câteva ceasuri, cel mult o zi. Trei zile înseamnă un record pentru noi. În plus, n-am mai văzut-o niciodată ieșindu-și din fire ca acum trei nopți. Chiar și în bătălie rămâne mereu calmă, controlată.

În ultimele câteva săptămâni a fost alta. Mi-am dat seama, deși m-am făcut ca prostul că nu văd. Nu-i mai pot ignora comportamentul. Probabil că are legătură cu scânteia aceea dintre noi, cu atracția pe care o simțim. Ori o alungăm, ori ne lăsăm în voia ei. Deși a doua variantă mi se pare mai plăcută, îmi dau seama că ar naște complicații nedorite de niciunul dintre noi.

Când s-a schimbat Helene? Până acum și-a controlat mereu toate trăirile, toate dorințele. Nu a arătat niciun fel de interes pentru vreunul dintre colegii ei și, cu excepția lui Leander, nimeni n-a fost atât de tâmpit încât să încerce să-i facă avansuri.

Ce s-a întâmplat între noi de s-au schimbat lucrurile? Mă gândesc când am văzut-o prima oară purtându-se ciudat. A fost în dimineața în care m-a găsit în catacombe. Am încercat să-i distrag atenția privind-o cu subînțeles. Am făcut-o fără să mă gândesc, sperând s-o împiedic să-mi găsească ranița. M-am gândit că o să creadă doar că fac pe cocoșul.

De aici să fi început totul? De la o singură privire? Oare se poartă atât de ciudat pentru că își imaginează că o doresc și se gândește că ar trebui să mă dorească și ea?

Dacă așa stau lucrurile, trebuie să lămuresc situația imediat. O să-i spun că a fost o întâmplare, că n-am vrut să pară astfel, că nu urmăresc nimic.

Oare îmi va accepta scuzele? „Doar dacă te umilești destul”.

Bine. Merită s-o fac. Dacă vreau să-mi obțin libertatea, *trebuie* să câștig următoarea Încercare. În primele două, eu și Hel am depins unul de celălalt ca să supraviețuim, în cea de-a treia, probabil că va fi la fel. Am nevoie să fie de partea mea.

O găsesc pe terenul de instrucție luptându-se cu Tristas sub supravegherea unui centurion. Eu și băieții îl tachinăm pe Tristas pentru că se gândește mereu la logodnica lui, dar el este de fapt unul dintre cei mai buni spadasini de la Blackcliff, inteligent și iute ca o pisică. O așteaptă pe Helene să greșească și să profite astfel de agresivitatea ei. Dar apărarea lui Hel se dovedește la fel de inexpugnabilă ca zidurile de la Kauf. La câteva minute după ce am ajuns, respinge unul dintre atacurile lui Tristas și îi țintește inima cu vârful sabiei.

— Salutare, mărite aspirant! strigă Tristas când mă vede.

Helenei îi înțepenesc umerii, ne aruncă o privire rapidă și se îndepărtează iute. Împreună cu Faris și cu Dex, Tristas a încercat și el să afle ce s-a întâmplat între mine și Helene în noaptea petrecerii la care n-am participat niciunul. Hel a tăcut cu aceeași încăpățânare ca mine, și până la urmă băieții au renunțat, mulțumindu-se doar să mormăie cu subînțeles atunci când ajungem să luptăm unul contra altuia pe terenul de instrucție.

— Aquilla, o strig, în timp ce își vâră săbiile în teacă. Trebuie să stăm de vorbă.

Liniște.

„Bine, atunci”.

— Cain mi-a cerut să-ți spun că viitoarea Încercare va avea loc peste șapte zile.

Mă îndrept către armurărie, deloc surprins să-i aud pașii în urma mea.

— Hei, despre ce e vorba? zice ea și mă apucă de umăr, întorcându-mă cu fața. Ce fel de Încercare va fi?

E roșie la față și-i strălucesc ochii. „La naiba, e drăguță foc când e furioasă!”

Gândul mă ia prin surprindere, însoțit de o răbufnire violentă de dorință. „E Helene, Elias. Helene”.

— Încercare de luptă, răspund. Ne vom confrunta „cu un inamic redutabil”.

— Aha, spune ea. Bine.

Dar nu se mişcă, doar se uită la mine fioros, fără să ştie că buclele care i-au scăpat din coada împletită îi fac căutătura mai puţin intimidantă decât i-ar plăcea ei.

— Hel, ascultă. Ştiu că eşti furioasă, dar…

— Hei, du-te şi pune-ţi o cămaşă!

Se îndepărtează mormăind ceva despre fraierii care fac pe grozavii şi nu respectă regulamentul. Îmi înăbuş un răspuns nervos. De ce naiba e atât de încăpăţânată?

Când intru în sala armelor, mă izbesc fix de Marcus, care mă împinge în tocul uşii. Deocamdată, Zak nu e cu el.

— Târfa ta tot nu-ţi vorbeşte? zice el. Nu mai vrea să-şi petreacă timpul cu tine, aşa-i? Te evită… îi evită pe ceilalţi băieţi… e *singură…*

Se uită gânditor cum se îndepărtează Helene. Duc mâna spre sabie, dar Marcus ţine deja un pumnal lipit de burta mea.

— Îmi aparţine mie, să ştii. Am visat asta.

Calmul lui mă înfioară mai mult decât dacă şi-ar fi dat aere.

— Într-una din zilele astea, continuă el, o s-o găsesc când n-o să fii tu prin preajmă şi o s-o fac a mea.

— Ţine-te departe de ea! Dacă i se întâmplă ceva, te despic de la gât până la vintre…

— Numai gura-i de tine, zice Marcus. Nu *faci* niciodată nimic. Nu-i de mirare, din partea unui trădător căruia nici nu i s-a lipit bine masca. Masca ta ştie că eşti slab, Elias, şopteşte el şi se apleacă spre mine. De asta nu se contopeşte cu tine. Şi tot de asta ar trebui să te omor.

Îmi împinge pumnalul în stomac până când începe să se prelingă un firicel de sânge. O apăsare, o răsucire şi m-ar putea eviscera ca pe un peşte. Tremur de furie. Sunt la mila lui şi-l urăsc pentru asta.

— Din păcate, ne privesc centurionii, zice Marcus, trăgând cu ochiul spre stânga, de unde se apropie rapid un instructor de luptă. Şi prefer să te ucid încet.

Se îndepărtează agale şi-l salută pe centurion când trece pe lângă el.

Furios pe mine însumi, pe Helene, pe Marcus, aproape că smulg uşa armurăriei din ţâţâni şi mă duc direct spre rastelul cu arme grele. Aleg o ghioagă cu trei muchii, o răsucesc prin aer şi îmi închipui că-i smulg capul lui Marcus.

Când mă întorc pe terenul de instrucție, centurionul mă pune să fac pereche cu Helene. Furia mea răbufnește și îmi contaminează fiecare mișcare. De partea cealaltă, Helene își transformă propria furie într-o eficiență glacială. Îmi smulge ghioaga din mână și peste numai câteva minute sunt nevoit să mă dau bătut. Ea se duce dezgustată să lupte cu următorul adversar, în timp ce eu mă străduiesc cu greu să mă pun pe picioare.

Îl văd pe Marcus uitându-se de pe cealaltă parte a terenului – nu mă urmărește pe mine, ci pe ea. Ochii îi strălucesc și mângâie cu degetele un pumnal.

Faris îmi întinde mâna și mă ajută să mă ridic. Îi chem mai aproape pe Dex și pe Tristas, strâmbându-mă la vederea vânătăilor pe care mi le-a lăsat Helene.

— Aquilla vă evită în continuare?

— De parcă am fi ciumați, încuviințează Dex.

— Stați oricum cu ochii pe ea, le spun. Chiar dacă vă ține la distanță. Marcus știe că se ferește de noi. E doar o chestiune de timp până se va hotărî să atace.

— Știi bine că Hel ne-ar omorî dacă ne-ar prinde că facem pe câinii de pază, zice Faris.

— Ce preferi, s-o vezi furioasă sau s-o vezi bătută măr?

Faris pălește. Promite împreună cu Dex să aibă grijă de ea și pe urmă pleacă de pe terenul de instrucție privindu-l cu ură pe Marcus.

— Elias…

Tristas zăbovește lângă mine și pare alarmant de stânjenit.

— Dacă vrei, putem sta de vorbă despre… încearcă el să pună ceva, scărpinându-și tatuajul. Știi, am avut și eu câteva momente proaste cu Aelia. În caz că ai chef să vorbim despre Helene…

„Aha. Sigur”.

— Eu și Helene nu suntem… Suntem doar prieteni.

Tristas oftează.

— Știi că este îndrăgostită de tine, nu-i așa?

— Nu e… Nu…

Nu reușesc să-mi fac buzele să se miște, așa că închid gura și mă uit la el cu o întrebare mută în priviri. Mă aștept să izbucnească în râs în orice moment, să mă bată pe spate și să spună: „Am glumit! Mamă, Veturius, ce față ai făcut…”

În orice moment.

— Crede-mă, zice Tristas. Am patru surori mai mari. Sunt singurul dintre voi toți care a avut o relație mai lungă de o lună. Este îndrăgostită de tine. Și nu de ieri, de azi.

— Păi, e Helene, spun eu ca prostul. Adică, hai, toți ne-am gândit la ea... Numai că ea nu se gândește la noi. Ne-a văzut în cele mai proaste momente.

Mă gândesc la Încercarea Curajului și la plânsul meu cu sughițuri atunci când mi-am dat seama că era ea cea reală și nu vreo halucinație.

— Cum ar putea ea să...

— Cine știe, Elias? spune Tristas. Helene poate omorî un bărbat dintr-o singură lovitură, luptă cu sabia ca un diavol și e în stare să ne bage pe toți sub masă la un chef. Din cauza asta, s-ar putea ca noi să fi uitat că e totuși o fată.

— Eu n-am *uitat* că Helene e fată.

— Nu mă refer la fizic. Vorbesc despre ce-i în capul ei. Fetele se gândesc la lucrurile astea altfel decât noi. Este îndrăgostită de tine. Indiferent ce s-a întâmplat între voi, de aici se trage. Te asigur.

„Nu-i adevărat”, se străduiește mintea mea să nege. E doar dorință. Nici vorbă de dragoste!

„Taci, capule!” spune inima. O știu pe Helene la fel de bine cum știu să lupt, cum știu să ucid. Îi știu mirosul fricii și zbaterea sângelui sub piele. Știu că i se umflă ușor nările atunci când minte și că ține palmele între genunchi când doarme. Îi știu părțile minunate. Îi știu și părțile urâte.

Furia ei împotriva mea vine dintr-un loc adânc. Un loc întunecat. Un loc pe care nu admite că-l are. În ziua în care m-am uitat la ea atât de nesăbuit, am făcut-o să creadă că poate există și în mine un astfel de loc. Că poate nu simte doar ea astfel.

— Este prietena mea cea mai bună, îi spun lui Tristas. Nu pot porni cu ea pe calea asta.

— Nu, nu poți.

Citesc compătimire în ochii lui Tristas. Știe ce înseamnă Helene pentru mine.

— Exact asta-i problema.

31.

Laia

Dorm puțin și prost, bântuită de amenințarea comandantului. „Încă mai e timp”. Mă trezesc înainte de ivirea zorilor și continuă să mă urmărească bucăți de coșmar: fața mea plină de tăieturi, însemnată; fratele meu atârnând în ștreang, cu părul blond fluturând în vânt.

„Gândește-te la altceva”. Închid ochii și-l văd pe Keenan; îmi amintesc cum m-a invitat la dans, atât de timid și de diferit de el însuși. Focul din ochii lui atunci când mă învârtea – am crezut că însemna ceva. Dar a plecat atât de brusc! O fi bine? O fi scăpat de razie? O fi auzit strigătul de avertisment al lui Veturius?

Veturius. Îi aud râsul, îi simt mirosul de mirodenii și trebuie să alung cu forța aceste senzații ca să pun în locul lor adevărul. Veturius e o Mască. Este dușmanul.

De ce m-a ajutat? A riscat să fie trimis la închisoare pentru asta – ba chiar mai rău, dacă sunt adevărate zvonurile despre Garda Neagră și epurările lor. Nu-mi vine să cred că a făcut-o numai pentru mine. O fi fost ca să se distreze? O fi vreun joc pervers de-al Războinicilor pe care nu-l înțeleg încă?

„Nu-ți bate capul cu asta, Laia”, îmi șoptește Darin în minte. „Scoate-mă de aici”.

Aud pași în bucătărie – bucătăreasa pregătește micul dejun. Dacă femeia s-a trezit, înseamnă că Izzi nu poate fi prea departe. Mă îmbrac repede, sperând să dau de ea înainte să ne trimită bucătăreasa la treburile zilnice. Izzi trebuie să știe vreo intrare secretă în Blackcliff.

Dar se pare că Izzi a plecat deja să facă un comision.

— Nu se întoarce înainte de prânz, îmi spune bucătăreasa. Nu că ar fi treaba ta.

Bătrâna îmi arată o mapă neagră de pe masă.

— Comandantul a spus să-i duci mapa asta lui Spiro Teluman înainte să te apuci de celelalte treburi.

Îmi înăbuș un oftat. Voi mai avea de așteptat până să pot vorbi cu Izzi.

Ajung la atelierul lui Teluman și observ cu surprindere că ușa e deschisă și că în fierărie arde focul. Fierarul bate cu barosul o

bucată încinsă de oțel, iar de pe față îi curg pârâiașe de sudoare până pe vesta cu urme de arsuri. Lângă el stă în picioare o fată Tribală înfășurată în văluri subțiri de culoare roz, cu tivurile brodate cu oglinjoare rotunde, mici. Fata murmură ceva ce nu pot auzi din cauza bătăilor de ciocan. Teluman mă salută cu un gest din cap, dar continuă discuția cu fata.

Îi urmăresc stând de vorbă și îmi dau seama că ea e mai mare decât am crezut la început, probabil că are în jur de douăzeci și cinci de ani. Are părul negru mătăsos vârstat cu șuvițe roșii ca focul și împletit în codițe subțiri și complicate, iar chipul ei îmi este familiar. O recunosc: a dansat cu Veturius la Festivalul Lunii.

Dă mâna cu Teluman, îi întinde o pungă cu bani și se îndreaptă spre ușa din spate, măsurându-mă din priviri. Ochii ei zăbovesc pe cătușele mele de sclavă, iar eu îmi feresc privirea.

— O cheamă Afya Ara-Nur, îmi spune Spiro Teluman după ce tânăra pleacă. Este singura femeie șef de trib. Una dintre cele mai periculoase femei pe care le-am cunoscut vreodată. Și una dintre cele mai istețe. Tribul ei transportă arme pentru Rezistența Cărturarilor din ținutul Marinn.

— De ce-mi spui mie asta?

Ce-o fi cu el? Astea sunt informații pentru care pot fi ucisă.

Spiro ridică din umeri.

— Majoritatea armelor pe care le-a luat ea au fost făcute de fratele tău, îmi spune. M-am gândit că poate ai vrea să știi unde ajung.

— Nu, *nu* vreau să știu!

Oare de ce nu înțelege?

— Nu vreau să am nimic de-a face cu... cu orice te-ai ocupa tu. Nu vreau decât ca lucrurile să redevină cum erau înainte ca fratele meu să-ți fi fost ucenic. Înainte ca oamenii Imperiului să-l fi luat din cauza asta.

— Ai putea la fel de bine să vrei să dispară cicatricea aia.

Teluman face semn din cap spre K-ul făcut de comandant, care se zărește de sub mantia mea desfăcută. Îmi strâng mai bine haina la piept.

— Lucrurile nu mai redevin niciodată cum au fost, continuă el, întorcând metalul încins cu o pereche de clești și lovindu-l mai departe cu ciocanul. Dacă Imperiul l-ar elibera mâine pe Darin, el ar veni încoace și s-ar apuca din nou să facă arme. Destinul

lui este să-și ajute poporul să-și răstoarne asupritorii. Iar destinul meu este să fiu alături de el.

Trufia lui Teluman mă scoate din sărite și vorbesc fără să gândesc.

— Așadar, te-ai transformat în salvatorul Cărturarilor, după ce ani în șir ai făurit armele care ne-au distrus?

— Trăiesc cu păcatele mele în fiecare zi, îmi răspunde aruncând cleștele și întorcându-se spre mine. Trăiesc plin de vinovăție. Numai că există două feluri de vinovăție, fato: una care te sleiește de puteri și alta care te ajută să-ți înțelegi menirea. În ziua în care am făcut ultima armă pentru Imperiu, am tras o linie în mintea mea. Mi-am spus că n-o să mai fac niciodată săbii pentru Războinici. Că n-o să-mi mai mânjesc niciodată mâinile cu sângele Cărturarilor. Nu voi încălca linia aceea. Mai bine mor decât s-o încalc.

Strânge barosul în mână ca pe o armă, iar fața colțuroasă îi este luminată de o înflăcărare ținută sub control. Așadar, de asta a acceptat Darin să-i fie ucenic. În ferocitatea acestui bărbat există ceva din mama noastră, iar în felul în care se poartă, ceva din tata. Pasiunea lui e vie și molipsitoare. Când vorbește, îmi doresc să-l cred. Îmi întinde palma.

— Ai un mesaj? Îi dau mapa.

— Ai spus că mai degrabă mori, decât să încalci acea linie. Și totuși, faci o armă pentru comandant.

— Nu, zice Spiro, răsfoind mapa. *Mă prefac* că-i fac o armă, ca să te trimită în continuare cu mesaje. Atâta vreme cât crede că interesul meu față de tine îi va aduce un paloș Teluman, n-o să-ți facă niciun rău ireparabil. S-ar putea chiar să reușesc s-o conving să mi te vândă. Atunci aș putea sfărâma chestiile astea – arată spre cătușele de la mâinile mele – și ai fi liberă.

Spre surpriza mea, Spiro se uită brusc în altă parte, ca și cum ar fi stânjenit.

— Măcar atât pot să fac și eu pentru fratele tău, adaugă.

— Va fi executat, șoptesc. Într-o săptămână.

— Executat? zice Spiro. Nu se poate. Dacă urma să fie executat, ar fi fost tot în închisoarea Centrală, dar l-au mutat de acolo. Încă nu știu unde. De unde ai aflat că va fi executat? mă întreabă, mijind ochii. Cu cine ai stat de vorbă?

Nu-i răspund. Poate că Darin a avut încredere în fierar, dar eu nu reușesc încă să am. Poate că Teluman este cu adevărat un revoluționar. Sau poate că e doar un spion foarte convingător.

— Trebuie să plec, îi spun. Bucătăreasa așteaptă să mă întorc.

— Laia, stai puțin…

Nu mai aud restul. Am ieșit deja pe ușă.

În drum spre Blackcliff încerc să-mi scot din minte vorbele lui, dar nu reușesc. Darin a fost mutat? Când? Unde? De ce nu mi-a spus Mazen nimic?

Cum se simte fratele meu? Suferă? Oare Războinicii i-au rupt oasele? I-au sfărâmat degetele? Dar dacă…

„Gata!” Bunica mi-a spus cândva că există speranță în viață. Dacă Darin trăiește, altceva nu mai contează. Dacă reușesc să-l scot din închisoare, restul poate fi reparat.

Pe drumul de întoarcere trec prin Piața Execuției, unde ștreangurile atârnă ostentativ de goale. N-a mai fost spânzurat nimeni de zile în șir. Keenan a spus că Războinicii păstrează execuțiile pentru noul Împărat. Marcus și fratele lui s-ar bucura de un astfel de spectacol. Dar dacă va câștiga altcineva? Oare Aquilla ar zâmbi văzând în ștreang femei și bărbați nevinovați? Dar Veturius?

În fața mea, mulțimea încetinește și se oprește. O caravană Tribală de douăzeci de căruțe traversează agale piața. Mă întorc, sperând s-o ocolesc, dar și restul au aceeași idee, așa că rezultă o îmbulzeală de trupuri care se împing și se înghiontesc înjurând.

— Așadar, ești bine, aud din mijlocul haosului.

Îi recunosc vocea într-o clipă. Poartă o vestă tribală, dar de sub glugă îi ies la iveală șuvițe roșii.

— N-am fost sigur dacă ai scăpat de razie, zice Keenan. Am stat toată ziua cu ochii pe piață, sperând să apari.

— Și tu ai scăpat…

— Am reușit să plecăm cu toții exact la timp. Războinicii au ridicat astă-noapte peste o sută de Cărturari. Prietena ta a scăpat și ea? întreabă Keenan ridicând capul.

— Ea… a…

Dacă spun că Izzi e bine, înseamnă să recunosc că am luat-o cu mine în mod intenționat la o întâlnire informativă. Keenan mă privește fără să clipească. Și-ar da seama că mint de la un kilometru.

— Da, spun eu. A scăpat și ea.

— A aflat că ești spion.

— Mă ajută. Știu că n-ar fi trebuit, dar…

— Dar așa s-a întâmplat. Este în joc viața fratelui tău, Laia. Înțeleg.

În spatele nostru se iscă o încăierare. Keenan îmi pune mâna pe umeri și mă întoarce, așezându-se el între mine și loviturile care zboară prin aer.

— Mazen a stabilit o întâlnire peste opt zile. Dimineața, la al zecelea clopot. Să vii aici, în piață. Dacă vrei să mai vorbim și înainte, pune-ți pe cap o eșarfă cenușie și așteaptă în partea de miazăzi a pieței. O să se uite cineva după tine.

— Keenan, zic eu, neputând să-mi scot din minte ce a spus Teluman despre Darin. Ești sigur că fratele meu se află în închisoarea Centrală? Că urmează să fie executat? Am auzit că a fost mutat…

— Spionii noștri sunt de încredere, zice Keenan. Mazen ar fi aflat dacă îl mutau.

Simt furnicături pe gât. Ceva nu-i în regulă.

— Ce îmi ascunzi?

Keenan își freacă barba țepoasă și grija mea sporește.

— Nimic pentru care să-ți faci griji, Laia.

„La naiba!” îi întorc fața către mine și-l silesc să mă privească în ochi.

— Dacă are legătură cu Darin, trebuie să-mi fac griji.

E vorba despre Mazen? S-a răzgândit?

— Nu, zice Keenan, dar tonul lui nu prea reușește să mă liniștească. Nu cred. Dar se poartă ciudat. Nu vorbește despre misiune. Ascunde rapoartele spionilor.

Încerc să găsesc justificări. Poate că Mazen se teme că misiunea riscă să fie compromisă. Îi spun și lui Keenan, dar clatină din cap.

— Nu-i numai asta, zice el. Nu am nicio confirmare, dar cred că plănuiește altceva. Ceva mare. Ceva care nu are legătură cu Darin. Dar cum l-am putea salva pe Darin și îndeplini în același timp altă misiune? Nu avem destui oameni.

— Întreabă-l, spun eu. Ești secundul lui. Are încredere în tine.

— Oh, se strâmbă Keenan. Nu-i chiar așa.

Oare o fi ieșit din grațiile lui Mazen? N-am timp să-l întreb. În fața noastră, caravana a reușit să traverseze piața și mulțimea

se îmbulzește înainte. În înghesuială, mi se desface mantia. Lui Keenan îi cad ochii pe cicatricea mea. E atât de vizibilă, atât de roșie și de hidoasă, mă gândesc eu nefericită. Cum să nu se uite la ea?

— Pe toți dracii! Ce s-a întâmplat?

— M-a pedepsit comandantul. Acum câteva zile.

— N-am știut, Laia. De ce nu mi-ai spus?

Toată răceala i se topește când se uită la cicatrice.

— Ți-ar fi păsat?

Mă privește în ochi, surprins.

— Oricum, nu-i cine știe ce, față de ce aș fi putut păți, continui eu. Lui Izzi i-a scos un ochi. Și ar trebui să vezi ce i-a făcut bucătăresei. Toată fața ei este… E o cicatrice urâtă… oribilă. Îmi dau seama.

— Nu, îmi spune, ca și cum mi-ar da un ordin. Să nu te gândești așa. E un semn că i-ai supraviețuit. Un semn că ești curajoasă.

Mulțimea se scurge pe lângă noi, ne depășește. Oamenii ne înghiontesc și mormăie trecând pe lângă noi. Dar pe urmă totul pălește, căci Keenan mă ia de mână și își plimbă privirea de la ochi la buzele mele și înapoi într-un fel care nu trebuie explicat. Observ că are în colțul gurii un pistrui perfect rotund. Mă trage spre el și simt cum mi se preling încet prin corp fuioare de căldură. Pe urmă, un Marinar înveșmântat în piele ne împinge ca să-și facă loc, iar gura lui Keenan se strâmbă într-un zâmbet scurt, melancolic. Mă strânge de mână.

— Ne vedem curând.

Dispare în mulțime, iar eu mă grăbesc să mă întorc la Blackcliff. Dacă Izzi știe o cale de intrare, am timp s-o văd cu ochii mei și să mă întorc să transmit informația. Pe urmă nu mai rămâne decât ca Rezistența să-l salveze pe Darin, iar eu voi termina cu toate astea. Nu voi mai avea parte de cicatrice și de bice. Se va sfârși cu teroarea și cu spaimele. „Și poate atunci”, șoptește o parte din mine, „voi petrece mai mult decât câteva clipe cu Keenan”.

O găsesc pe Izzi în curtea din spate, freacă cearșafuri lângă pompa de apă.

— Nu știu decât poteca aceea ascunsă, Laia, îmi răspunde. Nici măcar nu-i secretă, este doar prea periculoasă ca s-o folosească cineva.

Pompez apă cu forță, încercând să acopăr sunetul vocilor noastre cu scârțâitul metalului. Izzi se înșală. Nu se poate!

— Nu știi niciun tunel? insist eu. Sau… poate știe alt sclav?

— Ai văzut cum a fost noaptea trecută. Am reușit să trecem prin tuneluri numai datorită lui Veturius. Iar să-i întrebi pe ceilalți sclavi ar fi riscant. Unii dintre ei sunt spionii comandantului.

„Nu – nu – nu!” Ceea ce mai devreme mi se părea timp din belșug – opt zile întregi – acum nu mai înseamnă nimic. Izzi îmi dă un cearșaf proaspăt spălat și-l întind pe frânghie cu mâini nerăbdătoare.

— O hartă, atunci. Trebuie să existe undeva o hartă a acestui loc.

La gândul ăsta, Izzi se luminează.

— S-ar putea, zice ea. În biroul comandantului…

— Singurul loc unde poți găsi o hartă a Blackcliff-ului, intervine o voce stridentă, e în capul comandantului. Și nu cred că ați vrea să cotrobăiți pe-acolo.

Casc gura ca un pește rămas pe uscat. Bucătăreasa, cu pasul la fel de neauzit ca al stăpânei ei, se ivește chiar din spatele cearșafului pe care tocmai l-am întins.

La apariția bruscă a bucătăresei, Izzi tresare, dar apoi, spre marea mea surpriză, se ridică în picioare și-și încrucișează brațele la piept.

— Trebuie să existe ceva, îi spune ea bătrânei. Cum să păstreze harta doar în cap? Are nevoie de un punct de orientare.

— Când a devenit comandant, zice bucătăreasa, Profeții i-au dat o hartă ca s-o memoreze și apoi s-o ardă. Așa s-a procedat mereu la Blackcliff. Când eram mai tânără și chiar mai proastă decât tine, pufnește ea, văzându-mi surpriza de pe chip, stăteam cu ochii larg deschiși și cu urechile ciulite. Acum am capul plin de cunoștințe nefolositoare și care nu fac bine nimănui.

— Nu sunt nefolositoare, zic eu. Trebuie să știi o cale secretă de intrare în școală…

— Nu știu, mă întrerupe imediat bucătăreasa, cu cicatricile de pe față devenite livide. Și chiar dacă aș ști, nu ți-aș spune.

— Fratele meu se află la închisoarea Centrală, în celulele condamnaților la moarte. Urmează să fie executat peste câteva zile, și dacă nu găsesc o cale secretă de intrare în Blackcliff…

— Dă-mi voie să te întreb ceva, fato, zice bucătăreasa. Rezistența ți-a spus că fratele tău se află la închisoare și că urmează să fie executat, nu-i așa? Dar ei *de unde* știu? Și tu *de unde* știi că îți spun adevărul? Poate că fratele tău a murit deja. Iar dacă se află cu adevărat în celulele condamnaților la moarte, nu vor reuși niciodată să-l scoată de-acolo. Asta ți-ar putea-o spune chiar și o piatră surdă și oarbă.

— Dacă ar fi murit, mi-ar fi spus, mă încăpățânez eu, întrebându-mă oare de ce nu mă ajută pur și simplu. Am încredere în ei, bine? *Sunt nevoită* să am încredere în ei. Pe lângă asta, Mazen susține că are un plan…

— Ha! pufnește bucătăreasa. Data viitoare când îl mai vezi pe Mazen ăsta, întreabă-l unde se află exact fratele tău. În care celulă? Întreabă-l de unde știe și cine sunt spionii lui. Întreabă-l cum îl poate ajuta o intrare la Blackcliff să pătrundă în cea mai sigură închisoare din sud. După ce-ți răspunde, vom vedea dacă o să mai ai încredere în ticălosul ăla.

— Bucătăreaso… intervine Izzi, dar bătrâna se repede asupra ei.

— Nu începe! Habar n-ai în ce te-ai băgat! Numai din cauza ta n-am pârât-o la comandant, zice ea, aproape scuipându-mă. De fapt, n-am deloc încredere că n-o să te toarne ea pe tine, ca să-și ușureze situația.

— Izzi…

Mă uit la prietena mea.

— Indiferent ce mi-ar face comandantul, niciodată n-aș…

— Crezi că un semn pe piept te-a făcut expertă în durere? zice bucătăreasa. Ai fost vreodată torturată, fato? Ai fost vreodată legată de masă ca să ți se vâre pe gât cărbuni încinși? Ți-a cioplit cineva vreodată fața cu un cuțit bont, în timp ce o Mască îți toarnă apă sărată peste răni?

O privesc cu răceală. Știe răspunsul.

— Habar n-ai dacă ai trăda-o pe Izzi, zice bucătăreasa, pentru că niciodată nu ți-au fost puse la încercare puterile. Comandantul a învățat meserie la Kauf. Dacă te-ar interoga ea, ai trăda-o și pe maică-ta.

— Mama mea e moartă, îi spun.

— Mulțumește cerului pentru asta! Cine știe ce p-p-pagube ar mai face ea și rebelii, dacă-dacă ar mai trăi.

Mă uit bănuitoare la bucătăreasă. Iar se bâlbâie. Și iarăși atunci când vorbește despre Rezistență.

— Bucătăreaso, zice Izzi, privind drept în ochii femeii și părând cumva mai înaltă. Te rog s-o ajuți. Nu ți-am cerut nimic, niciodată. Îți cer acum.

— Tu ce câștigi din asta? întreabă bucătăreasa strâmbând din gură de parcă ar fi gustat ceva acru. Ți-a promis că te scoate de-aici? Că te salvează? Ești o proastă. Rezistența nu salvează pe nimeni de care nu are nevoie.

— Nu mi-a promis nimic, răspunde Izzi. Vreau s-o ajut pentru că… pentru că este prietena mea.

Eu sunt prietena ta, spun ochii negri ai bucătăresei. Mă întreb pentru a suta oară cine este această femeie și ce i-a făcut Rezistența – și mama – de a ajuns să-i urască și să nu aibă pic de încredere în oamenii ei.

— Vreau doar să-l salvez pe Darin, îi spun. Și să scap de aici.

— Toată lumea vrea să plece de-aici, fato. Și eu vreau, și Izzi. Până și blestemații de elevi vor să plece de-aici. Dacă vrei așa de tare să pleci, n-ai decât să te duci la prețioasa ta Rezistență și să ceri să-ți dea altă misiune. Undeva unde să nu-ți pierzi viața.

Se îndepărtează. Ar trebui să fiu furioasă pe ea, dar în loc de asta, repet în minte ceva ce tocmai a spus. „Până și blestemații de elevi vor să plece de-aici. Până și blestemații de elevi vor să plece de-aici”.

— Izzi, mă întorc eu spre prietena mea. Cred că știu cum să găsim o cale de ieșire din Blackcliff.

* * *

Peste câteva ore stau ghemuită în spatele unui gard în de lângă cazărmile de la Blackcliff și mă întreb dacă n-am făcut o greșeală. Tobele au bătut stingerea, apoi au tăcut. Sunt aici de peste o oră, iar rădăcinile și pietrele mi-au săpat șanțuri în genunchi. Nici măcar un singur elev n-a ieșit din cazarmă.

Dar la un moment dat, se va întâmpla și asta. Așa cum a zis bucătăreasa, până și elevii vor să plece de la Blackcliff. Trebuie să se strecoare cumva afară, altfel cum ar mai putea să bea și să meargă la târfe? Poate că unii îi mituiesc pe paznicii de la poartă sau din tuneluri, dar cu siguranță mai există și altă cale.

Mă foiesc și îmi schimb poziția, înlocuind o creangă ascuțită cu alta. Nu pot să mai stau multă vreme la adăpostul tufișurilor.

Izzi mă acoperă, dar dacă mă cheamă comandantul și nu apar, voi fi pedepsită. Mai rău, ar putea fi pedepsită chiar și ea.

„Ți-a promis că te scoate de-aici? Că te salvează?”

Nu i-am promis așa ceva lui Izzi, dar ar trebui. Acum, că bucătăreasa a adus vorba, nu pot să nu mă gândesc la asta. Ce se va întâmpla cu Izzi după plecarea mea? Rezistența a spus că va face brusca mea dispariție de la Blackcliff să pară o sinucidere, dar comandantul oricum o s-o ia la întrebări pe ucenica de la bucătărie. Femeia asta nu se lasă păcălită atât de ușor.

Nu pot accepta ca Izzi să fie supusă unui interogatoriu. Este prima mea prietenă adevărată, după Zara. Dar cum aș putea convinge Rezistența să-i ofere adăpost? Dacă n-ar fi fost Sana, nu m-ar fi ajutat nici pe mine.

Trebuie să existe o cale. Aș putea-o lua pe Izzi cu mine atunci când plec. Rezistența nu va fi atât de lipsită de inimă încât s-o trimită înapoi – nu și dacă știu ce i s-ar putea întâmpla. În timp ce întorc problema pe toate părțile, apuc să mă uit la clădirea din față exact la timp ca să văd două siluete ieșind din cazarma Țestelor. Lumina cade pe părul mai deschis al uneia dintre ele și recunosc mersul furișat al celeilalte. Marcus și Zak.

Gemenii nu o iau spre poarta de la intrare și trec pe lângă grilajul tunelului din apropiere fără să-l ia în seamă, îndreptându-se în schimb spre una dintre clădirile cu săli de antrenament.

Îi urmăresc, destul de aproape încât să pot auzi despre ce vorbesc, dar suficient de departe ca să nu mă observe. Cine știe ce mi-ar face dacă m-ar prinde pe urmele lor!

— … nu mai suport asta, ajunge la mine vocea unuia dintre ei. Parcă îmi controlează mintea.

— Nu te mai purta ca o fetiță, răspunde Marcus. Ne învață cum să nu-i lăsăm pe Profeți să ne citească mințile. Ar trebui să fii recunoscător.

Mă trag mai aproape, interesată în ciuda voinței mele. Oare vorbesc despre creatura din biroul comandantului?

— De fiecare dată când mă uit în ochii lui, parcă-mi văd moartea, zice Zak.

— Măcar o să fii pregătit.

— Nu prea cred, spune Zak încetișor.

Marcus mârâie iritat.

— Nu-mi place nici mie de el, dar trebuie să câștigăm Încercările. Așa că ține-te tare!

Intră în clădirea de antrenament, și eu prind ușa grea de stejar chiar înainte să se închidă și mă uit prin crăpătura ei. Holul mare este luminat slab de felinare albastre, iar pașii lor răsună cu ecou printre coloanele de pe laterale. Dispar în spatele unei coloane, chiar înainte de un cot al încăperii. Se aude un zgomot de piatră frecată de piatră, apoi se face liniște.

Intru în clădire și ascult. În hol e o liniște mormântală, dar asta nu înseamnă neapărat că frații Farrar au plecat. Mă îndrept către coloana pe unde au dispărut, așteptându-mă să văd o ușă spre altă încăpere.

Dar nu-i nimic acolo, doar piatră.

Trec în sala următoare. E goală. Apoi într-alta. Tot goală. Lumina lunii intrată pe ferestre face fiecare cameră să pară de un alb-albăstrui fantomatic și toate sunt goale. Frații Farrar au dispărut, dar cum?

Există o intrare secretă. Sunt sigură de asta. Simt valuri de ușurare. Am găsit, am descoperit ceea ce vrea Mazen. „Încă nu, Laia”. Mai rămâne să-mi dau seama cum pleacă și vin cei doi frați.

În noaptea următoare, la aceeași oră târzie, mă ascund chiar în clădire, perpendicular față de coloana unde le-am văzut pe Măști dispărând. Minutele trec. O jumătate de oră. Apoi o oră. Nu apare nimeni.

În cele din urmă, plec și eu. Nu pot risca să mă cheme comandantul. Îmi vine să urlu de ciudă. Probabil că frații Farrar au dispărut prin intrarea lor secretă înainte să vin eu. Sau poate că vor sosi când sunt deja în pat. Oricum ar sta lucrurile, am nevoie de mai mult timp să-i urmăresc.

— Mâine mă duc eu, spune Izzi, sosită în camera mea după cea de-a unsprezecea bătaie a clopotului. Comandantul a sunat după apă. I-am dus-o eu și m-a întrebat unde ești. I-am spus că te-a trimis bucătăreasa cu o treabă, dar scuza asta n-o să meargă de două ori.

Nu vreau s-o las pe Izzi să mă ajute, dar îmi dau seama că nu voi reuși fără ea. De fiecare dată când se duce în clădirea sălilor de antrenament, sunt și mai hotărâtă s-o scot de la Blackcliff. N-am de gând să plec și s-o las aici. Nu pot să fac asta.

Alternăm nopțile și riscăm totul, în speranța că îi vom surprinde din nou pe frații Farrar. De fiecare dată ne întoarcem cu mâna goală și asta ne scoate din minți.

— Dacă dăm greș, spune Izzi în noaptea dinaintea întâlnirii stabilite cu Mazen, o poți ruga pe bucătăreasă să te învețe cum să arunci în aer zidul Academiei. A făcu explozibili pentru Rezistență.

— Mi-au cerut o intrare *secretă,* spun eu, dar zâmbesc, pentru că gândul unei găuri fumegânde în zidurile Blackcliff-ului mă înveselește.

Izzi se duce să-i urmărească pe frații Farrar, iar eu aștept să mă cheme comandantul. Nu mă cheamă, așa că zac pe priciul meu, cu ochii la tavanul de piatră, silindu-mă să nu mi-l imaginez pe Darin cum suferă în mâinile Războinicilor și încercând să găsesc un mod de a-mi explica eșecul în fața lui Mazen.

Chiar înainte de clopotul de ora unsprezece, Izzi dă năvală în camera mea.

— L-am găsit, Laia! Tunelul pe care îl folosesc frații Farrar! L-am găsit!

32.

Elias

Încep să pierd lupte.

E vina lui Tristas. Mi-a sădit în minte ideea că Helene e îndrăgostită de mine și acum mi s-a umplut capul de bălării.

La antrenamentul cu sabia, Zak mă atacă neașteptat de neglijent, dar în loc să-l desființez, îl las să-mi tăbăcească fundul pentru că zăresc pe teren o cosiță blondă. Și oare ce înseamnă nodul pe care-l simt în stomac?

Nici nu-l aud pe centurionul care-mi strigă că n-am tehnică la lupta corp la corp, pentru că mă gândesc în schimb ce-o să se întâmple cu Hel și cu mine. Oare prietenia noastră s-a dus de râpă? Dacă nu răspund iubirii ei, mă va urî? Cum s-o atrag de partea mea în Încercări, dacă nu-i pot oferi ce-și dorește? Un

șuvoi de întrebări cretine. Fetele așa gândesc tot timpul? Nici nu mă miră, atunci, că sunt atât de greu de înțeles.

A treia Încercare, Încercarea Puterii, va fi peste două zile. Aș vrea să mă concentrez, să-mi pregătesc mintea și corpul. *Trebuie* să câștig.

Pe lângă Helene, îmi mai bântuie cineva prin minte: Laia.

Încerc zile în șir să nu mă gândesc la ea, dar în cele din urmă, nu mă mai pot împotrivi. Viața e destul de grea și fără să fiu nevoit să evit tot soiul de încăperi din mintea mea. Mă gândesc cum îi cade părul pe umeri și cum îi strălucește pielea. Zâmbesc amintindu-mi cum a râs când dansam, cu o încântătoare libertate a spiritului, plină de posibilități. Îmi reamintesc felul în care a închis ochii când i-am vorbit în sadheză.

Dar noaptea, din colțurile minții se strecoară frica și mă gândesc la spaima de pe chipul ei când și-a dat seama cine sunt. La dezgustul cu care m-a respins când am încercat s-o protejez de comandant. Mă urăște, probabil, pentru că am supus-o la ceva atât de umilitor, dar era singurul mod în care putea rămâne în siguranță.

În ultima săptămână am vrut de nenumărate ori să mă duc în camera ei și să văd ce mai face. M-am oprit numai pentru că grija față de o sclavă mi-ar aduce pe cap Garda Neagră.

Laia și Helene: atât de diferite! Îmi place că Laia spune lucruri la care nu mă aștept, că vorbește îngrijit, ca și cum ar depăna o poveste. Îmi place că a sfidat-o pe mama și s-a dus la Festivalul Lunii, în timp ce Helene nu iese niciodată din cuvântul comandantului. Laia este dansul sălbatic al unui foc de tabără Tribal, în timp ce Helene este flacăra albastră și rece a unui alchimist.

Oare de ce le compar? O cunosc pe Laia de câteva săptămâni, iar pe Helene de-o viață. Helene nu este o atracție trecătoare. Ea este familia mea. Mai mult de atât. E o parte din mine.

Și totuși, nu vorbește cu mine și nu se uită la mine. A treia Încercare e peste două zile, iar eu nu mă aleg din partea ei decât cu priviri tăioase și cu ocări mute.

Asta îmi aduce în minte încă un motiv de îngrijorare. Contam pe Helene să câștige Încercările, să mă numească Sfrâncioc și pe urmă să mă lase să demisionez. N-o văd să facă așa ceva, dacă mi-e potrivnică. Asta înseamnă că, dacă eu câștig Încercarea următoare și *dacă* ea o câștigă pe ultima, m-ar putea

obliga să rămân Sfrâncioc împotriva voinței mele. În caz că s-ar întâmpla asta, aș fi nevoit să fug, iar onoarea i-ar cere să mă prindă și să mă omoare.

Pe deasupra, am auzit elevii vorbind că Împăratul ar fi la numai câteva zile distanță de Serra și că intenționează să se răzbune pe aspiranți, laolaltă cu toți cei care i-au susținut. Cadeții și Țestele se fac că nu știu nimic, dar ucenicii nu se pricep la fel de bine să-și ascundă temerile. Te-ai aștepta de la comandant să ia măsuri de prevedere împotriva unui atac asupra Academiei, dar nu pare să-i pese. Pentru că ne vrea morți pe toți, pesemne. Sau măcar pe mine, în orice caz.

„Ai dat de dracu', Elias", îmi spune o voce prefăcută. „Acceptă lucrul ăsta. Trebuia să fugi atunci când ai avut ocazia".

Șirul meu de înfrângeri la antrenament nu trece neobservat. Prietenii mei sunt îngrijorați pentru mine, iar Marcus insistă să mă provoace la luptă de câte ori are ocazia. Până și bunicul mi-a trimis un bilet cu două cuvinte scrise atât de apăsat, încât au străpuns pergamentul: *Mereu victorioși!*

Între timp, Helene stă cu ochii pe mine și se înfurie tot mai tare când pierd în fața ei – sau când vede că mă învinge altcineva. Moare de nerăbdare să-mi zică vreo două, dar nu-i permite încăpățânarea. În cele din urmă, cu două seri înainte de a treia Încercare, observă că Dex și Tristas o urmăresc. După ce-i ia la întrebări, mă caută pe mine.

— Ce naiba se petrece cu tine, Veturius?

Mă apucă de braț și mă trage afară din cazarma Țestelor, unde încercam să fur un pui de somn înainte de un schimb de pază pe ziduri.

— Crezi că nu mă pot apăra singură? Crezi că am nevoie *de gărzi de corp*?

— Nu, doar…

— Tu ai nevoie de pază! Tu ești cel care pierde fiecare luptă! Cerule, și un câine mort s-ar bate mai bine! De ce nu te duci să-i dai Imperiul lui Marcus chiar acum?

Un grup de ucenici se uită la noi cu mare interes și o iau la fugă doar atunci când Helene se răstește la ei.

— Am fost cu mintea aiurea, zic eu. Îmi fac griji pentru tine.

— Nu-i nevoie să-ți faci griji pentru mine. Mă descurc singură. Și n-am nevoie să mă urmărească… suita ta.

— Sunt prietenii tăi, Helene. Nu încetează să-ți fie prieteni doar pentru că ești furioasă pe mine.

— N-am nevoie de ei. N-am nevoie de niciunul dintre voi.

— N-am vrut ca Marcus să…

— Dă-l naibii pe Marcus! Îl pot bate măr și cu ochii închiși. Și pe tine la fel. Spune-le să mă lase în pace!

— Nu.

Se proțăpește în fața mea, radiind valuri de furie.

— Ia-i de pe capul meu!

— Nici nu mă gândesc.

Încrucișează brațele la piept, cu fața la câțiva centimetri de fața mea.

— Te provoc. Luptă dreaptă, trei asalturi. Dacă învingi, rămân cu gărzile de corp după mine. Dacă pierzi, le spui să mă lase în pace.

— Bine, accept eu, știind că pot s-o înving, doar am mai făcut-o de o mie de ori. Când?

— Acum. Vreau să terminăm cu asta.

Se îndreaptă spre cea mai apropiată clădire cu săli de antrenament, iar eu o urmez și analizez felul în care se mișcă. „E furibundă, se sprijină mai mult pe piciorul drept – pesemne că la stângul s-a lovit la antrenament – și strânge mereu pumnul drept, cred că vrea să mă lovească cu el”.

În fiecare gest al ei se simte furia. Furia asta nu are nicio legătură cu așa-zisele „gărzi de corp”, are de-a face doar cu mine, cu ea și cu toată confuzia în care ne zbatem amândoi.

S-ar putea să fie interesant…

Helene intră în cea mai mare dintre sălile libere de antrenament și mă atacă fix în momentul în care trec de ușă. Începe cu un croșeu de dreapta, așa cum mă așteptam, și sâsâie dezaprobator atunci când mă eschivez. Este iute și dornică să se răzbune, iar pentru câteva minute mă gândesc că șirul meu de înfrângeri s-ar putea să continue. Dar mi-l imaginez pe Marcus privind-o pofticios și atacând-o prin surprindere; sângele începe să-mi fiarbă și mă dezlănțui într-o ofensivă furibundă.

Câștig prima luptă, dar Helene ripostează imediat și iuțeala cu care mă atacă aproape că mă lasă fără cap. Peste douăzeci de minute mă dau bătut, iar ea nici măcar nu se oprește să-și savureze victoria.

— Încă o dată, zice Hel. Încearcă să nu te faci de râs.

Ne învârtim unul în jurul celuilalt ca niște pisici la pândă până când mă năpustesc asupra ei cu sabia ridicată deasupra capului. Helen nu se sperie și armele noastre se izbesc într-o explozie de scântei.

Mă cuprinde furia bătăliei. Există perfecțiune într-o astfel de luptă. Sabia devine o prelungire a corpului meu și se mișcă iute de parcă ar fi propriul său stăpân. Înfruntarea noastră seamănă cu un dans, unul pe care-l știu atât de bine încât aproape că nu trebuie să mă gândesc la el. Chiar dacă șiroiesc de sudoare și mușchii mă dor, urlând după odihnă, simt că sunt viu, nerușinat de viu.

Ne parăm unul altuia loviturile până când reușesc să-i ating brațul drept. Încearcă să-și mute sabia în mâna cealaltă, dar eu ajung cu sabia mea la încheietura ei înainte să se poată apăra. Sabia lui Hel zboară prin aer, iar eu o prind în brațe. Părul ei blond platinat se desface din coc.

— Predă-te!

O apuc de încheieturile mâinilor, dar ea reușește să-și elibereze un braț și smulge un pumnal de la cingătoare. Simt împunsătura lamei în coaste și peste câteva secunde sunt la podea, pe spate, cu tăișul la gât.

— Ha!

Se apleacă deasupra mea și pletele ei ne înconjoară ca o perdea strălucitoare de argint. Pieptul i se umflă, e acoperită de sudoare, durerea i-a întunecat ochii – și totuși, continuă să fie atât de frumoasă, încât simt un nod în gât și vreau cu disperare s-o sărut.

Probabil că citește asta în ochii mei, pentru că în timp ce ne uităm unul la celălalt, durerea din priviri i se transformă în nedumerire. Îmi dau seama că am în față o alegere. Una care ar putea schimba totul.

„Sărut-o și va fi a ta. Poți să-i explici pe urmă tot, te va înțelege pentru că te va iubi. Va câștiga Încercările, vei deveni Sfrâncioc, iar când îi vei cere libertatea, ți-o va acorda”.

Așa să fie, oare? Dacă fac asta, n-o să înrăutățească lucrurile? Vreau s-o sărut pentru că o iubesc, sau pentru că am nevoie de ceva de la ea? Sau pentru amândouă?

Toate astea îmi trec prin minte într-o singură clipă. „Fă-o!” îmi strigă instinctul. „Sărut-o!”

Îmi împletesc degetele în părul ei mătăsos. I se taie respirația și se topește toată, corpul îi devine brusc îmbătător de mlădios.

Apoi, când îi întorc fața spre mine, când închidem ochii, auzim amândoi țipătul.

33.

Laia

Ies cu Izzi din odăile sclavilor. Activitatea din Academie aproape că s-a potolit. Doar câțiva elevi se mai îndreaptă în grupuri mici spre cazărmi, cu umerii căzuți de oboseală.

— I-ai văzut pe frații Farrar intrând acolo? o întreb pe Izzi, în drum spre clădirea unde se află sălile de antrenament.

Ea clatină din cap.

— Stăteam și mă uitam la coloanele alea moartă de plictiseală și am observat o cărămidă diferită de celelalte – lucioasă, de parcă ar fi fost atinsă mai des. Pe urmă… Hai, vino, o să-ți arăt.

Intrăm în clădire și ne întâmpină zgomotul aproape muzical al săbiilor lovite una de alta. Ușa unei săli de antrenament este deschisă și lumina aurie a torțelor se revarsă până pe hol. Înăuntru se luptă două Măști, fluturând două săbii grațioase.

— E Veturius, spune Izzi. Și Aquilla. Sunt aici de o grămadă de vreme.

Mă uit la lupta dintre ei și-mi dau seama că îmi țin respirația fără să vreau. Se mișcă asemenea unor dansatori, se rotesc înainte și înapoi de-a curmezișul sălii, grațios, fluid, letal. Și nemaipomenit de rapid, ca umbrele de pe suprafața unui râu. Dacă nu i-aș vedea cu ochii mei, n-aș crede că cineva se poate mișca atât de iute.

Veturius smulge sabia din mâna lui Aquilla și se năpustește asupra ei, apoi se rostogolesc pe jos cu trupurile încleștate într-un fel ciudat de apropiat și de violent. El este numai mușchi și forță, dar îmi dau seama din felul cum luptă că se reține. Refuză să-și dezlănțuie toată puterea împotriva ei. Chiar și așa, are în mișcări o libertate de animal, o dezordine controlată care transformă în vâlvătaie aerul din jur. Este complet diferit de Keenan, cu gravitatea lui rezervată și interesul lui rece.

„Ce-ți veni să-i compari?”

Mă întorc cu spatele la aspiranți.

— Haide, Izzi.

În afară de Veturius și de Aquilla, clădirea pare pustie, dar eu și Izzi înaintăm cu grijă pe lângă pereți, în caz că ar mai pândi pe undeva vreun elev sau vreun centurion. Cotim și recunosc ușile pe unde au intrat frații Farrar când i-am urmărit prima oară, acum aproape o săptămână.

— Aici, Laia!

Izzi se strecoară în spatele unei coloane și ridică mâna spre o cărămidă care la prima vedere mi se pare la fel ca toate celelalte. O lovește ușurel. Cu un geamăt surd, o lespede mare se dă deoparte, dezvăluind în lumina felinarelor o scară îngustă care coboară. Mă uit la scară și aproape că nu-mi cred ochilor, apoi o îmbrățișez recunoscătoare pe Izzi.

— Ai reușit, Izzi!

Nu înțeleg de ce nu zâmbește și ea până când nu mă trage de mână și-i văd fața împietrind.

— Ssst, spune ea. Ascultă!

Din tunel se aude o voce plată de Mască, iar scara începe să se lumineze ca la apropierea unei torțe.

Închide lespedea! spune Izzi. Repede, înainte să bage de seamă!

Caut cărămidă cu mâna și lovesc frenetic în ea.

Nu se întâmplă nimic.

— …te prefaci că nu vezi, dar nu-i adevărat, se aude din tunelul scării, în timp ce eu bat cu palma în cărămidă. Ai știut întotdeauna ce simt pentru ea. De ce o chinuiești? De ce o urăști atât de mult?

— Nu-i decât o aristocrată încrezută. Oricum nu te-ar fi preferat niciodată pe tine.

— Dacă ai fi lăsat-o în pace, poate că aș fi avut o șansă. Ne e dușman, Zak. Trebuie să moară. Nu te mai gândi la ea.

— Atunci de ce i-ai spus că sunteți sortiți unul altuia? De ce am senzația că vrei s-o faci pe ea Sfrânciocul tău, în locul meu?

— Mă joc cu mintea ei, tâmpitule. Și s-ar părea că-mi iese atât de bine, încât te-am convins și pe tine.

Acum recunosc vocile – sunt Marcus și Zak. Izzi mă dă deoparte și izbește cărămida cu pumnul. Intrarea se încăpățânează să rămână deschisă.

— Las-o baltă! zice Izzi. Vino!

Mă trage de-acolo, dar la picioarele scării apare fața lui Marcus. Mă observă, sare și ajunge la mine din doi pași.

— Fugi! îi strig lui Izzi.

Marcus se întinde s-o prindă, dar eu o împing din fața lui, iar brațul i se încolăcește de gâtul meu, lăsându-mă fără aer. Îmi smucește capul pe spate și privirea mi se fixează în ochii lui gălbui.

— Ce înseamnă asta? Spionezi, târfo? Încerci să găsești o cale s-o ștergi din școală?

Izzi rămâne nemișcată în mijlocul holului, cu ochiul drept mărit de groază. N-o pot lăsa să fie prinsă. Nu după tot ce a făcut pentru mine.

— Pleacă, Iz! îi strig. Fugi!

— Pune mâna pe ea, fraiere! zbiară Marcus spre fratele lui, care tocmai a ieșit și el din tunel.

Zak încearcă s-o prindă pe Izzi fără prea mare tragere de inimă, iar ea scapă de el și fuge pe unde am venit.

— Haide, Marcus, zice Zak stors de puteri și se uită cu jind la ușile grele de stejar de la intrarea în clădire. Las-o în pace. Trebuie să ne trezim devreme.

— Nu ți-o aduci aminte, Zak? zice Marcus.

Mă zbat și încerc să-l lovesc în zona moale dintre talpă și gleznă, dar el mă ridică în aer.

— E sclava comandantului, insistă Marcus.

— Mă așteaptă chiar acum, zic eu sufocându-mă.

— N-o să se supere dacă mai întârzii puțin, rânjește Marcus, arătându-și colții ca un șacal. Ți-am promis ceva în ziua aia când te-am văzut lângă biroul ei, mai ții minte? Ți-am spus că într-o seară o să te găsesc singură, într-un hol întunecos. Mă țin întotdeauna de promisiuni.

— Marcus… mormăie nemulțumit Zak.

— Dacă vrei să te porți ca un eunuc, frățioare, zice Marcus, n-ai decât să te cari și să mă lași pe mine să mă distrez.

Zak se uită o clipă la fratele lui, apoi oftează și se îndepărtează.

„Nu! Întoarce-te!”

— Am rămas numai noi doi, frumoaso, îmi șoptește Marcus la ureche.

Îl mușc cu sălbăticie de braț și mă zbat să scap din strânsoare, dar mă răsucește ținându-mă mai departe de gât și mă împinge în coloană.

— N-ar fi trebuit să te zbați, spune el. Aș fi terminat mai ușor cu tine. Dar să știi că îmi plac femeile cu puțină personalitate.

Pumnul lui se apropie șuierând de fața mea. După o clipă nesfârșită și tensionată, capul mi se izbește de piatra din spate cu un zgomot îngrozitor și văd dublu.

„Luptă-te, Laia! Pentru Darin. Pentru Izzi. Pentru fiecare Cărturar de care și-a bătut joc animalul ăsta”. Împotrivește-te! Din mine izbucnește un urlet și mă reped cu unghiile la fața lui Marcus, dar un pumn în stomac mă lasă fără aer. Mă îndoi de mijloc și vomit, iar el mă izbește cu genunchiul în frunte. Holul se învârte cu mine și cad în genunchi. Pe urmă îl aud râzând, un chicotit sadic, care mă face să mă răzvrătesc și mai tare. Mă arunc slăbită asupra picioarelor lui. Nu va fi ca altă dată, ca în timpul raziei, când i-am permis Măștii să mă târască prin propria casă de parcă aș fi fost un obiect neînsuflețit. De data asta, voi lupta. Cu dinții și cu unghiile, voi lupta.

Marcus geme surprins și își eliberează picioarele, iar eu mă descolăcesc și încerc să mă ridic în patru labe. Marcus să prinde de braț și îmi trage un dos de palmă. Capul mi se izbește de podea și începe să mă lovească puternic cu picioarele. Când încetez să mai opun rezistență, mă încalecă și îmi lipește brațele de pardoseală.

Țip pentru ultima oară, dar strigătul mi se preface în geamăt, pentru că Marcus îmi acoperă gura cu palma. Ochii mi s-au umflat și se închid. Nu mai văd. Nu mai pot gândi. În depărtare, clopotul bate de unsprezece ori.

34.

Elias

Când aud țipătul, mă rostogolesc de sub Helene și sar în picioare, uitând de sărut. Ea cade pur și simplu pe spate.

Țipătul răsună din nou, iar eu înșfac sabia. Peste o secundă, Helene își ia și ea sabia și iese după mine în hol. Afară, clopotul bate ora unsprezece.

O sclavă blondă vine în fugă spre noi. Izzi.

— Ajutor! strigă ea. Vă rog… Marcus e… încearcă să…

Deja am luat-o la fugă pe coridorul întunecos, cu Izzi și Helene în spatele meu. Nu trebuie să mergem prea departe. După colț dăm peste Marcus, cu fața schimonosită de o poftă sălbatică, ghemuit deasupra unei siluete întinse pe jos. Nu văd cine e victima, dar e limpede ce vrea să facă Șarpele.

Nu se aștepta să vină cineva, de aceea reușim să-l luăm atât de repede de pe sclavă. Eu îl apuc zdravăn și încep să-i car pumni, mormăind plin de satisfacție la auzul oaselor care îi trosnesc sub loviturile mele și la vederea sângelui împroșcat pe perete. Când îi cade capul pe spate, mă ridic în picioare, trag sabia și lipesc vârful lamei de coastele lui, acolo unde se îmbină bucățile platoșei.

Marcus se ridică împleticindu-se, ridicând mâinile în aer.

— Ai de gând să mă omori, Veturius? întreabă el, continuând să rânjească în ciuda sângelui care-i șiroiește pe față. Cu o sabie de antrenament?

— S-ar putea să dureze ceva mai mult, zic eu, apăsându-i mai tare vârful în coaste. Dar o să mă descurc, până la urmă.

— Ești de gardă în seara asta, Șarpe, zice Helene. Ce cauți împreună cu o sclavă pe coridorul ăsta întunecat?

— Mă antrenez pentru tine, Aquilla, zice Marcus și își linge un strop de sânge de pe buze, înainte să se întoarcă din nou spre mine. Sclava s-a luptat mai îndârjit decât ai făcu i-o tu, bastardule…

— Ține-ți gura, Marcus, spun eu. Hel, vezi ce-i cu ea.

Helene se apleacă să vadă dacă sclava mai respiră – n-ar fi prima oară când Marcus ucide o sclavă. O aud oftând.

— Elias…

— Ce este?

Mă înfurii pe clipă ce trece, aproape că sper ca Marcus să încerce ceva. Mi-ar plăcea o bătaie cu pumnii pe viață și pe moarte, ca pe vremuri. Izzi se uită la noi din penumbră, prea speriată să se clintească din loc.

— Lasă-l să plece, zice Helene.

Mă uit la ea uimit, dar nu i se citește nimic pe chip.

— Pleacă, îi spune ea scurt, dându-mi sabia deoparte. Dispari de-aici!

Marcus îi aruncă zâmbetul acela superior care mă face să-mi doresc să-l bat până rămâne lat.

— Noi doi, Aquilla, zice el în timp ce se retrage cu spatele, cu ochii arzând ca doi tăciuni. Știu că ai început să-ți dai seama.

— La naiba, cară-te! zice Helene și aruncă spre Marcus un pumnal care-i trece la un deget de ureche. Pleacă!

Șarpele dispare pe ușă, iar eu mă întorc spre Helene.

— Spune-mi că ai avut un motiv bun…

— Este sclava comandantului. Prietena ta. Laia.

Abia acum văd claia de păr negru și pielea aurie, ascunse mai înainte de trupul lui Marcus. Mă ghemuiesc lângă ea și o întorc, cuprins de o senzație de sfârșeală. Are încheietura ruptă, osul i-a străpuns pielea. Brațele și gâtul i s-au înnegrit de vânătăi. Când încearcă să se miște, geme. Are părul încâlcit, ochii vineți și umflați.

— O să-l omor pe Marcus pentru asta, spun cu voce calmă, lipsită de expresie, un calm pe care însă nu-l simt. Trebuie s-o ducem la infirmerie.

— Sclavii nu au voie să primească îngrijiri la infirmerie, șoptește din spatele nostru Izzi, de care am și uitat că e aici. Comandantul ar pedepsi-o. La fel și pe voi. La fel și pe doctor.

— O ducem la comandant, spune Helene. Fata îi aparține. Va decide ea ce vrea să facă.

— O poate ajuta bucătăreasa, adaugă Izzi.

Au dreptate amândouă, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi convină. O ridic pe Laia încet, atent la răni. E ușoară. Îi sprijin capul de umărul meu.

— O să fie bine, îi șoptesc. Da? O să te faci bine.

Plec cu pași mari, fără să mai aștept să văd dacă Helene și Izzi mă urmează. Ce s-ar fi întâmplat dacă eu și Helene n-am fi fost prin preajmă? Marcus ar fi violat-o pe Laia, apoi ar fi lăsat-o să sângereze până murea pe pardoseala rece de piatră. Gândul ăsta ațâță și mai abitir furia care mă mistuie.

Laia mișcă din cap și geme.

— Să-l ia… naiba…

— Și să-l ducă în iadul cel mai adânc, murmur eu.

Mă întreb dacă mai are seva din rădăcina de sânger pe care i-am dat-o. „E prea grav ca să se vindece cu rădăcină de sânger, Elias”.

— Tunelul, spune ea. Darin… Maz…

— Ssst, zic eu. Nu vorbi acum.

— Toți sunt răi aici, șoptește. Monștri. Monștri mici și mari.

Ajungem la casa comandantului și Izzi ne deschide ușa spre culoarul servitorilor. Bucătăreasa ne vede prin ușa crăpată a bucătăriei și scapă săculețul cu mirodenii pe care-l ținea în mână, privind-o îngrozită pe Laia.

— Du-te la comandant, îi poruncesc. Spune-i că sclava ei e rănită.

— Aici, arată Izzi spre o ușă scundă acoperită cu o perdea.

O așez pe Laia pe prici cu o încetineală dureroasă. Helene îmi întinde o pătură jerpelită și o aranjez deasupra fetei, conștient de inutilitatea gestului. O pătură n-o ajută cu nimic.

— Ce s-a întâmplat? se aude vocea comandantului din spatele meu.

Eu și Helene ieșim pe coridorul servitorilor, unde ne înghesuim laolaltă cu Izzi, cu bucătăreasa și cu comandantul.

— A atacat-o Marcus, spun eu. Aproape că a ucis-o…

— N-ar fi trebuit să umble pe-afară la ora asta. Eu am trimis-o la culcare. Rănile pe care le-a căpătat sunt doar urmarea nesăbuinței ei. Lăsați-o aici și plecați. Sunteți de gardă pe zidul dinspre răsărit, după cum țin minte.

— Vrei să trimiți după doctor? Să-l chem eu?

Comandantul mă privește de parcă aș fi nebun.

— O îngrijește bucătăreasa. Dacă trăiește, trăiește. Dacă moare…

Mama ridică din umeri.

— Nu-i treaba ta. Dacă te-ai culcat cu fata, Veturius, nu înseamnă că îți aparține. Du-te în gardă, adaugă mama, pipăindu-și biciul. Dacă întârzii, te voi pedepsi pentru fiecare minut pierdut. Pe tine sau pe sclavă, cum preferi.

— Dar…

Helene mă apucă de braț și mă trage pe coridor.

— Dă-mi drumul!

— N-ai auzit ce-a spus? zice Helene, ducându-mă departe de casa comandantului, peste terenurile de instrucție acoperite de nisip. Dacă întârzii la schimb, te va biciui. A treia Încercare

începe peste două zile. Cum vei reuși să-i supraviețuiești, dacă nici măcar nu-ți vei putea îmbrăca armura?

— Am crezut că nu-ți mai pasă ce mi se întâmplă, îi spun. Am crezut că ai terminat-o cu mine.

— Ce-a vrut să spună când a zis că te-ai culcat cu fata? mă întreabă Helene încetișor.

— Nu știe despre ce vorbește, îi zic. Eu nu-s așa, Helene, tu ar trebui să știi asta cel mai bine. Vreau să găsesc o cale s-o ajut pe Laia. Încearcă să lași deoparte o clipă faptul că mă urăști, că-mi dorești să sufăr și să mor. Știi pe cineva care ar putea-o îngriji? Cineva din oraș, poate…

— Comandantul n-ar permite așa ceva.

— Comandantul n-o să știe…

— O să afle. Ce naiba se întâmplă cu tine? Fata nici măcar nu-i din neamul Războinicilor. O să aibă grijă de ea una de-a lor. Bucătăreasa e aici de ani de zile. Știe ce are de făcut.

Îmi răsună în minte vorbele Laiei. „Toți sunt răi aici. Monștri. Monștri mici și mari”. Are dreptate. Ce altceva e Marcus, dacă nu un monstru de cea mai joasă speță? A bătut-o pe Laia cu intenția s-o omoare și nici măcar nu va fi pedepsit. Ce altceva e Helene, atunci când respinge fără să-i pese ideea de a o ajuta? Și ce sunt eu? Laia urmează să moară în cămăruța aia întunecoasă, iar eu nu fac nimic să împiedic asta.

„Ce poți face?” mă întreabă o voce pragmatică. „Dacă încerci s-o ajuți, comandantul vă va pedepsi pe amândoi, iar atunci fata va muri cu siguranță”.

— Poți s-o vindeci tu, îi spun Helenei, uluit că nu m-am gândit la asta până acum. Așa cum m-ai vindecat pe mine.

— Nu, zice Helene și se îndepărtează, cu trupul țeapăn dintr-odată. În niciun caz!

Mă duc după ea.

— Poți, insist eu. Nu-i nevoie decât să aștepți o jumătate de oră. Comandantul n-o să afle niciodată. Te duci la ea în cameră și…

— Nici nu mă gândesc.

— Te rog, Helene.

— Ce se petrece cu tine? zice Helene. Ești… voi doi sunteți…

— Nu te mai gândi la asta. Fă-o pentru mine. Nu vreau să moară, bine? Ajut-o! Știu că poți.

— Nu știi nimic. Nici măcar *eu* nu știu dacă pot. Ceea ce s-a întâmplat după Încercarea Șireteniei a fost… straniu… neliniștitor. N-am mai făcut asta niciodată. Și m-a costat ceva din mine. N-aș spune exact că m-a lăsat fără puteri, dar… Las-o baltă. N-am de gând să mai încerc niciodată.

— O să moară dacă n-o ajuți.

— E doar o sclavă, Elias. Sclavii mor tot timpul.

Mă îndepărtez de ea. „Toți sunt răi aici. Monștri”.

— Asta este greșit, Helene.

— Marcus a mai ucis și altă dată…

— Nu vorbesc numai despre fată, acum. Asta, arăt eu în jur. Toate astea.

Zidurile Blackcliff-ului se ridică în fața noastră ca niște străjeri impasibili. Nu se aude nimic altceva decât clinchetul armurilor legionarilor care patrulează pe metereze. Liniștea acestui loc, apăsarea lui sufocantă mă face să-mi vină să urlu.

— Școala asta. Elevii care ies din ea. Lucrurile pe care le facem. Totul este greșit.

— Ești obosit. Ești furios. Elias, trebuie să te odihnești, Încercările…

Vrea să-mi pună mâna pe umăr, dar mă scutur, deranjat de atingerea ei.

— Să le ia naiba de Încercări! îi spun. Să-l ia naiba de Blackcliff! Să te ia naiba și pe tine!

Pe urmă îi întorc spatele și mă duc să intru în gardă.

35.

Laia

Totul mă doare – pielea, oasele, unghiile, chiar și rădăcina părului. Nu-mi mai simt corpul ca și cum ar fi al meu. Vreau să țip. Nu reușesc să scot decât un geamăt. Unde sunt? Ce mi s-a întâmplat?

Îmi amintesc frânturi. Intrarea secretă. Pumnii lui Marcus, strigăte, și apoi niște brațe blânde. Un miros curat, ca de ploaie în deșert, și o voce caldă. Aspirantul Veturius salvându-mă din

mâinile ucigașului ca să pot muri pe priciul meu de sclavă în locul pardoselii de piatră.

În jur urcă și coboară voci – murmurul îngrijorat al lui Izzi și răgușeala bucătăresei. Mi se pare că aud chicotind un ghul. Zgomotul se stinge atunci când niște mâini răcoroase mă ajut să deschid gura și îmi toarnă pe gât ceva lichid. Pentru câteva minute, durerea amorțește. Pe urmă, însă, izbucnește din nou, arzătoare, devastatoare.

L-am urmărit la lucru pe bunicu' ani în șir. Știu ce înseamnă astfel de răni. Sângerez pe dinăuntru. Nu mă poate salva niciun vraci, oricât ar fi de priceput. Urmează să mor.

Gândul acesta mă doare mai tare decât rănile. Dacă mor eu, moare și Darin. Izzi rămâne la Blackcliff pentru totdeauna. În Imperiu nu se schimbă nimic. Și mai mulți Cărturari ajung în mormânt.

Bruma de minte cu care încă mă mai agăț de viață se înfurie. „Ai nevoie de un tunel pentru Mazen. Keenan așteaptă să vă întâlniți. Trebuie să ai ce să-i spui".

Fratele meu se bazează pe mine. Îl văd cu ochii minții ghemuit într-o celulă întunecoasă, cu fața suptă, cu trupul tremurând. „Trăiește, Laia", îl aud spunându-mi. „Trăiește pentru mine!"

„Nu pot, Darin". Durerea e o lighioană care m-a luat în stăpânirea ei. Simt în oase un fior înghețat și aud din nou râsete. „Ghuli. Împotrivește-te, Laia, luptă-te cu ei!"

Mă simt epuizată. Sunt prea obosită să mai lupt. Măcar știu că familia mea va fi din nou împreună. După ce mor, mă va urma în cele din urmă și Darin și ne vom întâlni cu mama, cu tata, cu Lis, cu bunica și cu bunicu'. S-ar putea să fie și Zara acolo. Iar mai târziu, Izzi.

Durerea slăbește în intensitate și mă cuprinde o oboseală minunată și caldă. E ademenitoare, ca și cum aș fi muncit în soare și acum m-aș cufunda într-un pat de puf, știind că n-o să mă mai deranjeze nimic. Întâmpin cu bucurie oboseala asta. O doresc.

— N-o să-i fac nimic rău.

Șoapta pe care o aud e dură ca sticla și pătrunde în somnul meu, trăgându-mă înapoi în lume, înapoi spre durere.

— Dar voi veți avea de suferit, dacă nu plecați de aici.

Vocea mi-e cunoscută. Să fie comandantul? Nu. E mai tânără.

— Iar dacă suflați cuiva o vorbă despre asta, veți muri. Vă jur.

Peste o secundă simt aerul răcoros al nopții pătrunzând în cămăruță. Mă silesc să deschid ochii și văd în cadrul ușii silueta aspirantului Aquilla. Are părul ca argintul strâns într-un coc dezordonat și în loc de armură poartă doar o uniformă neagră. Pielea albă a brațelor îi este plină de vânătăi. Intră în cameră, fără nicio expresie pe chipul mascat, cu trupul trădând o energie nervoasă.

— Aspirant… Aquilla… exclam eu gâtuită.

Se uită la mine de parcă aș mirosi a varză stricată. Nu mă place, asta-i limpede. De ce o fi venit aici?

— Nu vorbi.

Mă așteptam să o aud spunând ceva rău, dar vocea îi tremură. Îngenunchează lângă priciul meu.

— Taci și… lasă-mă să mă gândesc.

„La ce?"

În încăpere nu se aude decât răsuflarea mea grea. Aquilla este atât de tăcută, parcă ar fi adormit. Se uită fix în palme. Din când în când, la interval de câteva minute, deschide gura ca și cum ar vrea să vorbească. Pe urmă o închide la loc și își frământă mâinile.

Mă străbate un val de durere și tușesc. Gustul sărat al sângelui îmi umple gura și scuip pe jos, prea suferindă ca să-mi mai pese ce-ar putea crede Aquilla.

Mă apucă de încheietura mâinii cu degete reci. Tresar, crezând că vrea să-mi facă rău, dar ea doar mă ține moale de mână, așa cum ai face pe patul de moarte cu o rudă foarte îndepărtată și care nu prea îți place.

Începe să îngâne un cântec.

La început, nu se întâmplă nimic. Bâjbâie după melodie ca un orb care ar încerca să înainteze pe pipăite într-o cameră necunoscută. Murmurul ei urcă și coboară, caută, se repetă. Pe urmă se schimbă ceva, iar îngânatul se transformă într-un cântec și mă înfășoară cu blândețea unor brațe de mamă.

Mi se închid ochii și mă las în voia șuvoiului de sunete, îmi apare în minte chipul mamei, apoi al tatei. Merg cu mine pe țărmul unei mări întinse și mă leagănă între ei. Deasupra noastră, cerul nopții strălucește de parcă ar fi de sticlă, plin de stele care se reflectă în suprafața straniu de nemișcată a apei.

Ating ușor cu degetele de la picioare nisipul fin de pe jos și mă simt de parcă aș zbura.

Dintr-odată, înțeleg. Aquilla îmi cântă ca să mor. La urma urmei, e o Mască. Iar moartea pe care mi-o oferă e plăcută. Dacă știam că moartea poate fi atât de blândă, nu m-aș mai fi temut atât de mult de ea.

Intensitatea cântecului sporește, deși Aquilla nu ridică vocea deloc, ca și cum n-ar vrea s-o audă nimeni. În mine izbucnește o flacără care mă cuprinde din creștet și până în tălpi, smulgându-mă din pacea țărmului de mare. Deschid ochii mari și mi se taie respirația. „Moartea este aici”, îmi spun. „Asta-i ultima durere dinaintea sfârșitului”.

Aquilla mă mângâie pe păr, iar din degetele ei mi se împrăștie căldură în tot corpul, ca dintr-un cidru aromat cu mirodenii într-o dimineață înghețată. Pleoapele mi se lasă grele și închid iarăși ochii, în timp ce focul dinăuntrul meu pălește.

Mă întorc pe plajă, iar de data asta în fața mea aleargă Lis, cu părul ca un nor negru-albăstrui în umbra nopții. Mă uit cu dor la trupul ei mlădiu ca o salcie și la ochii ei de un albastru-închis; n-am văzut niciodată o ființă vie mai minunată. „Nici nu știi ce dor mi-a fost de tine, Lis”. Întoarce capul spre mine și mișcă buzele – un singur cuvânt rostit iar și iar. Nu reușesc să-l deslușesc.

Înțeleg treptat ce se petrece. O văd pe Lis, dar cea care cântă este Aquilla. Aquilla, ea mă ghidează cu un singur cuvânt repetat într-o melodie infinit de complexă.

Trăiește trăiește trăiește trăiește trăiește trăiește trăiește

Părinții mei dispar treptat „Nu! Mamă! Tată! Lis!” Vreau să mă întorc la ei, să-i văd, să-i ating. Vreau să ne plimbăm noaptea pe țărm, să le aud vocile, să mă minunez cât sunt de aproape. Mă întind după ei, dar au dispărut, iar eu sunt aici doar cu Aquilla și cu pereții înăbușitori ai cămăruței mele. Abia în clipa asta înțeleg că Aquilla nu-mi cântă ca să mor fără să sufăr.

Aquilla mă readuce la viață.

36.

Elias

A doua zi la micul dejun mă așez departe de ceilalți și nu vorbesc cu nimeni. O ceață rece și întunecată s-a ridicat de peste dune și atârnă grea deasupra întregului oraș.

Se potrivește de minune cu dispoziția mea tenebroasă. Am uitat despre cea de-a treia Încercare, despre Profeți, despre Helene. Nu mă pot gândi decât la Laia. Îmi tot amintesc fața ei plină de vânătăi și trupul stâlcit în bătaie. Încerc să găsesc o cale s-o ajut. Oare să-l mituiesc pe medicul-șef? Nu, n-ar avea curajul să încalce regulile impuse de comandant. Să strecor un vraci la Blackcliff? Cine ar risca să îndure mânia comandantului ca să salveze viața unei sclave, fie și pentru o pungă doldora de bani?

Oare mai trăiește? Poate că rănile n-au fost chiar atât de grave cum am crezut. Poate că reușește s-o vindece bucătăreasa.

„Poate că porcii zboară, Elias”.

Amestec mâncarea până o fac pastă. Helene intră și ea în popota aglomerată. Mă mir când o văd cu părul în neorânduială și cu cearcăne sub ochi. Mă observă și se apropie. Mă încordez și înghit o lingură cu mâncare, evitând să mă uit la ea.

— Sclava se simte mai bine, zice Hel cu voce joasă, ca să nu ne poată auzi elevii din jur. Am… am trecut pe-acolo. A reușit să depășească noaptea. Am… ăăă… păi… Am…

Oare încearcă să se scuze? După ce a refuzat să ajute o fată nevinovată care a greșit doar pentru că s-a născut printre Cărturari și nu printre Războinici?

— E mai bine, da? îi zic. Ești încântată de asta, nu mă îndoiesc.

Mă ridic și plec. Helene rămâne stană de piatră în spatele meu, năucită de parcă i-aș fi tras un pumn, iar eu simt cum mă năpădește un val imens de satisfacție. „Exact, Aquilla. Nu sunt ca tine. N-am de gând s-o dau uitării numai pentru că este o sclavă”.

Îi mulțumesc în gând bucătăresei. Dacă Laia a supraviețuit, asta se datorează fără îndoială ajutorului bătrânei. Oare ar trebui s-o vizitez pe fată? Ce-aș putea să-i spun? „Îmi pare rău că Marcus aproape că te-a violat și te-a ucis, dar am auzit că te simți mai bine”.

Nu pot să trec pe la ea. Oricum n-ar vrea să mă vadă. Sunt o Mască. Dacă mă urăște numai pentru asta și tot e de ajuns.

M-aș putea opri, totuși, pe la casa comandantului. Mi-ar spune bucătăreasa ce mai face Laia. I-aș putea duce ceva, un fleac. Flori? Mă uit în curtea Academiei. La Blackcliff nu sunt flori. I-aș putea da un pumnal. Din astea avem o mulțime și, cerul mi-e martor, chiar ar avea nevoie de unul.

— Elias!

Helene a ieșit după mine afară din popotă, dar ceața mă ajută să scap de ea. Mă strecor într-o clădire cu săli de antrenament și o urmăresc pe fereastră până când renunță să mă mai caute și își vede de drum. „Să vedem cum îi place și ei tratamentul tăcerii”.

Peste câteva minute mă îndrept spre casa comandantului. „Doar o vizită scurtă. Doar ca să văd dacă se simte bine”.

— Dacă află mama ta, te jupoaie de viu, spune bucătăreasa din ușa bucătăriei, atunci când mă vede strecurându-mă spre coridorul servitorilor. Și pe noi două la fel, pentru că te-am lăsat să intri.

— Se simte bine?

— N-a murit. Pleacă, aspirantule! Du-te! Nu glumesc când vorbesc despre comandant.

Dacă o sclavă li s-ar fi adresat așa lui Demetrius sau lui Dex, ei i-ar fi ars un dos de palmă. Eu știu însă că bucătăreasa procedează cum crede că e mai bine pentru Laia. Fac așa cum mi-a cerut.

Restul zilei este o învălmășeală cețoasă de lupte pierdute, de discuții scurte și de eschivări din fața Helenei. Ceața se face atât de densă, încât abia dacă-mi văd mâna în fața nasului, iar asta face instrucția și mai chinuitoare ca de obicei. Când tobele anunță stingerea, nu vreau decât să dorm. Mă duc spre cazarmă mort de oboseală, dar Helene mă ajunge din urmă.

— Cum a fost antrenamentul?

Apare din ceață neauzită ca un duh, iar eu tresar, deși n-aș vrea.

— Splendid, spun eu posomorât.

N-a fost splendid deloc, desigur, iar Helene știe asta. N-am mai luptat atât de prost de ani de zile. Puțina concentrare pe care o recuperasem noaptea trecută în lupta cu Hel a dispărut din nou.

— Faris spune că ai lipsit azi dimineață de la antrenamentul cu sabia. Zice că te-a văzut ducându-te spre casa comandantului.

— Tu și Faris bârfiți ca niște fetițe.

— Ai văzut-o pe fată?

— Bucătăreasa nu m-a lăsat. Iar fata are un nume. O cheamă Laia.

— Elias… N-ați putea niciodată să fiți împreună.

Îi răspund cu un hohot de râs reverberat ciudat de ceață.

— Cât de idiot mă crezi? Sigur că n-am putea. Voiam să aflu numai dacă se simte mai bine. Ce-i cu asta?

— Ce-i cu asta?

Helene mă apucă de mână și mă silește să mă opresc.

— Ești aspirant. Mâine te așteaptă o Încercare. Viața îți va fi pusă în cumpănă, și tu, în loc să-ți bați capul cu asta, îi dau târcoale unei Cărturărese.

Mă apucă dracii. Își dă seama și se oprește.

— Nu vreau să spun decât că ai lucruri mai importante la care să te gândești. Împăratul va ajunge aici peste câteva zile și ne vrea morți pe toți. Comandantul nu pare să știe – sau nu-i pasă. Am presimțiri negre în ce privește a treia Încercare, Elias. Trebuie să sperăm că Marcus va fi eliminat. Nu se poate să câștige el, Elias. Nu se poate! Dacă iese învingător…

— Știu, Helene.

„Mi-am legat toate speranțele de blestematele astea de Încercări”.

— Crede-mă că știu.

La naiba! Îmi plăcea mai mult când nu vorbea cu mine.

— Dacă știi, atunci de ce te lași nimicit în luptă? Cum poți să ieși învingător în încercare, dacă n-ai atâta determinare încât să-l învingi pe unul ca Zak? Nu-ți dai seama ce-i în joc?

— Sigur că-mi dau seama.

— Nu se vede. Uită-te la tine! Ești complet tulburat de sclava aceea…

— Nu ea mă tulbură, da? Sunt un milion de alte lucruri. Locul ăsta… Ce facem noi aici… Tu…

— Eu? zice ea nedumerită, iar asta mă înfurie și mai tare. Ce-am făcut eu…

— Te-ai îndrăgostit de mine!

Strig la ea acum pentru că sunt groaznic de furios pe iubirea ei, deși o parte logică din mintea mea își dă seama că mă port îngrozitor de nedrept și de crud.

— Eu nu sunt îndrăgostit de tine, iar tu mă urăști din cauza asta, continui eu. Ai lăsat iubirea să ne distrugă prietenia.

Helene se uită fix la mine și văd cum crește durerea din privirea ei. De ce a trebuit să facă o pasiune pentru mine? Dacă își controla emoțiile, nu ne-am fi certat niciodată ca în seara Festivalului Lunii. Am fi petrecut ultimele zece zile punând la cale cea de-a treia Încercare, în loc să ne evităm unul pe altul.

— Ești îndrăgostită de mine, îi repet. Iar eu nu m-aș putea îndrăgosti de tine niciodată, Helene. Niciodată. Ești la fel ca oricare altă Mască. Ai vrut s-o lași pe Laia să moară numai pentru că e o sclavă…

— N-am lăsat-o să moară, spune încet Helene. Am fost astă-noapte la ea și am vindecat-o. De aceea a rămas în viață. I-am cântat, am cântat până când am rămas fără voce și până când am simțit că s-a scurs din mine toată viața. I-am cântat până s-a făcut bine.

— Ai vindecat-o *tu*? Dar…

— Cum, nu-ți vine să crezi că am făcut o faptă bună pentru un alt om? Nu sunt haină, Elias, indiferent ce crezi tu.

— N-am spus niciodată…

— Ai spus, ridică ea vocea. Tocmai ai afirmat că sunt la fel ca oricare altă Mască. Ai spus că n-ai putea niciodată… niciodată să iubești…

Se răsucește și pleacă, dar după câțiva pași se întoarce iar. Fuioare de ceață se învârtejesc în spatele ei, ca o rochie-fantomă.

— Crezi că eu vreau să simt asta pentru tine, Elias? *Urăsc* acest sentiment. Te văd cum flirtezi cu fete Aristocrate, cum te culci cu sclave Cărturărese și cum găsești ceva bun în oricine – *oricine,* în afară de mine!

Lasă să-i scape un hohot. E prima dată în viața mea când o aud plângând. Se străduiește să se abțină.

— Să te iubesc este cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat vreodată – mai rău decât bicele comandantului, mai rău decât Încercările. E o tortură, Elias, zice ea, trecându-și degetele tremurătoare prin păr. Nu știi ce înseamnă asta. Habar nu ai la ce am renunțat pentru tine, ce târg a trebuit să fac…

— Ce vrei să spui? Ce fel de târg? Cu cine? Pentru ce?

Nu-mi răspunde. Pleacă, o ia la fugă ca să se îndepărteze de mine.

— Helene!

Încerc s-o prind, iar degetele mele îi ating fața udă pentru o clipă care mă înnebunește. Pe urmă o înghite ceața și dispare.

37.

Laia

Trezește-o, la dracu'!

Vorbele comandantului străpung ceața care mi-a învăluit mintea și mă smulg din somn.

— N-am dat două sute de mărci pe ea ca să doarmă toată ziua întreagă!

Îmi simt mintea ca de smoală și trupul plin de dureri surde, dar sunt destul de conștientă să-mi dau seama că dacă nu mă ridic imediat de pe prici, o să mor de-adevăratelea. Apuc o pelerină, iar Izzi dă deoparte perdeaua care-mi ține loc de ușă.

— Te-ai trezit, exclamă ea evident ușurată. Comandantul e pe picior de război.

— Ce zi... Ce zi e azi?

Tremur. Mi se pare frig, mult mai frig decât într-o zi normală de vară. Mă sperii brusc că s-ar putea să fi zăcut fără cunoștință săptămâni în șir, că Încercările s-au terminat, că Darin a murit.

— Marcus te-a atacat astă-noapte, spune Izzi. Aspirantul Aquilla...

Ochiul ei se mărește și îmi dau seama că n-am visat prezența aspirantului lângă mine, nici faptul că m-a vindecat. „Magie”. Gândul mă face să zâmbesc. Darin ar râde de-a dreptul, dar altă explicație nu există. În plus, dacă pe lumea asta există ghuli și djinni, de ce n-ar exista și forțe bune? De ce n-ar putea o fată să vindece cu un cântec?

— Ești în stare să te ridici? zice Izzi. A trecut de prânz. M-am îngrijit eu de treburile tale de dimineață și aș fi făcut-o și mai departe, dar comandantul insistă ca tu...

— A trecut de prânz? zic eu și-mi piere zâmbetul de pe față. Fir-ar să fie, Izzi, aveam întâlnire cu Rezistența acum două ore! Trebuia să le spun de tunel. Keenan probabil că încă mă mai așteaptă…

— Laia, comandantul a închis tunelul.

Nu. *Nu.* Tunelul acela este ultimul lucru care stă între Darin și moarte.

— L-a luat la întrebări pe Marcus astă-noapte, după ce Veturius te-a adus aici, spune Izzi nefericită. Probabil i-a spus de tunel, pentru că m-am dus acolo de dimineață și legionarii zideau intrarea.

— Ți-a pus și ție întrebări?

Izzi face semn că da.

— Și mie, și bucătăresei. Marcus i-a spus comandantului că noi două îl spionam, dar am…

Se foiește și se uită în altă parte.

— Am mințit, adaugă ea.

— Ai… ai mințit? Pentru mine?

La naiba, când o să afle comandantul, o s-o omoare pe Izzi!

„Nu, Laia”, îmi zic. „Izzi n-o să moară pentru că tu vei găsi o cale s-o scoți de aici înainte să se întâmple una ca asta”.

— Ce i-ai spus? o întreb.

— I-am spus că ne-a trimis bucătăreasa să-i aducem frunze de iarba-corbului din cămara de lângă cazărmi și că Marcus ne-a pândit și ne-a atacat pe când ne întorceam.

— Și te-a crezut pe tine, în loc să creadă o Mască?

Izzi ridică din umeri.

— N-am mai mințit-o niciodată, zice ea. Iar bucătăreasa m-a susținut. A spus că o durea spatele foarte rău și numai iarba-corbului putea s-o ajute. Marcus m-a făcut mincinoasa, dar pe urmă comandantul l-a chemat pe Zak și el a recunoscut că s-ar putea să fi uitat ușa tunelului deschisa, iar noi să fi trecut pe-acolo din întâmplare. Pe urmă, comandantul m-a lăsat să plec. Laia, mă privește Izzi îngrijorată, ce-o să-i spui lui Mazen?

Clatin din cap. N-am nicio idee.

* * *

Bucătăreasa mă trimite în oraș să duc un teanc de scrisori la biroul curierilor, fără să pomenească prea mult despre bătaia pe care am încasat-o.

— Mișcă-te repede, zice bătrâna atunci când apar în ușa bucătăriei ca să-mi reiau îndatoririle. Vine o furtună urâtă și am nevoie de tine și de ucenică să oblonim ferestrele înainte să se spargă.

Orașul e ciudat de liniștit, aleile pavate cu piatră sunt mai pustii decât de obicei, iar turnurile înalte sunt înfășurate într-o ceață neobișnuită pentru acest anotimp. Mirosurile de pâine și de animale, de fum și de oțel se simt vag, de parcă ceața le-ar fi slăbit puterea.

Mă mișc cu precauție, grijulie cu rănile mele abia vindecate. Dar după jumătate de oră de mers, din bătaia pe care am încasat-o nu mai rămân decât vânătăile urâte și o durere surdă. Mă îndrept întâi spre biroul curierilor din Piața Execuției, sperând că încă mă mai așteaptă cineva din Rezistență. Rebelii nu mă dezamăgesc. La câteva secunde după ce intru în piață, simt miros de cedru. Peste o clipă, din ceață apare Keenan.

— Pe aici!

Nu spune nimic despre vânătăile mele și lipsa lui de *interes* mă scoate din sărite. Mă hotărăsc să nu-mi pese, iar el tocmai atunci mă ia de mână ca și cum ar fi cel mai natural lucru cu putință și mă conduce în cămăruța din spate a unei cizmării părăsite.

Keenan aprinde o lampă prinsă de perete, apoi se întoarce și mă privește în ochi. Răceala lui se topește imediat. Pentru o clipă nu se mai ascunde, iar eu îmi dau seama ușurată că, în spatele răcelii lui, simte ceva pentru mine. Se uită la fiecare vânătaie în parte și ochii i se întunecă.

— Cine a făcut asta? mă întreabă el.

— Un aspirant. De asta n-am ajuns la întâlnire. Îmi pare rău.

— De ce te scuzi? zice el, fără să-i vină a crede. Uită-te la tine, uită-te ce ți-au făcut! Cerule! Dacă tatăl tău trăia și ar fi aflat că am lăsat să se întâmple asta…

— N-ai lăsat tu să se întâmple.

Îmi așez palma pe brațul lui și mă surprinde încordarea pe care o simt. Parcă-i un lup nerăbdător să atace.

— Nu-i nimeni de vină, doar Masca aceea care m-a atacat. Acum mă simt mai bine.

— Nu-i nevoie să faci pe curajoasa, Laia.

Vorbește cu o furie stăpânită și dintr-odată parcă mă simt intimidată de el. Ridică mâna și îmi trece cu vârful unui deget peste ochi, peste buze, peste curbura gâtului.

— M-am gândit la tine zile în șir, zice el și își lipește palma caldă de fața mea, făcându-mă să-mi doresc nespus de mult să-mi cuibăresc obrazul în ea. Am sperat să te văd în piață purtând o eșarfă cenușie, ca să știu că se termină totul. Că îți vei putea recupera fratele. Și că după aceea am putea… adică tu și cu mine am putea…

Tace. Încep să respir iute și sacadat, pielea mă furnică de nerăbdare. Se apropie, îmi surprinde privirea, mă țintuiește cu ochii lui. „Cerule, o să mă sărute…”

Pe urma, ciudat, se îndepărtează de mine. Privirea lui e iarăși lipsită de orice expresie, la fel și chipul, cu excepția obișnuitei răceli. Peste o clipă înțeleg de ce.

— Iat-o, spune o voce aspră din ușă.

În încăpere intră Mazen. Mă uit la Keenan, dar el pare aproape plictisit, iar pe mine mă tulbură să văd că ochii lui pot deveni de gheață cu iuțeala cu care se stinge o lumânare când sufli în ea.

„E un luptător”, mă ceartă o voce practică. „Știe ce este important. Și tu ar trebui să știi. Concentrează-te asupra lui Darin”.

— Ne-ai lipsit de dimineață, Laia, zice Mazen, cercetându-mi vânătăile. Acum îmi dau seama de ce. Ei bine, fato, ai ce ți-am cerut? Ai găsit o intrare?

— Am găsit ceva.

Minciuna mă ia prin surprindere, la fel și ușurința cu care o spun.

— Dar mai am nevoie de timp.

Vreme de o clipă foarte scurtă, pe chipul lui Mazen se citește uimirea. Oare să-l fi luat pe nepregătite minciuna, sau faptul că am mai cerut timp? „Nu-i asta”, îmi spune instinctul. „E vorba despre altceva”. Mă foiesc și îmi aduc aminte ce mi-a spus bucătăreasa acum câteva zile. „Întreabă-l unde se află exact fratele tău în închisoarea Centrală. În care celulă?”

Îmi adun curajul.

— Aș… Aș vrea să te întreb ceva. Știi unde se află Darin, nu-i așa? În ce închisoare? În care celulă?

— Sigur că știu unde se află. Dacă n-aș ști, nu mi-aș cheltui tot timpul și toată energia bătându-mi capul cum să-l eliberez, nu?

— Dar… închisoarea Centrală este păzită foarte bine. Cum vrei să…

— Ai o cale de intrare în Blackcliff sau nu?

— Pentru ce-ți trebuie? izbucnesc eu.

Nu-mi răspunde la întrebări, și o parte încăpățânată din mine vrea să-i smulgă răspunsurile oricum.

— Cum te va ajuta o intrare secretă în Blackcliff să-l eliberezi pe fratele meu din cea mai sigură închisoare din sud?

Expresia din privirea lui Mazen se schimbă din neîncredere în mânie.

— Darin nu se află în închisoarea Centrală, zice el. Înainte de Festivalul Lunii, Războinicii l-au mutat în celulele condamnaților la moarte din închisoarea Bekkar. Cei de la Bekkar asigură paza suplimentară de la Blackcliff. Dacă lansăm un atac-surpriză asupra Academiei cu jumătate dintre oamenii noștri, soldații de la Bekkar vor pleca în număr mare spre Blackcliff, lăsând închisoarea mai ușor de cucerit de către noi.

— Ah…

Tac. Bekkar este o închisoare mică din Cartierul Aristocraților, nu prea departe de Blackcliff, dar asta-i tot ce știu despre ea. Planul lui Mazen pare logic, acum. Foarte logic. Mă simt ca o proastă.

— Nu ți-am spus asta nici ție, nici altcuiva – se uită cu înțeles la Keenan – pentru că orice plan cunoscut de mai multă lume are șanse mai mari să fie compromis. Te întreb, așadar, pentru ultima oară: ai ceva pentru mine?

— Există un tunel.

„Câștigă timp. Spune orice”.

— Dar nu-mi dau seama unde anume iese.

— Nu-i destul, zice Mazen. Dacă nu ai nimic, atunci misiunea a eșuat…

— Domnule…

Ușa se trântește de perete și înăuntru dă buzna Sana. Arată ca și cum n-ar mai fi dormit de zile în șir și nu împărtășește zâmbetul încrezut al celor doi bărbați din spatele ei. Când mă vede, se oprește și parcă se răzgândește.

— Laia, fața ta, zice ea, apoi privirea îi cade pe cicatrice. Ce s-a întâmplat…

— Sana! latră Mazen. Raportează!

Sana își îndreaptă din nou atenția asupra șefului Rezistenței.

— E timpul, spune ea. Acum.

Timpul pentru ce? Mă uit la Mazen, crezând că o să-i spună să aștepte, să termine mai întâi cu mine. În loc de asta, însă, se duce șchiopătând spre ușă, ca și cum aș fi încetat să exist.

Sana și Keenan schimbă o privire, iar Sana clatină din cap în semn de avertisment. Keenan n-o bagă în seamă.

— Mazen, zice el. Cum rămâne cu Laia?

Mazen se oprește și se uită la mine, fără să-și ascundă prea tare iritarea.

— Ai nevoie de timp, spune el. Bine. Vino cu ceva până poimâine la miezul nopții. Pe urmă îl scoatem pe fratele tău și terminăm povestea.

Iese, discutând cu voce joasă cu oamenii lui și pocnește din degete, făcându-i semn Sanei să-l urmeze. Femeia îi aruncă lui Keenan o privire misterioasă, înainte să se grăbească în urma lui Mazen.

— Nu înțeleg, zic eu. Acum un minut a spus că a terminat cu mine.

— Ceva nu-i în regulă, zice Keenan, cu privirea pironită în pământ. Trebuie să aflu despre ce este vorba.

— O să-și țină făgăduiala, Keenan? Îl va elibera pe Darin?

— Facțiunea Sanei îl presează. Ei cred că ar fi trebuit să-l scoată deja pe Darin din închisoare. O să se țină de capul lui, dar… Trebuie să plec, zice Keenan. Rămâi cu bine.

Afară, ceața a devenit atât de deasă, încât merg cu mâinile în față ca să nu mă izbesc de ceva. Este mijlocul după-amiezii, dar cerul se întunecă cu fiecare clipă ce trece. Pe deasupra Serrei se rostogolesc nori groși, ca și cum ar aduna puteri să dea atacul.

Mă întorc la Blackcliff și încerc să înțeleg ceea ce tocmai s-a întâmplat. Vreau să cred că pot avea încredere în Mazen, că își va ține partea lui de promisiune. Ceva îmi scapă, însă. M-am luptat zile în șir să mai câștig timp de la el. Nu avea niciun sens să cedeze dintr-odată cu atâta ușurință.

Și mai e ceva care mă supără. Cât de rapid a uitat Keenan de mine atunci când a apărut Sana. Și cum nu m-a privit în ochi când mi-a promis că îl va salva pe fratele meu.

38.

Elias

În dimineața Încercării Puterii mă smulge din somn un tăvălug de tunete în stare să-ți zguduie și oasele. Rămân multă vreme întins în întunericul din camera mea, ascultând răpăitul ploii pe acoperișul cazărmii. Cineva îmi vâră pe sub ușă un pergament sigilat cu rombul Profeților. Rup sigiliul și îl desfac.

Doar uniforma. Armura de luptă este interzisă. Rămâi în camera ta. Voi veni eu după tine.

Cain

Rup biletul și aud un zgrepțănat ușor la ușă. Afară găsesc un sclav care-mi întinde o tavă cu o farfurie cu terci plin de cocoloașe și o lipie tare. Mă silesc să înghit fiecare îmbucătură. Oricât ar fi de dezgustătoare mâncarea, am nevoie de toată energia posibilă, dacă vreau să ies învingător în luptă.

Îmi pregătesc armele. Pun în spate ambele săbii Teluman, îmi petrec o curea cu pumnale de-a curmezișul pieptului și ascund câte un cuțit în fiecare cizmă. Pe urmă aștept.

Orele trec încet, mai lent chiar decât într-o gardă de noapte petrecută în turnurile de pază. Afară, vântul urlă și îmi rostogolește prin fața ferestrei crengi și frunze. Mă întreb dacă Helene o fi în camera ei. Oare Cain s-o fi dus deja după ea?

În cele din urmă, după-amiaza târziu, aud o bătaie la ușă. Sunt atât de încordat, încât aș vrea să sparg pereții cu mâinile goale.

— Aspirant Veturius, zice Cain, după ce deschid ușa. E timpul.

Afară, frigul îmi taie respirația și pătrunde ca o coasă înghețată prin hainele mele subțiri. Mă simt de parcă aș fi complet dezbrăcat. În Serra, vara nu-i frig niciodată. Nu e prea frig nici măcar iarna. Mă uit la Cain care merge alături de mine. Vremea probabil că este isprava lui – a lui și a celorlalți profeți ca el. Gândul ăsta mă indispune și mai tare. Există ceva ce Profeții nu pot să facă?

— Da, Elias, răspunde Cain întrebării mele. Nu putem muri.

Mânerele săbiilor mă lovesc pe ceafă, reci ca gheața, iar picioarele mi-au amorțit de frig, deși port cizme pentru orice vreme. Îl urmez îndeaproape pe Cain, fără să-mi dau seama în

ce direcție ne îndreptam până când nu apar în fața noastră zidurile înalte și arcadele amfiteatrului.

Intrăm în sala armelor de lângă amfiteatru, care e plină de bărbați înarmați și îmbrăcați în armurile din piele roșie folosite la antrenament.

Îmi șterg apa de pe față și mă uit în jur, neștiind ce să cred.

— Plutonul Roșu?

Dex și Faris sunt și ei acolo, laolaltă cu ceilalți douăzeci și șapte de oameni din plutonul meu de luptă, inclusiv Cyril, un băiat ca un butoi care detestă să primească ordine, dar e dispus să le accepte pe ale mele, și Darien, cel cu pumni ca niște ciocane. Ar trebui să mă liniștească faptul că acești oameni mă vor sprijini în timpul Încercării, dar mai degrabă mă pune pe gânduri. Oare ce ne-a pregătit Cain?

Cyril îmi întinde armura de instrucție.

— Suntem prezenți toți și la dispoziția ta, comandante, zice Dex.

Se uită fix în față, dar vocea îi trădează nervozitatea. În timp ce îmi închei armura, încerc să-mi dau seama de starea plutonului. Oamenii emană tensiune, dar asta este de înțeles. Știu cu toții detaliile primelor două Încercări. Probabil că se întreabă ce fel de grozăvii invocate de Profeți vor avea de înfruntat.

— Peste câteva clipe, spune Cain, veți ieși din această sala de arme și veți merge în amfiteatru. Acolo urmează se vă implicați într-o bătălie pe viață și pe moarte. Armurile de luptă sunt interzise și deja v-au fost luate. Scopul este simplu: trebuie să omorâți cât de mulți inamici cu putință. Bătălia va lua sfârșit atunci când tu, aspirant Veturius îl vei învinge pe comandantul dușman, ori vei fi învins de el. Vă avertizez că, dacă arătați îndurare, dacă șovăiți să ucideți, veți suporta urmările.

Sigur că da! De exemplu, o să ne taie gâturile cine ne-o aștepta acolo!

— Sunteți gata? întreabă Cain.

O luptă pe viață și pe moarte. Asta înseamnă că unii dintre oamenii mei – prietenii mei – s-ar putea să moară chiar azi. Dex mă privește scurt în ochi. Arată ca un om aflat la ananghie, ca cineva pe care-l macină un secret. Se uită temător la Cain, apoi pleacă privirea. Atunci observ că lui Faris îi tremură mâinile. Lângă el, Cyril se joacă neliniștit cu un pumnal, trecându-și

degetul peste tăiș. Darien mă privește fix, cu o expresie ciudată. Oare ce i se citește în ochi? Tristețe? Frică?

Oamenii mei știu ceva care-i tulbură și nu sunt dornici să-mi spună ce anume.

Să le fi dat Cain motive să se îndoiască de victorie? Îi arunc o privire cruntă Profetului. Îndoiala și frica sunt emoții periculoase înaintea unei lupte. Se pot strecura în mințile oamenilor celor mai buni oameni și pot decide rezultatul unei bătălii până ca ea să înceapă cu adevărat.

Mă uit la ușa care dă spre arena amfiteatrului. Trebuie să fim la fel de puternici ca orice ne așteptă acolo, altfel vom muri.

— Suntem gata.

Ușa se deschide. La un semn din cap al lui Cain, conduc plutonul afară, în amfiteatru. Ploaia se amestecă acum cu lapoviță. Simt înțepături pe piele și mâinile îmi înțepenesc. Mugetul tunetelor și răpăitul ploii în noroi ne înăbușă zgomotul pașilor. Inamicul nu ne va auzi venind – dar nu-l vom auzi nici noi.

— Ne despărțim, îi strig lui Dex, conștient că abia mă aude din cauza furtunii. Tu acoperi flancul stâng. Dacă vezi inamicul, mă anunți. Nu te angajezi în luptă.

Pentru prima oară de când îmi e locotenent, Dex nu-mi duce ordinul la îndeplinire. Nu se clintește. Se uită peste umărul meu în ceața care acoperă câmpul de bătălie.

Îi urmăresc privirea și surprind o mișcare.

O armură de piele. Sclipirea unui paloș.

Să fi plecat în recunoaștere vreunul dintre oamenii mei? Nu. Le număr capetele rapid – sunt toți în formație în spatele meu și îmi așteaptă ordinele.

Un fulger despică cerul și luminează pentru o clipă câmpul de bătălie.

Pe urmă, ceața coboară iar, groasă ca o plapumă. Dar nu înainte să văd cu cine ne luptăm. Nu înainte ca șocul să-mi înghețe sângele și să mă transforme în stană de piatră.

Caut privirea lui Dex. În ochii lui decolorați și hăituiți se citește adevărul. La fel și în ochii lui Faris sau ai lui Cyril. În ochii tuturor oamenilor mei. Ei știu.

În acel moment, o siluetă înveșmântată în albastru se ivește din ceață cu grația obișnuită, cu coada argintie scânteind, apărând în fața Plutonului Roșu cu viteza unei stele căzătoare.

Mă vede, ezită și face ochii mari.

— Elias?

„Puterea brațelor, a minții și a inimii.” Pentru asta? Ca să-mi ucid cea mai bună prietenă? Ca să-i ucid plutonul?

— Comandante, mă trage Dex de braț. Ce ordoni?

Oamenii Helenei ies din ceață cu paloșele scoase, pregătiți. *Demetrius. Leander. Tristas. Ennis*. Îi cunosc pe toți. Am crescut împreună cu ei, am suferit cu ei, am asudat cu ei. Nu voi da ordin să fie omorâți.

Dex mă scutură.

— Ordine, Veturius! Avem nevoie de ordinele tale.

Ordine. Desigur. Sunt comandantul Plutonului Roșu.

Eu trebuie să decid.

„Dacă arătați îndurare, dacă șovăiți să ucideți, veți suporta urmările”.

— Loviți doar ca să răniți, strig eu. Să le ia dracu’ de urmări! Nu ucideți! Nu ucideți!

Abia apuc să dau ordinul, că Plutonul Albastru s-a năpustit deja asupra noastră și luptă cu toată furia, de parcă am fi unul dintre triburile de năvălitori de la frontieră. O aud pe Helene strigând, dar nu înțeleg nimic din cauza răpăitului ploii și a săbiilor izbite una de alta. Helene dispare, pierdută în învălmășeală.

Mă întorc să mă uit după ea și-l observ pe Tristas străbătând mulțimea și venind direct spre mine. Aruncă spre pieptul meu un pumnal zimțat pe care abia apuc să-l resping cu sabia. Își scoate sabia și se năpustește asupra mea. Mă ghemuiesc și-l las să se treacă pe deasupra, apoi îl lovesc cu latul lamei peste picioare. Își pierde echilibrul și cade în noroiul vâscos, aterizând pe spate, cu gâtul la vedere.

Numai bun de ucis.

Mă îndepărtez și aștept să-l dezarmez pe următorul inamic. Dar, în timp ce-o fac, Faris, care are avantaj în lupta cu alt om de-al Helenei, începe să tremure. Îi ies ochii din orbite, scapă sulița dintre degetele lipsite de putere, iar fața i se învinețește. Adversarul lui, un băiat tăcut pe nume Fortis, își șterge lapovița de pe față și se uită fix, cu gura căscată, cum Faris cade în genunchi, încercând să lovească un dușman pe care nu-l mai vede nimeni.

Ce se petrece cu el? Dau fuga într-acolo, iar mintea îmi urlă să fac ceva. Ajung la un pas de el și mă simt smucit zdravăn înapoi ca de o mână nevăzută. Vederea mi se întunecă o clipă, dar mă lupt să mă țin pe picioare și sper să nu atace niciun dușman chiar în acest moment. „Ce-i asta? Ce se petrece cu Faris?”

Tristas vine împleticindu-se de unde l-am lăsat și, când ajunge lângă mine, fața lui capătă o expresie de o intensitate înspăimântătoare. Vrea să-mi curme viața.

Gâfâitul lui Faris începe să nu se mai audă. Moare.

Urmări. Veți suporta urmările.

Timpul se dilată. Secundele sunt lungi cât niște ore, iar eu mă uit la măcelul de pe câmpul de bătălie. Plutonul Roșu mi-a ascultat ordinul de a ataca doar ca să rănească, și din cauza asta avem de suferit. Cyril e la pământ. La fel și Darien. De fiecare dată când un om de-al meu arată îndurare dușmanului, unul dintre camarazi cade răpus de vrăjile diavolești ale Profetului.

Urmări.

Îmi plimb privirea de la Faris la Tristas. Au venit la Blackcliff în același timp cu Helene și cu mine. Tristas, brunet și cu ochii mari, plin de vânătăi după inițierea brutală. Faris, înfometat și slăbit, fără urmă de umorul și de forța pe care le-a căpătat mai târziu. Eu și Helene ne-am împrietenit cu ei din prima săptămână și ne-am apărat reciproc cum am putut mai bine de fiarele noastre de colegi.

Acum, unul dintre ei va muri. Indiferent ce fac eu.

Tristas se apropie de mine și lacrimile îi șiroiesc pe mască. Are parul negru plin de noroi, iar ochii se aprind de panica unui animal încolțit, atunci când își mută privirea de la Faris la mine.

— Iartă-mă, Elias.

Se mai apropie un pas, apoi înțepenește brusc. Sabia din mână îi cade în mocirlă și se uită în jos la lama care i-a străpuns pieptul. Pe urmă alunecă în noroi, cu privirea ațintită asupra mea.

În spatele lui stă Dex. Se uită plin de repulsie cum unul dintre cei mai buni prieteni moare ucis chiar de mâna lui.

„Nu. Nu Tristas.” Tristas, logodit cu iubita lui din copilărie încă de la șaptesprezece ani, cel care m-a ajutat s-o înțeleg pe

Helene, cel care are patru surori topite după el. Mă uit prostit la cadavrul lui, la tatuajul de pe braț. *Aelia.*

Tristas e mort. *Mort.*

Faris încetează să se mai zbată. Tușește și tremură, apoi se uită în jos la cadavrul lui Tristas fără să-i vină a crede. Are la fel de puțin timp să sufere ca și mine. Unul dintre oamenii Helenei aruncă un buzdugan care-i vâjâie pe deasupra capului și curând se prinde în altă luptă, spintecând și fandând ca și cum n-ar fi fost pe marginea prăpastiei cu un minut înainte.

Dex apare în fața mea cu ochi fioroși.

— Trebuie să-i ucidem! Dă ordin!

Mintea mea nu poate concepe cuvintele. Gura mea nu le poate rosti. Îi cunosc pe oamenii ăștia. Iar Helene... Nu-i pot lăsa s-o ucidă pe Helene. Mă gândesc la câmpul de bătălie din coșmarul meu – Demetrius, Leander, Ennis... *Nu. Nu. Nu.*

În jur, oamenii mei se prăbușesc sufocați pentru că refuză să-și omoare prietenii sau cad sub săbiile neîndurătoare ale Plutonului Albastru.

— Darien e mort, Elias, mă scutură din nou Dex. Cyril, și el. Aquilla a dat deja ordinul. Trebuie să faci și tu la fel, altfel suntem terminați.

Mă silește să mă uit în ochii lui.

— Elias. Te rog.

Sunt incapabil să vorbesc. Ridic brațul și dau semnalul, iar carnea mi se încrâncenează atunci când se împrăștie vorba din soldat în soldat.

„Ordinul comandantului Plutonului Roșu. Luptați ca să ucideți. Fără îndurare”.

* * *

Nu există sudalme, strigăte sau cacealmale. Suntem prinși în capcana unei violențe fără sfârșit. Săbiile scrâșnesc, prietenii mor și lapovița ne biciuiește pe toți.

Am dat ordinul, așa că trec în frunte. Nu stau pe gânduri nicio clipă; dacă o fac, oamenii mei vor șovăi. Iar dacă șovăie, murim cu toții.

Așa că ucid. Sunt plin de sânge peste tot. Pe armură, pe piele, pe mască, pe păr. Mânerul sabiei șiroiește și e alunecos. Sunt Moartea însăși și conduc acest masacru. Unele dintre victime mor cu o iuțeală bine-venită, se duc înainte ca trupurile lor să atingă pământul.

Altora le trebuie mai mult timp.

O parte suferindă din mine ar vrea să ucid cât mai pe nevăzute. Să apar pur și simplu în fața adversarilor și să-i spintec cu sabia fără să fiu nevoit să mă uit în ochii lor. Dar bătălia este mai urâtă de-atât. Mai dură. Mai plină de cruzime. Îi privesc direct în față pe oamenii pe care-i omor și, chiar dacă furtuna înăbușă gemetele, fiecare moarte se înfige adânc în mintea mea, devenind o rană care nu o să se mai vindece vreodată.

Moartea ia locul oricărui alt lucru. Al prieteniei, al afecțiunii, al loialității. Amintirile frumoase pe care le am despre acești oameni – momentele când am râs nestăvilit, pariuri câștigate și farse puse la cale împreună – îmi sunt furate din memorie. Nu-mi mai aduc aminte decât lucrurile rele, poveștile cele mai sumbre.

Ennis hohotind ca un copil în brațele Helenei acum șase luni, la moartea mamei lui. Gâtul i se frânge acum în mâinile mele ca o rămurică.

Leander și dragostea lui niciodată răsplătită pentru Helene. Paloșul meu îi intră în gât la fel cum săgetează o pasăre cerul. Ușor. Fără pic de efort.

Demetrius, care a urlat zadarnic de furie după ce și-a văzut fratele de numai zece ani omorât cu lovituri de bici de către comandant pentru că dezertase. Zâmbește când mă vede venind, lasă arma jos și așteaptă tăișul paloșului meu ca pe un dar. Oare ce vede Demetrius înainte să închidă ochii? Pe frățiorul lui așteptându-l? O întunecime fără sfârșit?

Măcelul continuă și îmi răsună în minte ultimatumul lui Cain. „Bătălia va lua sfârșit atunci când tu, aspirant Veturius, îl vei învinge pe comandantul dușman, ori vei fi învins de el”.

Am încercat să o găsesc pe Helene și să punem capăt repede acestei băi de sânge, dar îmi scapă mereu. Când în cele din urmă dă ea de mine, mă simt de parcă aș lupta de zile în șir, cu toate că n-a trecut mai mult de jumătate de oră

— Elias!

Îmi strigă numele, dar are vocea înăbușită de îndoială. Bătălia încetinește și se oprește. Oamenii noștri nu se mai atacă unii pe alții, iar ceața se împrăștie destul ca să ne poată vedea pe Helene și pe mine. Se adună în jurul nostru și formează un

semicerc presărat cu spații goale în care ar fi trebuit să stea cei duși deja.

Eu și Hel ne privim. Mi-aș dori să am puterea Profeților și să-i citesc gândurile. Părul ei blond a devenit o încâlceală plină de sânge, noroi și gheață, coada i s-a desfăcut și îi atârnă moale pe spate. Respiră greu, pieptul i se ridică și coboară.

Mă întreb câți oameni mi-a ucis.

Își încleștează pumnul pe mânerul sabiei – un avertisment pe care știe că nu-l voi rata.

Pe urmă, mă atacă. Deși mă răsucesc și ridic sabia ca să parez, pe dinăuntru mă simt paralizat. Ferocitatea ei mă uluiește. Pe de altă parte, o înțeleg. Vrea să se termine toată această nebunie.

La început încerc să mă feresc și nu vreau deloc să atac. Dar zece ani de cruzime bine antrenată se împotrivesc acestei pasivități. Curând încep să mă bat de-adevăratelea, folosind orice truc ca să supraviețuiesc atacului ei dezlănțuit.

Îmi răsar în minte metodele de luptă învățate de la bunicul, unele pe care centurionii de la Blackcliff nu le știu. Unele împotriva cărora Helene nu s-ar putea apăra.

„N-o poți ucide pe Hel. Nu se poate”.

Dar ce alte soluții mai rămân? Unul dintre noi trebuie să-l omoare pe celălalt, altfel Încercarea nu va lua sfârșit.

„Las-o pe ea să te ucidă. Las-o să câștige”.

Ca și cum mi-ar simți slăbiciunea, Helene scrâșnește din dinți și mă împinge în spate, cu ochii reci, provocându-mă să-i țin piept. „Las-o pe ea, las-o pe ea, las-o pe ea”. Sabia ei ajunge lângă gâtul meu și o împing rapid în ultima clipă, chiar înainte să-mi reteze gâtul.

Simt cum mă cuprinde furia bătăliei, care dă deoparte toate celelalte gânduri. Brusc, în fața mea nu mai stă Helene. Este doar un dușman care mă vrea mort. Un dușman căruia trebuie să-i supraviețuiesc.

Ridic sabia deasupra capului, privind cu o satisfacție de mercenar cum ridică Helene privirea ca să-l urmărească, apoi îl prăvălesc cu forță asupra ei, ca un călău. O izbesc tare cu genunchiul în piept și, în ciuda furtunii, aud pârâitul coastelor și șuieratul care o lasă fără aer în plămâni.

Hel e sub mine acum, iar ochii ei ca marea se umplu de groază atunci când îi imobilizez brațul cu care ține sabia.

Corpurile ni se încleștează, se lipesc strâns, dar ea mi-a devenit brusc străină, mai necunoscută decât împărăția cerurilor. Smulg un pumnal de la piept și atingerea rece a mânerului îmi învolburează sângele. Helene mă trage în genunchi și apucă sabia, hotărâtă să mă termine ea, înainte s-o pot ucide eu. Dar sunt prea iute. Ridic pumnalul sus și furia mea ajunge la punctul culminant.

Apoi cobor tăișul.

39.

Laia

În întunericul dinaintea ivirii zorilor, furtuna abătută deasupra Serrei izbește cu mânia unei armate cuceritoare. Coridorul servitorilor e plin de apă de ploaie adâncă de două palme. Eu și bucătăreasa încercăm să o scoatem afară cu mișcări iuți de mătură, în timp ce Izzi clădește neobosită săculețe cu nisip. Ploaia îmi izbește fața asemenea degetelor înghețate ale unei stafii.

— Urâtă zi pentru o Încercare! strigă Izzi, ca s-o aud pe deasupra ploii torențiale.

Nu știu în ce va consta a treia Încercare și nici nu-mi pasă. Sper numai să ocupe atenția întregii școli ca să pot căuta intrarea secretă în Blackcliff.

Nimeni nu pare să-mi împărtășească indiferența. În Serra se pariază de-a dreptul obscen pe cine va ieși învingător. Cotele, mi-a spus Izzi, s-au schimbat din favoarea lui Veturius în favoarea lui Marcus.

Elias. Îi șoptesc numele doar pentru mine. Mă gândesc la el fără mască și la vocea lui gravă care m-a înfiorat când mi-a vorbit la ureche în timpul Festivalului Lunii. Mă gândesc cum se mișca atunci când l-am văzut luptându-se cu Aquilla, la frumusețea aceea senzuală care mi-a tăiat respirația. Mă gândesc la furia lui grozavă atunci când Marcus aproape că m-a ucis.

„Oprește-te, Laia! Oprește-te!” El e o Mască, iar eu sunt o sclavă. Să mă gândesc la el în felul acesta este atât de greșit,

încât încep să mă întreb dacă bătaia primită de la Marcus nu mi-a amețit creierul.

— Înăuntru, sclavo! îmi poruncește bucătăreasa, cu părul ciufulit transformat de furtună într-un fel de nimb. Te cheamă comandantul.

Dau fuga la etaj, udă până la piele și tremurând de frig. Comandantul se plimbă prin camera ei cu o energie violentă și are pletele blonde neîmpletite.

— Părul, îmi spune când dau buzna în camera ei. Repede, fato, altfel îți smulg pielea cu biciul!

Pleacă din încăpere chiar în clipa în care termin treaba, își înșfacă armele de pe perete și nu se obosește să-mi mai dea obișnuita litanie de porunci.

— S-a năpustit afară ca un lup care se repede la vânat, zice Izzi atunci când intru în bucătărie. S-a dus direct la amfiteatru. Probabil că acolo are loc Încercarea. Mă întreb…

— Tu și tot restul școlii, fato, zice bucătăreasa. Vom afla curând. Suntem consemnate înăuntru astăzi. Comandantul a spus că orice sclav găsit în curte va fi ucis pe loc.

Eu și Izzi schimbăm o privire. Bucătăreasa ne-a ținut să ne pregătim pentru furtună până după miezul nopții, iar eu aveam de gând să caut intrarea secretă.

— Nu merită să riști, Laia, mă avertizează Izzi, când bucătăreasa se întoarce cu spatele. Mai ai și ziua de mâine. Stai azi și odihnește-ți mintea, poate că se ivește vreo soluție.

Vorbele ei sunt urmate imediat de bubuitul unui tunet. Oftez și încuviințez. Probabil că are dreptate.

— Voi două, la treabă, zice bucătăreasa și îndeasă o cârpă în mâna lui Izzi. Ucenico, tu freci argintăria, lustruiești balustrada, curеți…

Izzi dă ochii peste cap și aruncă zdreanță de pânză.

— Șterg mobila de praf, atârn rufele la uscat… Știu. Las să mai aștepte, bucătăreaso. Comandantul a plecat pentru o zi întreagă. Nu putem să ne bucurăm de asta măcar un minut?

Bucătăreasa își strânge buzele în semn de dezaprobare, dar Izzi ia pe dată un ton ademenitor.

— Spune-ne o poveste! Ceva de groază.

Se înfioară de emoția așteptării, iar bucătăreasa scoate un sunet ciudat, care ar putea fi la fel de bine un geamăt sau un hohot de râs.

— Viața nu te sperie destul, fato?

Mă strecor tăcută într-un capăt al mesei de lucru ca să calc teancul nesfârșit de uniforme ale comandantului. Parcă au trecut ani de când n-am mai auzit o poveste bună și tânjesc să mă las purtată de valurile uneia. Dacă bucătăreasa ar ști asta, probabil că nici n-ar mai deschide gura, așa, pur și simplu.

Dar bătrâna pare să nu ne bage în seamă. Mâinile ei mici și fine umblă printre borcanele cu mirodenii și se apucă de pregătit prânzul.

— N-ai de gând să renunți, așa-i?

La început mi se pare că bucătăreasa i se adresează lui Izzi, dar ridic privirea și observ că se uită la mine.

— Vrei să duci la capăt misiunea și să-ți salvezi fratele. Cu orice preț.

— N-am încotro.

Mă aștept să înceapă din nou să tune și să fulgere împotriva Rezistenței, dar în loc de asta încuviințează din cap, fără să pară surprinsă.

— Atunci, să-ți spun o poveste, zice ea. Nu are erou sau eroină. Nu se termină cu bine. Dar e o poveste pe care trebuie s-o auzi.

Izzi ridică dintr-o sprânceană și se apucă de lustruit. Bucătăreasa închide un borcan de mirodenii, apoi deschide altul.

— Acum multă vreme, zice ea, când omul nu știa ce înseamnă lăcomie, răutate, trib sau clan, pe pământ umblau djinni.

Vocea bucătăresei nu seamănă deloc cu a unei *Kehanni* Tribale. Este aspră acolo unde a unei povestitoare iscusite ar fi blândă, și colțuroasă acolo unde o *Kehanni* ar înmuia-o și ar îndulci-o. Dar cadența vorbelor ei îmi amintește oricum de oamenii triburilor, așa că mă las prinsă de poveste.

— Djinnii erau nemuritori, continuă bucătăreasa cu ochi tainici, ca și cum ar căuta șirul vorbelor înăuntrul ei. Erau alcătuiți din foc fără păcat și fără fum. Stăpâneau vânturile și înțelegeau stelele, iar frumusețea lor era frumusețea sălbăticiei. Deși ar fi putut manipula mințile făpturilor mai neînsemnate decât ei, djinnii se purtau plini de onoare și se ocupau de creșterea odraslelor și apărarea tainelor. Pe unii dintre ei îi fascina pătimașa rasă omenească, însă conducătorul djinnilor, Regele Fără-Nume, cel mai bătrân și mai înțelept dintre ei, și-a sfătuit poporul să se ferească de oameni, iar djinnii așa au făcut.

Pe măsură ce veacurile au trecut, oamenii au devenit mai puternici. S-au împrietenit cu spiritele sălbatice ale naturii, cu efriții. În nevinovăția lor, efriții le-au arătat oamenilor calea spre măreție, le-au dăruit puterea să vindece și să se lupte, le-au dat inteligența să ghicească viitorul. Satele au devenit orașe. Orașele s-au transformat în regate. Regatele s-au lăsat cucerite de alte regate și s-au transformat în imperii.

Din această lume în permanentă mișcare s-a ridicat Imperiul Cărturarilor, cel mai puternic în rândul oamenilor și devotat crezului lor: „Prin cunoaștere, dincolo de limite". Și cine deținea mai multă cunoaștere, dacă nu djinnii, cele mai vechi creaturi de pe pământ? Dornici să afle secretele djinnilor, Cărturarii au trimis o solie să negocieze cu regele Fără-Nume. Au primit un răspuns binevoitor, dar ferm.

Noi suntem djinni. Noi ne ținem deoparte.

Dar Cărturarii nu ridicaseră un imperiu dându-se bătuți la primul refuz. Au trimis mesageri vicleni, crescuți să fie pricepuți la vorbă așa cum Măștile sunt crescute să se priceapă la război. Când au dat greș și ei, au trimis înțelepți și artiști, descântători și politicieni, învățători și vraci, oameni de rang înalt și oameni simpli.

Răspunsul a fost același. *Noi suntem djinni. Noi ne ținem deoparte.*

Curând, peste Imperiul Cărturarilor au venit vremuri grele. Orașele au fost lovite de foamete și de ciumă. Ambiția Cărturarilor s-a transformat în ranchiună. Împăratul s-a înfuriat tot mai tare, credea că poporul lui putea să prospere din nou numai dacă dobândea cunoașterea pe care o aveau djinnii. A strâns laolaltă într-o Adunare cele mai istețe minți din rândul Cărturarilor și le-a dat o singură însărcinare: să-i supună pe djinni.

Adunarea înțelepților și-a găsit aliați tenebroși printre făpturile oculte – efriți din peșteri, ghuli, spirite. De la aceste creaturi viclene, Cărturarii au învățat cum să-i ademenească pe djinni cu sare, cu oțel și cu ploaie caldă de vară abia căzută din cer. Au supus la chinuri ființele străvechi, căutându-le izvorul puterii. Dar djinnii și-au păstrat mai departe secretele.

Înfuriați de faptul că tainele djinnilor continuau să le scape, celor din Adunarea Cărturarilor a început să nu le mai pese de supranatural. Nu-i mai interesa acum decât să-i distrugă pe

djinni. Efriții, ghulii și spiritele i-au abandonat și ei pe Cărturari, pentru că și-au dat seama cât era de mare setea de putere a oamenilor. Prea târziu. O parte dintre ei își dezvăluiseră cunoștințele de bunăvoie și încrezători, iar Adunarea le-a folosit ca să creeze o armă în stare să-i supună pe djinni pentru totdeauna. Acestei arme i-au dat numele de Stea.

Celelalte spirite au urmărit îngrozite nașterea ei, neștiind cum să oprească blestemul la întruparea căruia participaseră. Steaua le-a dat oamenilor puteri nefiresc de mari, așa că făpturile mai slabe s-au făcut nevăzute în locuri îndepărtate, ascunzându-se și așteptând să treacă războiul. Djinnii s-au împotrivit imediat, dar erau prea puțini. Adunarea i-a încolțit și a folosit Steaua ca să-i închidă într-o pădurice, o închisoare vie, care creștea permanent, singurul loc în stare să ferece pe vecie niște creaturi cu puterile djinnilor.

Puterea de care a fost nevoie pentru această întemnițare a distrus până la urmă Steaua – și Adunarea. Dar Cărturarii s-au bucurat și au petrecut de bucurie că djinnii fuseseră învinși. Toți, în afară de cel mai măreț dintre ei.

— Regele, zice Izzi.

— Da. Regele Fără-Nume a scăpat neprins, dar n-a reușit să-și salveze poporul, și asta l-a înnebunit. Purta nebunia după el ca pe un nor distrugător. Unde se ducea, se făcea mai întuneric decât pe fundul celui mai adânc ocean. Regelui i s-a dat de atunci un nume care a dăinuit peste veacuri: Zburătorul.

Tresar și ridic capul.

Stăpâne Zburător…

— Vreme de sute de ani, continuă bucătăreasa, Zburătorul a pedepsit omenirea în toate felurile în care a putut. Nu i s-a părut niciodată de-ajuns. Când apărea el, oamenii dădeau buzna în ascunzători la fel ca șobolanii. Dar, tot ca șobolanii, reapăreau imediat după plecarea lui. Atunci și-a făcut un plan. S-a aliat cu Războinicii, dușmanii cei mai vechi ai Cărturarilor, un popor crud, exilat în ținuturile nordice ale continentului. Le-a șoptit secretele fabricării oțelului și ale guvernării. I-a învățat să se ridice deasupra pornirilor lor animalice. Pe urmă a așteptat. Peste câteva generații, Războinicii erau gata. Au declanșat invazia.

Imperiul Cărturarilor s-a prăbușit repede, iar oamenii lui au fost învinși și transformați în sclavi. Dar au rămas în viață. Din

cauza asta, setea de răzbunare a Zburătorului nu s-a potolit. Trăiește acum printre năluci, unde îi ademenește și-i ia sclavi pe cei mai slabi din stirpea lui – ghuli, spirite, efriți din peșteri – ca să-i pedepsească pentru trădarea de-acum câteva veacuri. Urmărește totul și așteaptă momentul potrivit să se răzbune pe deplin.

Cuvintele bucătăresei se sting. Îmi dau seama că am rămas cu presa de călcat în aer. Izzi stă cu gura căscată și a uitat să mai curețe. Afară fulgeră și o rafală de vânt zguduie ferestrele și ușile.

— De ce trebuia să aflu povestea asta? o întreb pe bătrână.

— Tu să-mi spui, fato.

Respir adânc.

— Pentru că e adevărată, nu-i așa?

Bucătăreasa zâmbește în felul ei răutăcios.

— L-ai văzut pe oaspetele nocturn al comandantului, bag mâna în foc.

Izzi își mută privirea de la mine la bătrână.

— Ce oaspete? întreabă ea.

— El… Și-a spus Zburătorul, zic eu. Dar nu poate să fie…

— Este exact cine a spus că este, zice bucătăreasa. Cărturarii se silesc să închidă ochii în fața adevărului. Ghuli, spirite, stafii, djinni – susțin că toate astea sunt povești. Mituri Tribale. Basme de depănat în jurul focului. Ce aroganți! pufnește ea. Cât de trufași sunt! Să nu faci greșeala asta, fato. Deschide bine ochii, altfel o să sfârșești ca maică-ta. Zburătorul a stat chiar în fața ei, iar ea nu și-a dat seama.

Las presa jos.

— Ce vrei să spui?

Bucătăreasa vorbește încet, de parcă s-ar teme de propriile cuvinte.

— S-a infiltrat în Rezistență, zice ea. A luat chip de om și s-s-s-a dat dre-drept luptător.

Fălcile bucătăresei se încleștează și se luptă să poată vorbi din nou.

— A ajuns un apropiat al mamei tale. A manipulat-o și s-a folosit de ea.

Bucătăreasa se oprește din nou, cu fața tot mai trasă și mai palidă.

— T-t-tatăl t-t-tău și-a dat seama. Zburătorul a fost ajutat de cineva. Un trădător. L-l-l-au t-tras pe sfoa-sfoară pe Jahan și i-au vâ-vândut pe p-p-părinții tăi lui Keris. Eu., nu…

— Bucătăreaso?

Izzi sare de pe scaun, în timp ce bătrâna se ia cu mâinile de cap și se trage cu spatele spre perete, gemând.

— Bucătăreaso!

— Pleacă…

Femeia o împinge pe Izzi în piept, aproape trântind-o la podea.

— Du-te de lângă mine!

Izzi ridică palmele și coboară vocea, de parcă ar vorbi cu un animal speriat.

— Bucătăreaso, nu-i nimic…

— Treci la muncă!

Bucătăreasa se îndreaptă, dar liniștea din ochii ei a dispărut, înlocuită de ceva care seamănă cu nebunia.

— Lăsați-mă în pace! strigă ea.

Izzi mă trage iute afară din bucătărie.

— Mai pățește asta câteodată, zice ea, atunci când femeia nu ne mai poate auzi. Atunci când vorbește despre trecut.

— Cum o cheamă, Izzi?

— Nu mi-a spus niciodată. Nu cred că vrea să-și aducă aminte. Crezi că e adevărat ce a spus despre Zburător? Și despre mama ta?

— Nu știu. De ce-ar fi umblat Zburătorul după părinții mei? Ce i-au făcut ei?

În timp ce pun întrebarea, înțeleg și răspunsul. Dacă Zburătorul îi urăște pe Cărturari atât de mult cum spune bucătăreasa, nu-i de mirare că a urmărit să-i distrugă pe Leoaică și pe locotenentul ei. Mișcarea lor însemna singura speranță a Cărturarilor.

Eu și Izzi ne întoarcem la muncă, tăcute amândouă, cu capetele pline de gânduri cu ghuli, duhuri și focuri fără fum. Îmi dau seama că nu mă pot abține să nu-mi pun întrebări despre bucătăreasă. Cine este? Cât de bine i-a cunoscut pe părinții mei? Cum de a ajuns sclavă o femeie care făcea explozibili pentru Rezistență? De ce nu l-a expediat pe comandant direct în al zecelea cerc al infernului?

Brusc îmi trece prin minte ceva care-mi îngheață sângele în vine.

Dacă bucătăreasa este trădătorul?

Toți cei prinși împreună cu părinții mei au fost uciși, iar odată cu ei a dispărut oricine ar fi știut ceva despre trădare. Și totuși, bucătăreasa mi-a spus anumite lucruri despre perioada aceea pe care nu le-am mai auzit niciodată. De unde să le știe, dacă n-a fost de față?

Dar de ce ar fi rămas o simplă sclavă în casa comandantului, dacă i-ar fi oferit chiar ea lui Keris prada cea mare?

— Poate că cineva din Rezistență știe cine este bucătăreasa, spun eu mai pe seară, atunci când împreună cu Izzi ne târșâim picioarele spre dormitorul comandantului, înarmate cu găleți cu apă și pămătufuri de praf. Poate că își vor aminti de ea.

— Ar trebui să-l întrebi pe luptătorul tău cu părul roșu, zice Izzi. Pare isteț.

— Keenan? Poate…

— Știam eu! jubilează Izzi. Îți place de el. Îmi dau seama după cum îi rostești numele. *Keenan,* mă imită ea râzând, iar eu simt roșeața urcându-mi pe gât. E arătos, comentează ea. Ai băgat și tu de seamă, sunt sigură.

— N-am timp pentru asta. Am alte lucruri în minte.

— Of, încetează! zice Izzi. Ești om, Laia. Ai voie să-ți placă un băiat. Până și Măștile fac pasiuni. Până și eu…

Înlemnim amândouă, pentru că la ușa de jos se aud zgomote. Zăvorul se deschide și vântul dă năvală în casă, gata să ne înghețe până în măduva oaselor.

— Sclavo! răsună vocea comandatului din josul scărilor. Vino aici!

— Du-te, mă împinge Izzi. Repede!

Mă grăbesc să cobor, cu pămătuful de praf în mână. Comandantul mă așteaptă, flancată de doi legionari. În loc de dezgustul obișnuit, fața ei argintie mă privește aproape gânditoare, ca și cum m-aș fi transformat în ceva neașteptat de fascinant.

Observ că undeva în spatele legionarilor mai există o siluetă, cineva cu pielea și cu părul la fel de albe ca oasele decolorate de soare. Un Profet.

Comandantul îl privește întrebător.

— Pe ea o vreți?

Profetul se uită la mine fix, cu ochii lui negri care plutesc într-o mare roșie de sânge. Se spune că Profeții pot citi mințile, iar lucrurile din capul meu sunt în măsură să mă trimită direct la spânzurătoare, pentru trădare. Mă străduiesc să mă gândesc la bunicu', la bunica și la Darin. Simt că mă cuprinde o durere uriașă, bine cunoscută deja. „Citește-mi mintea, hai!" Mă uit în ochii Profetului. „Citește durerea pe care mi-au provocat-o Măștile".

— Pe ea, spune Profetul fără să-și desprindă privirea de la mine, de parcă furia mea l-ar fi hipnotizat. Aduceți-o!

— De ce mă luați? îi întreb pe legionari, în timp ce-mi leagă mâinile. Ce se întâmplă?

„Au aflat că spionez. Asta trebuie să fie".

— Liniște!

Profetul își trage gluga pe cap și îl urmăm afară, în furtună. Țip și încerc să mă eliberez, dar unul dintre soldați îmi pune căluș și mă leagă la ochi. Mă aștept să ne însoțească și comandantul, dar ea doar trântește ușa în urma noastră. Măcar n-au luat-o și pe Izzi. Ea e în siguranță. Oare pentru câtă vreme?

În câteva secunde, ploaia mă udă până la piele. Mă zbat între cei doi legionari, dar tot ce reușesc este să-mi sfâșii rochia, care abia dacă mă mai acoperă cum se cuvine. Unde mă duc? „În temnițele subterane, Laia. Unde, în altă parte?"

Aud vocea bucătăresei depănând povestea spionului trimis de Rezistență înaintea mea. „Comandantul l-a prins. L-a torturat în temnițele școlii zile în șir. În unele nopți, îl auzeam. Urla".

Mie ce-o să-mi facă? O vor lua și pe Izzi? Îmi curg lacrimile. Ar fi trebuit s-o salvez. Ar fi trebuit s-o scap de la Blackcliff.

După minute nesfârșite de mers trudnic prin furtună, ne oprim. Se deschide o ușă și peste o clipă zbor prin aer. Aterizez pe o podea rece de piatră.

Încerc să mă ridic în picioare și țip în căluș, smucindu-mi legăturile de la mâini. Încerc să-mi scot legătura de pe ochi, măcar să văd unde sunt.

Degeaba. Zăvorul se închide, pașii se îndepărtează, iar eu rămân singură să-mi aștept soarta.

40.

Elias

Lama străpunge pieptarul de piele al Helenei și o parte din mine urlă: „Elias, ce-ai făcut? Ce-ai făcut?”

Apoi pumnalul se rupe. Mă uit la el fără să-mi vină a crede și niște brațe puternice mă trag de deasupra lui Hel.

— Aspirant Aquilla.

Vocea lui Cain este de gheață. Îi desface Helenei tunica. Dedesubt strălucește bluza făcută de Profeți pe care Helene a câștigat-o la Încercarea Șireteniei. La fel ca masca, nu se mai poate separa de ea. S-a topit în ființa ei, a devenit o a doua piele prin care sabia nu trece.

— Nu îți amintești regulile Încercării? Armurile de luptă sunt interzise. Ești descalificată, zice Profetul.

Furia bătăliei care mă cuprinsese slăbește și mă lasă cu senzația că aș fi fost golit de măruntaie. Știu că această imagine mă va bântui pe veci: eu uitându-mă în jos la chipul înghețat al lui Hel, lapovița deasă din jurul nostru, urletul vântului care nu poate acoperi zgomotul morții.

„Aproape că ai omorât-o, Elias. Aproape că ți-ai omorât cea mai bună prietenă”.

Helene nu spune nimic. Mă privește și duce o mână la inimă, ca și cum încă ar mai simți apăsarea pumnalului meu.

— Nu s-a gândit s-o scoată, spune o voce din spatele meu. O umbră subțire se ivește din ceață: o femeie-Profet. O urmează și alte umbre, formând un cerc în jurul meu și al Helenei.

— Nu s-a gândit deloc la ea, zice femeia-Profet. O poartă necontenit din ziua în care i-am dat-o. S-a lipit de ea. La fel ca masca. E o greșeală fără voie, Cain.

— Rămâne, totuși, o greșeală. A pierdut dreptul la victorie. Și chiar dacă nu a fost…

Oricum aș fi câștigat eu. Pentru că aș fi ucis-o.

Lapovița se transformă în burniță, iar ceața se ridică de pe câmpul de bătălie, dezvăluind măcelul. Amfiteatrul e straniu de tăcut și remarc acum că are băncile pline de elevi și de centurioni, de generali și de politicieni. Mama se uită la noi din primul rând, impenetrabilă ca de obicei. Bunicul, cu câteva

rânduri în spate, ține pumnul încleștat pe mânerul sabiei. Chipurile celor din plutonul meu sunt murdare. Cine a supraviețuit? Cine a murit?

„Tristas, Demetrius, Leander: morți. Cyril, Darien, Fortis: morți”.

Mă las să cad la pământ alături de Helene. Îi rostesc numele.

„Îmi pare rău că am încercat să te ucid. Îmi pare rău că am ordonat uciderea plutonului tău. Îmi pare rău. Îmi pare rău”. Cuvintele nu vor să iasă. Doar numele ei, șoptit iar și iar în speranța că mă va auzi, că va înțelege. Ea se uită pe lângă fața mea spre cerul tulbure, ca și cum n-aș exista.

— Aspirant Veturius, zice Cain. Ridică-te!

„Monstrule, ucigașule, diavole! Făptură ticăloasă a întunericului. Te urăsc. Te urăsc”. Vorbesc cu Profetul? Cu mine însumi? Nu-mi dau seama. Tot ce știu este că libertatea nu merită așa ceva. Nimic nu merită așa ceva.

Ar fi trebuit s-o las pe Helene să mă ucidă.

Cain nu spune nimic despre vălmășagul din mintea mea. Poate că, pe un câmp de bătălie înțesat de gândurile tulburate ale unor oameni înfrânți, nu mai poate auzi și gândurile mele.

— Aspirant Veturius, zice el, întrucât Aquilla nu poate câștiga bătălia și dintre toți aspiranții, tu ai rămas cu cei mai mulți oameni în viață, noi, Profeții, te declarăm învingătorul Încercării Puterii. Felicitări.

Învingător.

Cuvântul zornăie pe pământ la fel ca un paloș căzut din mâna unui mort.

Din plutonul meu au supraviețuit doisprezece oameni. Ceilalți optsprezece zac reci în spatele infirmeriei, înveliți în cearșafuri albe. Plutonul Helenei a suferit pierderi și mai mari, au rămas doar zece supraviețuitori. Marcus și Zak s-au luptat înaintea noastră, dar nimeni nu pare să știe prea multe despre bătălia aceea.

Luptătorii din plutoane au știut cine le va fi inamicul. Cu toții au știut în ce consta Încercarea – toți în afară de aspiranți. Faris îmi spune asta. Sau poate Dex.

Nu-mi amintesc cum am ajuns la infirmerie. Locul e un haos, medicul și ucenicii lui abia dacă prididesc să încerce să-i salveze pe răniți. Nici n-ar trebui să-și mai bată capul. Ne-am dat unii altora doar lovituri mortale.

Medicii înțeleg adevărul destul de curând. La căderea nopții, infirmeria rămâne liniștită, populată mai ales de cadavre și de stafii.

Majoritatea supraviețuitorilor au plecat, pe jumătate stafii la rândul lor. Helene e ascunsă undeva într-o cameră. Aștept lângă ușă și-i arunc o căutătură aspră ucenicului care încearcă să mă convingă să plec. Trebuie să vorbesc cu ea. Trebuie să știu dacă se simte bine.

— N-ai ucis-o.

Marcus. Nu scot nicio o armă la auzul vocii lui, deși am la îndemână o duzină. Dacă Marcus se hotărăște în clipa asta să mă omoare, n-o să ridic un deget să-l opresc. Deocamdată, însă, nu-i strop de venin în el. Are armura pătată de sânge și de noroi, la fel ca mine, și pare diferit. E cumva împuținat, ca și cum i-ar fi fost smuls ceva vital.

— Nu, îi răspund. N-am ucis-o.

— Era inamicul tău în bătălie. Nu puteai învinge decât omorându-ți inamicul. Așa au spus Profeții. Așa mi-au spus mie. Ar fi trebuit s-o ucizi.

— Uite că n-am făcut-o.

— El a murit atât de ușor!

Ochii galbeni ai lui Marcus sunt tulburi și este atât de lipsit de răutate, încât abia îl recunosc. Mă întreb chiar dacă mă vede pe mine în fața lui, sau îi par doar un corp oarecare – cineva viu, cineva care-l ascultă.

— L-am spintecat cu sabia, zice Marcus. Am vrut să mă opresc. Am încercat, dar s-a petrecut prea repede. Primul cuvânt pe care l-a rostit a fost numele meu, știai? Și tot numele meu a fost și ultimul. I-a spus chiar înainte de sfârșit. *Marcus,* a zis.

Abia în clipa aceea îmi dau seama. Nu l-am văzut pe Zak printre supraviețuitori. N-am auzit pe nimeni pomenind de el.

— L-ai ucis, spun eu încet. Ți-ai omorât fratele.

— Au spus că trebuie să-l înving pe comandantul inamic, zice Marcus și ridică ochii spre mine, confuz. Toată lumea murea în jur. Prietenii noștri. Mi-a cerut să pun capăt masacrului. Să fac să înceteze bătălia. M-a implorat. Fratele meu. Frățiorul meu mai mic.

Mă umplu de repulsie de parcă mi s-ar fi răzvrătit măruntaiele. Am petrecut ani în șir detestându-l pe Marcus,

considerându-l cu nimic mai presus decât un șarpe. Acum mi-e milă de el, deși niciunul dintre noi nu merită milă. Suntem ucigașii propriilor noștri oameni, ai celor din neamul nostru. Nu sunt mai bun decât el. L-am văzut pe Tristas murind și n-am mișcat un deget. I-am ucis pe Demetrius, pe Ennis, pe Leander și pe atâția alții. Dacă Helene n-ar fi încălcat fără să vrea regulile Încercării, aș fi ucis-o și pe ea.

Ușa camerei Helenei se deschide și mă ridic, dar medicul clatină din cap.

— Nu, Veturius, zice el, palid și secătuit de puteri, fără pic de fanfaronadă. Nu este pregătită să primească vizitatori. Pleacă, băiete! Du-te și odihnește-te!

Odihnă! Aproape că izbucnesc în râs.

Mă întorc spre Marcus, dar a plecat. Ar trebui să-mi caut oamenii, să văd în ce stare sunt. Dar nu pot da ochii cu ei. Iar ei, știu bine, nu vor dori să mă vadă. Nu ne vom ierta niciodată pentru ce am făcut azi.

— Ba o să-l *văd* pe aspirantul Veturius, spune o voce pusă pe ceartă în coridorul de lângă infirmerie. Este nepotul meu și vreau să mă asigur că... Elias!

Bunicul dă deoparte un ucenic speriat și vine spre mine când mă vede ieșind pe ușa infirmeriei. Mă trage spre el și mă strânge zdravăn în brațe.

— Am crezut că ai murit, băiete, îmi murmură la ureche. Aquilla are mai multă vână decât credeam.

— Aproape că am ucis-o. Și pe alții. I-am omorât. O mulțime. N-am vrut. Eu...

Simt că mi se face rău. Mă întorc și vomit chiar acolo, în ușa infirmeriei, fără să mă opresc până nu mai rămâne nimic în mine.

Bunicul cere un pahar cu apă și așteaptă liniștit să-l beau, fără să-și desprindă o clipă mâna de pe umărul meu.

— Bunicule, îi zic. Aș vrea...

— Morții sunt morți, băiete, și au murit de mâna ta.

Nu vreau să aud aceste cuvinte, dar am nevoie de ele, pentru că reprezintă adevărul. Orice vorbă mai puțin ar fi o insultă la adresa celor pe care i-am omorât.

— Oricât ai vrea tu, asta nu se va schimba. O să te bântuie fantomele lor, ca pe noi toți.

Oftez și-mi privesc mâinile. Nu le pot opri din tremurat.

— Trebuie să mă duc la cazarmă. Trebuie… Trebuie să mă spăl.

— Nu-i nevoie, zice Cain, apărând din umbră, la fel de binevenit pentru mine ca ciuma. Vino, aspirantule. Vreau să vorbesc cu tine.

Îl urmez pe Profet cu pași grei. Ce să fac? Ce să-i spun unei creaturi căreia nu-i pasă câtuși de puțin de loialitate, de prietenie sau de viață?

— Mi-e greu să cred, zic eu încet, că nu v-ați dat seama că Helene purta o armură prin care nu trece tăișul sabiei.

— Sigur că ne-am dat seama. De ce crezi că i-am oferit-o? Încercările nu urmăresc întotdeauna rezultate concrete. Uneori se mulțumesc cu intenții. Nu voiam s-o ucizi pe Aquilla. Am vrut doar să știm dacă ai fi făcut-o.

Se uită la mâna mea, pe care o apropii fără să-mi dau seama de mânerul sabiei.

— Ți-am mai spus și altă dată. Noi nu putem muri. În plus, n-ai avut parte de destulă moarte astăzi?

— Zak. Și Marcus, abia reușesc eu să îngaim. L-ai făcut să-și ucidă propriul frate.

— Oh, Zacharias…

Tristețea care umbrește o clipă chipul lui Cain mă înfurie și mai rău.

— Zacharias era altfel, Elias. Zacharias trebuia să moară.

— Ne-ai fi putut alege orice alt adversar, zic eu fără să-l privesc, pentru că nu vreau să vomit din nou. Efriți și duhuri. Barbari. Dar ne-ai făcut să ne luptăm unii cu alții. De ce?

— N-am avut de ales, aspirant Veturius.

— N-ați avut de ales…

Mă cuprinde o mânie teribilă, ucigătoare ca o boală. Deși are dreptate că am avut parte deja de destulă moarte, în clipa aceea nu-mi doresc decât să-mi înfig sabia în inima neagră a lui Cain.

— Voi ați creat aceste Încercări, îi spun. Sigur că aveați de ales.

Cain mă fulgeră cu privirea.

— Nu vorbi despre lucruri pe care nu le înțelegi, copile. Noi acționăm din rațiuni mai presus de înțelegerea ta.

— M-ați pus să-mi omor prietenii. Aproape că am ucis-o pe Helene. Iar Marcus – el și-a omorât fratele, geamănul lui, numai din cauza *voastră.*

— Veți avea de făcut lucruri mult mai rele, înainte să se termine totul.

— Mai rele? Cum poate fi ceva mai rău de atât? Ce mă veți pune să fac în a patra Încercare? Să omor copii?

— Nu vorbesc despre Încercări, zice Cain. Vorbesc despre război.

Mă opresc brusc.

— Care război?

— Cel care te bântuie în vis, zice Cain, continuând să meargă și făcându-mi semn să-l urmez. Umbrele se adună, Elias, iar adunarea lor nu poate fi oprită. În inima Imperiului crește întunericul și va continua să crească până când va acoperi în întregime acest pământ. Se apropie războiul. Și trebuie să se apropie. Trebuie îndreptată o greșeală uriașă, o greșeală care devine tot mai mare cu fiecare viață distrusă. Războiul este singura cale. Iar tu trebuie să fii pregătit.

Ghicitori, cu Profeții ai mereu de-a face cu ghicitori.

— O greșeală, rostesc eu scrâșnind din dinți. Ce fel de greșeală? Când a fost făcută? Și cum o poate îndrepta un război?

— Într-o zi, Elias Veturius, vei înțelege toate aceste mistere. Dar nu azi.

Intram în cazarmă și Cain încetinește pasul. Toate ușile sunt închise. Nu aud nici înjurături, nici suspine, nici sforăituri, nimic. Unde-mi sunt oamenii?

— Dorm, răspunde Cain. În noaptea asta nu vor visa nimic. Somnul lor nu va fi bântuit de moarte. E o recompensă pentru curajul lor.

Ce gest meschin! Le rămâne noaptea de mâine ca să urle. Și toate nopțile care vor veni.

— N-ai întrebat nimic despre premiul pe care-l meriți pentru că ai câștigat Încercarea, zice Cain.

— Nu vreau niciun premiu. Nu pentru ce-am făcut.

— Cu toate astea, spune Cain când ajungem lângă camera mea, vei primi unul. Ușa ta va fi ferecată până în zori. Nu te va deranja nimeni. Nici măcar comandantul.

Pornește spre ieșirea din cazarmă, iar eu îl urmăresc din priviri, plin de întrebări neliniștitoare legate de discuția noastră despre război, umbre și întunecime.

Dar sunt prea obosit ca să mă mai gândesc. Mă doare tot corpul. Vreau doar să dorm și să uit că măcelul s-a petrecut vreodată, măcar pentru câteva ore. Alung din minte întrebările, descui ușa și intru în cameră.

41.

Laia

Ușa celulei se deschide și mă năpustesc spre locul de unde se aude zgomotul, hotărâtă să fug pe culoar. Dar răceala din încăpere mi-a pătruns în oase. Membrele îmi sunt prea grele și o mână mă prinde cu ușurință de talie.

— Ușa a fost zăvorâtă de un Profet. O să te lovești.

Mâna îmi dă drumul. Cineva îmi scoate legătura de la ochi și văd în fața mea o Mască. O recunosc imediat. Veturius. Îmi masează cu degetele încheieturile mâinilor și gâtul, pe măsură ce mă dezleagă și îmi scoate călușul. Pentru o clipă, rămân perplexă. Mi-a salvat viața de atâtea ori numai ca să mă poată interoga acum? Îmi dau seama că o părticică naivă din mine a sperat să fie mai bun de-atât. Nu bun de tot, dar măcar să nu fie rău. „Ai știut, Laia”, mă mustră o voce. „Ai știut că juca un joc macabru”.

Veturius își freacă gâtul într-un mod ciudat și abia acum îmi dau seama că are armura de piele acoperită de sânge și noroi. E plin peste tot de tăieturi și de vânătăi, iar uniforma i-a ajuns toată numai zdrențe murdare. Se uită în jos spre mine și în ochi îi strălucește o furie scurtă și aprinsă, care se transformă repede în altceva. Șoc? Tristețe?

— N-am de gând să-ți spun nimic!

Vorbesc subțire și strident și scrâșnesc din dinți. „Fii ca mama! Nu da semne de frică.” Duc mâna la brățara ei.

— N-am făcut nimic rău. N-ai decât să mă torturezi cât vrei, n-o să-ți folosească la nimic.

Veturius își drege vocea.

— Nu de aceea te afli aici.

Stă de parcă ar fi prins rădăcini în pardoseala de piatră și mă privește ca și cum n-ar ști ce să facă.

Îl săgetez din priviri.

— De ce m-a adus… *chestia* aia cu ochii roșii aici, în celulă, dacă nu pentru interogatoriu?

— Chestia cu ochi roșii. Bună descriere! zice el aprobator și se uită prin încăpere de parcă ar vedea-o pentru prima oară. Asta nu-i o celulă, adaugă el. Este camera mea.

Mă uit la patul îngust, la scaun, la vatra rece, la scrinul negru amenințător, la cârligele din perete – pentru tortură, am bănuit eu. E mai mare decât văgăuna mea, dar la fel de sărăcăcioasă.

— Și ce caut eu în camera ta?

Veturius se duce la scrin și cotrobăie prin el. Mă încordez – ce-o fi înăuntru?

— Ești un premiu, zice el. Premiul meu pentru că am câștigat a treia Încercare.

— Un premiu? De ce aș fi…

Înțeleg brusc și clatin din cap – de parcă ar putea conta, îmi dau seama foarte bine cât de mult mi se vede pielea prin rochia sfâșiată și încerc să adun laolaltă bucățile de pânză rămase. Mă trag un pas înapoi, spre peretele rece și aspru de piatră. Sunt cât se poate de departe de el, dar nu-i destul. L-am văzut pe Veturius luptând. E prea rapid, prea mare, prea puternic.

— Nu am de gând să-ți fac niciun rău, spune el, întorcându-se de la scrin și privindu-mă cu o înțelegere ciudată în ochi. Eu nu sunt așa, zice, și îmi întinde o mantie neagră, curată. Ia-o, e frig ca iarna.

Mă uit la mantie. Simt că am înghețat. Tremur încă de când m-a aruncat Profetul aici, în urmă cu câteva ore. Dar nu pot accepta oferta lui Veturius. Probabil că e o capcană. Așa trebuie să fie. De ce-aș fi fost aleasă cu ea premiu pentru el, dacă nu pentru *asta*? După o vreme, lasă mantia pe pat. Îl simt mirosind a ploaie și a ceva mai sumbru. A moarte.

Aprinde în tăcere un foc în vatră. Îi tremură mâinile.

— Tremuri, remarc eu.

— Mi-e frig.

Lemnul se aprinde și el îl ațâță cu răbdare, absorbit cu totul de ceea ce face. Are în spate două săbii și e la doar câțiva pași de mine. Dacă sunt destul de iute, aș putea înșfăca o sabie.

„Fă-o! Acum, când nu e atent!” Mă aplec, dar când să sar, se întoarce. Mă opresc și mă legăn caraghios pe picioare.

— Mai bine ia-l pe ăsta, zice Veturius, apoi scoate un pumnal din cizmă și mi-l întinde, înainte să se ocupe iar de foc. Măcar e curat.

Mânerul cald al pumnalului mi se potrivește în mână și-i încerc tăișul cu degetul mare. E ascuțit. Mă retrag din nou lângă perete și nu-l scap din ochi.

Focul începe să alunge frigul din cameră. Când arde zdravăn, Veturius își desface săbiile și le reazemă de perete, la îndemâna mea.

— O să fiu acolo, îmi arată el o ușă din colțul încăperii, despre care credeam că duce într-o cameră de tortură. Mantia aceea nu mușcă, să știi. Nu vei putea pleca de aici până în zori. Mai bine încearcă să te simți în largul tău.

Deschide ușa și dispare în sala de baie de dincolo de ea. Peste o clipă aud cum curge apă într-o cadă.

Căldura scoate aburi din rochia mea. Cu ochii pe ușa băii, mă las învăluită de căldură. Pe urmă mă gândesc la mantia lui Veturius. Fusta mi s-a rupt până la șold, iar o mânecă a bluzei atârnă numai zdrențe. Dantela corsajului s-a destrămat și lasă să se vadă mult mai mult decât ar trebui. Mă uit îngrijorată spre ușa băii. Veturius va termina curând.

În cele din urmă, iau mantia și mă înfășor în ea. E făcută dintr-o țesătură groasă, dar fină, mult mai moale la atingere decât mă așteptam. Recunosc mirosul – mirosul lui – de mirodenii și de ploaie. Îl trag adânc în piept, înainte să-mi îndepărtez nasul de pelerină când Veturius iese din baie, cu armura și săbiile pline de sânge în mână.

Și-a spălat noroiul de pe piele și s-a îmbrăcat cu o uniformă curată.

— Dacă stai toată noaptea în picioare, o să obosești, zice el. Așază-te pe pat. Sau pe scaun.

Nu mă clintesc, iar el oftează.

— Nu ai deloc încredere în mine, înțeleg. Dacă voiam să-ți fac rău, aș fi făcut-o deja. Stai jos, te rog.

— Dar păstrez pumnalul.

— Poți să iei și o sabie. Am un morman de arme pe care nu vreau să le mai văd vreodată. Ia-le pe toate.

Se lasă să cadă în scaun și începe să-și curețe apărătoarele pentru picioare. Mă așez țeapănă pe marginea patului, gata să ridic cuțitul, dacă ar fi nevoie. E destul de aproape cât să-l pot atinge.

Nu spune nimic multă vreme, iar mișcările îi sunt încete și obosite. Sub umbra măștii, buzele lui pline par aspre și ține maxilarele încordate nemilos. Îmi aduc aminte, însă, chipul lui de la festival. E frumos, nici măcar masca nu poate ascunde asta. Tatuajul în formă de romb i se vede întunecat pe ceafa, tivit pe alocuri cu argintiu, acolo unde masca se prinde de piele.

Se uită în sus la mine, simțindu-mi privirea, apoi se uită repede în altă parte. Nu înainte de a reuși să-i remarc roșeața grăitoare a ochilor.

Slăbesc strânsoarea degetelor de pe mânerul pumnalului. Ce ar putea supăra într-atât o Mască, un aspirant, încât să-l aducă în pragul lacrimilor?

— Ce mi-ai spus tu, că locuiești în Cartierul Cărturarilor împreună cu bunicii și cu fratele tău, zice el, spărgând liniștea din încăpere. A fost adevărat, cândva…

— Până în urmă cu câteva săptămâni. Atunci a fost o razie a Imperiului. A venit o Mască. Mi-a ucis bunicii. L-a luat pe fratele meu.

— Și părinții tăi?

— Au murit. Acum multă vreme. N-a mai rămas decât fratele meu. Dar se află acum în celulele condamnaților la moarte de la închisoarea Bekkar.

Veturius îmi aruncă o privire.

— La Bekkar nu simt celule ale condamnaților la moarte.

Comentariul lui vine pe neașteptate și îmi ia o clipă până să-l pricep. El se întoarce la treaba lui, fără să-și dea seama ce impact au avut asupra mea vorbele pe care le-a rostit.

— Cine ți-a spus că e într-o celulă a morții? Și cine ți-a spus că ar fi la Bekkar?

— Am… auzit un zvon.

„Ești proastă, Laia. Tu te-ai băgat în asta”.

— Mi-a spus… un prieten.

— Prietenul tău greșește. Sau a fost indus în eroare. Singurele celule ale condamnaților la moarte din Serra sunt în Închisoarea Centrală. Bekkar e un loc mult mai mic, unde sunt aduși de obicei Negustori escroci și Plebei bețivi. Nu seamănă deloc cu

Kauf, asta-i sigur. Dacă erau, aș fi știut. Am făcut gărzi în amândouă locurile.

— Dar dacă cineva ar ataca Academia Blackcliff… zic eu fără să mă pot abține, cu gândul la ce mi-a spus Mazen, nu de la Bekkar ar veni încoace ajutor suplimentar?

Veturius chicotește fără veselie.

— Bekkar să sprijine Blackcliff-ul? Sper să nu audă mama așa ceva. La Blackcliff sunt trei mii de elevi crescuți pentru război, Laia. Unii sunt foarte tineri, dar sunt periculoși chiar și în ciuda vârstei lor. Școala nu are nevoie de sprijin din afară, mai ales de la cei câțiva soldați auxiliari care se plictisesc la Bekkar și-și petrec zilele luând bacșișuri și pariind pe curse de gândaci.

Se poate să-l fi înțeles eu greșit pe Mazen? Nu, a spus clar că Darin se află în celulele morții de la Bekkar și că închisoarea furnizează întăriri pentru Blackcliff, ceea ce Veturius tocmai a infirmat. Nu are Mazen informația corectă sau mă minte? Cândva l-aș fi crezut pe el, dar suspiciunile bucătăresei… ale lui Keenan… plus propriile mele bănuieli… acum toate atârnă greu în ochii mei. Dar de ce să mă mintă Mazen? Unde se află Darin cu adevărat? Măcar mai trăiește?

Trăiește. Trebuie să trăiască. Aș fi știut dacă fratele meu murea. Aș fi simțit.

— Te-am supărat, zice Veturius. Îmi pare rău. Dar dacă fratele tău este la Bekkar, înseamnă că o să iasă repede. Nimeni nu rămâne acolo mai mult de câteva săptămâni.

— Sigur că da.

Îmi dreg vocea și încerc să-mi șterg confuzia de pe chip. Măștile miros minciuna. Simt când încerci să le păcălești. Trebuie să mă port cât se poate de normal.

— Nu era decât un zvon, mă grăbesc să adaug.

Îmi aruncă o privire rapidă și îmi țin respirația, crezând că va începe să-mi pună mai multe întrebări. El doar dă din cap și ridică în lumina focului apărătoarele pentru picioare pe care tocmai le-a curățat, apoi le agață în cârligele de pe perete.

Așadar la asta servesc cârligele.

E cu putință, oare, ca Veturius să nu-mi facă rău? M-a salvat de la moarte de atâtea ori. De ce, dacă ar vrea să se poarte urât cu mine?

— De ce m-ai ajutat? răbufnesc. Jos, în dune, după ce m-a însemnat comandantul, la Festivalul Lunii și atunci când m-a

atacat Marcus – de fiecare dată m-ai fi putut lăsa în plata cerului. De ce n-ai făcut-o?

Se uită la mine gânditor.

— Prima dată, din remușcare. Îl lăsasem pe Marcus să te lovească în ziua când te-am cunoscut, atunci, lângă biroul comandantului. Am vrut să mă revanșez.

Scot un mic sunet de surpriză. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap că m-ar fi observat.

— Mai târziu, la Festivalul Lunii și cu Marcus…

Ridică din umeri.

— Mama te-ar fi ucis. La fel și Marcus. Nu te puteam lăsa să mori.

— O mulțime de Măști au stat și s-au uitat în timp ce mureau Cărturari. Nu și tu.

— Nu-mi face plăcere durerea altora, zice el. Poate de aceea am și urât mereu Academia Blackcliff. Intenționam să dezertez, să știi.

Zâmbește ascuțit ca o sabie și tot la fel de lipsit de veselie.

— Pusesem la cale totul. Am săpat o ieșire de la vatra asta până la intrarea în tunelul de vest. Este singura intrare secretă din întregul Blackcliff. Pe urmă am făcut o hartă. Intenționam să folosesc tuneluri pe care Imperiul le crede prăbușite sau inundate. Am furat alimente, îmbrăcăminte, tot felul de provizii. Am lichidat tot ce aveam ca să-mi pot cumpăra pe drum ce-mi mai trebuia. Plănuiam să fug prin teritoriile Tribalilor și să mă îmbarc la Sadh pe un vas spre sud. Urma să devin liber, să mă eliberez de comandant, de Blackcliff, de Imperiu. Ce prostie! Ca și cum te-ai putea elibera vreodată de locul ăsta.

Cuvintele lui aproape că mi-au tăiat răsuflarea. „Singura intrare secretă din întregul Blackcliff”.

Elias Veturius tocmai mi-a oferit libertatea lui Darin.

Asta, în caz că Mazen spune adevărul. Acum nu mai sunt atât de sigură. Îmi vine să râd de absurdul situației – Veturius îmi oferă cheia eliberării lui Darin tocmai când îmi dau seama că informația s-ar putea să nu folosească la nimic.

Tac de prea multă vreme. „Spune ceva”.

— Credeam că e o onoare să fii ales pentru Blackcliff.

— Nu și pentru mine, spune el. N-am venit la Blackcliff de bunăvoie. Profeții m-au adus aici când aveam șase ani.

Ia o sabie și începe să o curețe cu răbdare. Recunosc gravura complicată care o împodobește – este o sabie Teluman.

— Înainte am trăit într-un trib. N-o cunoșteam pe mama. Nu auzisem niciodată numele Veturius.

— Dar cum…

Veturius a fost și el copil. Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu m-am întrebat dacă își cunoștea tatăl, nici dacă fusese crescut și iubit de către comandant. Nu m-a interesat, pentru mine n-a fost niciodată nimic altceva decât o Mască.

— Sunt născut bastard, zice Veturius. Singura greșeală pe care a făcut-o vreodată Keris Veturia. M-a născut, apoi m-a abandonat în deșertul Tribalilor. Acolo era ea atunci la post. Ar fi trebuit să mor, dar s-a întâmplat să treacă pe acolo o patrulă de cercetași Tribali. Oamenii din triburi cred că băiețeii aduc noroc, chiar și cei părăsiți. Tribul Saif m-a adoptat și m-a crescut ca pe unul de-al lor. M-au învățat limba și poveștile lor, m-au îmbrăcat în veșmintele lor. Mi-au dat un nume. Ilyaas. Mi l-a schimbat bunicul când am ajuns la Blackcliff. L-a transformat în ceva mai potrivit pentru un fiu al Casei Veturia.

Tensiunea dintre Veturius și mama lui îmi devine brusc clară. Femeia nici măcar nu l-a dorit vreodată. Cruzimea ei mă uluiește. L-am ajutat pe bunicu' să aducă pe lume zeci de nou-născuți. Ce fel de persoană ar lăsa o făptură atât de mică și de prețioasă să moară de căldură și de foame?

„Aceeași persoană care ar cresta un K în carnea unei fete pentru că a deschis o scrisoare. Aceiași persoană care ar scoate cu vătraiul ochiul unei fetițe de cinci ani".

— Ce-ți amintești din vremea aceea? îl întreb. De când erai copil? Dinainte de Blackcliff?

Veturius se încruntă și duce o mână la tâmplă. Masca tremură ciudat la atingerea lui, așa cum se încrețește apa dintr-o băltoacă la căderea unui strop de ploaie.

— Îmi amintesc totul. Caravana semăna cu un mic oraș, tribul Saif are zeci de familii numeroase. Cea care m-a adoptat era *Kehanni*. Mamie Rila, povestitoarea tribului…

Vorbește îndelung, iar cuvintele lui îmi aștern sub ochi o întreagă viață, viața unui copil brunet și curios, care o ștergea de la lecții ca să pornească într-o aventură, care-i aștepta nerăbdător la marginea taberei pe bărbații tribului să se întoarcă din incursiunile lor negustorești. A unui băiat care se

încăiera cu fratele lui adoptiv, pentru ca peste un minut să râdă de ceva împreună cu el. Un copil care nu s-a temut de nimic până când Profeții nu l-au aruncat într-o lume guvernată de frică. Dacă n-ar fi fost vorba și despre Profeți, putea fi povestea lui Darin. Putea fi a mea.

Când în cele din urmă rămâne tăcut, parcă de peste cameră s-ar ridica un văl cald și auriu. Se pricepe să povestească la fel ca o *Kehanni.* Mă uit la el și sunt surprinsă că nu-l văd pe băiatul acela, ci pe bărbatul în care s-a transformat. Mască. Aspirant. Dușman.

— Te-am plictisit, zice el.

— Nu. Câtuși de puțin. Ai fost... ai fost ca mine. Ai fost copil. Un copil obișnuit. Și pe urmă ți s-a luat asta.

— Te deranjează?

— Mi-e mai greu să te urăsc, asta-i clar.

— Să-ți vezi dușmanul ca pe un om. Cel mai mare coșmar al unui general.

— Profeții te-au adus la Blackcliff. Ce s-a întâmplat pe urmă?

De data aceasta face o pauză m-au lungă, grea de povara unei amintiri pe care ar prefera s-o uite.

— Era toamnă. Profeții aduc mereu la Blackcliff o serie nouă de ucenici atunci când bate vântul din deșert mai abitir. În noaptea sosirii lor în tabăra tribului Saif, cei de acolo erau fericiți. Șeful tocmai se întorsese dintr-o expediție încununată de succes, ne adusese haine și încălțări noi, chiar și cărți. Bucătăresele spintecaseră două capre și le puseseră la frigare. Băteau tobele, fetele cântau, Mamie Rila depăna povești de ore în șir. Am petrecut până noaptea târziu, dar în cele din urmă toată lumea a adormit, în afară de mine. Aveam de multe ceasuri un sentiment ciudat – simțeam un fel de întuneric care se apropia. Am zărit niște umbre pe lângă căruța noastră, se învârteau în jurul taberei. Am ieșit de sub coviltirul unde dormeam și am văzut... un bărbat. Avea hainele negre, ochii roșii și pielea absolut fără culoare. Un Profet. Mi-a rostit numele, îmi amintesc că l-am crezut pe jumătate reptilă, pentru că vocea i s-a auzit ca un sâsâit. Asta a fost tot. Eram făgăduit Imperiului. Fusesem ales.

— Ți-a fost frică?

— Am fost îngrozit. Știam că veniseră să mă ia de acolo, dar nu știam de ce și nici unde voiau să mă ducă. M-au adus la

Blackcliff. M-au tuns, mi-au luat hainele și m-au băgat într-un țarc împreună cu alții, ca să ne trieze. Soldații ne aruncau o dată pe zi bucăți de pâine mucegăită, dar pe atunci nu eram voinic, așa că nu prea ajungeam la ea. Pe la jumătatea zilei a treia, am fost sigur că voi muri, așa că m-am strecurat afară din țarc și am furat mâncare de la paznici. Am împărțit-o cu o fată care a stat de șase. Mă rog, nu prea am *împărțit-o,* zice el uitându-se în sus ca să-și amintească mai bine, a mâncat-o ea aproape pe toată. Până la urmă, după șapte zile, Profeții au deschis țarcul, iar celor care mai trăiau încă ni s-a spus că, dacă ne luptăm din răsputeri, vom ajunge paznicii Imperiului, iar dacă nu, vom muri.

Văd cu ochii minții cadavrele mici rămase în urma lor. Groaza din ochii supraviețuitorilor. Pe Veturius băiat, speriat și flămând, hotărât să nu moară.

— Ai supraviețuit.

— Aș vrea să nu fi fost așa. Dacă ai fi văzut a treia Încercare, dacă ai ști ce am făcut…

Continuă să lustruiască iar și iar același crâmpei de sabie.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb cu blândețe.

Tace atât de mult, încât mă gândesc că l-am înfuriat, că am depășit o limită. Pe urmă, însă, îmi spune totul. Se oprește des, iar vocea îi este ba tristă, ba lipsită de orice expresie. Continuă să-și vadă de sabie, o curăță și apoi o freacă de gresie până când scânteiază.

Termină de povestit și atârnă sabia în cui. Firicelele umede care coboară pe mască sclipesc în lumină și acum înțeleg de ce tremura atunci când a intrat în cameră, de ce ochii lui par posedați.

— După cum vezi, sunt aidoma Măștii care ți-au ucis bunicii. Sunt leit Marcus. Mai rău chiar, cei ca el consideră de datoria lor să ucidă. Eu știu ce e bine și ce e rău. Dar am făcut la fel.

— Profeții nu ți-au lăsat de ales. N-ai putut s-o găsești pe Aquilla ca să pui capăt Încercării, iar dacă nu luptai, ai fi murit.

— În cazul ăsta, trebuia să mor.

— Bunica spunea mereu că atâta timp cât există viață, există și speranță. Dacă refuzai să dai ordinul, oamenii tăi erau morți deja – fie de mâinile Profeților, fie din cauza săbiilor plutonului lui Aquilla. Nu uita că ea a ales viața: pentru plutonul ei și pentru ea însăși. Orice ai fi făcut, tot te-ai fi învinovățit. Oricum ai fi acționat, niște oameni dragi ție ar fi avut de suferit.

— Asta nu are importanță.

— Ba da, *are*! Sigur că are importanță. Înseamnă că tu nu ești rău.

Asta este o revelație care mă zguduie și vreau s-o înțeleagă și el.

— Nu ești la fel ca ceilalți. Tu ai ucis ca să salvezi. I-ai pus pe ceilalți pe primul plan. Nu ești… ca mine.

Nu reușesc să ridic privirea spre Veturius.

— Când a venit Masca, am dat bir cu fugiții, spun eu mai departe, iar cuvintele curg din mine ca dintr-un izvor zăgăzuit prea mult. Bunicii muriseră. Masca îl prinsese pe fratele meu. Darin mi-a spus să fug, chiar dacă avea nevoie de mine. Ar fi trebuit să-l ajut atunci, dar n-am putut. Nu, mă corectez eu și îmi înfig unghiile în carne. N-am *făcut-o.* Am *ales* să nu rămân acolo. Am ales să fug ca o lașă. Încă nu înțeleg de ce. Trebuia să rămân lângă el, chiar cu prețul vieții.

Mă uit rușinată în pământ. Veturius mă apucă de bărbie și îmi ridică fața. Mirosul lui curat mă învăluie.

— Așa cum ai spus, Laia, zice el și mă silește să-l privesc în ochi, cât ești viu, există speranță. Dacă n-ai fi fugit, mureai. La fel și Darin, adaugă el, așezându-se la loc în scaun. Măștile nu arată îndurare. Te-ar fi făcut să plătești.

— Nu contează.

Veturius zâmbește cu zâmbetul lui ca un tăiș de pumnal.

— Uită-te la noi, zice. O sclavă Cărturărească și o Mască încercând să se convingă reciproc că nu sunt oameni răi. Profeții chiar au simțul umorului, nu-i așa?

Țin degetele încleștate pe mânerul pumnalului dat de Veturius și simt cum mă cuprinde o furie uriașă. Împotriva Profeților, pentru că m-au lăsat să cred că voi fi interogată. Împotriva comandantului, pentru că și-a abandonat copilul și l-a lăsat pradă unei morți atroce, și împotriva Academiei Blackcliff, pentru că a pregătit acel copil să se transforme în ucigaș. Împotriva părinților mei, pentru că au murit, și împotriva fratelui meu, pentru că a devenit ucenicul unui Războinic. Împotriva lui Mazen, pentru pretențiile și pentru secretele lui. Împotriva Imperiului, pentru tirania cu care ne controlează viața.

Vreau să mă răzvrătesc împotriva tuturor – a Imperiului, a comandantului, a Rezistenței. Mă întreb de unde vine atâta

revoltă și brusc simt că brățara mă frige. Probabil că am în mine mai mult din mama decât am crezut.

— Poate că nu suntem obligați să fim o sclavă Cărturăreasă și o Mască, îi spun și las pumnalul jos. În noaptea asta am putea fi doar Laia și Elias.

Mă întind plină de îndrăzneală și trag de marginea măștii; nu mi s-a părut niciodată că face parte din el. Masca opune rezistență, dar chiar vreau s-o scot. Vreau să văd chipul acelui băiat cu care am vorbit o noapte întreagă, nu o Mască, așa cum l-am considerat mereu. Așa că trag mai tare, până când rămân cu masca în mâini. Pe dos e plină de țepușe ascuțite, ude de sânge. Tatuajul de pe gâtul lui Elias strălucește de zeci de răni minuscule.

— Îmi pare rău, spun. Nu mi-am dat seama…

Se uită în ochii mei și în privirea lui arde ceva nedefinit, o rază de emoție care-mi încinge pielea cu altfel de foc.

— Mă bucur că ai scos-o.

Ar trebui să mă uit în altă parte. Nu pot. Ochii lui nu seamănă deloc cu ai mamei sale. Ai ei sunt cenușii ca sticla pisată, în timp ce ai lui Elias, înconjurați de gene negre, au o nuanță mai profundă, ca miezul dens al unui nor de furtună. Mă trag înăuntrul lor, mă hipnotizează, refuză să mă lase să mă desprind de ei. Îi ating pielea cu degete șovăielnice. Obrazul lui neras e aspru sub palma mea.

Îmi fulgeră prin minte imaginea lui Keenan, dar apoi se stinge iute. El e undeva departe, distant, devotat pe de-a-ntregul Rezistenței. Elias este aici, în fața mea, cald, frumos și suferind.

„Este un Războinic. O Mască”.

Nu și aici. Nu în această noapte, nu în camera asta. Aici și acum, el e doar Elias, eu sunt doar Laia și ne înecăm amândoi.

— Laia…

Simt o rugăminte în vocea lui, în ochii lui. Ce-o fi însemnând? Vrea să mă retrag? Vrea să vin mai aproape?

Mă ridic pe vârfuri, iar fața lui se apleacă în același timp. Are buzele moi, mai moi decât mi-aș fi imaginat, dar în spatele lor simt o disperare enormă. Sărutul vorbește. Implor. „Lasă-mă să uit, să uit, să uit”.

Mantia alunecă de pe mine și trupul meu se atinge de al lui. Mă trage la piept, își coboară palmele pe spatele meu și mă strânge tare, tot mai aproape. Mă arcuiesc și mă lipesc de el,

bucurându-mă să-i simt puterea, focul, iar alchimia dintre noi amestecă, arde și topește totul până transformă atingerea în aur.

Pe urmă el se trage înapoi, cu brațele întinse în față.

— Iartă-mă. Îmi pare rău. N-am vrut. Eu sunt o Mască, tu ești o sclavă, n-ar fi trebuit să…

— Nu-i nimic, îi zic, și buzele îmi ard. Eu sunt cea care… a început.

Ne uităm unul la celălalt, iar el pare atât de încurcat, atât de furios pe sine însuși, încât zâmbesc, străbătută deopotrivă de tristețe, de stânjeneală și de dorință. El ridică mantia și mi-o întinde iar, ferindu-și privirea.

— Nu vrei să stai jos? îl întreb cu șovăială în glas, acoperindu-mă din nou. Mâine voi fi sclavă, tu vei fi Mască și ne vom putea urî așa cum ne este scris. Dar deocamdată…

Se așază lângă mine, păstrând atent distanța. Alchimia aceea ne ispitește din nou, ne îmbie, arde. Dar el are fălcile încleștate și mâinile împreunate strâns, ca și cum s-ar agăța una de alta. Fără să vreau, mai măresc cu o palmă spațiul dintre noi.

— Mai povestește-mi, îi spun. Cum a fost când ai ajuns cinciar? Te-ai bucurat să pleci de la Blackcliff?

Se destinde puțin, iar eu îl momesc să depene amintiri, așa cum făcea bunicu' cu pacienții speriați. Noaptea trece plină cu poveștile lui despre Blackcliff și despre triburi, cu poveștile mele despre pacienți și despre Cartier. Nu mai aducem vorba de razie sau de Încercări. Nu pomenim nimic despre sărut sau despre scânteile care încă dansează între noi.

Cerul începe să se lumineze, parcă fără veste.

— Zorii, spune el. E vremea să începem din nou să ne urâm.

Își pune iarăși masca și fața îi împietrește sub ea, apoi mă ajută să mă ridic în picioare. Mă uit la mâinile noastre, la degetele mele subțiri acoperite de degetele lui mari, la mușchii cu vene proeminente de pe antebrațul lui, la oasele fragile ale încheieturilor mele. Simt căldura atingerii pielii. Mâna mea în mâna lui pare cumva să aibă un rost. Ridic ochii spre fața lui și o descopăr surprinsă foarte aproape, cu flăcări în priviri, vie. Inima îmi bate mai repede, dar el îmi dă drumul la mână și se îndepărtează.

Îi înapoiez mantia și pumnalul. Veturius clatină din cap.

— Păstrează-le. Trebuie să te întorci prin curtea școlii și…

Îi cade privirea din nou pe rochia mea sfâșiată, pe picioarele desculțe, dar se silește să se uite în altă parte.

— Păstrează și pumnalul. O fată Cărturărească ar trebui să aibă mereu o armă la ea, indiferent ce spune legea, insistă el, apoi scoate o curea de piele din scrin. Uite și o teacă pentru coapsă. Așa poți ține pumnalul la îndemână, dar nevăzut.

Îl privesc din nou, văzându-l, în sfârșit, așa cum este cu adevărat.

— Dacă ai putea să fii așa cum ești aici, îi spun, acoperindu-i inima cu palma, în loc să fii așa cum te-au făcut ei, ai putea deveni un mare Împărat.

Îi simt sub degete inima bubuind.

— Nu te vor lăsa, nu-i așa? adaug. Nu-ți vor îngădui să fii înțelegător și blând. Nu te vor lăsa să-ți păstrezi sufletul.

— Nu mai am suflet, spune el, uitându-se în altă parte. L-am omorât în bătălia de ieri.

Mă gândesc la Spiro Teluman, la ce mi-a spus ultima dată când ne-am întâlnit.

— Există două feluri de vinovăție, îi zic încet. Una înseamnă o povară, cealaltă îți oferă o menire. Lasă-te hrănit de vina ta. Las-o să-ți amintească cine vrei să fii. Trage o linie în mintea ta și n-o mai depăși niciodată. Ai un suflet. E schilodit, dar există. Nu-i lăsa să ți-l ia de tot, Elias!

Se uită în ochii mei când îi rostesc numele, iar eu ridic mâna și-i ating masca. E netedă și caldă, ca o piatră șlefuită de apă și uitată apoi să se încingă la soare.

Las mâna jos. Pe urmă plec din camera lui, trec de ușile cazărmii și ies în lumina răsăritului.

42.

Elias

Ușile cazărmii se închid în spatele Laiei, dar eu simt în continuare pe față atingerea delicată a degetelor ei. Îi văd expresia ochilor din clipa când a întins mâna spre mine: o privire grijulie, curioasă, care mi-a tăiat răsuflarea.

Și sărutul! La naiba, am simțit cum s-a arcuit și s-a lipit de mine, cum mă dorea. Câteva clipe prețioase în care m-am eliberat de mine, de ceea ce sunt. Închid ochii ca să le rememorez, dar alte amintiri își croiesc drum în mintea mea. Amintiri mai sumbre. Laia a reușit să le țină departe. Vreme de câteva ore, le-a învins, fără măcar să știe. Dar acum sunt aici și nu se lasă ignorate.

Mi-am condus oamenii într-un măcel.

Mi-am omorât prietenii.

Aproape am ucis-o pe Helene.

Helene. Trebuie să mă duc la ea. Trebuie să lămurim lucrurile. Supărarea noastră a durat prea mult. Poate că după coșmarul prin care am trecut vom reuși să găsim împreună o cale să mergem mai departe. Probabil că este la fel de îngrozită ca și mine de ceea ce s-a întâmplat. La fel de scârbită.

Iau săbiile din cârligul de pe perete. Când mă gândesc ce am făcut cu ele, îmi vine să le îngrop în dune, cât or fi de săbii Teluman. Dar m-am obișnuit prea tare să port arme de-a curmezișul spatelui. Mă simt gol fără ele.

Ies din cazarmă sub soarele care strălucește nepăsător pe cerul senin. Lumea curată, aerul cald par cumva jignitoare când știu că o mulțime de bărbați tineri zac țepeni în coșciuge și așteaptă să se întoarcă în pământ.

Se pornesc tobele din zori și încep să răpăie numele celor morți. Fiecare nume îmi aduce în minte o imagine – o față, o voce, o siluetă – până mi se pare că toți camarazii căzuți se adună în jurul meu ca un pluton de stafii.

Cyril Antonius. Silas Eburian. Tristas Equitius. Demetrius Galerius. Ennis Medalus. Darien Titius. Leander Vissan.

Tobele continuă să bată. Probabil că familiile au ridicat deja cadavrele. Blackcliff nu are cimitir. Între zidurile de aici, din cei căzuți va rămâne doar spațiul gol pe care-l umpleau cu pașii lor, doar liniștea pe care o însuflețeau cu vocile lor.

În curtea turnului cu clopot, cadeții fandează și parează împreună cu instructorii, în timp ce în jurul lor se învârte un centurion. Comandantul n-a suspendat orele. Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o va face, nici măcar în onoarea zecilor de elevi care tocmai au murit.

Centurionul mă salută din cap când trec, iar pe mine mă nedumerește lipsa lui de dispreț. Oare nu știe că sunt un ucigaș? N-a urmărit ziua de ieri?

„Cum poate să nu-ți pese?” îmi vine să-i strig. „Cum poți să te prefaci că nu s-a întâmplat?”

Mă îndrept spre stânci. Helene trebuie să fie jos la dune, acolo ne-am jelit întotdeauna morții. Mă întâlnesc pe drum cu Faris și cu Dex. Fără Tristas, Demetrius și Leander lângă ei, mi se par ciudați, ca un animal fără picioare.

Mă gândesc că vor trece pe lângă mine. Sau că mă vor ataca pentru că am dat acel ordin care le-a răpit sufletele. În loc să facă asta, se opresc în fața mea tăcuți și abătuți. Au ochii la fel de roșii ca și mine.

Dex își masează gâtul și freacă fără încetare cu degetul mare tatuajul Academiei Blackcliff.

— Le văd tot timpul chipurile, spune el. Îi aud.

Stăm multă vreme împreună, tăcuți. Mi se pare totuși egoist din partea mea să împart cu ei durerea asta, să găsesc alinare în faptul că se urăsc pe ei înșiși, la fel ca mine. Eu reprezint motivul pentru care se simt bântuiți.

— Ați respectat niște ordine, le spun, gândindu-mă că pot să-mi asum măcar povara asta. Ordinele date de mine. Moartea lor nu e vina voastră. Este a mea.

Faris mă privește în ochi, o umbră a uriașului vesel care era cândva.

— Acum sunt liberi, zice el. S-au eliberat de Profeți. S-au eliberat de Blackcliff. Spre deosebire de noi.

Pe urmă Dex și Faris pleacă, iar eu cobor pe frânghie în deșert, unde Helene stă cu picioarele încrucișate la umbra stâncilor, acoperită până la glezne de nisipul fierbinte. Părul i se unduiește în bătaia vântului și strălucește alb-auriu ca marginea bătută de soare a unei dune. Mă apropii de ea cum m-aș apropia de un cal nărăvaș.

— Nu-i nevoie să pășești ca pisica, zice ea când ajung la câțiva pași. Nu sunt înarmată.

Mă așez alături.

— Te simți bine?

— Sunt vie.

— Îmi pare rău, Helene, Știu că nu mă poți ierta, dar…

— Încetează. N-am avut de ales, Elias. Dacă aș fi fost în avantaj, aș fi încercat și eu să te ucid. L-am omorât pe Cyril. I-am omorât pe Silas și pe Lyris. Aproape că l-am omorât și pe Dex, dar a bătut în retragere și nu l-am mai găsit.

Chipul ei pare cioplit în marmură, nu exprimă nicio emoție. „Cine este această persoană?"

— Dacă refuzam să luptăm, zice ea, prietenii noștri ar fi murit cu toții. Ce puteam face?

— Eu l-am omorât pe Demetrius.

Încerc să citesc furie pe fața ei. Helene și Demetrius se apropiaseră tot mai mult după ce murise fratele lui – era singura care știa ce să-i spună.

— Și… și pe Leander.

— Ai făcut ce trebuia să faci. La fel cum eu am făcut ce trebuia să fac. La fel cum Faris, Dex și toți ceilalți care au supraviețuit au făcut ce trebuiau să facă.

— Știu că au făcut ce trebuiau să facă, dar au urmat un ordin dat de *mine.* Un ordin pe care ar fi trebuit să fiu destul de puternic să *nu* îl dau.

— Ai fi murit, Elias.

Nu se uită la mine. Se străduiește din răsputeri să se convingă că totul este așa cum trebuie. Că am făcut ceea ce trebuie.

— Oamenii tăi ar fi murit, adaugă ea.

— *Bătălia va lua sfârșit atunci când îl vei învinge pe comandantul dușman, ori vei fi învins de el.* Dacă aș fi fost dispus să mor eu primul, Tristas ar trăi. Leander, Demetrius. Toți ar trăi, Helene. Zak a știut – l-a implorat pe Marcus să-l ucidă. Trebuia să fi făcut la fel. Ai fi fost numită împărăteasă…

— Sau Profeții l-ar fi desemnat pe Marcus, iar eu aș fi devenit… *sclava lui…*

— *Noi* le-am spus oamenilor noștri să ucidă.

De ce nu înțelege? De ce nu vrea să recunoască?

— *Noi* am dat ordinul. Și l-am urmat noi înșine. Este de neiertat.

— Ce credeai că urma să se întâmple?

Helene sare în picioare. Mă ridic și eu.

— Ai crezut că Încercările vor deveni mai ușoare? N-ai văzut că se apropia momentul ăsta? Ne-au făcut să ne trăim cele mai adânci frici. Ne-au lăsat în voia unor creaturi care nici nu există. Și pe urmă ne-au aruncat unul împotriva altuia. *Puterea*

brațelor, a minții și a inimii. Ai fost surprins? Ești naiv, de asta! Ești un prost.

— Hei, nu-ți dai seama ce spui. Aproape te-am ucis…

— Slavă cerurilor! strigă ea, atât de aproape de mine, încât șuvițe lungi din părul ei îmi flutură în față. Ai ripostat. După atâtea bătălii pierdute la antrenament, nu eram sigură că o vei face. Mi-a fost teribil de frică – am crezut că o să mori pe-acolo…

— Ești bolnavă, îi spun și mă trag mai departe. Nu ai niciun regret? Nicio remușcare? Cei pe care i-am omorât ne erau prieteni.

— Erau soldați, zice Helene. Soldați ai Imperiului uciși în luptă, care au murit cu onoare. Îi voi comemora. Îi voi jeli. Dar nu voi regreta ce am făcut. Am făcut-o pentru Imperiu. Am făcut-o pentru poporul meu. Nu-ți dai seama, Elias? continuă ea, plimbându-se încolo și încoace. Încercările sunt mai importante decât mine sau decât tine, mai importante decât vinovăția sau rușinea noastră. Suntem răspunsul la o întrebare veche de cinci sute de ani. Când stirpea lui Taius se va stinge, cine va conduce Imperiul? Cine se va ridica în fruntea unei armate de jumătate de milion de soldați? Cine va controla destinele a patruzeci de milioane de suflete?

— Dar cu destinele noastre cum rămâne? Cu sufletele noastre?

— Ne-au luat sufletele acum multă vreme, Elias.

— Nu, Helene.

Îmi răsună în minte cuvintele Laiei și vreau să le cred. Am nevoie să le cred. „Ai un suflet. Nu-i lăsa să ți-l ia de tot”.

— Te înșeli, insist eu. Nu voi putea niciodată să repar ce-am făcut ieri, dar când va fi să vină a patra Încercare, n-o să mai…

— Nu, Elias, zice Helene și-mi pune un deget pe buze, iar în vocea ei disperarea înlocuiește mânia. Nu face promisiuni cărora nu le știi prețul.

— Am depășit o limită ieri, Hel. N-o voi mai depăși din nou.

— Nu spune asta, zice ea, cu părul fluturând și ochi sălbatici. Cum poți deveni Împărat dacă gândești așa? Cum poți câștiga Încercările, dacă…

— Nu vreau să câștig Încercările, îi spun. N-am vrut niciodată să le câștig. N-am vrut nici măcar să particip la ele. Intenționam să dezertez, Helene. Imediat după absolvire, când toți ceilalți ar fi petrecut. Intenționam să fug.

Ea clatină din cap și ridică palmele ca și cum s-ar apăra de vorbele mele. Dar nu mă opresc. Trebuie să audă asta. Trebuie să știe cine sunt cu adevărat.

— N-am fugit pentru că mi-a spus Cain că singura șansă să devin liber cu adevărat era să particip la Încercări. Vreau să le câștigi *tu,* Helene. Vreau să fiu desemnat Sfrâncioc. Și vreau ca pe urmă să mă eliberezi de jurământ.

— Să te eliberez? *Să te eliberez? Asta* este libertatea, Elias! Când vei înțelege? Suntem Măști. Destinul nostru înseamnă putere, moarte și violență. Asta suntem. Dacă nu ai toate astea, cum poți fi liber vreodată?

„Se minte singură”. Chiar când încerc să înțeleg acest adevăr înspăimântător, aud zgomot de pași. Îl aude și Hel. Ne întoarcem și-l vedem pe Cain apărând de după stânci. Îl însoțește un detașament de opt legionari. Nu spune nimic despre cearta mea cu Helene, deși probabil că a auzit măcar o parte din ea.

— Veniți cu noi!

Legionarii se despart, patru mă apucă pe mine, ceilalți patru pe Helene.

— Ce se petrece aici? întreb, încercând să scap din strânsoarea lor, dar sunt mai voinici decât mine, niște brute uriașe care nici nu se clintesc. Ce înseamnă asta?

— Asta, aspirant Veturius, este Încercarea Credinței.

43.

Laia

Intru în bucătăria comandantului și Izzi dă fuga spre mine. Are ochiul bun încercănat și parul încâlcit, de parcă n-ar fi dormit toată noaptea.

— Trăiești! Ești… ești *aici!* Am crezut că…

— Ți-au făcut rău, fato?

În spatele lui Izzi apare bucătăreasa și observ uimită că și ea e la fel ciufulită și cu ochii roșii. Îmi ia mantia, iar când îmi vede rochia zdrențuită, îi spune lui Izzi să-mi aducă alta.

— Ești întreagă?

— Sunt bine.

Ce altceva aș putea să spun? Încă încerc să înțeleg tot ce am aflat. În același timp, îmi amintesc ce mi-a spus Elias despre închisoarea Bekkar și cel puțin un lucru mi se pare limpede: trebuie să-i caut pe cei din Rezistență. Trebuie să aflu unde este Darin și ce se petrece cu adevărat.

— Unde te-au dus, Laia?

Izzi s-a întors cu rochia. Mă schimb repede, ascunzând pumnalul legat de coapsă cât de bine pot. Ezit să le spun tot ce s-a întâmplat, dar nu vreau să le mint, mai ales că se vede clar că au petrecut toată noaptea făcându-și griji pentru viața mea.

— M-au dat lui Veturius drept premiu pentru că a câștigat a treia Încercare. Nu mi-a făcut niciun rău, adaug eu iute, văzându-le groaza de pe chip. Nu s-a întâmplat nimic.

— Serios?

Vocea comandantului îmi îngheață sângele și imediat mă întorc spre ușă, deopotrivă cu Izzi și cu bucătăreasa.

— Nu s-a întâmplat nimic, zici, insistă comandantul, plecând capul pe-o parte. Nemaipomenit de interesant. Vino cu mine!

O urmez în biroul ei, cu picioarele ca de plumb. Înăuntru, ochii îmi fug spre peretele cu luptători morți. Parcă aș fi într-o cameră cu stafii.

Comandantul închide ușa biroului și se învârte în jurul meu.

— Ai petrecut noaptea cu aspirantul Veturius, zice.

— Da.

— Te-a violat?

Cu câtă ușurință întreabă un lucru atât de respingător!

— Nu.

— Cum așa, când cu o noapte în urmă părea deosebit de interesat de tine? Nu-și putea lua mâinile de pe tine.

Îmi dau seama că vorbește despre noaptea Festivalului Lunii. Face un pas mai aproape, ca și cum mi-ar fi mirosit frica.

— Nu… Nu știu…

— Nu cumva băiatul *ține* la tine? Știu că te-a ajutat – în ziua când te-a adus în brațe de la dune și acum câteva nopți, când cu Marcus, zice ea, și se mai apropie un pas. Dar în noaptea aceea când v-am găsit în coridorul servitorilor – atunci chiar am început să-mi pun întrebări. Ce căutați împreună? A trecut în tabăra ta?

— Nu… nu știu dacă înțeleg…

— Ai crezut că m-ai păcălit? Ai crezut că nu știu?

„Cerule! Nu se poate!”

— Am și eu spioni, sclavo. Printre Marinari, printre Tribali. Chiar și în rândurile Rezistenței, zice ea, iar acum a ajuns la numai câteva degete distanță și-i simt zâmbetul ca pe un ștreang subțire în jurul gâtului. Ai fi surprinsă să știi unde am ochi. Șobolanii de Cărturari află numai ce vor eu să afle. Ce-i interesa ultima dată când v-ați întâlnit? Plănuiau ceva important? Ceva care implică un număr mare de oameni? Poate că te întrebi ce anume. O să afli destul de curând.

Mâna ei îmi cuprinde gâtul înainte să-mi treacă prin minte să mă feresc. Dau din picioare, iar ea mărește strânsoarea. Mușchii brațelor i se umflă, dar ochii îi rămân fără expresie și morți ca întotdeauna.

— Ai aflat ce le fac spionilor?

— Nu… Nu… N-am făcut…

Nu pot să respir. Nu pot să gândesc.

— Le dau o lecție. Lor și tuturor celor care le țin partea. Ucenicei de la bucătărie, de exemplu.

„Nu, nu Izzi, nu Izzi!” Exact când simt că începe să-mi explodeze un punct în colțul ochiului, se aude o bătaie la ușă. Comandantul îmi dă drumul, mă las să cad grămadă pe podea. Cu un aer obișnuit, ca și cum nu s-ar fi aflat exact pe punctul să omoare o sclavă, se duce să deschidă.

— Comandante!

Afară stă un Profet – o femeie de data asta, slăbuță și aproape imaterială. Mă aștept s-o văd urmată de legionari, ca data trecută, dar acum este singură.

— Am venit după fată.

Fața Profetului se înăsprește și se înfruntă din priviri cu Comandantul, e o luptă aprigă a voințelor.

— Predă-mi-o și vino. Suntem așteptate în amfiteatru.

— E o spioană…

— Și va fi pedepsită cum se cuvine.

Profetul se întoarce spre mine, iar eu nu-mi pot dezlipi privirea de la ea. În hăul negru al ochilor ei mă văd o clipă pe mine – cu inima oprită, cu chipul lipsit de viață. Îmi dau seama, ca și cum mi-ar fi fost transmisă informația direct în creier, că Profetul mă ia să mă ducă la pieire, că moartea e aproape – mai

aproape decât în timpul raziei, mai aproape decât atunci când m-a bătut Marcus.

— N-o lăsa să mă ia, încep să mă rog de comandant. Te rog, n-o lăsa…

Profetul nu-mi îngăduie să termin.

— Nu te împotrivi voinței Profeților, Keris Veturia. Vei da greș. Poți veni de bunăvoie în amfiteatru sau pot să te oblig. Cum preferi?

Comandantul șovăie, iar Profetul așteaptă ca o piatră într-un râu, plină de răbdare, nemișcată. În cele din urmă, comandantul dă afirmativ din cap și iese pe ușă. Mi se pune căluș și sunt legată pentru a doua oară în aceeași zi. Pe urmă, Profetul pornește pe urmele comandantului, târându-mă în urma ei.

44.

Elias

— Merg de bunăvoie, le spun, în timp ce soldații ne rețin pe mine și pe Helene și ne leagă la ochi. Numai luați-vă mâinile de pe mine!

Unul dintre ei îmi răspunde înfigându-mi un căluș în gură și luându-mi săbiile.

Legionarii ne duc sus pe stânci, apoi traversăm curtea Academiei. În jurul meu se aude scârțâit și tropăit de cizme, iar centurionii strigă ordine din care înțeleg *amfiteatru* și *Încercarea a patra.* Mi se încordează tot corpul. Nu vreau să mă întorc în locul unde mi-am ucis prietenii. Nu vreau să mai calc acolo niciodată.

În fața mea, Cain tace mormânt. Oare îmi citește mintea? O citește pe a Helenei? „Nu contează”. Încerc să-l uit, să gândesc ca și cum n-ar fi de față.

„Credință până dincolo de sine”. Cuvintele astea mă duc cu gândul la cele spuse de Laia. „Ai un suflet. Nu-i lăsa să ți-l ia”. După cum simt, exact asta vor încerca Profeții. Trag linia aceea despre care a vorbit Laia, o brazdă adâncă în pământul minții mele. „Nu voi trece dincolo de ea. Indiferent de preț. Nu voi trece”.

O simt pe Helene lângă mine. Emană o spaimă care îngheață aerul din jur și îmi irită nervii la maximum.

— Elias.

Legionari nu i-au pus căluș, pesemne că a avut înțelepciunea să nu protesteze.

— Ascultă-mă! Trebuie să faci orice îți cer Profeții, înțelegi? Cine câștigă această Încercare devine Împărat. Profeții au spus că nu poate exista egalitate. Fii puternic, Elias! Dacă nu ieși învingător, totul e pierdut.

În vorbele ei se simte o insistență specială, un avertisment nerostit. Aștept să mai spună ceva, dar fie i-au pus căluș și ei, fie a amuțit-o Cain. Peste câteva clipe, în jurul meu reverberează sute de voci care mă străbat din creștet până în tălpi. Am ajuns în amfiteatru.

Legionarii mă trag în sus pe niște scări, apoi mă silesc să îngenunchez. O aud pe Helene alături, pe urmă sunt dezlegat și mi se scot călușul și legătura de la ochi.

— Văd că ți-au pus botniță, bastardule. Păcat că n-au făcut-o definitiv.

Marcus, în genunchi lângă Helene, mă săgetează cu privirea, împrăștiind ură prin fiecare por. Șade ghemuit, ca un șarpe gata să atace. Nu are altă armă decât un pumnal la cingătoare. Toată gravitatea lui de după a treia Încercare s-a transformat acum în otravă mortală. Zak a părut mereu geamănul mai slab, dar cel puțin îl ținea în frâu pe Șarpe. Fără fratele cel liniștit alături, Marcus pare aproape un sălbatic.

Îl ignor și încerc să mă oțelesc pentru ce va urma. Legionarii ne-au lăsat pe un podium în spatele lui Cain, care se uită țintă la intrarea în amfiteatru, ca și cum ar aștepta ceva. În jurul podiumului se înșiră încă doisprezece Profeți, umbre zdrențuite care întunecă arena cu simpla lor prezență. Îi număr din nou. Cu tot cu Cain, sunt treisprezece. Înseamnă că lipsește unul.

— Comandantul întârzie, arată Hel cu capul spre scaunul gol al mamei.

— Te înșeli, Aquilla, zice Marcus. A venit la fix.

Mama tocmai intră pe porțile amfiteatrului. O urmează al paisprezecelea Profet, o femeie. În ciuda aparentei sale slăbiciuni, reușește să târască după ea o fată legată și cu căluș la gură. Văd că fata are o coamă de păr negru și îmi stă inima în loc – e Laia! Ce caută aici? De ce-i legată?

Comandantul își ocupă locul în primul rând, în timp ce Profetul o aduce pe Laia pe podium și o lasă lângă Cain. Sclava încearcă să spună ceva, dar călușul este legat prea strâns.

— Aspiranți!

Cain începe să vorbească și în amfiteatru se face liniște. Un stol de pescăruși zboară țipând pe deasupra noastră. Undeva în oraș un negustor își strigă marfa, iar vocea lui cântată se aude până aici.

— Ultima Încercare este Încercarea Credinței. Imperiul a decretat că această sclavă trebuie să moară.

Cain arată spre Laia, iar eu îmi simt brusc stomacul în gât, de parcă aș fi sărit de la mare înălțime. „Nu. E nevinovată. N-a făcut nimic rău”.

Laia deschide ochii mari. Încearcă, în genunchi, să se tragă înapoi. Același Profet care a adus-o pe podium îngenunchează lângă ea și o ține pe loc cu o strânsoare de oțel, ca un măcelar care ține mielul la tăiere.

— Când vă fac semn, continuă Cain calm, ca și cum n-ar vorbi despre moartea unei fete de șaptesprezece am, veți porni toți în același timp s-o executați. Cine reușește să ducă ordinul la îndeplinire va fi declarat câștigătorul Încercării.

— E o greșeală, Cain, izbucnesc. Imperiul nu are niciun motiv s-o omoare.

— Motivul nu este important, aspirant Veturius. Doar loialitatea. Dacă nesocotești ordinul, înseamnă că nu ai trecut Încercarea. Pedeapsa pentru cine nu trece Încercarea este moartea.

Mă gândesc la câmpul de bătălie din coșmar și îmi simt sângele ca de plumb. Leander, Demetrius, Ennis – pe toți i-am văzut pe câmpul acela. Și i-am ucis pe toți.

Laia era și ea acolo, cu gâtul tăiat, cu ochii încețoșați, cu părul îmbibat de sânge și lipit de cap.

„Dar n-am făcut-o încă!” mă gândesc eu cu disperare. „N-am ucis-o!”

Profetul se uită pe rând la fiecare dintre noi, înainte să ia o sabie de la legionari – de-a mea – și s-o așeze pe podium la distanță egală de Marcus, de Helene și de mine.

— Porniți!

Corpul meu știe ce să facă înaintea minții. Mă arunc în fața Laiei. Dacă reușesc să mă interpun între ea și ceilalți, poate avea o șansă.

Nu-mi pasă ce am văzut pe câmpul de luptă din coșmar. N-o voi ucide. Și nici nu voi lăsa pe altcineva s-o ucidă.

Ajung la ea înaintea Helenei sau a lui Marcus și mă ghemuiesc la pândă, așteptând să mă atace vreunul dintre ei sau amândoi. Dar în loc să vină spre Laia, Helene sare la Marcus și îl lovește cu pumnul în tâmplă. Șarpele cade ca un bolovan, e limpede că nu se aștepta la asta. Helene îl împinge jos de pe podium, apoi trimite sabia spre mine cu piciorul.

— Fă-o, Elias! zice ea. Înainte să vină Marcus!

Abia pe urmă vede că eu apăr fata, în loc să vreau s-o ucid, și scoate un sunet straniu, ca și cum s-ar sufoca. Mulțimea, mută, își ține respirația.

— Nu te purta așa, Elias, zice Helene. Nu acum. Aproape că am reușit. Vei fi Împărat. Alesul. Te rog, Elias, gândește-te ce ai putea să faci pentru… Pentru Imperiu…

— Ți-am spus că există o limită peste care nu trec.

Mă simt ciudat de calm când rostesc asta, calm cum nu m-am mai simțit de săptămâni în șir. Laia își plimbă repede privirea de la Helene la mine.

— Asta este limita, adaug. N-o voi ucide.

Helene apucă sabia.

— Atunci, dă-te deoparte, zice ea. O s-o fac eu. Repede, fără să doară.

Se apropie încet, fără să-și dezlipească privirea de pe fața mea.

— Elias. Fata va muri indiferent ce faci tu. Imperiul a decretat asta. Dacă nu o ucidem tu sau eu, o s-o facă Marcus – până la urmă, se va dezmetici. Putem încheia lucrurile înainte să-și revină el. Dacă ea tot trebuie să moară, măcar să câștigăm ceva din asta. Eu voi deveni împărăteasă. Tu vei fi Sfrâncioc.

Se mai apropie un pas.

— Știu că nu vrei domnia, zice ea blând. Nici să fii în fruntea Gărzii Negre. N-am înțeles asta înainte. Acum, însă, înțeleg. Dacă mă lași să duc treaba la îndeplinire, jur pe sângele și pe oasele mele că, în secunda în care voi fi numită împărăteasă, te voi dezlega de toate jurămintele făcute Imperiului. O să te poți

duce oriunde vrei. O să poți face orice dorești. Nu vei avea obligații față de nimeni și de nimic. Vei fi liber.

I-am urmărit corpul, așteptând să-i văd mușchii încordându-se pentru atac, dar acum privirea îmi fuge spre ochii ei. „Vei fi liber." Îmi întinde pe o tavă de argint singurul lucru pe care mi l-am dorit mereu și face un jurământ pe care știu că nu-l va călca.

Pentru o clipă scurtă și înfricoșătoare, mă gândesc la asta. Vreau libertatea mai mult decât orice mi-am dorit vreodată. Mă văd ieșind pe un vas din portul Navium, îndreptându-mă spre regatele din sud, unde nimeni și nimic nu va avea pretenții asupra trupului sau sufletului meu.

Asupra trupului, mai degrabă, căci dacă îi îngădui Helenei s-o ucidă pe Laia, nu voi mai avea suflet.

— Dacă vrei s-o omori, trebuie să mă omori mai întâi pe mine, îi spun.

O lacrimă îi curge pe obraz. Pentru o secundă, văd totul prin ochii ei. Își dorește asta cu disperare, iar cel care-i stă în drum nu e un dușman. Sunt eu.

Însemnăm totul unul pentru celălalt, iar eu o trădez. Din nou.

Pe urmă aud un scrâșnet – zgomotul inconfundabil al oțelului pătrunzând în carne. În spatele meu, Laia se prăbușește în față atât de brusc, încât Profetul care o ținea cade odată cu ea, cu mâniile încleștate de mâinile fără vlagă ale fetei. Părul Laiei se răsfiră ca spulberat de furtună și nu-i pot vedea fața sau ochii.

— Nu! Laia!

Mă aplec peste ea, o scutur, încerc s-o întorc. Nu reușesc s-o desprind din mâinile Profetului, pentru că femeia tremură de groază, cu roba agățată în părul fetei. Laia nu scoate niciun sunet și e inertă ca o păpușă de cârpă.

Observ mânerul unui pumnal căzut pe podium și balta de sânge care crește în jurul fetei. Nimeni nu poate pierde atâta sânge și să rămână în viață.

Marcus.

Îl văd prea târziu stând în spatele scenei. Îmi dau seama prea târziu că eu și Helene ar fi trebuit să-l ucidem, că nu trebuia să riscăm să-și revină.

Explozia de zgomot care urmează după moartea Laiei mă descumpănește. Mii de voci urlă în același timp. Bunicul zbiară mai tare ca un taur înjunghiat.

Marcus sare pe podium. Știu că vine după mine. Vreau să vină. Vreau să-l omor în bătaie pentru ce-a făcut.

Simt mâna lui Cain pe braț, mă oprește. Pe urmă, porțile amfiteatrului se dau violent în lături. Marcus ridică brusc capul și rămâne nemișcat, cu ochii ațintiți asupra armăsarului acoperit de spumă care intră în galop pe poartă. Un legionar se lasă să alunece din spatele lui și cade în picioare, în timp ce animalul se cabrează.

— Împăratul, spune legionarul. Împăratul e mort! Casa Taia s-a prăbușit!

— Când? intervine comandantul, fără nicio urmă de uimire pe chip. Cum?

— Un atac al Rezistenței. A fost ucis în drum spre Serra, la numai o zi distanță de oraș. El și toți cei care-l însoțeau. Până și... până și copiii.

Cu răbdare, vița înconjoară stejarul până când îl sufocă. Chiar înainte de sfârșit, calea devine liberă. Așa suna profeția invocată de comandant la ea în birou, în urmă cu câteva săptămâni, iar acum capătă dintr-odată înțeles. Vița este Rezistența. Stejarul este Împăratul.

— Toți cei care stați mărturie, bărbați și femei ai Imperiului, elevi ai Academiei Blackcliff, aspiranți!

Cain îmi eliberează brațul și vocea lui bubuie, făcând temelia amfiteatrului să tremure și amuțind panica născută dintr-odată.

— Iată că viziunile Profeților se adeveresc! Împăratul e mort și trebuie să se ridice o nouă putere, în stare să împiedice distrugerea Imperiului. Aspirant Veturius, continuă Cain, ți s-a dat șansa să-ți dovedești credința. În loc s-o ucizi pe fată, i-ai luat apărarea. În loc să-mi urmezi ordinul, l-ai sfidat.

— Sigur că l-am sfidat!

Nu pot să cred că se întâmplă asta.

— Aceasta n-a fost o încercare a Credinței decât pentru mine. Sunt singurul căruia îi păsa de fată. Încercarea a fost o bătaie de joc...

— Încercarea ne-a arătat ce voiam să știm: nu ești potrivit să devii Împărat. Ți-ai pierdut numele și rangul. Mâine în zori vei fi decapitat în fața turnului cu clopot de la Blackcliff. Cei care ți-au fost egali vor fi martorii dezonoarei tale.

Doi Profeți îmi leagă iute în lanțuri mâinile și pieptul. N-am văzut să fi avut lanțurile mai devreme. Le-au invocat din aer?

Sunt prea amețit ca să mă împotrivesc. Profetul care o ținea pe Laia ridică cu greutate trupul fetei și coboară clătinându-se de pe podium.

— Aspirant Aquilla, zice Cain. Ai fost gata să dobori inamicul, dar ai șovăit în fața lui Veturius, dispusă să ții cont de dorințele lui. O asemenea loialitate față de un camarad este admirabilă, dar nu și pentru un Împărat. Dintre cei trei aspiranți, doar Farrar a încercat să-mi ducă ordinul la îndeplinire fără șovăială, ceea ce dovedește credință față de Imperiu. Ca urmare, îl desemnez învingător al celei de-a patra Încercări.

Chipul Helenei este alb ca varul, iar mintea ei, la fel ca și a mea, nu reușește să accepte mascarada care se petrece în fața ochilor noștri.

— Aspirant Aquilla, zice Cain, și scoate sabia Helenei din robă. Îți amintești ce ai jurat?

— Dar nu se poate să…

— Eu îmi voi ține făgăduiala, aspirant Aquilla. Tu ți-o ții pe a ta?

Helene se uită la Profet ca la un iubit care a înșelat-o, dar ia sabia pe care i-o întinde.

— Mi-o țin.

— Atunci, îngenunchează și jură credință, pentru că noi, Profeții, îl numim Împărat pe Marcus Antonius Farrar. El este Cel Ales, Comandantul Suprem al Armatei Războinicilor, Imperator Invictus, Suzeran al Împărăției. Iar pe tine, aspirant Aquilla, te numim Sfrâncioc, al doilea om la comandă și sabia care-i împlinește voința. Legământul tău nu poate fi dezlegat decât de moarte. Jură!

— Nu! urlu eu. Helene, nu face asta!

Se întoarce spre mine, iar privirea ei îmi răsucește un cuțit în măruntaie. „Tu ai ales, Elias”, spun ochii ei decolorați. „Ai ales-o pe ea”.

— Mâine, după executarea lui Veturius, îl vom încorona pe Ales, zice Cain și se uită la Șarpe. Imperiul îți aparține, Marcus.

Marcus privește peste umăr și zâmbește. Tresar și îmi dau seama că l-am văzut făcând asta de sute de ori. Este privirea pe care i-o arunca fratelui său atunci când umilea un dușman, când câștiga o bătălie, când jubila pentru ceva. Acum, zâmbetul lui pălește. Zak nu-i acolo.

Chipul lui Marcus se golește de expresie. Se uită la Helene fără trufie sau triumf.

— Jurământul de credință, Aquilla, spune el plat. Aștept.

— Cain, Marcus nu e potrivit să fie Împărat! intervin eu. Știi că nu este. E nebun. Va distruge Imperiul.

Nu mă ascultă nimeni. Nici Cain. Nici Helene. Nici măcar Marcus.

Când vorbește, Helene este exact așa cum trebuie să fie o Mască: stăpână pe sine, calmă, impasibilă.

— Făgăduiesc credință Împăratului Marcus Antonius Farrar, Cel Ales, Comandantul Suprem al Armatei Războinicilor, Imperator Invictus, Suzeran al Împărăției. Îi voi fi Sfrâncioc, al doilea om la comandă, sabia care-i împlinește voința, până la moarte. Jur!

Pe urmă înclină capul și-i întinde Șarpelui sabia ei.

45.

Laia

— Dacă vrei să trăiești, lasă-i să te creadă moartă.

Peste vacarmul mulțimii stârnit brusc, abia dacă aud șoapta Profetului. Uimită că o sfântă de-a Războinicilor vrea, din cine știe ce motiv, să mă ajute, rămân mută. Greutatea ei mă lipește de podium, iar pumnalul pe care Marcus i l-a înfipt în coaste se desprinde imediat. Platforma se umple rapid de sânge și eu mă înfior, amintindu-mi cum a murit bunica într-o baltă ca asta.

— Nu te mișca, spune Profetul. Indiferent ce se întâmplă. Fac așa cum mi-a spus, chiar dacă Elias îmi strigă numele și încearcă s-o tragă de pe mine. Mesagerul anunță asasinarea Împăratului. Elias este condamnat la moarte și legat în lanțuri. Rămân nemișcată, dar când Profetul pe nume Cain anunță încoronarea, scap un suspin. După încoronare, toți prizonierii din celulele condamnaților la moarte vor fi executați. Dacă Rezistența nu-l scoate din închisoare, înseamnă că mâine Darin va muri.

Sau nu? Mazen spune că Darin se află în celulele condamnaților la moarte de la Bekkar. Elias susține însă că la Bekkar nu sunt astfel de celule.

Îmi vine să urlu de supărare. Vreau să știu ceva clar. Singurul care mă poate lămuri e Mazen, iar singura modalitate să dau de el ar fi să scap de aici. Nu pot, însă, să mă ridic și s-o iau la fugă. Toată lumea mă crede moartă. Și chiar dacă aș putea pleca, Elias tocmai și-a sacrificat viața pentru mine. Nu-l pot abandona.

Zac acolo nefolositoare, neștiind ce să fac, până când Profetul decide în locul meu.

— Dacă te miști acum, o să mori, mă avertizează și se ridică de deasupra mea.

Ochii tuturor sunt ațintiți aspra evenimentelor de lângă noi, iar ea pornește împleticindu-se cu mine în brațe spre porțile amfiteatrului.

„Moartă. Moartă.” Aud clar vocea femeii în mintea mea. „Prefă-te că ești moartă”. Membrele îmi atârnă inerte și capul mi se bălăngăne. Țin ochii închiși, dar Profetul calcă greșit pe o treaptă și aproape cade, iar pleoapele mi se deschid fără să vreau. Nimeni nu bagă de seamă, dar pentru un scurt moment, în timp ce Aquilla își depune jurământul, văd fața lui Elias. Cu toate că mi-am văzut fratele luat pe sus și bunicii uciși, cu toate că am îndurat bătăi și spaime și am simțit apropierea tărâmului morții, îmi dau seama că n-am simțit niciodată tristețea și deznădejdea pe care le citesc acum în ochii lui Elias.

Profetul își recapătă echilibrul. Mai vin doi confrați și își conduc sora prin mulțime. Sângele ei mi s-a îmbibat în haine și picură din rochia mea de mătase neagră. A pierdut atât de mult, încât nu înțeleg cum de mai are puterea să meargă.

— Profeții nu pot muri, îmi spune ea printre dinți. Dar putem sângera.

Imediat ce trecem de porțile amfiteatrului, femeia mă duce într-un cotlon și mă așază pe picioare. Mă aștept să-mi explice de ce a ales să încaseze acea lovitură de pumnal în locul meu, dar se îndepărtează șchiopătând, susținută de semenii ei.

Mă uit înapoi prin porțile amfiteatrului spre locul unde Elias zace în genunchi, legat în lanțuri. Mintea îmi spune că nu pot face nimic pentru el, că aș muri dacă aș încerca să-l ajut. Cu toate astea, nu mă pot desprinde de acolo.

— Ești nevătămată.

Cain s-a strecurat neobservat din amfiteatrul zgomotos și înțesat de lume.

— Bine. Vino cu mine.

Observă privirea pe care i-o arunc lui Elias și clatină din cap.

— E mai presus de ajutorul tău, de-acum, spune Cain. Și-a pecetluit soarta.

— Așadar, s-a terminat cu el?

Cruzimea lui Cain mă uluiește.

— Elias trebuie să moară pentru că a refuzat să mă ucidă? Îl pedepsești pentru că a arătat îndurare?

— Încercările au reguli, zice Cain. Aspirantul Veturius le-a încălcat.

— Regulile voastre sunt nedrepte. Și nu doar Elias nu v-a respectat instrucțiunile. Marcus ar fi trebuit să mă ucidă, dar n-a reușit. Cu toate astea, tot l-ați proclamat Împărat.

— El *crede* că te-a omorât, zice Cain. Și este mulțumit că a făcut-o. Asta-i tot ce contează. Vino, trebuie să părăsești Academia. Dacă află comandantul că ai supraviețuit, s-a zis cu viața ta.

Îmi spun că Profetul are dreptate, că nu pot face nimic pentru Elias. Dar nu mă simt în largul meu. Am mai făcut asta și altă dată. Am abandonat pe cineva și am regretat apoi în fiecare clipă.

— Dacă nu vii cu mine, fratele tău va muri, insistă Profetul, simțindu-mi frământarea. Asta vrei?

Se îndreaptă spre poarta Academiei și, după câteva clipe groaznice de nehotărâre, îl urmez și mă îndepărtez de Veturius. Elias e descurcăreț, poate va găsi o cale să scape de la moarte. „Eu, însă, nu, Laia”. Îl aud pe Darin. „Nu pot scăpa decât dacă mă ajuți tu”.

Legionarii de pază la porțile Blackcliff-ului nu par să ne vadă când ieșim. Mă întreb dacă nu cumva Cain a folosit vreo vrajă asupra lor. Oare de ce mă ajută? Ce vrea în schimb?

Nu lasă să se vadă că mi-ar înțelege bănuielile. Mă conduce rapid prin Cartierul Aristocraților și pe străduțele toropite de căldură din Serra. Urmează un traseu întortocheat, o vreme mi se pare că nu se gândește să ajungă la o destinație anume. Nimeni nu se uită la noi de două ori și nimeni nu vorbește despre moartea Împăratului ori despre încoronarea lui Marcus. Veștile încă n-au ajuns aici.

Tăcerea dintre mine și Cain devine concretă, mi se pare că poate să cadă pe jos și să se spargă. Cum voi putea scăpa de el ca să-i găsesc pe cei din Rezistență? Alung gândul, să nu-l poată intercepta Profetul – dar mi-a trecut deja prin minte, probabil că e prea târziu. Îl privesc bănuitoare. Oare îmi citește mintea tot timpul? Îmi aude fiecare gând?

— Nu-i vorba chiar despre cititul gândurilor, murmură Cain, iar eu strâng brațele la piept și mă aplec într-o parte, deși știu clar că asta nu-mi pune mintea la adăpost.

— Gândurile sunt complexe, îmi explică el. Întortocheate. Sunt încâlcite, seamănă cu o junglă de cârcei de viță și se așază ca straturile de sedimente într-un canion. Trebuie să ne descurcăm printre cârcei, să urmărim firul potrivit. Trebuie să tălmăcim gândurile și să le descifrăm.

La naiba! Ce știe el despre mine? Totul? Nimic?

— Laia, de unde să încep? Știu că îți dorești cu fiecare fibră să-l găsești și să-l salvezi pe fratele tău. Știu că părinții tăi au fost cei mai puternici conducători de până acum ai Rezistenței. Știu că ești pe cale să te îndrăgostești de un luptător din Rezistență pe nume Keenan, dar nu ai încredere că te iubește și el. Știu că ești spion al Rezistenței.

— Dar dacă știi că sunt spion…

— Știu, dar nu contează, zice Cain, iar în ochi îi licărește o urmă de tristețe, ca și cum și-ar aminti de cineva mort demult. Gândurile noastre exprimă mult mai clar cine și ce suntem în adâncul inimii noastre. Noaptea, de pildă, te simți copleșită de singurătate, ca și cum ar coborî cerul însuși să te sufoce în brațele lui reci…

— Eu nu… Să știi, eu…

Cain nu mă bagă în seamă, se uită cu ochii lui roșii în gol și vorbește răgușit, de parcă ar mărturisi cel mai ascuns secret al lui, nu al meu.

— Te temi că n-o să ai niciodată curajul mamei tale. Crezi că lașitatea ta aruncă un blestem asupra fratelui tău. Tânjești să înțelegi de ce părinții tăi au pus Rezistența mai presus de propriu lor copii. Inima ta îl vrea pe Keenan, dar corpul îți ia foc în preajma lui Elias Veturius. Ești…

— Încetează!

Faptul că cineva care nu sunt eu mă cunoaște atât de bine este de nesuportat.

— Ești complexă, Laia. Ești plină de viață, de întunecimi, de forță și de spirit. Ești așa cum visezi. Vei arde, pentru că ești un tăciune aprins ascuns în cenușă. Acesta este destinul tău. Faptul că spionezi pentru Rezistență nu-i decât un fleac. Nu înseamnă nimic din ce ești tu.

Mă zbat să caut cuvinte, dar nu găsesc niciunul. Este o greșeală că el știe atâtea despre mine, iar eu nu știu, în schimb, nimic despre el.

— Nu există nimic despre mine care să merite știut, Laia, zice Profetul. Sunt o greșeală, un rebut. Sunt un ratat plin de răutate, de lăcomie și de ură. Sunt vinovat. Noi, toți Profeții, suntem vinovați.

Mă vede nedumerită și oftează. Ochii lui negri îi întâlnesc pe ai mei și descrierea pe care și-a făcut-o lui însuși și celor aidoma lui se topește în mintea mea ca un vis atunci când te trezești.

— Am ajuns, zice el.

Mă uit nesigură în jur. În față se întinde o stradă liniștită, cu câte un șir de case identice pe fiecare latură. O fi Cartierul Negustorilor? Al Străinilor? Nu-mi dau seama. Cei câțiva trecători sunt prea departe ca să-i recunosc.

— Ce… Ce facem aici?

— Dacă vrei să-ți salvezi fratele, trebuie să discuți cu Rezistența, zice Cain. Te-am adus la ei. A șaptea casă pe dreapta, îmi arată el din cap. La subsol. Ușa este descuiată.

— De ce mă ajuți? îl întreb. Ce fel de șmecherie…

— Nu-i nicio șmecherie, Laia. Nu-ți pot răspunde la întrebare, dar să zicem că avem interese comune, deocamdată. Îți jur pe sânge și pe oase că nu te trag pe sfoară. Hai, du-te repede! Timpul nu așteaptă și mă tem că n-a mai rămas mult.

În ciuda expresiei lui calme, în vocea lui Cain se simte insistența. Asta îmi alungă propriile rezerve. Îi mulțumesc dând din cap și plec, continuând să mă gândesc cât de ciudate au fost ultimele minute.

* * *

Ușa din spate, care dă spre subsol, este deschisă, așa cum a spus Profetul. Cobor două trepte și mă trezesc cu vârful unei săbii lângă gât.

— Laia?

Sabia cade și iese la lumină Keenan. Șuvițele de păr roșu îi stau ciudat, în toate direcțiile, și are un bandaj legat neglijent în

jurul bicepsului, plin acum de sânge. Pistruii îi ies în evidență pe pielea palidă.

— Cum ne-ai găsit? N-ar trebui să te afli aici. Nu ești în siguranță. Vino repede, zice el și se uită iute peste umăr, înainte să te vadă Mazen. Hai!

— Am descoperit o cale de intrare în Blackcliff. Trebuie să-i spun. Și încă ceva – un spion…

— Nu, Laia, zice Keenan. Nu se poate să…

— Cine-i acolo, Keenan?

Se aud pași apropiindu-se și peste o clipă îl văd pe Mazen în capătul scărilor.

— Oh, Laia. Ne-ai luat urma, zice bărbatul mai în vârstă și-i aruncă lui Keenan o căutătură grea, de parcă el ar fi vinovat. Adu-o încoace!

Tonul vocii lui îmi ridică părul pe ceafă. Pipăi prin despicătura fustei după pumnalul dat de Elias.

— Laia, ascultă-mă, îmi șoptește Keenan, în timp ce mă împinge în jos pe scări. Indiferent ce spune el, să știi că eu…

— Veniți încoace, îi taie vorba Mazen, ieșindu-ne în întâmpinare. N-am toată ziua la îndemână.

Subsolul este mic, are rafturi cu provizii pe o latură și o masă rotundă în mijloc. La masă stau doi bărbați. Nu zâmbesc și mă privesc cu ochi de gheață – Eran și Haider.

Mă întreb dacă spionul comandantului n-o fi chiar unul dintre ei.

Mazen îmi împinge un scaun șubred și mă invită clar să mă așez. Keenan rămâne lângă mine și își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, ca un animal neliniștit la pândă. Încerc să nu mă uit la el.

— Hai să vedem, Laia, zice Mazen în timp ce mă așez. Ai vreo informație pentru noi? Alta decât faptul că Împăratul a murit.

— De unde știi că…

— Pentru că eu l-am ucis. Spune-mi, au desemnat deja un succesor?

— Da.

„Mazen l-a omorât pe Împărat?” Aș vrea să-mi spună mai mult, dar îmi dau seama că e nerăbdător.

— L-au desemnat pe Marcus. Încoronarea va avea loc mâine.

Mazen schimbă priviri cu oamenii lui și se ridică în picioare.

— Eran, trimite mesagerii! Halder, pregătește oamenii! Keenan, ocupă-te de fată!

— Așteaptă!

Mă ridic și eu.

— Mai am ceva – o intrare în Blackcliff. Ăsta-i motivul pentru care am venit. Ca să-l poți elibera pe Darin. Și ar mai trebui să știi ceva…

Intenționez să-i spun despre spioni, dar el nu mă lasă.

— Nu există intrare secretă în Blackcliff, Laia. Chiar și dacă ar exista, n-aș fi atât de prost încât să încerc să atac școala care pregătește Măști.

— Atunci cum…

— Cum? zice el gânditor. Asta-i o întrebare bună. Cum să scapi de o fată care dă buzna în ascunzătoarea ta în cel mai nepotrivit moment, pretinzând că este fata de mult pierdută a Leoaicei? Cum să potolești o facțiune importantă a Rezistenței, când insistă prostește s-o ajuți să-și salveze fratele? Cum să faci să pară că o sprijini, când de fapt nu ai timpul sau oamenii necesari?

Mi se usucă gura.

— Să-ți spun eu cum, continuă Mazen. Îi dai fetei o misiune din care să nu se mai întoarcă. O trimiți la Blackcliff, acasă la ucigașul părinților ei. Îi dai sarcini imposibile, cum ar fi să o spioneze pe cea mai periculoasă femeie din Imperiu și să afle informații despre Încercări înainte de a avea loc.

— Tu… Știai că tocmai comandantul i-a ucis pe…

— Nu-i nimic personal, fato. Sana amenința să-i pună pe oamenii ei din Rezistență în slujba ta. Căuta un pretext, iar atunci când ai apărut, i l-ai oferit. Numai că eu aveam nevoie de oamenii ei mai mult decât oricând. Am petrecut ani în șir ca să reconstruiesc ceea ce a distrus Imperiul atunci când a omorât-o pe mama ta. Nu puteam lăsa să se prăbușească totul. Mă așteptam de la comandant să te elimine în câteva zile, dacă nu chiar în câteva ore. Dar ai supraviețuit. Când mi-ai adus informații – informații reale – la Festivalul Lunii, oamenii mei m-au avertizat că Sana și facțiunea ei vor considera târgul îndeplinit. Că vor cere să-l scoatem pe fratele tău din închisoarea Centrală. Problema era, însă, că tu tocmai îmi spuseseși exact lucrul care mă punea în imposibilitate să trimit oameni să facă asta.

Mă gândesc la acel moment.

— Venirea Împăratului la Serra…

Când mi-ai spus asta, am știut că aveam nevoie de absolut toți luptătorii Rezistenței, dacă voiam să-l asasinez. O cauză mult mai valoroasă decât salvarea fratelui tău, nu crezi?

Îmi amintesc ce mi-a spus comandantul. „Șobolanii aceia de Cărturari știu numai ce vreau eu să știe. Ce plănuiau ultima dată când i-ai întâlnit? Puneau la cale ceva important?”

Înțelegerea mă izbește ca o lovitură în plin. Rezistența nici măcar nu știe că a fost un instrument în mâinile comandantului. Keris Veturia *a vrut* ca Împăratul să moară. Rezistența l-a ucis pe Împărat și pe membrii cei mai importanți ai familiei lui, Marcus i-a luat locul, iar acum nu va mai fi niciun război civil și nicio confruntare între Casa Taia și Blackcliff.

„Prostule!”, aș vrea să strig. „Ai căzut direct în capcană”.

— Trebuia să mulțumesc facțiunea Sanei, zice Mazen. Și trebuia să te țin pe tine departe de ea. Așa că te-am trimis la Blackcliff cu o misiune încă și mai imposibilă: să-mi găsești o intrare secretă în cel mai bine păzit și întărit fort al Războinicilor, cu excepția închisorii Kauf. I-am spus Sanei că salvarea fratelui tău depinde de asta și că, dacă îi dau mai multe detalii, pun în pericol evadarea lui. Iar pe urmă le-am dat, ei și fiecărui luptător, o misiune mai măreață decât grija pentru o fată fără minte și fratele ei: o revoluție.

Se apleacă înainte, cu ochii strălucind de exaltare.

— E doar o chestiune de timp până se va împrăștia vestea morții lui Taius. Când se va întâmpla, se va dezlănțui haosul. Exact asta așteptam. Mi-aș fi dorit numai să fi fost și mama ta de față.

— N-o pomeni pe mama!

În furia mea, uit să-i spun despre spion. Uit să-i spun că deja a aflat comandantul de marele lui plan.

— Mama a trăit după *Izzat,* izbucnesc eu. Iar tu îi vinzi copiii, ticălosule. Tot tu ai vândut-o și pe ea?

Mazen dă ocol mesei, cu o venă a gâtului pulsându-i.

— Aș fi urmat-o și în foc pe Leoaică! Aș fi urmat-o în iad. Tu nu ești ca mama ta, Laia. Tu semeni cu tatăl tău. Iar tatăl tău era slab. Cât despre *Izzat…* Ești o copilă. Habar nu ai ce înseamnă.

Mi se taie respirația. Mă sprijin cu o mână tremurătoare de masă, ca să mă liniștesc. Mă uit în spatele meu la Keenan, care

evită să mă privească în ochi. „Trădător”. A știut tot timpul că Mazen nu avea de gând să ne ajute? S-a uitat la mine și a râs de fata cea proastă, gata să pornească în misiuni imposibile?

Bucătăreasa a avut mereu dreptate. N-ar fi trebuit să mă încred în Mazen. N-ar fi trebuit să am încredere în niciunul dintre ei. Darin știa cel mai bine. Voia să schimbe lucrurile, dar și-a dat seama că nu se putea baza pe rebeli. Și-a dat seama că nu erau demni de încrederea lui.

— Fratele meu, îi spun lui Mazen. Nu se află la Bekkar, nu-i așa? Măcar trăiește?

Mazen oftează.

— Războinicii l-au dus pe fratele tău într-un loc unde nu-l poate urmări nimeni. Renunță. Nu-l poți salva.

Lacrimile dau să-mi năvălească pe obraji, dar mă lupt cu ele.

— Spune-mi măcar unde se află, zic eu, încercând să-mi controlez vocea. Este în oraș? În închisoarea Centrală? Tu știi. Spune-mi.

— Keenan. Descotorosește-te de ea, ordonă Mazen. În altă parte, nu aici, adaugă el, după o clipă de gândire. În cartierul ăsta, un cadavru n-ar rămâne neobservat.

Mă simt așa cum trebuie să se fi simțit Elias cu puțin timp în urmă. Trădată. Distrusă. Groaza și panica amenință să mă sufoce; le înghit și le îngrop cât mai adânc.

Keenan încearcă să mă apuce de braț, dar mă feresc și scot pumnalul de la Elias. Oamenii lui Mazen dau fuga spre noi, dar eu sunt mai aproape, iar ei nu-s destul de iuți. Într-o secundă lipesc lama de gâtul comandantului Rezistenței.

— Înapoi! le strig.

Luptătorii coboară armele fără tragere de inimă. Pulsul îmi bubuie în urechi, dar nu mai simt pic de frică acum, doar mânie pentru tot ce m-a făcut Mazen să îndur.

— Spune-mi unde este fratele meu, ticălos mincinos!

Mazen nu scoate o vorbă, iar eu apăs lama pumnalului mai tare, până când curge un firicel de sânge.

— Spune-mi acum, altminteri îți tai beregata!

— Îți spun, gâfâie Mazen, dar n-o să-ți folosească la nimic. Este la Kauf, fato. L-au dus a doua zi după Festivalul Lunii.

„Kauf. Kauf. Kauf”. Mă silesc să cred. Să fac față acestui gând. Kauf, locul unde au fost torturați și executați părinții și sora

mea. Kauf, unde sunt trimiși doar cei mai periculoși criminali. Ca să sufere. Ca să putrezească acolo. Ca să moară.

„S-a terminat”, îmi dau eu seama. Nimic din tot ce am îndurat – biciuiri, schilodiri, bătăi – nimic nu contează. Rezistența mă va ucide. Darin va muri în pușcărie. Nu pot face nimic să schimb lucrurile.

Încă țin cuțitul la gâtul lui Mazen.

— Vei plăti pentru asta, îi spun. Jur pe ceruri și pe stele, vei plăti!

— Mă îndoiesc foarte tare, Laia.

Ochii lui scapără peste umărul meu și mă întorc, dar prea târziu. Văd o săgetare de păr roșu și de ochi căprui, apoi tâmpla îmi explodează de durere și mă prăbușesc în întuneric.

* * *

Când îmi revin, mai întâi mă simt ușurată că n-am murit. Pe urmă îl văd pe Keenan și mă cuprinde o furie oarbă, absolută. „Trădătorul! Escrocul! Mincinosul!”

— Slavă cerului! spune el. M-am temut că te-am lovit prea tare. Nu… Stai așa…

Pipăi în jur după pumnal, iar fiecare clipă conștientă mă face mai lucidă și mai criminală.

— N-am de gând să-ți fac rău, Laia. Te rog, ascultă-mă…

Pumnalul meu a dispărut. Mă uit furioasă de jur-împrejur. Vrea să mă omoare. Suntem într-un fel de șopron mare; razele de soare se strecoară printre crăpăturile scândurilor strâmbe, iar de perete sunt rezemate o mulțime de unelte de grădinărit.

Dacă scap de el, mă pot ascunde în oraș. Comandantul mă crede moartă, iar dacă reușesc să-mi scot cătușele de sclavă, aș putea chiar să plec din Serra. Și pe urmă? Să mă întorc la Blackcliff după Izzi, ca să nu fie luată și torturată de comandant? Să încerc să-l ajut pe Elias? Să încerc să ajung la Kauf și să-l eliberez pe Darin? Închisoarea se află la peste o mie cinci sute de kilometri depărtare. Habar n-am cum să ajung acolo. Nu știu să supraviețuiesc într-o țară înțesată de patrulele Războinicilor. Chiar dacă, printr-un miracol, aș reuși să ajung, cum aș pătrunde în închisoare? Cum aș reuși apoi să ies? Darin ar putea fi deja mort, până atunci. Ar putea fi mort chiar și acum

„Nu-i mort. Dacă era mort, aș fi știut”.

Toate gândurile astea îmi trec prin minte într-o clipă. Sar în picioare și mă întind să înșfac o greblă. În acest moment, cel mai important e să scap de Keenan.

— Nu, Laia, zice el, și îmi imobilizează brațele pe lângă corp. Nu am de gând să te omor. Îți jur. Doar ascultă-mă!

Mă uit în ochii lui întunecați și mă urăsc pentru cât de slabă și de proastă mă simt.

— Ai știut, Keenan. Ai știut că Mazen nu intenționa să mă ajute. Mi-ai spus că fratele meu se află în celulele condamnaților la moarte. Te-ai folosit de mine…

— N-am știut…

— Dacă n-ai știut, de ce m-ai lovit acolo, în subsol? De ce ai stat și l-ai ascultat pe Mazen, când ți-a ordonat să mă ucizi?

— Dacă nu acceptam, te-ar fi ucis chiar el.

Citesc în ochii lui Keenan o durere care mă face să-l ascult. De data asta nu-mi ascunde nimic.

— Mazen i-a închis pe toți cei pe care îi crede împotriva lui. „I-a reținut spre binele lor”, spune el. Sana se află sub pază permanentă. Nu-l puteam lăsa să facă la fel și cu mine – în niciun caz, dacă voiam să te ajut.

— Știai că Darin a fost trimis la Kauf?

— N-a știut niciunul dintre noi. Mazen s-a ocupat singur de povestea asta. Nu ne-a lăsat niciodată să auzim rapoartele spionilor din închisoare. Nu ne-a spus detalii despre cum plănuia să-l elibereze pe Darin. Mi-a ordonat să-ți transmit că fratele tău se află în celulele condamnaților la moarte – spera, probabil, să te facă să-ți asumi riscuri care să-ți aducă moartea. Am avut încredere în el, Laia, insistă Keenan, apoi îmi dă drumul. A condus Rezistența vreme de un deceniu. Viziunea și devotamentul lui față de cauză, astea sunt lucrurile care ne-au ținut împreună.

— Faptul că e un bun comandant nu înseamnă că este și un om bun. Te-a mințit.

— Iar eu sunt un prost pentru că nu mi-am dat seama. Sana a bănuit că nu era sincer. Când a înțeles că eu și cu tine suntem… prieteni, mi-a mărturisit bănuielile ei. Am fost sigur că se înșela. Pe urmă, la ultima întâlnire, Mazen a spus că fratele tău ar fi la Bekkar. N-avea niciun sens, Bekkar este o închisoare mică. Dacă fratele tău era acolo, mituiam pe cineva și l-am fi scos de foarte multă vreme. Nu știu de ce a spus asta. Poate a crezut că n-o

să-mi dau seama. Poate că s-a speriat când a văzut că nu-l crezi pe cuvânt.

Keenan îmi șterge o lacrimă.

— I-am spus Sanei ce-a zis Mazen despre Bekkar, dar în noaptea aceea l-am atacat pe Împărat. Abia apoi a putut Sana să îl întrebe despre ce-i vorba, fără să mă implice și pe mine. Asta a fost un lucru bun. Ea credea că facțiunea ei o va susține, dar oamenii au abandonat-o, pentru că Mazen i-a convins că reprezenta un obstacol în fața revoluției.

— Revoluția nu va reuși. Comandantul știa de la început că sunt spion. A știut că Rezistența îl va ataca pe Împărat. Cineva din Rezistență este omul ei.

Keenan pălește.

— Mi s-a părut mie că atacul asupra Împăratului a mers prea ușor. Am încercat să-i spun lui Mazen, dar el n-a fost dispus să mă creadă. Iar în tot acest timp, comandantul a dorit să atacăm. A vrut să se descotorosească de Taius.

— E pregătită pentru revoluția lui Mazen, Keenan. Va face Rezistența una cu pământul.

Keenan caută ceva în buzunare.

Trebuie s-o eliberez pe Sana. Trebuie să-i spun despre spion. Dacă reușește să dea de Tariq și de ceilalți conducători din facțiunea ei poate că-i împiedică să cadă în capcană. Mai întâi, însă…

Scoate un pachețel de hârtie un pătrat de piele și mi le întinde.

— Acid, ca să-ți poți scoate cătușele.

Îmi spune cum să-l folosesc și mă pune să repet instrucțiunile de două ori.

— Nu face nicio greșeală, insistă el. Abia dacă ajunge și se găsește foarte greu.

— Noaptea asta rămâi ascunsă. Mâine dimineață, la al patrulea clopot, du-te la docuri. Caută o galeră pe nume *Pisica afurisită.* Spune că ai un transport de pietre prețioase pentru bijutierii din Silas. Nu-i nevoie să-ți spui numele, nici pe al meu, doar atât. Te vor ascunde în cală. O să porniți în susul fluviului, spre Silas, e o călătorie de vreo trei săptămâni. Ne întâlnim acolo. Vom vedea ce putem face pentru Darin.

— O să moară la Kauf, Keenan. S-ar putea nici măcar să nu fi rezistat drumului până acolo.

— Va supraviețui. Războinicii știu cum să-i țină în viață pe oamenii de care au nevoie. Prizonierii sunt duși la Kauf ca să sufere, nu ca să moară. Unii dintre ei rezistă luni în șir. Alții trăiesc acolo cu anii.

„Acolo unde există viață”, spunea bunica, „există și speranță”. Propria mea speranță pâlpâie și ea, ca o lumânare în întuneric. Keenan mă scoate de-aici. Mă scapă de Blackcliff. Mă va ajuta să-l salvez pe Darin.

— Prietena mea. Izzi. M-a ajutat. Dar comandantul știe că vorbim. Trebuie s-o salvez. Mi-am jurat că așa voi face.

— Îmi pare rău, Laia. Te pot ajuta pe tine, dar nu și pe altcineva.

— Mulțumesc, șoptesc eu. Consideră că ți-ai plătit datoria față de tata...

— Crezi că fac asta pentru el? În memoria lui?

Keenan se apleacă în față, cu ochii deveniți aproape negri de intensitatea privirii, cu fața atât de aproape de mine, încât îi simt răsuflarea pe obraz.

— Poate că așa am început, dar lucrurile s-au schimbat. Nu mai e vorba despre asta. Noi doi, Laia, suntem la fel. Pentru prima oară de când mă știu, nu mă mai simt singur. Datorită ție. Nu pot... Nu mă pot opri să mă gândesc la tine. Am încercat să n-o mai fac. Am încercat să mi te scot din minte...

Mâna lui Keenan urcă extrem de încet pe brațul meu, către față. Cealaltă mână îmi urmărește curbura șoldului. Îmi dă părul pe spate și îmi caută chipul ca pe ceva pierdut.

Pe urmă mă împinge în perete, cu mâna în spatele taliei. Mă sărută – un sărut flămând, nemilos în dorința lui. Un sărut reținut zile în șir, un sărut care m-a pândit cu nerăbdare, așteptând să fie eliberat.

Îngheț vreme de o clipă și-l văd în minte pe Elias, în timp ce în gând mi se rostogolește vocea Profetului: „Inima ta îl vrea pe Keenan, dar corpul îți ia foc în preajma lui Elias Veturius”. Alung aceste vorbe. „Vreau asta. Îl vreau pe Keenan, iar el mă vrea pe mine”. Încerc să mă pierd în senzația mâinii lui înlănțuite cu a mea, în mătasea arului pe care-l simt între degete. Dar în cap continui să-l văd pe Elias, și când Keenan se trage înapoi, nu-i pot întâlni privirea.

— Vei avea nevoie de ăsta, zice el și îmi întinde pumnalul lui Veturius. Te voi găsi în Silas. O să aflu și o cale să ajung la Darin. Mă voi îngriji de tot. Îți făgăduiesc.

Mă silesc să încuviințez de cap, încercând să-mi dau seama de ce mă deranjează într-atât vorbele lui. Peste câteva clipe, iese pe ușa șopronului, iar eu mă uit la pachetul cu acid pe care mi l-a lăsat.

Viitorul meu și libertatea mă așteaptă în pachetul acela gata să mă elibereze de cătușe.

Cât l-o fi costat plicul ăsta pe Keenan? Cât l-o fi costat drumul cu galera? Și cât îl *va costa,* atunci când Mazen va descoperi că fostul lui locotenent l-a trădat?

El vrea numai să mă ajute pe mine. Cu toate astea, nu mă liniștește deloc ce-a spus: „Te voi găsi în Silas. O să aflu o cale să ajung la Darin. Mă voi îngriji de tot. Îți făgăduiesc”.

Odinioară, mi-aș fi dorit asta. Aș fi vrut să-mi spună cineva ce să fac, să se ocupe de tot. Odinioară, mi-am dorit să fiu salvată.

Și ce mi-a adus asta? Trădare. Eșec. Nu-i de-ajuns să aștept să aibă Keenan toate soluțiile. Nu atunci când mă gândesc la Izzi, care s-ar putea să sufere în mâinile comandantului chiar în clipa asta, pentru că a pus prietenia mai presus de propria-i siguranță. Nu atunci când mă gândesc la Elias, care a renunțat la viața lui pentru a mea.

Șopronul mi se pare dintr-odată înăbușitor, încins și strâmt. Îl traversez și ies pe ușă. În mintea mea înmugurește un plan, șovăielnic, neobișnuit și destul de nebunesc încât să aibă șanse de reușită. Străbat iute orașul, traversez Piața Execuției, trec de docuri și cobor în Cartierul Armelor. Spre fierării.

Trebuie să-l găsesc pe Spiro Teluman.

46.

Elias

Trec ore. Poate zile. N-am de unde să știu. Clopotele de la Blackcliff nu pătrund până în subterane. Nu aud nici măcar tobele. Zidurile de granit ale carcerei mele fără ferestre sunt

groase de un cot, gratiile de oțel au două degete. Nu există paznici. Nici nu-i nevoie.

E ciudat că am supraviețuit în Marele Deșert, că m-am luptat cu creaturi supranaturale, că m-am coborât atât de jos încât mi-am ucis propriii prieteni, numai ca să mor acum în lanțuri, cu masca pe față, dezonorat, marcat drept trădător. Sunt aruncat în dizgrație – bastard nedorit, nepot nereușit, ucigaș. Un nimeni. Un om a cărui viață nu înseamnă nimic.

Ce speranță nesăbuită, să mă fi gândit că, deși crescut pentru violență, m-aș putea elibera într-o zi de ea! După ani de biciuiri, brutalitate și sânge, ar fi trebuit să știu mai bine. N-ar fi trebuit niciodată să-l ascult pe Cain. Ar fi trebuit să dezertez de la Blackcliff când am avut ocazia. Poate m-aș fi rătăcit și aș fi fost vânat, dar măcar Laia ar fi rămas în viață. Măcar Demetrius, Leander și Tristas ar fi vii.

Acum, e prea târziu. Laia a murit. Marcus a ajuns Împărat. Helene i-a devenit Sfrâncioc. Iar eu voi muri curând. „Pierdut ca o frunză în vânt”.

Înțelegerea acestor lucruri îmi roade mintea ca un demon flămând. Cum s-a întâmplat asta? Cum poate Marcus – nebunul, desfrânatul Marcus – să conducă Imperiul? Îl văd pe Cain desemnându-l Împărat, o văd pe Helene îngenunchind în fața lui, jurând să-l respecte ca stăpân și mă izbesc cu capul de gratii într-o încercare inutilă și dureroasă de a-mi șterge imaginile din minte.

„El a reușit acolo unde tu ai dat greș. El a dat dovadă de putere acolo unde tu ai dat dovadă de slăbiciune”.

Oare trebuia s-o fi ucis pe Laia? Aș fi Împărat acum, dacă o făceam. Oricum, a murit până la urmă. Mă plimb prin celulă. Cinci pași într-o direcție, șase în cealaltă. Aș vrea să n-o fi urcat niciodată pe Laia în brațe pe stânci, după ce a însemnat-o mama. Aș vrea să nu fi dansat niciodată cu ea, să nu-i fi vorbit sau să n-o fi văzut niciodată. Aș vrea să nu-i fi îngăduit niciodată creierului meu de bărbat afurisit de obtuz să zăbovească asupra fiecărui detaliu al ei. Asta a atras atenția Profeților, asta i-a făcut s-o aleagă drept premiu pentru a treia Încercare și drept victimă pentru cea de-a patra. A murit numai pentru că am băgat-o eu în seamă.

Și toate astea ca să-mi păstrez sufletul!

Râd, iar râsul răsună în carceră ca sticla spartă. Ce credeam că se va întâmpla? Cain a spus-o clar: cine ucide fata, câștigă Încercarea. Pur și simplu n-am vrut să cred că puterea supremă din Imperiu se poate obține printr-un gest atât de brutal. „Ești naiv, Elias. Ești un prost”. Îmi revin în minte vorbele pe care mi le-a spus Helene cu câteva ceasuri înainte.

„Sunt cât se poate de acord cu tine, Hel.”

Încerc să mă odihnesc, dar în loc de asta alunec iarăși în visul cu câmpul de bătălie. Leander, Ennis, Demetrius, Laia – cadavre peste tot, moarte peste tot. Ochii victimelor sunt deschiși și se holbează la mine, iar visul e atât de real, încât simt mirosul sângelui. Mă gândesc îndelung că poate am murit, iar acum rătăcesc într-unul dintre cercurile infernului.

Peste câteva ore, sau poate doar peste câteva minute, tresar și mă trezesc. Știu imediat că nu sunt singur.

— Un coșmar?

Mama stă lângă celula mea. Mă întreb de câtă vreme mă urmărește.

— Am și eu, zice ea.

Își duce mâna spre tatuajul de pe gât.

— Tatuajul tău…

De ani în șir vreau să întreb despre acele volute albastre și, cum tot urmează să mor, bănuiesc că nu mai am nimic de pierdut.

— Ce reprezintă?

Nu mă aștept să-mi răspundă, dar spre surprinderea mea, își descheie nasturii jachetei și ridică bluza de dedesubt, dezvelind pielea palidă. Semnele pe care le credeam desene sunt de fapt litere care se încolăcesc în jurul torsului ei ca un vrej de măselariță: MEREU VICTO

Ridic o sprânceană. Nu mă așteptam de la Keris Veturia să poarte cu atâta mândrie deviza Casei sale, mai ales ținând cont de istoria ei cu bunicul. Unele litere sunt mai noi decât altele. Primul M e decolorat, de parcă ar fi fost desenat cu mulți ani în urmă. T-ul, în schimb, pare nou de numai câteva zile.

— Ai rămas fără cerneală? o întreb.

— Cam așa ceva.

N-o mai întreb nimic despre asta – a spus tot ce intenționa să spună. Se uită la mine în tăcere. Mă întreb la ce se gândește. Se presupune că Măștile se pricep să-i descifreze pe oameni, că îi

observă și îi înțeleg. Eu îmi dau seama despre străini dacă sunt nervoși sau înspăimântați, cinstiți sau nesinceri doar privindu-i câteva secunde. Dar propria mea mamă, rămâne un mister pentru mine, iar fața ei îmi pare la fel de moartă și de îndepărtată ca o stea.

Îmi încolțesc în minte o mulțime de întrebări, lucruri despre care credeam că nu-mi mai pasă. „Cine este tatăl meu? De ce m-ai părăsit și m-ai lăsat să mor? De ce nu mă iubești?” E prea târziu să i le pun acum. E prea târziu pentru ca răspunsurile să mai însemne ceva.

— Te-am urât din clipa în care am aflat că existai.

Vorbește încet și blând. Mă uit la ea în ciuda dorinței mele. Nu știu nimic despre conceperea și nașterea mea. Mamie Rila mi-a spus doar că, dacă nu m-ar fi găsit tribul Saif în deșert, aș fi murit. Mama își încleștează degetele în jurul gratiilor celulei. Are mâini atât de mici!

— Am încercat să te lepăd, zice ea. Am luat gheara diavolului, pojarniță și încă vreo zece alte feluri de buruieni. Nimic n-a avut efect. Tu înfloreai și îmi mâncai sănătatea. Mi-a fost rău luni în șir. Am reușit, totuși, să-mi conving comandantul să mă trimită într-o misiune solitară pe urmele rebelilor Tribali. Așa că n-a știut nimeni. N-a bănuit nimeni. Iar tu ai crescut și ai tot crescut. Te-ai făcut prea mare ca să mai pot călări, ca să mai pot mânui sabia. Nu-mi mai rămânea decât să aștept să te naști, pentru ca să te pot ucide și să termin cu povestea asta.

Își lipește fruntea de gratii, fără să-și desprindă ochii din ochii mei.

— Am găsit o moașă printre Tribali. După ce am asistat-o la zeci de nașteri și am învățat ce trebuia să știu, am otrăvit-o. Pe urmă, într-o dimineață de iarnă, am simțit durerile. Aveam totul pregătit. O peșteră. Un foc. Apă fierbinte, prosoape și bucăți de pânză. Nu mi-a fost frică. Suferința și sângele le cunoșteam prea bine. Singurătatea îmi era prietenă de mult. Furia – m-am folosit de ea ca să trec prin toate.

Se desprinde de gratii și începe să se plimbe prin fața celulei.

— Câteva ore mai târziu, când ai ieșit, n-am vrut să te ating. Trebuia să mă ocup de mine, să fiu sigură că nu fac vreo infecție, că nu sunt în pericol. Nu intenționam să-mi las fiul să mă ucidă, după ce tatăl lui dăduse greș. Dar m-a apucat o slăbiciune, o pornire străveche de animal. M-am descoperit

curățându-ți fața și gura. Am văzut că aveai ochii deschiși. Și erau ochii mei. N-ai plâns. Dacă ai fi făcut-o, ar fi fost mai ușor. Ți-aș fi rupt gâtul ca unui pui de găină sau ca unui Cărturar. În loc de asta, te-am înfășat, te-am luat în brațe, te-am alăptat. Te-am ținut în brațe și te-am privit dormind. Se făcuse deja noapte adâncă, acel moment din noapte când lumea nu pare tocmai reală. Momentul când noaptea pare vis. Într-una din diminețile următoare, când am putut să merg, am încălecat și te-am dus în cea mai apropiată tabără Tribală. I-am urmărit o vreme pe oamenii de acolo și am văzut o femeie care mi-a plăcut. Ținea copiii ca pe niște saci de grâne și umbla peste tot cu un băț mare după ea. Deși era tânără, nu părea să aibă propriii ei copii.

Mamie Rila.

— Am așteptat până noaptea. Pe urmă te-am lăsat la ea în cort, în patul ei, și am plecat. După câteva ore, însă, m-am întors. Voiam să te găsesc și să te omor. Nu trebuia să știe nimeni de tine. Erai o greșeală, semnul eșecului meu. Până când am ajuns, caravana tribului plecase. Mai rău, se împărțise în două. Eram slăbită, lipsită de puteri și nu aveam cum să-ți iau urma. Așa că am renunțat. Făcusem deja o greșeală. De ce n-ar mai fi încăput una? Pe urmă, șase ani mai târziu, Profeții te-au adus la Blackcliff. Tata mi-a ordonat să mă întorc din misiunea în care mă aflam. Oh, Elias…

Tresar. Nu mi-a mai spus pe nume niciodată.

— Ar fi trebuit să auzi ce vorbe mi-a aruncat. „Târfa. Curvă. Parașută. Ce-o să spună dușmanii noștri? Ce-o să spună aliații noștri?” După cum s-a dovedit, n-au spus nimic. A avut el grijă. Când a trecut primul an de școală și a văzut că ai forța lui, nu mai vorbea decât despre tine. După ani și ani de dezamăgire, marele Quin Veturius avea un moștenitor cu care se putea mândri. Știai, *fiule,* că eu am fost cel mai bun elev pe care l-a avut Academia asta într-o generație întreagă? Cel mai rapid? Cel mai puternic? După absolvire, am prins de una singură mai mulți ticăloși din Rezistență decât toată promoția mea. Am doborât-o pe însăși Leoaica. Dar nimic din toate astea n-a contat pentru tatăl meu. Nici înainte să te naști tu, cu atât mai puțin după aceea. Când a venit momentul să-și desemneze un moștenitor, nici măcar nu s-a gândit la mine. Te-a ales pe tine în locul meu. Un bastard. O greșeală. Îl urăsc pentru asta. Și pe tine, desigur. Dar mai mult decât pe voi mă urăsc pe mine. Pentru că am fost

atât de *slabă.* Pentru că nu te-am ucis atunci când am avut ocazia. Am jurat să nu mai fac o asemenea greșeală. N-o să mai dau dovadă niciodată de slăbiciune.

Se apropie din nou de gratii și mă țintuiește cu privirea.

— Știu ce-i în mintea ta, zice ea. Mustrări de cuget. Mânie. Te întorci în amintire și te imaginezi ucigând-o pe sclava Cărturărească așa cum mă imaginez eu ucigându-te pe tine. Regretul îți toarnă plumb în sânge. Oh, dacă ai fi făcut-o! Dacă ai fi avut puterea! O greșeală și viața ta s-a dus. Nu-i așa că-i un chin?

Îmi dau seama că este momentul maxim de apropiere al mamei față de mine și simt un amestec ciudat de dezgust și simpatie față de ea. Îmi ia tăcerea drept aprobare. Pentru prima și, probabil, ultima oară în viață, văd în ochii ei ceva ce seamănă puțin a tristețe.

— E un adevăr dur, dar nu există cale de întoarcere. Mâine vei muri. Nimic nu poate împiedica asta. Nici eu, nici tu, nici măcar invincibilul meu tată, deși a încercat. Consolează-te cu gândul că moartea ta îi va aduce pacea mamei tale. Sentimentul că am greșit care m-a bântuit vreme de douăzeci de ani va dispărea. Mă voi elibera de el.

Vreme de câteva secunde nu găsesc nimic de zis. Asta-i tot? Urmează să mor, iar tot ce vrea ea să-mi spună este ceva ce știu deja? Că mă urăște? Că sunt cea mai mare greșeală pe care a făcut-o vreodată?

Nu, nu-i adevărat. Mi-a spus că s-a purtat cândva ca un om. Că a fost capabilă de milă. Că nu m-a abandonat în deșert, așa cum știam eu. Când m-a lăsat în cort la Mamie Rila, a încercat să-mi dăruiască viața.

Dar pe urmă mila i s-a stins, i-a părut rău că a pus umanitatea mai presus de dorințele ei și a devenit așa cum este acum. Insensibilă. Nepăsătoare. Un monstru.

— Dacă regret ceva, îi spun, este că n-am fost dispus să mor mai devreme. Că nu mi-am tăiat gâtul la începutul celei de-a treia Încercări, în loc să ucid oameni pe care-i cunoșteam de o viață. Nu regret că n-am omorât-o pe Laia, adaug eu, ridicându-mă și ducându-mă spre ea. Nu voi regreta asta niciodată.

Mă gândesc la ce mi-a spus Cain în noaptea când am stat în tumul de pază și am privit dunele. „Vei avea șansa să dobândești adevărata libertate – a trupului și a sufletului”. Și,

dintr-odată, nu mă mai simt dezorientat sau învins. Asta – despre *asta* vorbea Cain: libertatea să mă duc la moarte știind că am ales-o dintr-un motiv corect. Libertatea de a putea spune că sufletul meu chiar este al meu. Libertatea de a-mi păstra bunătatea și de a refuza să ajung ca mama, murind pentru ceva pentru care merită să mor.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu tine, îi spun. Nu știu cine a fost tata, nici de ce îl urăști atât de mult. Știu însă că moartea mea nu te va elibera. N-o să-ți aducă pacea. Nu ești tu cea care mă ucizi. *Eu* aleg să mor. Pentru că mai bine mor decât să ajung ca tine. Mai bine mor decât să trăiesc fără îndurare, fără onoare, fără suflet.

Îmi încolăcesc brațele în jurul gratiilor și o privesc în ochi. Pentru o clipă, citesc în ei confuzie, o foarte scurtă fisură în armura mamei. Apoi, privirea îi redevine de oțel. Nu contează. În clipa asta nu simt pentru ea decât milă.

— Mâine eu sunt cel care se va elibera. Nu tu.

Dau drumul gratiilor și mă întorc în spatele celulei. Mă întind pe podea și închid ochii. Nu-i văd chipul când pleacă. N-o aud. Nu-mi pasă.

„Lovitura de grație mi-e iertarea păcatelor”.

Moartea vine după mine. Moartea e aproape.

Sunt pregătit pentru ea.

47.

Laia

Îl urmăresc pe Teluman lucrând minute bune, prin ușa deschisă, înainte să-mi adun curajul și să intru în atelier. Bate cu ciocanul o bucată lungă de metal încins, cu grijă, cu lovituri măsurate, iar brațele cu tatuaje colorate îi strălucesc din cauza sudorii.

— Darin e la Kauf.

Se oprește în mijlocul balansului și se întoarce. În mod ciudat, alarma pe care i-o citesc în ochi mă liniștește. Măcar există un om căruia îi pasă de fratele meu la fel de mult ca mie.

— A fost trimis acolo acum zece zile. Chiar după Festivalul Lunii. Trebuie să mă duc după el.

Ridic mâinile încă prinse în cătușe. Îmi țin respirația, cât timp se gândește el. Ajutorul lui Teluman este primul pas dintr-un plan care depinde aproape în întregime de cum vor face alți oameni ce le cer eu.

— Încuie ușa, zice el.

Îi ia aproape trei ore să spargă cătușele și în tot acest timp nu spune aproape nimic, doar mă întreabă ocazional dacă vreau ceva. După ce scap de însemnele de sclavă, îmi întinde o alifie pentru încheieturi și dispare în camera din spate. O clipă mai târziu se întoarce cu o sabie minunat decorată – aceeași cu care a alungat ghulii în ziua când ne-am cunoscut.

— Acesta este prima sabie Teluman făcută împreună cu Darin, zice el. Ia-o și du-i-o. Când îl eliberezi, să-i spui că Spiro Teluman îl așteaptă în Teritoriile Libere. Spune-i că avem treabă de făcut.

— Mi-e frică, îi șoptesc. Mă tem să nu dau greș. Mă tem că o să moară.

Mă cuprind fiorii, de parcă pomenind-o, frica s-ar fi însuflețit. Lângă ușă se adună și se înghesuie umbre. Ghuli.

„Laia”, spun ei. „Laia”.

— Frica îți este dușman doar dacă îi permiți.

Teluman îmi întinde paloșul lui Darin și arată din cap spre ghuli. Mă întorc și, în timp ce el vorbește, mă apropii de ei.

— Prea multă frică te paralizează, zice Spiro.

Ghulii n-au dat încă înapoi. Ridic sabia.

— Prea puțină frică te face arogant, adaugă el.

Lovesc spre cel mai apropiat ghul. Șuieră și se strecoară pe sub ușă. Unii dintre tovarășii lui bat în retragere, dar câțiva se întind spre mine. Mă silesc să mă țin dreaptă și să-i întâmpin cu tăișul sabiei. Peste câteva clipe, cei care rămăseseră plini de curaj se împrăștie sâsâind mânioși. Mă întorc spre Teluman. El mă privește în ochi.

— Frica poate fi bună, Laia. Te poate ține în viață. Numai să n-o lași să te controleze. N-o lăsa să sădească în tine îndoieli! Când te copleșește frica, luptă cu ea folosind un lucru mai puternic și mai indestructibil: spiritul tău. Inima.

Cerul s-a întunecat până când plec din fierărie, cu sabia lui Darin ascunsă sub fustă. Străzile sunt înțesate de patrulele

Războinicilor, dar reușesc să-i evit ușor, pentru că rochia mea neagră mă ajută să mă topesc în noapte ca un duh.

În timp ce merg, îmi amintesc cum a încercat Darin să mă apere de Mască în momentul raziei, chiar și atunci când i se oferise șansa să fugă. Mi-o imaginez pe Izzi, mică și speriată, dar hotărâtă să-mi fie prietenă, deși știa prea bine cât o putea costa asta. Și mă gândesc la Elias, care ar fi putut ajunge până acum la mulți kilometri distanță de Blackcliff, liber așa cum și-a dorit mereu, dacă ar fi lăsat-o pe Aquilla să mă ucidă.

Darin, Izzi și Elias s-au gândit mai întâi la mine. Nimeni nu-i obliga. Au făcut-o pentru că au simțit că așa era corect. Pentru că, indiferent dacă au auzit sau nu de *Izzat,* trăiesc în spiritul lui. Pentru că sunt curajoși.

„E rândul meu să fac ce trebuie”, spune o voce în capul meu. Nu mai sunt vorbele lui Darin, sunt ale mele. Vocea aceea a fost mereu a mea. „Este rândul meu să trăiesc după Izzat”. Mazen a zis că habar n-am ce înseamnă *Izzat.* Dar înțeleg chiar mai bine decât el.

Îmi croiesc drum pe poteca tăinuită și periculoasă și mă cațăr până în curtea comandantului. Lămpile din birou sunt aprinse și pe fereastra deschisă se strecoară voci, prea slabe ca să disting ce spun. Asta îmi convine – nici măcar comandantul nu poate fi în două locuri în același timp.

Pe coridorul sclavilor nu-i decât o luminiță. Aud suspine înăbușite. Slavă cerului! Comandantul încă n-a luat-o pe Izzi la interogatoriu. Trag cu ochiul după perdea, în camera ei. Nu e singură.

— Izzi! Bucătăreaso!

Stau amândouă pe prici, iar bucătăreasa o ține pe Izzi de după umeri. Când vorbesc, tresar deodată și ridică frunțile, albindu-se la față de parcă ar vedea o stafie. Bucătăreasa are ochii roșii, fața udă, iar când mă vede, scapă un țipăt. Izzi se năpustește la mine și mă îmbrățișează atât de strâns încât mă tem să nu-mi rupă vreo coastă.

— De ce, fato? zice bucătăreasa aproape furioasă și își șterge lacrimile. De ce te-ai întors? Puteai să fugi. Toată lumea te crede moartă. Nu mai ai ce căuta aici.

— Ba da, mai am.

Le povestesc tot ce s-a întâmplat de azi dimineață. Le spun adevărul despre Spiro Teluman și Darin, despre ce încercau să

facă. Le spun despre trădarea lui Mazen. Pe urmă le spun ce am plănuit.

După ce termin, ele rămân tăcute. Izzi se joacă cu petecul de pe ochi. O parte din mine ar vrea s-o ia de umeri și să-i implore ajutorul, dar nu am dreptul să-i impun nimic. Trebuie să fie alegerea ei. Și a bucătăresei.

— Nu știu, Laia, clatină Izzi din cap. E periculos…

— Îmi dau seama, zic eu. Vă cer prea mult. Dacă ne prinde comandantul…

— În ciuda a ceea ce crezi tu, fato, zice bucătăreasa, comandantul nu-i chiar atotputernic. De exemplu, pe tine te-a subestimat. Pe Spiro Teluman l-a judecat greșit – e bărbat, iar în mintea comandantului, nu putea avea decât poftele simple ale unui bărbat. N-a văzut legătura dintre tine și părinții tăi. Comandantul face greșeli, la fel ca oricine altcineva. Singura diferență este că nu face aceeași greșeală de două ori. Ține minte asta și s-ar putea s-o păcălești.

Pe urmă, bătrâna rămâne puțin pe gânduri.

— Pot face rost de ce ne trebuie din armurăria școlii, zice ea în cele din urmă. E aprovizionată din belșug.

Se ridică în picioare. Când vede că eu și Izzi ne holbăm la ea, se încruntă.

— Ce stai ca proasta-n târg? zice ea și-mi dă un ghiont, iar eu scap un vaiet. Hai, la treabă!

* * *

Peste câteva ore, mă trezesc cu mâna bucătăresei pe umăr. Se apleacă deasupra mea, cu fața abia vizibilă în bezna dinaintea zorilor.

— Scoală-te, fato!

Mă gândesc la alți zori, cei de după uciderea bunicilor mei și arestarea lui Darin. În ziua aceea, credeam că lumea mea s-a sfârșit. Într-un fel, aveam dreptate. Acum e timpul să-mi refac lumea. Să schimb acel sfârșit. Duc mâna la brățară. De data asta, nu voi da greș.

Bucătăreasa stă rezemată de intrarea în camera mea și se freacă la ochi cu mâna. A stat trează aproape toată noaptea, la fel ca mine. Eu n-am vrut să dorm deloc, dar a insistat ea.

— Dacă nu te odihnești, te prostești, a zis, când m-a obligat să mă întind pe prici cu o oră în urmă. Și o să ai nevoie de toată istețimea, dacă vrei să scapi vie din Serra.

Cu mâini tremurânde, trag pe mine cizmele de luptă și uniforma subtilizate de Izzi din dulapurile școlii. Prind sabia lui Darin de o centură adusă de bucătăreasă, iar pe deasupra îmbrac fusta. Pumnalul lui Elias îl păstrez legat de coapsă cu curelușa lui. Brățara mamei e ascunsă sub o tunică largă, cu mâneci lungi. Mă gândesc mai întâi să port o eșarfă, ca să ascund semnul comandantului, dar până la urmă renunț. Deși detestam să văd cicatricea, acum mă uit la ea cu un fel de mândrie. Așa cum a spus Keenan, înseamnă că i-am supraviețuit.

Sub tunică, prins în diagonală peste piept, am un săculeț de piele moale plin cu lipii, nuci, fructe uscate și un bidon de apă. În alt pachet am tifon, ierburi și uleiuri tămăduitoare. Trag peste toate mantia lui Elias.

— Izzi? o întreb pe bucătăreasă, care mă privește din ușă fără să spună o vorbă.

— E pe drum.

— Nu te răzgândești? Nu vii și tu?

Tăcerea ei e un răspuns. Mă uit în ochii ei albaștri, străini și familiari deopotrivă. Am atâtea întrebări să-i pun! Cum o cheamă? Ce i s-a întâmplat atât de groaznic în Rezistență de nu poate vorbi despre ea fără să se sufoce și să tremure? De ce o urăște atât de mult pe mama? Cine *este* această femeie, mai închisă în sine chiar și decât comandantul? Dacă n-o întreb acum, nu voi mai afla niciodată. Mă îndoiesc că o s-o mai văd vreodată.

— Bucătăreaso…

— Nu.

Cuvântul, deși rostit încet, este ca o ușă trântită în fața mea.

— Ești gata? mă întreabă ea.

Bate clopotul. Peste două ore vor bate și tobele.

— Nu contează dacă sunt gata, îi răspund. E vremea.

48.

Elias

Se deschide ușa carcerei, simt furnicături pe piele și știu înainte să deschid ochii cine mă va conduce la eșafod.

— ’neața, Șarpe, îl întâmpin.

— Sus, bastardule, – zice Marcus. Aproape că au venit zorii, iar tu ai o întâlnire.

În spatele lui sunt patru Măști pe care nu le cunosc și un detașament de legionari. Marcus se uită la mine ca la un gândac, dar ciudat, nu-mi pasă. Am dormit profund și fără vise, așa că mă ridic leneș și mă întind, iar Șarpele se uită la mine.

— Puneți-l în lanțuri, zice Marcus.

— Marele Împărat nu are nimic mai important de făcut decât să însoțească la eșafod un infractor de rând? îl întreb, în timp ce gărzile îmi trec în jurul gâtului un colan de fier și-mi prind lanțuri la picioare. N-ar trebui să fii pe undeva, să sperii pruncii și să-ți omori rudele? Marcus se înnegrește la față, dar nu mușcă momeala.

— N-aș fi pierdut ocazia asta pentru nimic în lume, zice el, săgetându-mă cu privirea. Aș fi ridicat securea chiar eu, dar comandantului i s-a părut nepotrivit. Plus că mai bine stau și mă uit cum o face Sfrânciocul meu.

Durează o clipă până îmi dau seama ce vrea să spună. Mă va ucide Helene. Marcus mă privește și se așteaptă să-mi vadă dezamăgirea, dar nu-i dau satisfacție. Gândul că o să-mi ia viața Helene e cumva liniștitor. Mai bine mor de mâna ei decât de-a vreunui călău necunoscut. Hel o să facă treaba curat și repede.

— Încă mai asculți de maică-mea, așa-i? ripostez. O să rămâi toată viața cățelușul ei.

Chipul lui Marcus se umple de furie și eu rânjesc. Așadar, problemele au început deja. Excelent!

— Comandantul e un om deștept, zice Marcus. Îi urmez sfatul și o s-o fac cât timp îmi convine.

Renunță la poziția formală și se apleacă spre mine, atât de plin de el încât mă tem să nu se sufoce.

— M-a ajutat cu Încercările încă de la început. Propria ta mamă mi-a spus ce urma să se întâmple. Iar Profeții habar n-au avut.

— Adică ai trișat și tot abia ai reușit să câștigi, asta vrei să spui? zic eu și îl aplaud rar, zornăind din lanțuri. Bună treabă!

Marcus mă apucă de gulerul de fier și mă izbește cu capul de perete. Gem fără să mă pot abține și mă simt ca și cum mi-ar fi

intrat în țeastă ditamai bolovanul. Gărzile dau drumul unui potop de pumni în stomacul meu, și cad în genunchi, dar când se retrag, mulțumite că au băgat spaima în mine, mă năpustesc în față și îl înșfac pe Marcus de mijloc. Încă mai scuipă, atunci când îi smulg un pumnal de la cingătoare și i-l duc la gât.

Patru săbii ies din teacă, opt arcuri se înstrunează și toate sunt îndreptate asupra mea.

— Nu vreau să te omor, îi spun, lipind tăișul de pielea lui Marcus. Am vrut numai să știi că aș fi putut. Acum du-mă la execuție, Împărate!

Las pumnalul să cadă. Dacă e să mor, vreau să se întâmple pentru că am refuzat să ucid o fată, nu pentru că i-am retezat beregata Împăratului.

Marcus mă împinge într-o parte și scrâșnește furios din dinți.

— Luați-l, idioților! zbiară el spre gărzi.

Nu mă pot abține să nu râd, în timp ce Marcus se năpustește afară din celulă, fierbând de draci. Măștile coboară săbiile și mă ridică în picioare. „Liber, Elias. Ești aproape liber”.

Afară, stâncile de la Blackcliff sunt îmblânzite de penumbra zorilor, iar aerul răcoros se încălzește repede, anunțând o nouă zi toridă. Un vânt iute aleargă printre dune și se sparge de granitul școlii. Dacă mor, n-o să duc dorul acestor ziduri, dar îmi va lipsi vântul și parfumul pe care îl aduce, mireasma unor locuri în care libertatea poate fi găsită în viață, nu în moarte.

Peste câteva minute ajungem în curtea turnului cu clopot, unde a fost ridicat un eșafod special pentru descăpățânarea mea.

În public predomină elevii de la Blackcliff, dar mai sunt și alte fețe. Îl văd pe Cain, alături de comandant și de guvernatorul Tanalius. În spatele lor, capii familiilor aristocrate din Serra stau alături de militarii de rang înalt din oraș. Bunicul nu este de față și mă întreb dacă nu cumva comandantul a început deja să acționeze împotriva lui. La un moment dat, o va face. A petrecut prea mulți ani dorindu-și conducerea supremă a Casei Veturia.

Îmi îndrept umerii și țin capul sus. Când va cădea securea, voi muri cum și-ar dori bunicul: cu mândrie, ca un Veturius. *Mereu victorioși.*

Îmi îndrept atenția spre eșafod, unde moartea mă așteaptă sub forma unei securi ascuțite ținute de prietena mea cea mai

bună. Helene este strălucitoare în hainele de ceremonie, arată mai degrabă ca o împărătească decât ca un Sfrâncioc.

Marcus își face apariția și el, iar mulțimea se dă deoparte să-i facă loc, în timp ce se îndreaptă spre comandant. Cele patru Măști mă conduc să urc scara spre eșafod. Mi se pare că surprind o mișcare în spatele platformei, dar nu apuc să mă uit din nou pentru că mă trezesc sus, alături de Helene. Cei câțiva spectatori care mai vorbeau tac, iar Hel mă întoarce cu fața spre mulțime.

— Uită-te la mine, îi șoptesc, simțind brusc nevoia să-i văd ochii.

Profeții au silit-o să-i jure credință lui Marcus. Înțeleg asta. Este urmarea eșecului meu. Acum, însă, mă pregătește pentru moarte cu ochi de gheață și plină de cruzime. Nici măcar o lacrimă. Oare n-am râs noi împreună când eram ucenici? N-am reușit să scăpăm împreună dintr-o tabără a barbarilor, n-am hohotit ca nebunii după ce am izbutit să jefuim prima fermă, nu ne-am cărat în spate reciproc atunci când unul dintre noi era prea slab ca să se miște singur? Oare nu ne-am iubit niciodată unul pe altul?

Mă ignoră complet, iar eu mă străduiesc să nu mă mai uit la ea, să privesc în mulțime. Marcus se apleacă spre guvernator și-l ascultă spunându-i ceva. Mi se pare straniu să nu-l văd pe Zak în spatele lui. Mă întreb dacă noului Împărat îi este dor de fratele lui. Mă întreb dacă va considera că domnia a meritat moartea singurului om care l-a înțeles vreodată.

În partea cealaltă a curții îl văd pe Faris, mai înalt și mai voinic decât toți; privește dezorientat ca un copil pierdut. Lângă el stă Dex și sunt uimit să văd șiroaiele ude care-i coboară pe bărbia țeapănă.

Mama, în schimb, arată mai destinsă decât am văzut-o vreodată. De ce n-ar fi așa? A învins. Alături de ea, Cain mă urmărește cu gluga lăsată. „Pierdut”, a zis el cu numai câteva săptămâni în urmă, „ca o frunză în vânt. Chiar așa sunt. N-o să-l iert niciodată pentru Încercarea a treia, însă îi pot mulțumi că m-a ajutat să înțeleg ce este cu adevărat libertatea. El încuviințează din cap, citindu-mi gândurile pentru ultima oară.

Helene îmi scoate lanțul de la gât.

— Îngenunchează, zice ea.

Revin cu mintea la eșafod și mă supun ordinului.

— Așa se termină, Helene?

Sunt surprins cât de cuviincios sună vorbele mele, parcă aș întreba-o despre o carte pe care a citit-o și la al cărei sfârșit eu n-am ajuns încă.

Îi tremură pleoapele, deci înțeleg că m-a auzit. Nu spune nimic, îmi verifică doar lanțurile de la mâini și de la picioare și apoi dă din cap spre comandant. Mama citește acuzațiile împotriva mea, cărora nu le dau prea multă atenție, și pronunță sentința, pe care iarăși o ignor. Moartea e moarte, nu contează cum se petrece.

Helene face un pas înainte și ridică securea. Va fi o singură lovitură, curată, de la stânga la dreapta. Aer. Gât. Aer. Elias mort.

Înțeleg totul dintr-odată. Asta e. Ăsta este sfârșitul. Tradiția Războinicilor spune că un soldat care moare frumos va dansa printre stele și își va învinge dușmanii o veșnicie întreagă. Asta mă așteaptă, oare? Sau voi aluneca într-un întuneric fără sfârșit, continuu și tăcut?

Mă cuprinde neliniștea, de parcă s-ar fi ținut tot timpul după colț și abia acum are curajul să apară. Unde să-mi fixez privirea? În mulțime? Pe cer? Vreau alinare. Știu că nu voi găsi.

Mă uit din nou la Helene. Cine mai e acolo? Ea stă la doar doi pași de mine, cu mâinile încleștate pe mânerul securii.

„Uită-te la mine. Nu mă face să trec prin asta singur”.

Ca și cum mi-ar fi auzit gândurile, ochii ei îi întâlnesc pe ai mei și bine cunoscutul lor albastru-deschis îmi oferă mângâiere, chiar când ridică securea. Mă gândesc la clipa în care m-am uitat prima oară în acei ochi, un copil înghețat de șase ani, bătut măr în țarcul de triaj. „Am grijă de tine”, a zis ea, cu toată gravitatea unui cadet, „dacă și tu ai grijă de mine. Împreună, putem reuși”.

Oare își amintește ziua aceea? Oare își amintește toate zilele de-atunci încoace?

Nu voi ști niciodată. Mă uit fix în ochii ei, iar ea coboară securea. Aud vâjâitul lamei prin aer și simt arsura oțelului care îmi mușcă gâtul.

49.

Laia

Curtea turnului se umple încet; mai întâi apar grupuri de elevi mai mici, urmați de cădeți, apoi de Țeste. Se așază în formație chiar în fața eșafodului, exact cum mi-a spus bucătăreasa că vor face. Câțiva ucenici se uită la podium cu un fel de fascinație înspăimântată. Majoritatea, totuși, nu-l privesc. Țin ochii în pământ sau îi ațintesc asupra zidurilor negre și copleșitoare din jur.

Îi văd adunându-se pe cei mai importanți Aristocrați din oraș și mă întreb dacă vor veni și Profeții.

— Mai bine ai spera să nu vină, a zis bucătăreasa când am dat grai astă-noapte acestei îngrijorări. Dacă te aud gândind ceea ce gândești, or să te omoare.

Când încep să bată tobele, curtea e plină. În jurul zidurilor sunt înșirați legionari, iar pe acoperișurile Academiei patrulează arcași. În afară de asta, însă, nu sunt măsuri de securitate speciale.

Comandantul sosește împreună cu Aquilla, după ce s-a adunat aproape toată lumea, și se așază în fruntea mulțimii, lângă guvernator, cu fața aspriță de lumina cenușie a zorilor. Deja n-ar trebui să mă mai surprindă lipsa ei absolută de emoții, dar nu mă pot împiedica să n-o privesc de sub eșafod, unde m-am ghemuit. Oare chiar nu-i pasă că fiul ei va muri azi?

Aquilla, pe eșafod, pare calmă, aproape senină – în mod ciudat – pentru o fată cu securea în mână, care urmează să-și descăpățâneze cel mai bun prieten. O urmăresc printr-o crăpătură a scândurilor podiumului. Oare a ținut vreodată la Veturius? Oare prietenia lor, atât de prețioasă pentru el, o fi însemnat ceva și pentru ea? Sau l-a trădat, cum m-a trădat pe mine Mazen?

Tobele care anunță zorii se opresc și în curte se aude tropăit de cizme și zornăit de lanțuri. Mulțimea se dă în lături și patru Măști necunoscute îl escortează pe Elias de-a curmezișul curții. În fața lor e Marcus, care o ia la stânga și merge să se așeze alături de comandant. Îi văd satisfacția de pe chip și îmi înfig unghiile în palme. „O să-ți primești răsplata, porcule!”

Deși are cătușe la mâini și la glezne, Elias ține umerii drepți și capul sus, mândru. Nu-i pot vedea fața. O fi înspăimântat? Furios? Își dorește să mă fi ucis? De asta mă cam îndoiesc.

Măștile îl lasă pe Elias pe eșafod și se așază în spatele podiumului. Le privesc cu neliniște. Nu mă așteptam să rămână atât de aproape. Una dintre ele îmi pare cunoscută.

Ciudat de cunoscută.

Mă uit mai bine și mi se strânge stomacul. Este cea care a fost la noi acasă, cea care a ars totul din temelii.

Masca aceea mi-a ucis bunicii.

Fac un pas spre ea și duc mâna la sabia ascunsă sub fustă, dar mă opresc la timp. *Darin. Izzi. Elias.* Am lucruri mai importante de făcut decât să mă răzbun.

Mă uit pentru a suta oară la lumânările aprinse de la picioarele mele, ascunse în spatele unui paravan. Bucătăreasa mi-a dat patru, împreună cu iască și amnar.

„Flacăra nu trebuie să se stingă”, mi-a spus. „Dacă s-a stins, s-a zis cu tine”.

În timp ce aștept, mă întreb dacă Izzi a ajuns la *Pisica furioasă.* Oare acidul a reușit să-i taie cătușele? Oare ține minte ce să spună? Oare echipajul chiar o va lua la bord fără întrebări? Și ce-o să se întâmple când Keenan va ajunge la Silas și își va da seama că am renunțat la șansa mea de libertate pentru o prietenă?

O să înțeleagă. Știu că așa va fi. Dacă nu, o să-i explice Izzi. Zâmbesc. Chiar dacă restul planului dă greș, tot n-a fost degeaba. Am scos-o pe Izzi de la Blackcliff. Mi-am salvat prietena.

Comandantul citește acuzațiile aduse lui Veturius. Mă aplec și duc mâna spre lumânări. „Acum e acum!”

„Sincronizarea trebuie să fie perfectă”, mi-a spus astă-noapte bucătăreasa. „Când comandantul începe să citească acuzațiile, uită-te la ceasul din turn. Nu-ți dezlipi ochii de la el. Indiferent ce s-ar întâmpla, trebuie să aștepți semnalul. Când îl vezi, acționezi! Nicio secundă meu devreme. Nicio secundă mai târziu”.

Atunci când mi-a dat dispozițiile, mi s-a părut destul de ușor să le urmez. Dar acum secundele o iau la goană, comandantul parcă bolborosește cuvintele, iar eu sunt agitată. Mă uit țintă la turnul cu ceas printr-o crăpătură îngustă din eșafod și încerc să

nu clipesc. Dacă unul dintre legionari o prinde pe bucătăreasă? Dacă nu și-a amintit bine formula? Dacă face vreo greșeală? Dacă fac eu vreo greșeală?

Pe urmă, văd semnalul. O rază de lumină traversează fața ceasului mai repede decât o aripă de pasăre colibri. Iau o lumânare și aprind fitilul din spatele eșafodului.

Se aprinde imediat și arde mai puternic și cu mai mult zgomot decât mă așteptam. Măștile o să-l vadă. O să-l audă.

Dar nimeni nu se mișcă. Nimeni nu se uită. Îmi amintesc că bucătăreasa a mai spus ceva.

„Nu uita să te adăpostești. Dacă nu vrei să-ți zboare capul.” Alerg la capătul cel mai îndepărtat al eșafodului, îmi acopăr gâtul și capul cu mâinile și aștept. Totul depinde de asta. Dacă bucătăreasa nu și-a amintit formula corect, dacă nu ajunge la timp la fitilurile ei, dacă fitilul meu este descoperit sau stins, totul s-a terminat. Nu avem plan de rezervă.

Deasupra mea, eșafodul scârțâie. Fitilul sfârâie în timp ce arde.

Și pe urmă…

BUUM! Eșafodul explodează. Bucăți de scânduri și așchii de lemn se ridică în aer. Se aude apoi un bubuit meu puternic, pe urmă încă unul și încă unul. Curtea se încețoșează brusc de praf. Exploziile sunt nicăieri și peste tot, sfâșie aerul ca o mie de urlete și mă asurzesc complet pentru moment.

„Trebuie să fie neprimejdioase, i-am spus bucătăresei de zeci de ori. Au menirea să distragă atenția și să provoace confuzie. Destul de puternice cât să trântească lumea la pământ, dar destul de slabe cât să nu facă victime. Nu vreau să moară nimeni din cauza mea.”

„Ai încredere în mine”, mi-a spus. „Nu-mi doresc nici eu să omor copii”.

Trag cu ochiul de sub eșafod, dar mi-e greu să văd ceva prin praf. Ai zice că zidurile turnului cu clopot s-au făcut pulbere, pentru că pare prea mult praf ca să provină doar din cei peste două sute de saci cu nisip pe care eu și Izzi i-am umplut toată noaptea și i-am cărat în curte. Bucătăreasa a pus explozibil în fiecare și i-a legat laolaltă. Rezultatul este impresionant.

În urma mea, întreg spatele eșafodului s-a spulberat, iar Măștile zac inconștiente la pământ, inclusiv cea care mi-a ucis familia. Legionarii sunt cuprinși de panică, aleargă, strigă,

încearcă să scape. Elevii evacuează curtea, cei mai mari pe jumătate târându-i, pe jumătate ducându-i în brațe pe ucenici. De departe încă se mai aud bubuituri. Popota și câteva săli de clasă pustii la ora asta par să se prăbușească exact în același moment. Pe față mi se întinde un rânjet bucuros. Bucătăreasa n-a scăpat nimic din vedere.

Tobele bat frenetic și nu-i nevoie să înțeleg limbajul lor ciudat ca să-mi dau seama că dau alarma de atac inamic. La Blackcliff e un dezastru absolut, mai rău decât mi-aș fi putut imagina. Mai mult decât aș fi putut spera. Perfect!

Nu am îndoieli. Nu șovăi. Sunt fiica Leoaicei și am puterea ei.

— Vin după tine, Darin! strig în vânt, sperând că-mi va purta mesajul. Rămâi în viață! Vin și nimic nu mă poate opri!

Pe urmă ies din ascunzătoare și sar pe eșafod. E vremea să-l eliberez pe Elias Veturius.

50.

Elias

Asta li se întâmplă tuturor, atunci când mor? În clipa asta ești viu, în clipa următoare mori, iar pe urmă, BUUM, o explozie spulberă totul în jur? Viața veșnică pare să mă întâmpine cu violență, dar măcar mă întâmpină cumva.

Țipete îmi sfâșie urechile. Deschid ochii și descopăr că de fapt nu zac întins pe câmpia veșniciei. Sunt lat pe spate chiar sub eșafodul unde trebuia să fi murit. Aerul e plin de fum și de praf. Îmi ating gâtul, care mă ustură groaznic. Palmele mi se mânjesc de sânge. Asta înseamnă că voi rămâne pe lumea de dincolo cu capul retezat? mă întreb prostește. Mi se pare cam nedrept.

Deasupra feței mele apar doi ochi aurii pe care-i cunosc.

— Ești și tu aici? întreb. Credeam că voi, Cărturarii, vă petreceți veșnicia în altă parte.

— N-ai murit. Cel puțin, nu încă. Și nici eu. Te eliberez. Hai, sus!

Laia își trece un braț pe după spatele meu și mă ajută să mă ridic. Suntem sub podiumul eșafodului; probabil că m-a târât până aici. Întreaga parte din spate a platformei a dispărut și

abia dacă reușesc să disting prin praf siluetele prăbușite la pământ a patru Măști. Mă uit în jur și reușesc să înțeleg cu încetul că sunt încă viu. A avut loc o explozie. Mai multe explozii. Curtea e dezastru total.

— A atacat Rezistența?

— *Eu* am atacat, zice Laia. Profeții v-au păcălit pe toți și v-au făcut să credeți ieri că am murit. Îți explic mai târziu. Important este că te eliberez – dar cu un preț.

— Ce fel de preț?

Simt răceală de oțel pe gât și mă uit în jos. Mi-a lipit de beregată pumnalul pe care i l-am dat. Își scoate din păr două agrafe și le ține destul de departe cât să nu ajung la ele.

— Îți dau agrafele astea. Poți să-ți descui cu ele lanțurile. Te poți folosi de confuzie ca să pleci de aici. Să părăsești Blackcliff-ul pentru totdeauna, așa cum ai dorit. Cu o condiție.

— Care?

— Mă scoți din Blackcliff. Mă conduci la închisoarea Kauf. Și mă ajuți să-l eliberez de acolo pe fratele meu.

„Sunt trei condiții”.

— Credeam că fratele tău era…

— Nu este. E la Kauf, iar tu ești singurul dintre cunoscuții mei care a fost vreodată acolo. Tu știi cum să mă ajuți să supraviețuiesc drumului până în nord. Tunelul acela al tău – nu mai știe nimeni de el. Putem fugi pe acolo.

„Pe toți dracii!” Sigur că n-o să mă elibereze pe degeaba. După dezastrul din jurul nostru, este clar că a avut mare bătaie de cap să plănuiască totul.

— Hotărăște-te, Elias. Norii de praf care ne ascund încep treptat să se destrame. Nu avem timp.

Îmi ia un moment. Laia îmi oferă libertatea fără să-și dea seama că, până și în lanțuri, până și în fața execuției, sufletul meu este deja liber. S-a eliberat atunci când am respins modul strâmb de a gândi al mamei. S-a eliberat atunci când am decis că merită să mor pentru ceea ce cred.

Adevărata libertate – a trupului și a sufletului.

Ce s-a petrecut în carcera mea a însemnat eliberarea sufletului. Dar asta – ce se întâmplă acum, înseamnă eliberarea trupului. Cain se ține de cuvânt.

— Bine. O să te ajut, îi spun. Încă nu știu cum, dar chiar în clipa asta e un detaliu neînsemnat. Dă-mi-le!

Mă întind după agrafe, dar ea le trage înapoi.

— Jură!

— Jur pe sângele meu, pe oase, pe onoare și pe nume că te voi ajuta să fugi din Blackcliff, că te voi ajuta să ajungi la Kauf și că te voi ajuta să-ți salvezi fratele. Agrafele. Acum!

Scap de cătușe în câteva secunde. Urmează lanțurile de la picioare. În spatele podiumului, Măștile se foiesc. Helene încă zace cu fața în jos, dar mormăie și dă să-și revină.

În curte, mama se ridică în picioare și se uită prin praf și fum spre eșafod. Scorpia! Chiar și când lumea sare în aer în jur, grija ei principală e să mă vadă pe mine mort Peste puțină vreme va asmuți întreaga școală asupra mea

— Haide!

O iau pe Laia de mână și o trag afară de sub platformă.

Ea se oprește și se uită la silueta nemișcată a unei Măști, una dintre cele care m-au escortat în curte. Apucă pumnalul de la mine și îi tremură mâna.

— Mi-a ucis bunicii, zice. Mi-a ars casa.

— Te înțeleg că vrei să-l ucizi pe asasinul familiei tale, zic eu, trăgând cu ochiul spre mama. Dar, crede-mă, nimic din ce i-ai putea tu face nu se compară cu iadul pe care-l va dezlănțui comandantul asupra lui, când îl va prinde. Trebuia să mă păzească pe mine. A dat greș. Iar mama urăște să dea greș cineva.

Laia se mai uită o clipă la Mască, apoi încuviințează din cap. Ne furișăm printre arcadele de la baza turnului, iar eu privesc peste umăr. Mi se strânge stomacul. Helene se uită direct la mine. Privirile ni se întâlnesc o clipă.

Pe urmă mă întorc și împing ușa uneia dintre clădirile cu săli de clasă. Pe coridoare roiesc elevi, dar sunt mai mult ucenici și niciunul nu pare interesat de noi. Construcția vuiește amenințător.

— Ce naiba ai făcut aici?

— Am pus explozibil în saci de nisip peste tot în curte. Probabil că mai sunt încărcături și prin alte părți. La popotă, de exemplu. Sau în amfiteatru. Și acasă la comandant, zice Laia, apoi adaugă repede: Dar toate locurile sunt goale. N-am vrut să omor pe nimeni, doar să creez o diversiune. Iartă-mă că te-am amenințat cu pumnalul, spune ea stânjenită. Voiam să fiu sigură că accepți.

— N-are de ce să-ți pară rău, îi răspund, căutând o ieșire liberă, dar mai toate gem de elevi. Până să se termine toate astea, o să mai ameninți multe gâtlejuri cu pumnalul. Ar trebui, totuși, să deprinzi tehnica. Te-aș fi putut dezarma…

— Elias?

E Dex. Faris stă cu gura căscată lângă el, consternat să mă vadă viu, eliberat din lanțuri, de mână cu o fată Cărturărească. Pentru o clipă mă gândesc că va trebui să mă lupt cu ei, dar Faris îl înșfacă pe Dex și își folosește toată forța ca să-l răsucească și să-l împingă în mulțime, departe de mine. Se întoarce o dată și se uită peste umăr. Mi se pare că-l văd zâmbind.

Eu și Laia ieșim din clădire și alunecăm la vale pe o coastă acoperită de iarbă. Dau să mă îndrept spre sălile de antrenament, dar ea mă trage înapoi.

— Dincolo, zice ea, cu pieptul tresăltând de la alergătură. În clădirea aceea…

Mă apucă de mână, iar sub tălpile noastre pământul începe să se zguduie. Clădirea tremură și se dărâmă. Înăuntru izbucnesc flăcări care ridică pe cer fuioare de fum negru.

— Sper că nu-i nimeni înăuntru, zic eu.

— Nici picior de om, răspunde Laia și îmi dă drumul la mână. Ușile au fost baricadate din timp.

— Cine te-a ajutat?

Nu-i cu putință să fi făcut totul singură. Roșcatul de la Festivalul Lunii, poate? Avea aerul unui rebel.

— Nu contează!

O luăm la fugă printre rămășițele clădirii cu sălile de antrenament, iar Laia începe să rămână în urmă. O trag după mine fără milă. Nu ne putem permite să încetinim. Nu-mi permit să mă gândesc cât de aproape sunt de libertate, sau cât de aproape am ajuns de moarte. Mă gândesc numai la pasul următor, la următoarea mișcare.

În fața noastră se ivesc cazărmile Țestelor și ne strecurăm înăuntru. Mă uit în spate – niciun semn că Helene ne-ar urmări.

— Intră!

Deschid ușa camerei mele și o zăvorăsc după noi.

— Trage de lespedea din centrul vetrei, îi spun Laiei. Intrarea e sub ea. Eu adun câteva lucruri.

N-am timp să-mi îmbrac toată armura, dar îmi pun pieptarul și apărătorile de brațe. Caut o pelerină și îmi leg cureaua cu pumnale. Săbiile Teluman s-au rătăcit de mult, abandonate pe podiumul de ieri din amfiteatru. Simt o împunsătură de regret. Comandantul probabil că a intrat deja în posesia lor.

Scot din dulap talismanul de lemn primit de la Afya Ara-Nur. E semnul că ne datorează o favoare, iar în zilele următoare, eu și Laia vom avea nevoie de toate favorurile pe care ni le poate face cineva. Îl bag în buzunar și chiar atunci bate cineva la ușă.

— Elias, șoptește de dincolo Helene. Știu că ești înăuntru. Deschide. Sunt singură.

Mă uit fix la ușă. Helene i-a jurat credință lui Marcus. Aproape că mi-a tăiat capul cu numai câteva minute în urmă. Iar după cât de iute ne-a ajuns, e limpede că m-a urmărit așa cum urmărește un ogar o vulpe. De ce? De ce însemn atât de puțin pentru ea, după ce am trecut împreună prin atâtea?

Laia a ridicat lespedea. Își plimbă privirea de la mine la ușă.

Nu deschide, îmi spune, observându-mi nehotărârea. N-ai văzut-o înainte de execuția ta, Elias. Era calmă. Arăta... ca și cum își dorea s-o facă.

— Vreau s-o întreb de ce.

Rostesc cuvintele și îmi dau seama că tot ce se întâmplă acum va însemna pentru mine viața sau moartea.

Este cea mai veche prietenă a mea. Trebuie să înțeleg.

Helene bate din nou la ușă.

— Deschide. În numele Împăratului...

— Al Împăratului?

Dau ușa de perete, cu pumnalul în mână.

— Adică al violatorului și al criminalului de joasă speță care a încercat să ne omoare vreme de săptămâni în șir?

— Chiar el, zice Helene.

Se strecoară pe sub brațul meu cu săbiile în teacă și îmi întinde, spre marea mea uimire, săbiile mele Teluman.

— Vorbești exact ca bunicul tău, să știi. Chiar și când îl scoteam clandestin afară din blestematul ăsta de oraș, continua să bombăne numai despre faptul că Marcus e un Plebeu.

L-a scos pe bunicul clandestin din oraș?

— Unde e bunicul? Și de unde ai săbiile?

— Le-a lăsat cineva astă-noapte la mine în cameră. Un Profet, bănuiesc. Iar bunicul tău e în siguranță. Probabil că îi face zile

fripte vreunui hangiu în clipa asta. A vrut să atace Blackcliff-ul ca să te elibereze, dar l-am convins să se facă nevăzut o vreme. Este destul de deștept ca să păstreze controlul asupra Casei Veturia chiar și stând ascuns. Nu te mai gândi la el și ascultă-mă. Trebuie să-ți explic…

În clipa aceea, Laia își drege glasul în mod intenționat, iar Helene trage sabia din teacă.

— Credeam că ea a murit.

Laia ține strâns mânerul pumnalului.

— *Ea* e vie și nevătămată, mulțumesc. *Ea* l-a eliberat. Ceea ce nu se poate spune despre tine. Elias, trebuie să plecăm.

— Evadăm, îi spun Helenei, privind-o fix în ochi. Împreună.

— Aveți câteva minute, zice Helene. I-am trimis pe legionari în direcția opusă.

— Vino cu noi, îi spun. Rupe jurământul. Vom scăpa de Marcus împreună.

Laia scoate un sunet de protest – asta nu face parte din planul ei. Nu țin seama de ea și continui:

— Vom găsi împreună o cale să-l doborâm.

— Aș vrea, zice Helene. Nici nu știi cât de mult. Dar nu pot. Și nu jurământul față de Marcus reprezintă problema. Am făcut alt jurământ, unul diferit și pe care nu-l pot călca.

— Hel…

— Ascultă-mă. Imediat după absolvire, a venit la mine Cain. Mi-a spus că te paște moartea, Elias, și că numai eu o pot opri. Nu trebuia decât să jur credință oricui câștiga Încercările și să-mi țin jurământul cu orice preț. Dacă tu câștigai, urma să-ți fiu credincioasă ție. Dacă nu…

— Și dacă le câștigai tu?

— Cain știa că n-o să le câștig eu. A spus că nu asta era soarta mea. Iar Zak n-a fost niciodată suficient de puternic ca să-i poată ține piept fratelui său. Totul urma să se decidă între tine și Marcus. L-am visat pe Marcus, Elias, zice ea cutremurându-se. L-am visat luni în șir. Tu crezi că doar îl urăsc, dar… mi-e frică de el. Mi-e frică de ce o să mă pună să fac acum, când nu-l mai pot refuza. Mi-e frică de ce va face cu Imperiul, cu Cărturarii, cu Triburile. De aceea am încercat să-l conving pe Elias să te ucidă, în timpul Încercării Credinței, continuă Helene uitându-se la Laia. De aceea am fost gata să te

ucid eu. Însemnai o singură viață pierdută ca să scăpăm de domnia diavolească a lui Marcus.

Toate faptele Helenei din ultimele săptămâni capătă dintr-odată înțeles. A dorit cu disperare să câștig eu Încercările pentru că știa ce avea să se întâmple dacă n-o făceam. Urma să devină Marcus Împărat și să-și dezlănțuie nebunia peste lume, iar ea urma să-i fie sclavă. Mă gândesc la Încercarea Curajului. „Nu pot să mor”, mi-a spus. „Trebuie să trăiesc”. Ca să mă poată salva. Mă gândesc la noaptea dinaintea Încercării Puterii. „Habar nu ai la ce am renunțat pentru tine, ce târg a trebuit să fac...”

— De ce, Helene? De ce nu mi-ai spus?

— Crezi că m-ar fi lăsat Profeții? În plus, te cunosc, Elias. N-ai fi ucis-o nici dacă ai fi știut.

— N-ar fi trebuit să faci jurământul, șoptesc eu. Nu valorez atât de mult. Cain...

— Cain și-a ținut făgăduiala. Mi-a spus că dacă jur credință, vei trăi. Marcus mi-a poruncit să jur și am făcut-o. Mi-a poruncit să ridic securea asupra ta și am făcut-o. Și iată că încă mai trăiești.

Îmi pipăi rana de la gât. Câțiva centimetri în plus și eram mort. Helene s-a încredințat Profeților cu totul – cu viața ei, cu viața mea. Dar asta e Helene. Credința ei este de neclintit. Loialitatea ei. Puterea ei. „Mereu mă subestimează.” Iată că eu am subestimat-o mai mult decât oricine.

Cain și ceilalți Profeți au văzut ce urma să se întâmple. Atunci când Cain mi-a spus că am șansa să mă eliberez cu trupul și cu sufletul, știa că mă va obliga să aleg între a-mi păstra sufletul și a mi-l pierde. Și-a dat seama ce voi face, a știut că Laia mă va elibera, că vom evada. Și a știut că până la urmă Helene îi va jura credință lui Marcus. Înțelegerea acestor lucruri îmi dă amețeli. Întrevăd pentru prima oară o mică părticică a poverii cu care trebuie să trăiască Profeții.

Dar nu e momentul să stau și să mă minunez acum de astfel de lucruri. Aud ușile cazărmii deschizându-se și pe cineva dând ordine. Sunt legionarii, care cercetează toată școala.

— După ce evadez, îi spun Helenei, încalcă jurământul măcar atunci!

— Nu, Elias. Cain și-a ținut făgăduiala. Mi-o țin și eu pe-a mea.

— Elias, mă atenționează Laia încet.

— Ai uitat ceva.

Helene ridică mâna și îmi trage masca de pe față. Bucata de metal se agață îndârjită, ca și cum ar ști că, odată scoasă, nu mai are vreo șansă să se atingă de mine. Hel o desprinde încet, rupându-mi și fâșii de piele, atunci când masca mi se dezlipește de pe gât. Îmi picură sânge pe spate, dar abia dacă îl iau în seamă.

Pe hol se aud pași. O mână înmănușată în zale bate în ușă. Mi-au mai rămas atâtea lucruri să-i spun Helenei!

— Du-te, zice ea și mă împinge spre Laia. Te acopăr pentru ultima oară. După asta, îi aparțin lui Marcus. Nu uita, Elias! După asta, suntem dușmani.

Marcus o va trimite după mine. Poate că nu imediat, poate că abia după ce îi va proba fidelitatea. Dar până la urmă o va face. Știm amândoi.

Laia se strecoară în tunel, iar eu o urmez. Când Helene se întinde după lespedea de piatră ca s-o tragă deasupra noastră, o apuc de mână. Aș vrea să-i mulțumesc, să-mi cer scuze, s-o implor să mă ierte. Aș vrea s-o trag după mine în tunel.

— Dă-mi drumul, Elias, zice ea și mă mângâie pe obraz, zâmbindu-mi trist. Dă-mi drumul.

— Să nu uiți asta, Helene, îi spun. Să nu uiți de noi. Să nu devii ca el!

Ea dă din cap că da, iar eu mă rog ca gestul ei să fie o făgăduială. Pe urmă lasă jos lespedea și închide vatra.

La câțiva centimetri în fața mea, Laia merge cu mâinile întinse, căutându-și drumul prin întuneric. Câteva clipe mai târziu, cade din tunelul meu în catacombe, cu un mic țipăt.

Deocamdată, Helene ne poate acoperi. Dar imediat ce ordinea se va restabili la Blackcliff, porturile din Serra vor fi închise, legionarii vor controla toate porțile orașului, iar străzile și tunelurile se vor umple de soldați. Tobele vor bate de aici și până la Antium, alertând toate punctele de pază și toate garnizoanele că am evadat. Se vor oferi recompense. Se vor face echipe de urmărire. Corăbiile, căruțele cu coviltir, caravanele, toate vor fi controlate la sânge. Îl cunosc pe Marcus și o cunosc pe mama. Niciunul dintre ei nu se va opri până când nu-mi va avea capul.

— Elias?

Laia nu pare speriată, doar grijulie.

În catacombe este întuneric ca-ntr-un mormânt, dar eu știu unde ne aflăm: într-o cameră funerară unde patrulele n-au mai pășit de ani în șir. În fața noastră sunt trei intrări: două sunt blocate, una doar pare.

— Sunt lângă tine, Laia.

Mă întind și o iau de mână, iar ea mă strânge încet.

Fac un pas înainte, cu Laia lângă mine. Pe urmă încă unul. Mintea mea pune deja la cale următoarele noastre mișcări. Să ieșim din Serra. Să supraviețuim drumului spre nord. Să pătrundem în închisoarea Kauf. Să-l salvăm pe fratele Laiei.

Pot interveni multe lucruri între obiectivele astea. Există multe necunoscute. Nu știu nici măcar dacă vom scăpa vii din catacombe, ca să nu mai vorbim de restul.

Dar nu contează. Deocamdată ajung acești pași. Acești primi pași prețioși în întuneric. În necunoscut.

În libertate.

MULȚUMIRI

Întâi de toate, le mulțumesc cu ardoare părinților mei: mamei. Steaua mea Polară, căminul meu cald și sigur, pentru că este exact opusul comandantului; și tatei, care m-a învățat sensul perseverenței și al credinței și care nu s-a îndoit de mine niciodată.

Soțul meu, Kashi, este cel mai mare susținător al meu și cel mai neînfricat bărbat pe care-l cunosc. Îți mulțumesc pentru că m-ai convins să urc acest munte și pentru că m-ai dus pe sus atunci când am căzut. Băieților mei, izvorul meu de inspirație: sper să creșteți și să aveți curajul lui Elias, hotărârea Laiei și capacitatea Helenei de a iubi.

Haroon, deschizător de drum și furnizor de muzică bună, îți mulțumesc că m-ai susținut ca nimeni altul și că mi-ai adus aminte ce însemnă să faci parte dintr-o familie. Amer, un Gandalf personal al meu și om perfect, ție îți mulțumesc pentru o mie de lucruri, dar mai ales pentru că m-ai învățat să cred în mine.

Îmi exprim recunoștința cea mai profundă față de: Alexandra Machinist – agent ninja, exterminator de îndoieli și persoană în stare să răspundă la 32.101 întrebări – sunt plină de venerație față de tine. Îți mulțumesc pentru credința de nezdruncinat în această carte; Cathy Yardley, a cărei îndrumare mi-a schimbat viața – sunt onorată să-mi fii mentor și prietenă; Stephanie Koven, neobosita mea campioană internațională – îți mulțumesc că m-ai ajutat să trimit această carte în lume; și Kathleen Miller, a cărei prietenie este cel mai prețios dar.

Nu mi-aș putea imagina o editură mai bună decât Penguin. Le mulțumesc lui Don Weisberg, Ben Schrank, Gillian Levinson (care mă iubește și atunci când îi trimit paisprezece *e-mail-uri* pe zi), Shanta Newlin, Erin Berger, Emily Romero, Felicia Frazier, Emily Osborne, Casey McIntyre, Jessica Shoffel, Lindsay Boggs și persoanelor deosebite care lucrează la vânzări, marketing, publicitate și care au reușit să facă din această carte o victorie.

Le datorez recunoștință maximă membrilor familiei mele, pentru că au avut încredere nestrămutată în minte: unchiului și

mătușii Tahir, lui Heelah, Imaan și Armaan Salem, Talei Abasi, lui Lilly, Zoey și Bobby.

Le mulțumesc din adâncul inimii lui Saul Jaeger, Stacey LaFreniere, Connor Nunley și Jason Roldan pentru că și-au slujit țara și pentru că mi-au arătat ce înseamnă să ai suflet de războinic.

Hărțile pe care le vedeți în carte îi aparțin lui Jonathan Roberts, cartograf extraordinar. Îți mulțumesc, Jonathan, că ai adus la viață atât de frumos Academia Blackcliff și Imperiul.

Pentru încurajările și pentru susținerea lor generală le mulțumesc din suflet următorilor: Andrea Walker, Sarah Balkin, Elizabeth Ward, Mark Johnson, Holly Goldberg Sloan, Tom Williams, Sally Wilcox, Kathy Wenner, Jeff Miller, Shannon Casey, Abigail Wen, Stacey Lee, Kelly Loy Gilbert, Renee Ahdieh și întregii comunități Writer Unboxed.

Mulțumiri sincere muzicienilor de la Angels and Airwaves pentru *The Adventure,* celor de la Sea Wolf pentru *Wicked Blood* și celor de la M83 pentru *Outro.* Fără aceste melodii, cartea de față n-ar fi existat.

În cele din urmă (dar numai pentru că știu că Lui nu-i pasă), îi mulțumesc celui care a fost alături de mine încă de la început. Mă uit peste tot după semnele tale. Fără tine nu sunt nimic.

Sabaa Tahir

Sabaa Tahir

Elias și spioana Cărturarilor

*

FOCUL DIN CENUȘĂ

virtual-project.eu

virtual-project.eu